V.E. SCHWAB

GÖLGEDE BİR BULUŞMA

PEGASUS

"Sihirle dolup taşan şaşaalı bir şehri her açıdan ele alan zengin detaylar ve katmanlı karakterlere evrilen ilgi çekici kişilikler... Karakterler, heyecanlı final ve Schwab'ın hareketli kurgusu sayesinde serinin devamını dört gözle bekleyeceksiniz."
Entertainment Weekly

"Schwab muazzam bir yazar ve bu kitap da son derece sürükleyici. İnsanın kendisini kaptırması çok kolay olan bu dünya ve ziyaret etme fırsatı bulduğumuz dört Londra göz kamaştırıcı. Oldukça canlı ve ilginç detaylarla dolu. Hikâyedeki dünyanın inşa tekniği o kadar iyi ki sırf bu sebepten bile okumaya değer. (Kitabın kapağı da apayrı güzellikte.) Serinin televizyon dizisine dönüştürülmesi planlanıyor; iki kitap da bunun için ideal. Fantezi türü tam olarak bu şekilde yazılmalı."
Publishers Weekly

"Sihir, entrika, macera, aldatmaca ve biraz da korsanlıkla dolu bu kitap hem genç hem de yetişkin fantezi okurlarını kendisine çekecek."
Booklist

GÖLGEDE BİR BULUŞMA

Pegasus Yayınları: 2277

Gölgede Bir Buluşma
V.E. Schwab
Özgün Adı: A Gathering Of Shadows

İngilizceden çeviren:
Tuğçe Kayıtmaz

Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2020
ISBN: 978-605-299-894-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020
Copyright © Victoria Schwab, 2016

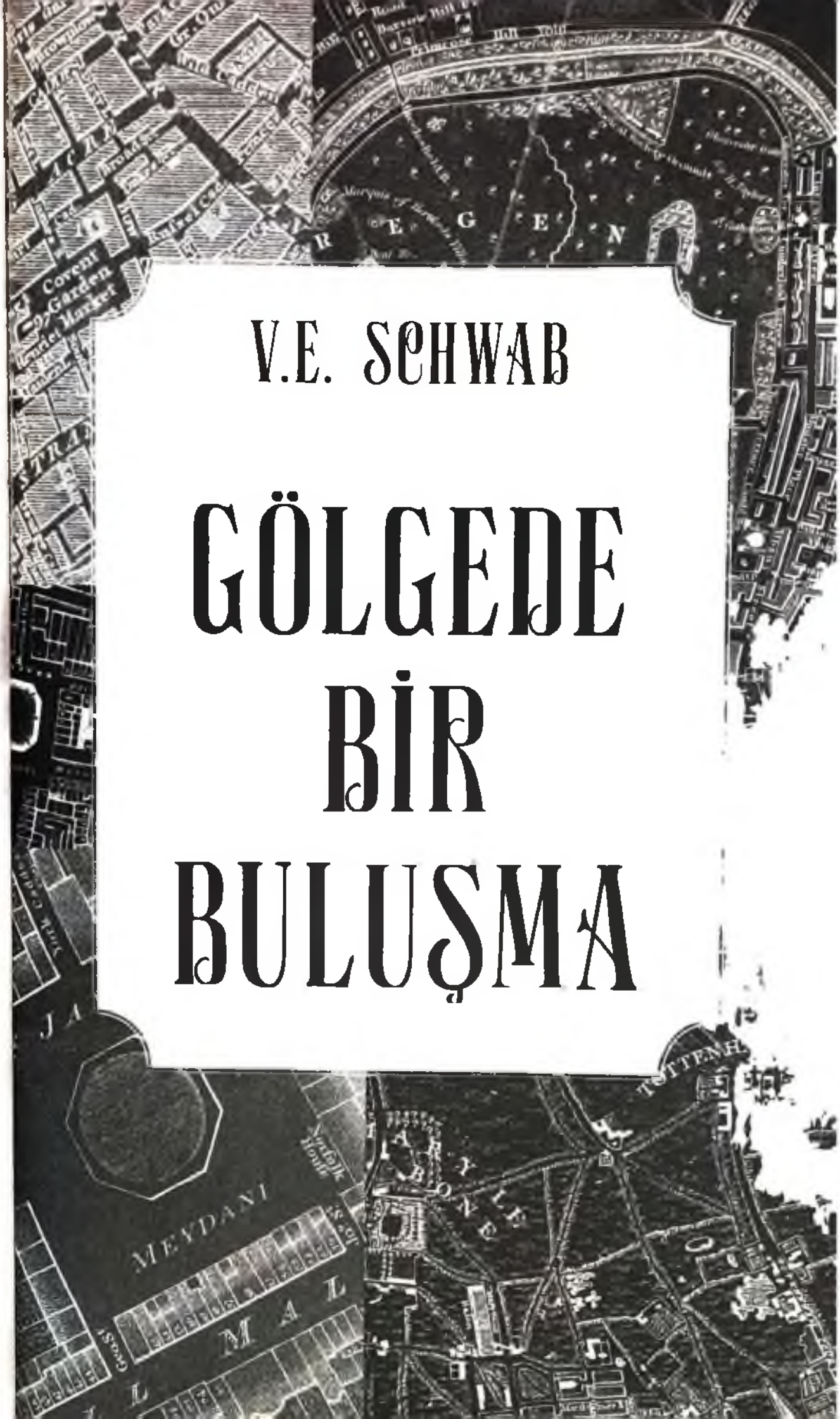
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Baror International Inc., Armonk, New York, U.S.A.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

V.E. SCHWAB

GÖLGEDE BİR BULUŞMA

Yolunu açmak için savaşanlar için

Sihir ve büyücü arasında denge olmazsa olmaz.
Sihir başlı başına bir kaostur. Büyücü sakin olmalıdır.
Kırık bir benlik, gücü taşıyamayacak kadar zayıf bir araçtır,
güç her çatlaktan odaksız ve ölçüsüzce ortalığa saçılır.

—TIEREN SERENSE,
Londra Mabedi Başrahibi

BİR

DENİZDEKİ HIRSIZ

I

Arnes Denizi

Delilah Bard bir şekilde belayı buluyordu.

Her zaman için böylesinin, belanın *onu* bulmasından daha iyi olduğunu düşünmüştü ama bileklerine bağlı halatlar dışında doğru düzgün bir kaynağı olmadan ve karanın görünmediği, küreksiz iki kişilik bir sandalda okyanusta salınırken bunu bir kez daha düşünüyordu.

Gece mehtapsızdı; deniz, gökyüzündeki yıldızlı karanlığı yansıtan bir ayna gibiydi; sadece sallanan sandalın altındaki su yukarı ve aşağı arasındaki farkı belli ediyordu. O sonsuz yansıma Lila'da genellikle evrenin merkezine asılı kalmış hissi yaratırdı.

Bu gece akıntıda sürüklenip giderken çığlık atma isteği uyandırıyordu.

Çığlık atmak yerine gözlerini kısarak geminin fenerlerini yıldız parıltılarından ayıran uzaktaki kızılımsı titrek ışıklara baktı ve gemisinin –*kendi* gemisinin– yavaş ama kararlı bir şekilde *uzaklaşmasını* izledi.

İçinde yükselen paniğe rağmen istifini bozmadı.

Ben Delilah Bard'ım, dedi içinden, halatlar derisini keserken. *Ben bir hırsızım, bir korsan, bir gezginim. Üç farklı dünyaya ayak*

bastım ve hayatta kaldım. Soyluların kanını döktüm ve sihri ellerimde tuttum. Bir gemi dolusu adam benim yapabildiklerimi yapamaz. Hiçbirinize ihtiyacım yok.

Türümün lanet olası tek örneğiyim.

Gücünü toplayarak sırtını gemiye verdi ve önünde boylu boyunca uzanan geceye baktı.

Daha kötüsü de olabilirdi, diye düşünürken soğuk suyun botlarını yaladığını hissetti ve yere baktığında teknede bir delik olduğunu gördü. Geniş bir delik değildi ama boyutun pek önemi yoktu; küçük bir delik de bir tekneyi hızla olmasa da etkili bir biçimde batırabilirdi.

Lila inledi ve piç kuruları onu iğrenç bir *elbiseyle* bırakmış olsa da bacaklarını bağlamadıklarına bir kez daha şükrederek ellerinin etrafına sıkıca bağlanmış kaba halata baktı. Kat kat ince kumaştan kabarık etekli bir şeydi ve beli o kadar dardı ki zorlukla nefes alabiliyordu, kadınlar bunu kendilerine *neden* yaparlardı ki?

Sandaldaki su seviyesi giderek artıyordu ve Lila kendini odaklanmaya zorladı. Elbisesinin izin verdiği ölçüde nefes aldı ve tatsızca, hızla ıslanmaya başlayan envanterini gözden geçirdi: Bir fıçı bira (veda hediyesi), üç bıçak (hepsi de gizli), yarım düzine işaret fişeği (onu akıntıya bırakan adamlar tarafından bırakılmış), bahsi geçen elbise (lanet olası) ve o elbisenin eteklerindeki ve ceplerindekiler (kurtulursa gerekli olacak şeyler).

Lila fişeklerden birini aldı; bu herhangi bir yüzeye çakınca havai fişek gibi patlayan ve renkli ışık yayan bir düzenekti. Patlamıyordu ama sürekli yanan ışığı, karanlığı bıçak gibi kesecek güçteydi. Her fişek on beş dakika yanıyordu ve açık sularda farklı renklerin kodları vardı: Batmakta olan gemi için sarı, gemide hasta biri varsa yeşil, tanımlanamaz bir sorun için beyaz, korsanlar için kırmızı.

Elinde hepsinden birer tane vardı ve seçenekleri düşünürken parmakları fişeklerin uçlarında geziniyordu. Yükselen suya baktı ve sarı fişekte karar kılarak iki eliyle kaldırıp küçük teknenin kenarında çaktı.

Işık aniden ve kör edici bir biçimde parladı. Şiddetli altın-beyazı, etrafında hiçbir şey olmayan yoğun siyahlıkta dünyayı ikiye böldü. Lila fişeğin açısını ayarlayarak yüzünden uzağa, yukarı kaldırırken yarım dakikası fişeğin aydınlığına küfrederek ve gözyaşlarını tutarak geçti. Sonra saymaya başladı. Gözleri sonunda ışığa alışırken fişek sönükleşmeye başladı ve titreşerek tamamen söndü. Bir gemi görür müyüm diye ufka baktı ama hiçbir şey yoktu, teknedeki su botunun yarısına doğru yavaş ama istikrarla yükselmeye devam ediyordu. İkinci fişeği aldı –sorun için beyaz olanı– ve gözlerini koruyarak tahtaya çaktı. Bir yaşam belirtisi için teknenin ötesindeki geceyi tarayarak geçen dakikaları saydı.

"Haydi," diye fısıldadı. "Haydi, haydi, haydi..." Fişek onu tekrardan karanlığa gömerek sönerken, sözcükleri fişeğin tıslaması altında kayboldu.

Lila dişlerini sıktı.

Küçük teknesindeki su seviyesine bakılırsa tamamen batma tehlikesi altında olmadan önce sadece on beş dakikası –bir fişeklik vakti– vardı.

Sonra sandalın ahşap kenarından bir şey kıvrılarak ilerledi. Dişli bir şey.

Tanrı varsa, diye düşündü, *tanrısal bir şey, ilahi bir güç ya da yukarda –veya aşağıda– bir gün daha hayatta kalmamı sağlayabilecek herhangi biri varsa şimdi tam zamanı.*

Sonra kırmızı fişeği –korsanlar için olanı– aldı, çaktı ve etrafını saran geceyi tüyler ürpertici kırmızı ışığa boğdu. Bu ona bir anlığına Londra'daki Isle Nehri'ni çağrıştırdı. *Kendi* Londra'sını değil –o kasvetli yer için kendisinin denebilirse– ya da Athos, Astrid ve Holland'ın sorumlusu korkunç solgun Londra'yı da değil; *onun* Londra'sını. Kell'in Londra'sını.

Kell kumral saçları ve biri mavi, diğeri siyah gözlerinin arasındaki o hiç kaybolmayan çizgisiyle Lila'nın gözlerinin önünde bir fişek gibi belirdi. Antari. Sihirli çocuk. Prens.

Görüntüyü yok edene kadar gözlerini fişeğin kırmızı ışığına dikti. Şu an daha acil endişeleri vardı. Su yükseliyor, fişek sönüyordu. Gölgeler teknenin üzerinde kayarak ilerliyordu.

Korsan fişeğinin kırmızı ışığı tam yok olmaya başladığı sırada gördü.

Önce hiçbir şey değil gibiydi –sadece denizin yüzeyinde bir pus tabakası– ama çok geçmeden sis hayali bir gemiye dönüştü. Cilalı siyah gövdesi ve parlak siyah yelkenleri her yandan geceyi yansıtıyordu ve gemideki fenerler bir yıldız ışıltısı zannedilecek kadar küçük ve renksizdi. Ne zaman ki fişeğin sönmekte olan ışığı yansımalı yüzeylerde dans edecek kadar yaklaştı, gemi o zaman seçilir hale geldi. Bu olduğundaysa gemi artık neredeyse tepesinde duruyordu.

Lila fişeğin saçılan aydınlığında geminin, gövdesinde ışıldayan boyayla yazılı adını seçebiliyordu. *Is Ranes Gast.*

Bakır Hırsız.

Lila'nın gözleri şaşkınlık ve rahatlamayla açıldı. Hafif, gizliden bir tebessümle gülümsedi ve ardından yüz ifadesini duruma daha uygun, biraz ürkek bir umut ile minnettarlık ve yalvarış arasında bir ifadenin altına gömdü.

Fişeğin ışığı giderek azaldı ve söndü ama gemi artık, küpeştenin üzerinden sarkan adamların yüzlerini görebilecek kadar yaklaşmıştı.

Lila küçük, batmakta olan sandalı sallamamaya özen göstererek ayağa kalkarken Arnesçe, "*Tosa!*" diye seslendi.

Imdat. Kırılganlık asla doğasında olmamıştı ama adamlar, bağlı bilekleri ve sırılsıklam yeşil elbisesiyle su alan küçük teknesinde büzüşmüş Lila'ya bakarlarken kırılgan görüntüsü vermek için elinden geleni yaptı. Kendini gülünç hissediyordu.

"*Kers la?*" diye sordu biri, Lila'dan ziyade diğerlerine. *Nedir bu?*

"Bir hediye?" dedi başkası.

"Paylaşmanız gerekecek," diye mırıldandı bir üçüncüsü.

Adamlardan birkaçı daha yakışıksız laflar ettiler ve Lila gerildi; ne demek istediklerini anlasa da aksanlarının, tüm sözcükleri

anlayamayacağı kadar çamur ve okyanus suyuyla dolu olmasından memnundu.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu içlerinden biri. Ten rengi öylesine koyuydu ki siyah gecenin içinde gözden kayboluyordu.

Lila'nın Arnesçesi hâlâ oldukça kötüydü ama dört ay boyunca etrafında hiç kendi dilini konuşmayan insanların olması dilini kesinlikle geliştirmişti.

"*Sensan,*" diye yanıtladı Lila, *batıyorum*. Toplanan mürettebattan bir kahkaha yükseldi. Ancak onu kurtarmak için aceleleri yok gibiydi. Lila halatı görebilmeleri için ellerini havaya kaldırdı. "Biraz yardım fena olmazdı," dedi yavaşça provasını yaptığı gibi.

"Onu görebiliyoruz," dedi adam.

"Kim böyle güzel bir şeyi atar ki?" diye sordu bir diğeri.

"Belki işi bitmiştir."

"Yok."

"Hey, kız! Tüm parçaların tamam mı?"

"Göstersen iyi edersin!"

"Ne bu bağrışma?" diye seslendi biri ve hemen ardından geminin kenarından çukur gözlü ve alnı açılmış siyah saçlı, zayıf bir adam belirdi. Ahşap küpeşteye tutunup Lila'ya bakarken diğerleri saygıyla kenara çekildiler. Adamın gözleri Lila'yı, elbisesini, halatı, fıçıyı ve tekneyi süzdü.

İçinden bir ses kaptan olduğunu söylüyordu.

"Başın dertte gibi," diye seslendi adam aşağı doğru. Sesini yükseltmedi ama akıcı olmasa da Arnesçe aksanı berraktı.

"Ne kadar da zekisin," diye geri seslendi Lila kendine engel olamadan. Küstahlık bir kumardı ama nerede olursa olsun güvendiği bir şey varsa o da bir işareti nasıl okuyacağını bilmesiydi. Gerçekten de ince adam gülümsedi.

"Gemim ele geçirildi," diye devam etti Lila, "yenisi de fazla dayanmaz, gördüğünüz gibi..."

Adam sözünü kesti. "Buraya gelirsen konuşmak daha kolay olabilir, ha?"

Lila küçük bir rahatlamayla onaylarcasına başını salladı. Gemiyle açılıp onu boğulmaya terk edeceklerinden korkmaya başlamıştı. Mürettebatın kaba seslerine ve daha da kaba bakışlarına bakılırsa, aslında bu daha iyi bir seçenek olabilirdi ama burada hiçbir şeyi yoktu, oradaysa bir şansı vardı.

Bordanın üzerinden bir halat sarkıtıldı ve ağır ucu, Lila'nın ayaklarının yanında yükselen suya indi. Lila halata tutundu ve sandalını, bir merdivenin uzatıldığı geminin bordasına yanaştırmak için kullandı ancak yukarı çıkmasına kalmadan iki adam aşağı gelip sandalın *bir hayli* daha hızlı batmasına sebep olarak teknede yanına indiler. İkisi de durumdan şikâyetçi görünmüyordu. Biri gidip bira fıçısını yüklendi, diğeriyse Lila'yı şaşırtarak *onu* kaldırmaya davrandı. Adam onu omzunun üzerine attı ve özellikle elleri eteğinin altında gezinmeye başladığında Lila bıçağı adamın sırtına gömmemek için kendini zor tuttu.

Tırnaklarını avuçlarına batırdı ve adam onu nihayet, bekleyen fıçının yanına bırakırken ("Göründüğünden daha ağırmış," diye homurdandı, "ayrıca çok da sert...") Lila tenine sekiz küçük hilal oymuştu.

Alçak sesle, "Piç" diye homurdandı. Adam ona göz kırptı ve önemli olanın başka tarafının yumuşak olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve Lila onu öldürmeye içinden ant içti. Yavaş yavaş öldürecekti.

Sonra doğruldu ve kendini bir grup denizcinin ortasında dikilirken buldu.

Hayır, tabii ki denizci değillerdi.

Korsanlardı.

Kirli, deniz ve güneş lekeli tenleri ve solmuş giysileriyle her birinin gırtlağının üzerinde bir bıçak dövmesi vardı. *Bakır Hırsız* korsanlarının sembolü. Etrafını saran yedi, yelkenlilerle ilgilenen beş ve alt güvertede de yarım düzine kadar adam saydı. On sekiz kişi olsa gerekti. Yuvarlayınca yirmi kişilerdi.

Oldukça zayıf adam çember halindeki grubun arasından geçip öne çıktı.

"*Solase,*" dedi kollarını açarak. "Adamlarım ne kadar cesaretlilerse, terbiyeleri de o kadar noksandır." Ellerini Lila'nın yeşil elbisesinin omuzlarına koydu. Tırnaklarının altında kan vardı. "Titriyorsun."

"Kötü bir gece geçirdim," dedi Lila kaba saba mürettebatı süzerken daha da kötüleşmeyeceğini umarak.

Zayıf adam gülümsedi, şaşırtıcı bir şekilde ağzı dişlerle doluydu. "*Anesh,*" dedi, "ama şimdi daha emin ellerdesin."

Lila *Bakır Hırsız* mürettebatını, bunun bir yalan olduğunu bilecek kadar tanıyordu ama bilmiyormuş gibi yaptı. "Peki, bu eller kime ait acaba?" diye sordu Lila. İskelet gibi figür hâlâ Lila'nın bileklerine sıkıca sarılı halatı görmezden gelerek parmaklarına uzandı ve çatlak dudaklarını elinin üzerine bastırdı. "Baliz Kasnov," dedi. "*Bakır Hırsız*'ın şanlı kaptanı."

Harika. Kasnov, Arnes Denizi'nde bir efsaneydi. Mürettebatı küçük ama cevvaldi; şafak sökmeden önce en karanlık saatlerde gemilere çıkıp boğaz kesmeye, gemideki yükleri de alıp sıvışmaya ve ölüleri arkalarında çürümeye bırakmaya düşkündüler. Açlıktan ölecekmiş gibi görünüyor olabilirdi ama iddialara göre hazineye, özellikle de tüketilebilir olanlara karşı bir açgözlülüğü vardı. Lila *Bakır Hırsız*'ın, özellikle büyük çaplı bir kaliteli içki sevkiyatıyapanları pusuya düşürme umuduyla Sol adında bir şehrin kuzey kıyılarına doğru yol aldığını biliyordu. "Baliz Kasnov," dedi Lila, adını daha önce hiç duymamış gibi bir tınıyla.

"Ya siz?" diye üsteledi adam.

"Delilah Bard," dedi. "*Altın Balık*'ın eski sahibi."

Belli ki Lila'nın hâlâ giyinik olmasından sıkılan adamlar fıçıya yönelirken Kasnov, "Eski mi?" diye sordu. Kolunu sinsice Lila'nın koluna geçirerek, "Bayan Bard," dedi. "Neden o küçük tekneye nasıl düştüğünüzü anlatmıyorsunuz? Denizler sizin gibi genç bir hanımefendi için uygun bir yer değil."

"*Vaskens,*" dedi Lila –*korsanlar*– sözcüğünün yanındaki adam için geçerli olduğu konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi. "Gemimi çaldılar. Babamdan bana düğün hediyesiydi. Faro'ya gidecektik –iki gece önce yola çıktık– ama birdenbire ortaya çıkıp *Altın Balık'a* saldırdılar." Konuşmasının sadece sözlerini değil, duraksamalarını da prova etmişti. "Onlar... onlar kocamı öldürdüler. Kaptanımı. Mürettebatımın çoğunu." Lila burada bilerek kendi diline döndü. "Her şey çok hızlı oldu..." Kazara ağzından kaçırmış gibi şaşkın bir ifade takındı.

Ancak bu, oltaya takılmış bir balık gibi kaptanın dikkatini çekmişti. "Nerelisin?"

"Londra," dedi Lila aksanını belli ederek. Grubun içinde fısıldaşmalar oldu. "*Balık* küçüktü, dedi, "ama değerliydi. Bir aylık erzakla doluydu. Yiyecek, içecek... para. Dediğim gibi, hediyeydi. Artık yok, gitti."

Ancak aslında öyle değildi, henüz gitmemişti. Küpeştenin üzerinden geriye baktı. Gemi ufukta bir ışık lekesinden ibaretti. Artık geri çekilmiyordu, bekler gibi bir hali vardı. Korsanlar bakışlarını aç gözlerle Lila'nın baktığı yöne çevirdiler.

"Kaç adam?" diye sordu Kasnov.

"Yeterince," dedi Lila. "Yedi? Sekiz?"

Korsanlar açgözlülükle gülümsediler. Lila akıllarından ne geçtiğini biliyordu. Sayıları onların iki katından fazlaydı ve karanlıkta gölge gibi sakladıkları bir gemileri vardı. Kaçan ödülü yakalayabilirlerse... Baliz Kasnov'un çukur gözlerinin dikkatle ona baktığını hissedebiliyordu. Lila da ona baktı ve kayıtsızca acaba sihir yapabilir mi diye merak etti. Gemilerin çoğu birkaç büyüyle –hayatlarını daha güvenli ve rahat kılacak şeylerle– korunurdu ama denizde tanıdığı çoğu adamın element sanatına pek meyilli olmamasına şaşırmıştı. Alucard, sihir ustalığının değerli bir yetenek olduğunu ve gerçek bir yatkınlığın genelde karada kazançlı bir istihdamı mümkün kılacağını söylemişti. Denizdeki büyücüler neredeyse daima bağlantılı elementlere –su ve rüzgâra– odaklanırlardı ama

akıntıyı tersine çok az kişi çevirebilirdi ve günün sonunda çoğu yine eski usul çeliğe başvururdu. Lila, şu an kendi üzerinde de gizli birkaç çelik varken bunu kesinlikle anlayabiliyordu.

"Senin canını niye bağışladılar?" diye sordu Kasnov.

"Bağışladılar mı?" diye kafa tuttu Lila.

Kaptan dudaklarını yaladı. Gemi konusunda ne yapacağına karar vermişti bile, Lila bunu görebiliyordu; şimdiyse Lila konusunda ne yapacağına karar veriyordu. Bakır Hırsızlar ünlerini merhametlerine borçlu değillerdi.

"Baliz..." dedi korsanlardan biri. Adamın ten rengi diğerlerininkinden koyuydu. Kaptanın omzunu tuttu ve kulağına fısıldadı. Lila fısıltılı sözcüklerden sadece birkaçını seçebildi. *Londralılar. Zengin.* Ve *fidye.*

Kaptanın dudaklarına hafif bir tebessüm yayıldı. "*Anesh,*" dedi başıyla onaylayarak. Sonra bir araya toplanmış mürettebatın tamamına, "Yelkenler fora! Rotayı batıdan güneye çevirin! Yakalamamız gereken bir altın balık var," dedi.

Adamlar gürleyerek onayladılar.

"Leydim," dedi Kasnov, Lila'yı basamaklara yönlendirerek. "Zor bir gece geçirdiniz. İzin verin size kesinlikle çok daha rahat edeceğiniz kamaramı göstereyim."

Lila arkasında fıçının açıldığını ve biraların doldurulma seslerini işitti ve kaptan onu alt güverteye götürürken gülümsedi.

Kasnov neyse ki yanında kalmamıştı.

Onu, bilekleri hâlâ halatla bağlı halde odasına bırakmış ve tekrar çıkıp kapıyı arkasından kilitlemişti. Lila alt güvertede sadece üç adam gördüğünde rahatlamıştı. Bu, *Bakır Hırsız*'da sadece on beş kişi olduğu anlamına geliyordu.

Lila kaptanın yatağının kenarına oturdu ve yukarıda adım sesleri yükselirken ve gemi kendi kaçak gemisine doğru dümen

kırarken ona, yirmiye, sonra otuza kadar saydı. Üzerinde silah var mı diye arama zahmetinde bile bulunmamışlardı. Lila botundan bir bıçak çıkarıp pratik edilmiş tek bir hareketle bıçağı elinde çevirerek halatları keserken bu yaptıklarının küstahça olduğunu düşündü. Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak bileklerini ovuştururken halatlar yere düştü. Mırıldandığı, geceleri asi gemilere musallat olduğu söylenen bir hayaletle, Sarows'la ilgili bir şarkıydı.

Sarows'un ne zaman geleceğini nasıl anlarsın?
(Geleceğini, geleceğini gemiye?)

Lila elbisesinin belini iki eliyle tuttu ve yırttı; etek sökülerek iki dizinin üzerine sabitlenmiş birer bıçak kılıfı ile paçaları botlarının içindeki dar siyah pantolonu ortaya çıkardı. Bıçağı aldı ve nefes alabilmek için kurdelelerini keserek sırtındaki korseyi üzerinden sıyırdı.

Rüzgâr dinmiş ama kulaklarına hâlâ mırıldanırken,
(Kulaklarına, başına, kanına, kemiklerine.)

Yeşil eteğini yatağın üzerine attı ve parçalanmış belinden etek ucuna kadar yırttı. İnce kumaşların arasında korsenin parçaları yerine geçen ve işaret fişeklerine benzeyen ama ikisi de olmayan yarım düzine çubuk gizlenmişti. Bıçağını botunun içine geri soktu ve konik çubukları çıkardı.

Akıntı durmuş ama gemi sürüklenirken,
(Sürüklenirken uzaklara, sürüklenirken bir başına.)

Lila yukarıda bir patırtı duydu. Sonra bir tane, bir tane daha; bira etkisini gösteriyordu. Siyah bir kumaş parçası aldı, bir tarafına kömür sürdü ve burnuyla ağzının üzerine bağladı.

Ay ve yıldızlar, hepsi karanlıktan saklanırken,
(Çünkü karanlık hiç de boş değildir, hem de hiç.)
(Çünkü karanlık hiç de boş değildir.)

Lila'nın, yeşil eteğinin katmanları arasından çıkardığı son şeyse maskesi oldu. Siyah deri maske, alnın üzerindeki tuhaf ve tehditkâr bir zarafetle kıvrılan boynuzlar dışında basitti. Lila maskeyi burnunun üzerine yerleştirip bağladı.

Sarows'un ne zaman geleceğini nasıl anlarsın?
(Ne zaman, ne zaman geleceğini gemiye?)

Kaptan kamarasının köşesine eskimiş, sırları dökük bir ayna yaslıydı ve merdivenlerden adım sesleri yükselirken Lila kendi yansımasını gördü.

Onun geldiğini hissetmezsin, hissetmezsin, hissetmeyeceksin,
(Geldiğini hiç hissetmeyeceksin.)

Maskenin ardından gülümsedi. Sonra dönüp sırtını duvara yasladı. Konik çubuğu işaret fişekleri gibi tahtaya sürterek çaktı ama fişeklerin aksine bunlardan soluk duman bulutları dışında hiç ışık çıkmadı.

Peşi sıra kaptanın kapısı hızla açıldı ama korsanlar geç kalmışlardı. Lila dumanların yükseldiği çubuğu odaya fırlattı ve adımların sendelediğini, öksürük seslerini, ardından uyuşturucu dumanın adamları yere devirdiğini duydu.

Lila hareketsiz bedenlerin üzerinden atlarken, *İkisi gitti*, diye düşündü.

Geriye kaldı on üç.

II

Gemiyi yönlendiren kimse yoktu.

Gemi dalgalar karşısında yan yatmış, su üzerinde bir inip bir kalkıyordu; dalgalar burun kısmından değil, yan taraftan vurduğundan koskoca teknenin Lila'nın ayakları altında huzursuz edici bir biçimde sarsılmasına sebep olmuştu.

İlk korsan üzerine atılırken Lila merdivenlere uzanan yolu yarılamıştı. Adam iriyarıydı ama adımları biraz yavaşlamış ve biranın içinde çözünmüş uyuşturucudan sarsaktı. Lila geri çekilerek botunu adamın göğsüne savurdu ve kemiklerini kıracak kadar sertçe geriye, duvara çarptı. Adam inledi ve dudaklarında yarım yamalak bir küfürle ahşap döşemelerin üzerine yığıldıktan sonra Lila botunun burnunu adamın çenesine geçirdi. Adamın başı yana savruldu, sonra göğsünün üzerine düştü.

On iki.

Tepesinde adım sesleri yankılandı. Bir çubuk daha yaktı ve üç adam daha alt güverteye inerken basamakların yukarısına doğru fırlattı. Adamlardan ilki dumanı görünce geri dönmeye yeltendi ama ikinci ve üçüncü adamın ivmesi buna engel oldu ve çok geçmeden üçü de öksürerek, nefessiz kalarak ahşap merdivenlere yığıldılar.

Dokuz.

Lila en yakındakini botuyla dürttü, sonra üzerinden atlayıp basamaklardan çıktı. Merdivenlerin gölgesine gizlenmiş güverte ağzında durdu ve herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığına bakındı. Olmadığını görünce kömürlü kumaşı ağzından sıyırdı, soğuk kış havasını derin derin soludu ve ardından dışarıya, gecenin içine çıktı.

Bedenler güverteye yayılmıştı. Yürürken bir taraftan sayarak gemideki korsan sayısından düşüyordu.

Sekiz.

Yedi.

Altı.

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Yerdeki adamlara bakarken durdu. Sonra küpeştenin üzerinde bir şey kıpırdadı. Lila metal muşta biçimindeki kavramalı sapıyla kalın bir bıçak olan en sevdiği bıçaklardan birini uyluğundaki kılıfından çekti ve şarkıyı mırıldanarak ayaklarını yerde sürüyen adama doğru ilerledi.

Sarows'un ne zaman geleceğini nasıl anlarsın?
(Ne zaman, ne zaman geleceğini gemiye?)

Adam, yüzü uyuşturuculu biradan şişmiş halde elleri ve dizleri üzerinde güvertede emekliyordu. Lila önce onu tanımadı. Ancak sonra adam başını kaldırıp baktığında Lila onun kendisini gemiye taşıyan adam olduğunu gördü. Bu ona sarkıntılık eden, yumuşak yerlerini bulmakla ilgili konuşan adamdı.

"Aptal kaltak," diye mırıldandı Arnesçe. Hırıltıdan ne dediğini anlamak zordu. Uyuşturucu en azından düşük dozlarda verildiğinde ölümcül değildi (fiçi konusunda tedbiri elden bırakmamıştı) ama

ilaç damarları ve hava yollarını şişirerek kurban bayılıncaya kadar vücudu oksijenden mahrum bırakıyordu.

Şimdi şişmiş suratı, mavi dudakları ve kesik nefesiyle korsana bakarken, Lila ölçüyü kaçırmış olabileceğini düşündü. Adam ayağa kalkmak için çabalıyor ve başarısız oluyordu. Lila yere uzandı, boştaki elinin parmaklarını adamın gömleğinin yakasına doladı ve kalkmasına yardım etti.

"Ne dedin sen bana?" diye sordu Lila.

"Dedim ki," dedi hırıltılı sesle, "aptal... kaltak. Bunun bedelini... ödeyeceksin. Seni..."

Sözünün sonunu getiremedi. Lila onu sertçe tekmeledi ve adam küpeştenin üzerinden devrilerek denize düştü.

"Sarows'a biraz saygı göster," diye mırıldandı onun hafifçe sallanıp dalgaların altında gözden kayboluşunu izlerken.

Bir.

Arkasındaki tahtaların iniltisini duydu ve halatın boğazına dolanmasına ramak kala bıçağını kaldırmayı başardı. Halatın kaba iplikleri boynuna sürttükten sonra bıçakla kesip kendini kurtardı. Öne doğru yalpaladı ve hızla döndüğünde keskin gözleri ve emin adımlarıyla *Bakır Hırsız*'ın kaptanıyla karşı karşıya geldi.

Baliz Kasnov mürettebatıyla birlikte biradan içmemişti.

Adam halat parçalarını kenara attı ve Lila dövüşe hazırlanırken bıçağını daha sıkı kavradı ama kaptanın silah falan çektiği yoktu. Silah çekmek yerine avuçları yukarı bakar vaziyette ellerini önüne uzattı.

Lila, maskesinin boynuzları onu gösterir şekilde başını yana eğdi. "Teslim mi oluyorsun?" diye sordu.

Kaptanın koyu renk gözleri ışıldadı, ağzı kıpırdadı. Gırtlağının üzerindeki bıçak dövmesi fener ışığında parlıyor gibiydi.

"*Bakır Hırsız*'ı kimse ele geçiremez," dedi.

Dudakları kıpırdadı, parmakları seğirdi ve parmaklarında alevler belirdi. Lila yere bakınca adamın ayaklarının dibindeki bozuk işareti gördü ve ne yapacağını anladı. Çoğu gemi yangına

karşı sihirle korunurdu ama adam büyüyü bozmuştu. Adamın en yakındaki yelkene atılmasıyla Lila bıçağı elinde çevirdi ve fırlattı. Sapındaki metal kısımdan dolayı ağırlığı dengesiz olan bıçak adamın kafası yerine boynuna çarptı. Adam düşmemek için elleri öne doğru uzanarak ve sihirle yaktığı alevler yelken yerine halatlarla buluşarak öne doğru devrildi.

Alevler etrafı tutuşturmuştu fakat üstüne düşen Kasnov'un bedeni alevleri büyük ölçüde söndürmüştü. Boynundan akan kan daha da etkili bir biçimde söndürdü. Sadece birkaç parça alev sönmeyerek halattan yukarı doğru tırmanıyordu. Lila ateşe doğru uzandı; parmaklarını bir yumruk halinde üzerine kapadığında alevler söndü.

Lila gülümsedi ve en sevdiği bıçağını kaptanın boğazından çekerek metalin üzerindeki kanı giysilerine sildi. Bıçağı kılıfına geri koyarken bir düdük sesi duydu ve başını kaldırıp baktığında gemisi *Gece Kulesi*'nin, *Bakır Hırsız*'ın yanına yanaşmakta olduğunu gördü.

Adamlar küpeşte boyunca toplanmışlardı, Lila maskeyi alnına doğru sıyırarak onları selamlamak için *Hırsız*'ın diğer yanına geçti. Çatık kaşlı çoğu adamın ortasındaysa siyah kuşaklı, açık kahverengi saçları geriye atılmış, kaşında bir safir, yüzünde keyifli bir tebessümle uzun boylu bir adam duruyordu. Alucard Emery. Lila'nın kaptanı.

Ikinci kaptan Stross hayretle, "*Mas aven,*" diye homurdandı.

"Yok artık," dedi aşçı Olo güverteye saçılmış bedenlere bakarken.

Yakışıklı Vasry ve Tavestronask (kısaca Tav olarak bilinirdi) alkışlarken, Kobis kollarını önünde kavuşturmuş izliyor, Lenos ise ağzı balık gibi bir karış açık, öylece bakıyordu.

Lila küpeşteye yaklaşıp kollarını iki yana açarken şaşkınlık ve onaylanmanın keyfini çıkardı. "Kaptan," dedi keyifle. "Görünüşe göre, senin için bir gemim var."

Alucard gülümsedi. "Görünüşe göre öyle."

İki sandal arasına bir tahta uzatıldı ve Lila bir kez bile aşağı bakmadan ustalıkla tahtanın üzerinden yürüdü. *Gece Kulesi*'nin güvertesine inip hiç uyumamışçasına gözlerinin altı morarmış sıska bir adama döndü. "Pamuk eller cebe, Lenos."

Adamın kaşları çatıldı. "Kaptan," diye yalvardı gergin bir kahkahayla.

Alucard omuz silkti. "Bahse giren sendin," dedi. "Sen ve Stross," diye ekledi başıyla sakallı, yabani bir adam olan ikinci kaptanı işaret ederek. "Kendi iradenizle, kendi paranızla."

Gerçekten öyleydi. Lila *Bakır Hırsız*'ı tek başına ele geçirebileceği konusunda böbürlenmişti ama onlar Lila'nın bunu yapamayacağını iddia etmişlerdi. Gemisi limana her yanaştığında çubuklar ve biraya yetecek kadar uyuşturucu toplayabilmesi neredeyse bir ay sürmüştü. Buna değmişti.

"Ama bu hileliydi!" diye itiraz etti Lenos.

"Aptallar," dedi Olo, alçak gök gürültüsü gibi sesiyle.

"Belli ki planlamış," diye homurdandı Stross.

"Evet," dedi Lenos, "bunu *planladığını* nereden bilecektik?"

"En başta Bard'la kumara girişmeden bilmen gerekirdi." Alucard, Lila'yla göz göze geldi ve göz kırptı. "Kural kuraldır ve işimiz bittiğinde o gemideki diğer bedenlerin yanına katılmak istemiyorsan hırsızıma borcunu ödemeni tavsiye ederim."

Stross cüzdanını gönülsüzce cebinden çıkardı. "Nasıl becerdin?" diye sordu cüzdanı Lila'nın ellerine tutuştururken.

"Fark etmez," dedi Lila parayı alırken. "Önemli olan becermiş olmam."

Lenos kendi cüzdanına davrandı ama Lila başını iki yana salladı. "Bahse girdiğim şey bu değildi, gayet iyi biliyorsun." Lenos kolundaki bıçağını çıkarırken her zamankinden daha kambur bir vaziyette ilerledi.

"Yeterince bıçağın yok mu?" diye söylendi dudak bükerek.

Lila'nın tebessümü keskinleşti. "Yok öyle bir şey," dedi parmaklarını bıçağın etrafına sararak. *Ayrıca,* diye geçirdi içinden, ***bunun***

yeri ayrı. Korma'da Lenos'u bunu kullanırken gördüğü andan beri gözü bu silahın üzerindeydi.

"Onu kazanıp senden geri alacağım," diye homurdandı.

Lila omzunu pışpışladı. "Denersin."

"*Anesh!*" diye gürledi Alucard elini tahtaya vurarak. "Bu kadar aylaklık yeter, Kuleler, yağmalamamız gereken bir gemi var. Ne var ne yoksa alın. Uyandıklarında o piçlerin ellerinde sikleri dışında bir şeyleri kalmasın istiyorum."

Adamlar keyiflendiler ve Lila kendini tutamayarak kıkırdadı.

Alucard Emery kadar işine âşık bir adam tanımıyordu. Çocuklar oyun oynarken, kadın ve erkekler kendilerini neşeli ve kaptırdıkları bir oyunun içine atarak rol yaparlarken nasıl keyif alırsa o da yaptığı işten keyif alıyordu. Alucard'ın yaptığı her şeyde bir parça tiyatro vardı. Lila, acaba daha oynayacağı kaç rol vardır diye merak etti. Acaba oynadıkları arasında rol *olmayıp* da bizzat kendisi olan hangisiydi?

Gözleri karanlıkta Lila'nınkilerle buluştu. Mavi gri bir kasırgaydı; bazen parlak bazense neredeyse renksizdi. Bir şey demeden başını kamarasından tarafa eğdi ve Lila arkasından gitti.

Alucard'ın kamarası her zamanki gibi yaz şarabı ve temiz ipek ile sönmüş köz kokuyordu. Güzel şeyleri severdi, orası kesindi. Ancak koleksiyoncular veya gösterişli eşyalarını sırf görülsün ve gıpta edilsin diye teşhir eden övüngenlerin aksine, Alucard lüks eşyalarının hepsinin keyfini doyasıya çıkarırdı.

Baş başa kalır kalmaz, "Ee, Bard," dedi İngilizceye dönerek, "bunu nasıl başardığını bana anlatacak mısın?"

Lila, önünde Alucard'ın daima ölgün bir ateş yanan şöminesi ve masanın üzerinde doldurulmayı bekleyen iki kısa kadehin durduğu sırtı yüksek iki koltuktan birine çökerek, "O zaman ne eğlencesi kalır ki?" diye meydan okudu. "Gizemler her zaman gerçeklerden daha heyecan vericidir."

Alucard masaya gidip bir şişe alırken beyaz kedisi Esa ortaya çıkıp Lila'nın botlarına sürtündü. "Zaten başlı başına gizemden ibaret değil misin?"

"Bahis oynayan oldu mu?" diye sordu Lila hem onu hem kediyi duymazdan gelerek.

"Olmaz mı?" dedi Alucard şişenin mantarını çıkarırken. "Her türlü küçük bahse girildi. Boğuldun mu, *Hırsız* seni gerçekten oradan alacak mı, *alırlarsa* senden geriye bir şey bulacak mıyız..." Kehribar rengi sıvıyı kadehlere doldurdu ve birini Lila'ya uzattı. Lila kadehi aldı ve alırken boynuzlu maskesini başından çıkarıp aralarındaki masanın üzerine attı. "Etkileyici bir performanstı," dedi Alucard kendi koltuğuna otururken. "Bu geceye kadar gemide senden korkmayanlar artık kesin korkuyorlardır."

Bazılarının ateşe baktıkları gibi Lila da kadehe baktı. "Benden korkmayanlar mı vardı?" diye sordu kurnazca.

"Sen ortada yokken," diye devam etti, "bazıları sana hâlâ Sarows diyor. Duyabileceğini sanırcasına, fısıldayarak söylüyorlar."

"Belki duyabiliyorumdur." Lila kadehi parmakları arasında yuvarladı.

Zekice bir yanıt gelmeyince Lila gözlerini kadehinden yukarı kaldırdı ve Alucard'ın yine, hırsızların cepleri aramaları gibi Lila'nın yüzünde bir şeyler aradığını, ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalıştığını gördü.

Sonunda kadehini kaldırarak, "Eh," dedi, "kadehlerimizi neye kaldıralım? Sarows'a mı? Baliz Kasnov ve bakır budalalarına mı? Yakışıklı kaptanlara ve güzel gemilerine mi?"

Ancak Lila başını iki yana salladı. "Hayır," dedi keskin bir gülümsemeyle kadehini kaldırarak. "En iyi hırsıza."

Alucard yumuşak ve sessiz bir kahkaha attı. "En iyi hırsıza," dedi.

Sonra kadehini onunkiyle tokuşturdu ve ikisi de kadehleri kafaya dikti.

III

Dört Ay Önce
Kırmızı Londra

Çekip gitmek kolaydı.

Daha zor olan geriye dönüp bakmamaktı.

Lila yürüyerek uzaklaştığı sırada Kell'in onu izlediğini hissetmiş, ancak görüş açısından çıktığında durmuştu. Bir kez daha yalnızdı. *Özgürdü.* İstediği yere gitmekte, istediği kişi olmakta özgürdü. Ancak ortalık kararırken, cesaret gösterisi sarsılmaya başladı. Şehir geceye bürünürken Lila bir fatih gibi hissetmekten ziyade yabancı bir ülkede dil bilmeyen, ceplerinde Kell'in veda hediyesi (bir element seti), kendi gümüş saati ve ayrılmadan önce bir saray muhafızından yürüttüğü bir avuç bozuk paradan başka bir şeyi olmayan yalnız bir kız gibi hissetmeye başlamıştı.

Daha azına sahip olduğu zamanlar vardı elbette ama daha fazlasına sahip olduğu zamanlar da olmuştu.

Bir gemi olmadan fazla yol kat edemeyeceğini biliyordu.

Cep saatinin düğmesine basıp açtı, kapattı ve nehrin üzerinde sallanan tekneleri izledi; Isle'ın kızıl ışıltısı, giderek çöken karanlıkta daha belirgin göze çarpıyordu. Gözleri özellikle bir geminin üzerindeydi, gün boyu gıptayla onu izlemişti. Harika bir gemiydi,

gövdesi ve direkleri koyu renk ahşaptan oyulmuş, gümüşle işlenmişti; yelkenleri aldığı ışığa göre gece mavisinden siyaha dönüyordu. Gövdesinde bir isim yazılıydı –*Saren Noche*– bunun *Gece Kulesi* demek olduğunu sonradan öğrenecekti. Şimdilik bildiği tek şey onu istediğiydi. Ancak tayfa dolu bir gemiye öylece dalıp üzerinde hak iddia edemezdi. İyiydi ama *o kadar da* iyi değildi. Tabii bir de Lila'nın *teknik olarak* nasıl denize açılacağını bilmediği acı gerçeği vardı. Bunun üzerine siyah giysisi gölgelerin arasına karışarak pürüzsüz taş bir duvara yaslandı, teknenin hafifçe sallanmasını izledi ve nehir kıyısının yukarısındaki Gece Pazarı'nın gürültüsü onu bir çeşit transa soktu.

Yarım düzine adam ceplerinde şıkırdayan bozuk paraları, boğuk kahkahaları ve ağır botlarıyla paldır küldür geminin güvertesinden tahtaya indiler. Gemi gün boyu hazırlık yapıyordu ve adamlarda, karadaki son geceleri olduğunu belli eden taşkın bir coşku vardı. Bunun tadını çıkarmaya hevesli bir halleri vardı. Biri bir denizci şarkısı tutturmuş, diğerleri de ona eşlik ederek şarkı eşliğinde barlara doğru yürüyorlardı.

Lila cep saatini kapattı, kendini duvardan itti ve peşlerinden gitti.

Maskesi yoktu; sadece erkek kesim giysileri, gözlerinin önüne dökülen koyu renk saçları ve keskin yüz hatları vardı. Sesini alçaltarak zayıf bir genç adam zannedileceğini umuyordu. Karanlık ara sokaklarda ve maskeli balolarda evet ama barlarda maske takılmazdı. Bu ancak gerekenden fazla dikkat çekmeye yarardı.

Önündeki adamlar bir işletmeye girip gözden kayboldular. Buranın belirgin bir adı yoktu ama kapının üzerindeki sembol, kıvrılan ve dalgalar halinde gümüş bir pusulanın etrafını saran metal, ışıltılı bir bakırdan yapılmıştı. Lila paltosunu düzeltti, yakasını kaldırdı ve içeri girdi.

Koku birden çarptı.

Buradaki o liman tavernalarından bildiği pis ve ağır bir koku ya da Kırmızı kraliyet sarayındaki gibi çiçeksi bir koku değil, taze

yahninin pipo dumanı ve uzaktan gelen deniz tuzuyla karışımından oluşan samimi, basit ve doyurucu bir kokuydu.

Köşedeki şöminelerde ateşler yanıyordu ve bar bir duvarın önünde uzanmak yerine kapıdaki pusulaya benzer kıvrımlı metal bir daire biçiminde salonun tam ortasında duruyordu. Bu inanılmaz bir işçilik ürünüydü; uçları dört şömine ateşine doğru uzanan yekpare bir gümüş.

Bu, zemin döşemelerinde kan lekeleri ya da sokaklara taşan kavga dövüşlerin olmadığı, Lila'nın şimdiye kadar hiç görmediği bir denizci tavernasıydı. Lila'nın Londra'sındaki –hayır, artık onun değildi– Barren Tide çok daha kaba bir güruha hizmet ederdi; oysa buradaki adamların yarısı kraliyet renklerini taşıyorlardı, belli ki kralın hizmetindeydiler. Geri kalanı farklı profillerdendi ama hiçbirinde bezgin bir ifade ya da umarsızlığın aç bakışları yoktu. Peşlerinden içeri girdiği adamlar gibi birçoğunun tenleri deniz yanığı ve hava koşullarından yıpranmıştı ama botları bile pırıl pırıl, silahları iyi gizlenmiş görünüyordu.

Lila saçlarını kör gözünün önüne düşürdü, sessiz bir kurum takındı ve ağır adımlarla bar tezgâhına yöneldi.

"*Avan,*" dedi barmen; cana yakın bakışlı, ince uzun bir adamdı. Bir anısı canlandı –katı samimiyeti ve metin sakinliğiyle İki Adımlık Yer'deki Barron– ama darbeyi yemeden gardını aldı. Tabureye geçti ve barmen ona bir şey sordu, Lila sözcükleri anlamasa da ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. Yanındaki yarı boş içki bardağına hafifçe vurdu ve adam içkiyi getirmek için arkasını döndü. Hemen ardından önünde kum rengi güzel köpüklü bir bira belirdi ve Lila uzun, sakinleştirici bir yudum aldı.

Barda bir çeyrek dönüşle, adamın birinin dalgın dalgın bozuk paralarıyla oynadığını gördü ama adamın aslında paralara dokunmadığını sonradan fark etti. Metal, parmakları arasında ve avuçlarının altında sanki sihirle dolanıyordu, ki bu elbette sihirdi. Diğer yanındaki başka bir adam parmaklarını şıklattı ve başparmağının ucundaki bir alevle piposunu yaktı. Hareketleri onu ürkütmedi,

yalnızca hayret ediyordu; henüz bir haftadır bu dünyadaydı ve burası ona Gri Londra'dan çok daha doğal geliyordu.

Sandalyesinde döndü ve barın içine dağılmış *Gece Kulesi*'ndeki adamları seçti. İçlerinden ikisi bir şöminenin başında muhabbet ediyordu, biri iri göğüslü bir kadın tarafından en yakındaki gölgeye doğru çekilmekte ve üçü de kırmızılı ve altın renkli birkaç denizciyle bir iskambil oyununa oturmak üzereydi. O üçlüden biri Lila'nın gözüne takıldı; ayrı bir yakışıklılığı olduğundan değil –hatta yüzünü saran kıllardan görebildiği kadarıyla oldukça çirkindi–, hile yaptığı için.

En azından hile yaptığını *düşünüyordu.* Oyunun kuşku uyandıracak kadar az kuralı olduğu için emin olamıyordu. Yine de adamın, kartlardan birini cebine atıp bir diğerini çıkardığını gördüğünden emindi. Eli çabuktu ama Lila'nın gözleri kadar değil. Bakışları adamın parmaklarından ahşap üzerinde cüzdanının durduğu alçak tabureye kayarken bu meydan okumanın, içini gıcıkladığını hissetti. Cüzdan deri bir kayışla adamın kemerine bağlanmıştı ve içi bozuk paralarla dolu görünüyordu. Lila'nın eli, kısa ve keskin bir bıçağın olduğu kalçasına kaydı. Bıçağı çekti.

Kulaklarında bir ses, *Pervasız,* diye fısıldadı ve bu ses bir zamanlar Barron'unkini andırırken şimdi Kell'inkini çağrıştırması canını sıktı. Risk yüzünden nabzı hızlanarak bu düşünceyi bir kenara atarken adamın dönüp doğruca ona –hayır, ona değil, hemen arkasındaki bar sahibine– bakmasıyla birdenbire olduğu yerde durdu. Adam, *daha fazla içki* demenin evrensel işareti olarak masayı gösterdi.

Lila içkisini bitirdi ve tezgâhın üzerine birkaç bozuk para bırakırken bar sahibinin içkileri bir tepsiye doldurmasını ve ikinci bir adamın belirip siparişi masaya götürmesini izledi.

Fırsatı gördü ve ayağa kalktı.

Biranın ardından salon bir an sallandı, içki alışkın olduğundan sertti ama hemen toparladı. Tepsiyi taşıyan adamın peşinden gitti, botu adamın topuğuna takılırken bile gözleri hemen ötesindeki kapıya

sabitlenmişti. Adam tökezledi ve dengesini sağlamayı başardı ama tepsi için aynısı söz konusu değildi; içkiler ve bardaklar masanın üzerine devrilirken dalga gibi ortaya saçılan bira kartların yarısını süpürmüştü. Grup küfürler ve bağrışmalar eşliğinde ayaklanarak bozuk paralarını ve çaputlarını kurtarmaya çalışırken, zavallı komi ayağına kimin çelme taktığını görebilmek için döndüğünde Lila'nın siyah paltosunun etek ucu kapıdan geçip gözden kaybolmuştu bile.

Lila, bir elinde kumarcıdan yürüttüğü cüzdanla sokakta ağır adımlarla yürüyordu. İyi bir hırsız sadece el çabukluğuyla değil, durumları fırsatlara çevirmekle olunuyordu. Ağırlığı karşısında gülümseyerek cüzdanı elinde tarttı. Zafer kazanmışçasına kanı kaynadı.

Sonra biri arkasından bağırdı.

Döndüğünde, az önce cüzdanını çarptığı sakallı adamla yüz yüze geldi. İnkâr edecek değildi, buna kalkışacak kadar Arnesçesi yoktu ve cüzdan hâlâ parmaklarından sarkıyordu. Bunun yerine çalıntı cüzdanı cebine attı ve dövüşe hazırlandı. Adamın cüssesi onunkinin iki katıydı, ondan otuz santim daha uzundu ve iki adımı arasında ellerinde minyatür bir tırpanı andıran kıvrık bir bıçak belirdi. Adam ona alçak sesle homurtulu bir talimat verircesine bir şey dedi. Belki de çaldığı şeyi bırakıp uzarsa canını bağışlayacağını söyleyerek ona bir şans veriyordu. Ancak adamın zedelenmiş gururunun buna izin vereceğinden şüpheliydi, öyle olsa bile Lila'nın bu paraya, bu riski alacak kadar ihtiyacı vardı. İnsanlar temkinli davranarak hayatta kalırlardı ama cesaretleriyle başarıya ulaşırlardı.

"Mal bulanındır," dedi Lila adamın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini izleyerek. *Kahretsin.* Kell onu İngilizcenin bu dünyada bir amacı ve yeri olduğu konusunda uyarmıştı. Korsanlar değil, kraliyet mensupları arasında yaşatılan bir dildi. Denizde başarılı olacaksa, yenisini öğreninceye kadar diline hâkim olmak zorundaydı.

Sakallı adam elini bıçağının kavisinde gezdirerek bir şeyler mırıldandı. Bıçak fazlasıyla keskin görünüyordu.

Lila bir iç çekti ve kendi silahını, korumalı metal muştasıyla sapını yumruk biçiminde kavrayabildiği tırtıklı bıçağını çıkardı. Sonra rakibini bir kez daha gözden geçirip bir bıçak daha çekti. Bu, cüzdanı aşırmak için kullandığı kısa, keskin olandı.

"Biliyor musun," dedi Lila etrafında duyacak başka kimse olmadığından kendi dilinde konuşarak. "Hâlâ paçayı kurtarma şansın var."

Sakallı adam tükürürcesine sonu *pilse*'yle biten bir cümle söyledi. Bu sözcük Lila'nın Arnesçede bildiği birkaç sözcükten biriydi. Adam öne atıldığında Lila hâlâ bu lafa bozulmakla meşguldü. Geri sıçradı ve tırpanı iki bıçağıyla birden yakalarken metalin metalle çarpışması sokakta acı bir sesle yankılandı. Denizdeki çalkantıya ve barların gürültüsüne rağmen yanlarına başkalarının gelmesi uzun sürmezdi.

Lila dengesini yeniden sağlamaya çalışarak bıçağı itti ve adam bu kez boğazını kıl payı ıskalayarak silahını yeniden savurmasıyla Lila geri çekildi.

Lila eğildi, hızla döndü ve asıl bıçağıyla tırpanın son darbesini karşılayarak doğrulduğunda silahlar birbiri üzerinde kaydı, ta ki adamın bıçağı Lila'nın hançerinin gardını kırana kadar. Lila bıçağı bükerek kurtardı ve tırpanın üzerine vurup parmaklarındaki metal muştayı adamın çenesine geçirdi. Adam toparlanamadan, Lila, ikinci bıçağını aşağıdan kaburgalarının arasına gömdü. Adam, sakalları arasından kanlar süzülerek öksürdü ve artakalan gücüyle silahını ona doğru savurdu ama Lila saldırı silahını yukarı doğru zorlayarak organın içinden kemiğin arkasına sapladı ve adamın tırpanı nihayet yere düşerken bedeni gevşedi.

Lila'nın gözünün önüne bir an başka bir ölüm, bıçağının ucunda başka bir cansız beden geldi; sevimsiz, beyaz dünyadaki bir kaledeki oğlan. Öldürdüğü ilk kişi olmasa da zihninde yer etmiş ilk kişiydi. Ona acı veren ilk kişi. Anı giderek silikleşti ve

adamın kan kaybederek yok olan hayatıyla beraber suçluluğu da yok olurken kendini yeniden limanda buldu. Her şey çok hızlı gerçekleşmişti.

Lila bıçağı geri çekti ve kulakları hâlâ bıçak sesleri ve kavganın heyecanıyla çınlarken adam yere yığıldı. Sakinleşmek için birkaç nefes aldı, sonra kaçmak için döndüğünde gemiden diğer beş adamla karşı karşıya geldi.

Mürettebat aralarında fısıldaştı.

Silahlar çekildi.

Lila, gözleri bir an arkalarındaki nehrin üzerinden geçen kemere kayarak sessizce küfrederken aklından cılız bir düşünce geçti; kalmalıydı, *kalabilirdi,* güvende olurdu ama Lila bu düşünceyi bastırarak bıçaklarına sarıldı.

O Delilah Bard'dı ve yaşasa da, ölse de lanet olası kendi başına...

Düşünce silsilesi karnına aldığı bir yumrukla bölündü. İkinci yumruk çenesine geldi. Lila'nın görüşü yıldız yağmuruyla bulanıp bıçaklarından biri yere düşerken sertçe sokağa yığıldı. Elleri ve dizleri üzerinde ikinci bıçağını tutmaya çalışırken bir bot sertçe Lila'nın el bileğine bastı. Bir şeyin başının yanına çarpmasıyla sonsuz gibi gelen birkaç saniye boyunca her taraf bulanıklaştı ve ancak bir çift güçlü elin onu zorla ayağa kaldırmasıyla yeniden netleşti. Çenesinin altına bir kılıç dayandı ve Lila olacaklara kendini hazırladı ama hayatı bir bıçak kesiğiyle son bulmadı.

Onun yerine, bilekleri, cüzdanı çarpmak için kestiğine benzer bir kayışla bağlandı ve iyice sıkılarak limanda sürüklenerek götürüldü.

Biri diğerlerinden daha sık geçen bir sözcükle, adamların sesleri parazit gibi kulaklarında yankılanıyordu.

Casero. Lila bunun ne demek olduğunu bilmiyordu.

Ağzına kan tadı geldi ama kanın burnundan mı, ağzından mı, boğazından mı geldiğine karar veremiyordu. Zaten cesedini Isle'a atmayı planlıyorlarsa (tabii kutsal bir şeye saygısızlık etmek

olmazsa, bu da Lila'yı, acaba ölüleri ne yapıyorlar sorusuna yöneltti) bir önemi de kalmazdı ama birkaç saniyelik hararetli tartışmanın ardından Lila'nın adımları, bütün bir akşamüstünü izleyerek geçirdiği gemiye uzanan tahtaya sürüklendi. Bir patırtı duydu ve dönüp baktığında bir adamın, sakallı cesedi tahtanın üzerine koyduğunu gördü. *İlginç,* diye düşündü Lila duygusuzca. *Adamlar cesedi gemiye taşımadılar.*

Lila bu sırada dilini tuttu, sessizliği mürettebatı sinirlendirmişe benziyordu. Birbirlerine bağırdılar, ona bağırdılar. Daha fazla adam belirdi. *Casero* diye haykıranlar arttı. Lila, Arnesçe çalışmak için birkaç günden fazla zamanı olsaydı, diye hayıflandı. *Casero* duruşma anlamına mı geliyordu? Ölüm mü? Cinayet mi?

Sonra güvertenin karşısından, ışıldayan kılıcı ve tehlikeli gülümsemesiyle siyah kuşaklı ve gösterişli şapkalı bir adamın gelmesiyle bağrışmalar durdu ve Lila anladı.

Casero, kaptan demekti.

Gece Kulesi'nin kaptanı şaşırtıcıydı. Şaşırtıcı derecede gençti. Teni deniz yanığı olmasına rağmen pürüzsüzdü; arada sarılar serpiştirilmiş koyu kahverengi saçları arkasında şık bir tokayla tutturulmuştu. Neredeyse siyaha kaçan lacivert gözleri tahtanın üzerindeki cesetten kalabalık halindeki adamlara ve Lila'ya çevrildi. Sol kaşında bir safir ışıldadı.

"*Kers la?*" diye sordu.

Lila'yı gemiye sürükleyen beşli gürültüyle konuşmaya başladı. Adamlar Lila'nın etrafında ateş püskürürlerken Lila, sözlerini yakalamaya ve ne dediklerini anlamaya yeltenmedi bile. Bunun yerine dikkatle kaptana bakıyordu; kaptansa bir yandan adamların iddialarını dinlerken gözlerini Lila'dan ayırmıyordu. Konuşmaları bittiğinde kaptan, Lila'yı sorguya çekmeye –daha doğrusu anlaşılmaz sözler söylemeye– başladı. Öfkeli bir hali yoktu, sadece

keyifsiz görünüyordu. Burnunu sıktı ve belli ki Lila'nın Arnesçe sadece birkaç sözcük bildiğinden habersiz, çok hızlı konuştu. Lila fark etmesini bekledi ve adam sonunda Lila'nın boş bakışlarından anlamadığını fark etmiş olacak ki yavaşlayarak sustu.

"*Shast,*" diye söylendi alçak sesle, sonra başka birkaç dilde daha şansını deneyerek yavaşça bir kez daha konuşmaya başladı; denediklerinden her biri Arnesçeye göre ya daha gırtlaktan ya da daha akıcı dillerdi. Lila'nın gözlerinde, anladığına dair bir ışıltı yakalamayı umuyordu ama Lila başını iki yana sallamakla yetindi. Birkaç kelime Fransızca biliyordu ama bu dünyada muhtemelen işine yaramazdı. Burada Fransa diye bir yer *yoktu.*

"*Anesh,*" dedi kaptan sonunda. Lila'nın bildiği kadarıyla bu Arnesçede genel bir kabullenme ünlemiydi. "*Ta...*" Onu işaret etti. "*...vasar...*" Gırtlağının üzerine bir çizgi çekti. "*...mas...*" Kendini işaret etti. "*...eran gast.*" Ardından Lila'nın, bağırsaklarını deştiği adamın cesedini işaret etti.

Gast. Lila bu sözcüğün anlamını biliyordu. *Hırsız.*

"*Ta vasar mas eran gast.*"

En iyi hırsızımı öldürdün.

Lila zayıf cephanesine birkaç sözcük daha ekleyip kendine engel olamayarak gülümsedi.

"*Vasar es,*" dedi adamlardan biri Lila'yı işaret ederek. *Kızı öldür.* Belki de, *Oğlanı öldür,* diyordu çünkü Lila adamların hâlâ onun bir kız olduğunu fark etmediklerinden adı gibi emindi. Onlara kim olduğunu göstermek gibi bir niyeti de yoktu. Evden çok uzakta olabilirdi ama bazı şeyler değişmiyordu, işin ucunda ölmek dahi olsa erkek olmayı tercih ederdi. Grup içinde *vasar* vurgusuyla onaylarcasına mırıltılar dolaşırken, görünüşe göre mürettebat da bunu için fırsat kolluyordu.

Kaptan da belli ki bunu göz önünde bulundurarak elini saçlarına götürdü. *Ee? Ne yapayım?* dercesine tek kaşını kaldırarak Lila'ya baktı.

Lila'nın bir fikri vardı. Çok aptalca bir fikirdi. Ancak en azından teoride, aptalca bir fikri olması hiç fikri olmamasından iyiydi. Bunun üzerine sözcükleri kafasında güçlükle şekillendirdi ve en keskin tebessümüyle dile getirdi. "*Nas,*" dedi yavaşça. "*An to eran gast.*"

Hayır. Ben *en iyi hırsızınım.*

Kalkıp çenesiyle diktiği gururla gözlerini kaptanın bakışlarından ayırmadı. Diğerleri homurdanıp söyleniyorlardı ama Lila'nın gözünde onların hiçbir önemi yoktu. Lila ve geminin kaptanı dışında kimse yoktu.

Kaptanın gülümsemesi neredeyse anlaşılmazdı. Dudaklarında iğneleyici bir çarpıklık vardı.

Lila'nın şovu diğerlerinin o kadar da hoşuna gitmemişti. İçlerinden ikisi üzerine yürüdü, Lila da aynı şekilde geriye doğru bir adım atarken şimdi elinde bir bıçak daha vardı. Bileklerini bağlayan kayış düşünülürse bu bir başarıydı. Kaptan ıslık çaldı, Lila bunun adamları için bir emir mi yoksa bir onaylama sesi mi olduğundan emin değildi. Fark etmezdi. Lila sırtına çarpan bir yumrukla kaptana doğru sendeledi, kaptan Lila'yı bileklerinden yakaladı ve kemiklerinin arasına bastırdı. Lila'nın kolundan yukarı şiddetli bir acı yükseldi ve bıçağı takırtıyla güverteye düştü. Sertçe kaptanın yüzüne baktı. Kendi yüzüyle arasında sadece birkaç santim vardı ve kaptan bakışlarını onunkilere dikerken Lila gözlerini dikkatle incelediğini hissetti.

"*Eran gast?*" dedi. "*Anesh...*" Sonra Lila'yı şaşırtarak onu bıraktı. Kendi paltosuna vurdu. "*Casero* Alucard Emery," dedi heceleri uzatarak. Sonra sorgulayıcı bir bakışla Lila'yı işaret etti.

"Bard," dedi.

Kaptan düşünceli bir şekilde bir kez başıyla onayladı ve bekleyen mürettebatına döndü. Onlara Lila'nın anlamayacağı bir akıcılıkta ve hızla bir şeyler söyledi. Tahtanın üzerindeki cesedi işaret ettikten sonra Lila'yı gösterdi. Kalabalık bundan hoşnut olmuşa benzemiyordu ama kaptanın kaptan olmasının bir sebebi vardı,

bu yüzden söylediklerine kulak verdiler. Konuşmasını bitirdiğinde adamlar hâlâ hareketsiz ve suratları asıktı. Kaptan Emery döndü ve güvertede geminin gövdesine inen merdivene doğru yürüdü.

Botları ilk basamağa değdiğinde durdu ve yeni, bu kez keskin bir gülümsemeyle arkasına baktı.

"*Nas vasar!*" diye emretti. *Öldürmek yok.*

Sonra Lila'ya, *İyi şanslar,* dercesine bir bakış attı ve alt güverteye doğru gözden kayboldu.

Adamlar cesedi bir brandaya sarıp limana bıraktılar.

Lila, bunun ölüyü gemiye sokmakla ilgili bir batıl inanç olduğunu düşündü. Belki de cesetten kurtulma bedeli olarak, adamın alnına altın bir para yerleştirildi. Lila'nın anladığı kadarıyla Kırmızı Londra özellikle dini bir yer değildi. Bu adamların taptıkları bir şey varsa o da ancak sihir olmalıydı ve Lila'nın bildiği kadarıyla Gri Londra'da bu, inançlara aykırıydı. Öte yandan Hıristiyanlar gökyüzündeki bir ihtiyara tapıyorlardı ve şu an hangisinin daha gerçekçi olduğunu söylemesi gerekirse Lila tercihini sihirden yana kullanırdı.

Neyse ki hiçbir zaman dindar biri olmamıştı. Hiç daha ulu güçlere inanmamış, kiliseye gitmemiş ve yatağının önünde dua etmemişti. Hatta şimdiye kadar dua ettiği tek kişi kendisiydi.

Altın parayı yürütmeyi düşündü ama tanrı olsa da olmasa da bu yanlış geldiği için güvertede durdu ve ölüden kurtulma işlemini izlemekle kaldı. Bir adamı –kendisini öldürecek bir adamı– öldürdüğü için kötü hissetmek zordu ve diğer denizcilerin hiçbiri adamın ölümü karşısında yıkılmışa benzemiyorlardı... yine de Lila, bir insanın değerini onu kimin özleyeceği konusunda yargılayacak konumda olmadığını düşünüyordu. Hele ki aileye en yakın gördüğü birini başka bir dünyada çürümeye bırakmışken, hiç. Barron'u kim

bulmuştu? Kim gömmüştü? Soruları bir kenara itti. Bu sorular onu geri getirmeyecekti.

Adamlar grup halinde yorgun argın gemiye bindiler. İçlerinden biri Lila'nın yanına geldi ve Lila adamın elindeki muşta saplı hançerini tanıdı. Adam alçak sesle bir şeyler homurdandı, sonra bıçağını kaldırıp ucunu Lila'nın başının yanındaki bir kasaya sapladı. Adamın bıçağı kasa yerine Lila'nın *başına* saplamamış olması bir yana, Lila'nın da gözünü kırpmamış olması takdire değerdi. Lila bağlı bileklerini bıçağın etrafına götürdü ve seri hareketlerle kordondan kurtuldu.

Gemi denize açılmaya neredeyse hazırdı ve Lila esir mi, yük mü yoksa mürettebat olarak mı emin olmasa da belli ki kendine bir yer edinmişti. İnceden yağmur atıştırmaya başladı ama *Gece Kulesi* fora ederken, Lila gemi Isle'ın açıklarına doğru seyrederek ışıltılı şehre arkasını dönüp kalbi hızla çarparak güvertede kalmayı sürdürdü. *Kule*'nin kıçındaki küpeşteye turundu ve Kırmızı Londra'nın uzakta kayboluşunu izledi. Elleri soğuktan kaskatı kesilene ve yaptığı şeyin çılgınlığı kemiklerine işleyene dek orada durdu.

Sonra kaptan bağırarak adını seslendi. "Bard!" Ardından kasaları taşımakla uğraşan bir grubu işaret etti, peşi sıra Lila onlara yardıma gitti. Böylece Lila Bard, –tabii ki kolay olmamıştı; bir sürü gergin geceyi ve önce onlara karşı, sonra onların yanında kazanılmış bir sürü mücadeleyi geride bıraktıktan, kanlar döküldükten ve gemiler ele geçirildikten sonra– *Gece Kulesi* mürettebatının bir üyesi olmuştu.

IV

Lila, *Gece Kulesi*'ne bindikten sonra neredeyse tek kelime etmemişti (Kell olsaydı etkilenirdi). Her anını sözcük dağarcığını geliştirerek Arnesçe öğrenmeye çalışmakla geçiriyordu ama ne kadar hızlı kavrasa da dinlemek konuşmaktan daha kolay geliyordu hâlâ.

Mürettebat Lila'nın anadilini anlamaya çalışarak sık sık ona laf atıyorlardı ama bunu çözen Alucard Emery olmuştu.

Kaptan bir gece son mermisi namluya takılınca ıslanmış adi bir şey olduğu için çakmaklı tüfeği Caster'a söverken ona rastladığında Lila gemiye bineli henüz bir hafta olmuştu.

"Bak sen şu sürprize."

Lila başını kaldırdığında Alucard'ın orada durduğunu gördü. Önce Arnesçesi gelişmiş olmalı diye düşündü çünkü dediklerini düşünmeden anlamıştı, ne ki kaptanın Arnesçe konuşmadığını sonradan fark etti. *Ingilizce* konuşuyordu. Sadece bu da değil, aksanındaki pürüzsüzlük kraliyet dilinde akıcı olduğunu gösteriyordu. Parti sohbetlerinde konuşarak sözcükleri anlamsızca kullanan sosyeteler gibi değil; Kell ya da Rhy gibi konuşuyordu. Dudaklarında iğreti durmadan, bu dille büyümüş biri gibi.

Bir dünya ötede, Lila'nın eski şehrinin gri sokaklarında o akıcılık pek önemli değildi ama burada ikisinin de basit birer denizci olmadıklarını gösteriyordu.

Lila son bir gayretle sırrını korumak için onu anlamıyormuş gibi yaptı. "Ah, bana aptalı oynamaya kalkma, Bard," dedi. "Daha yeni ilginçleşmeye başladın."

Üst güvertenin ucunda yalnızdılar. Lila'nın parmakları kalçasındaki bıçağa kaydı ama Alucard tek elini kaldırdı.

"Bu konuşmaya neden benim kamaramda devam etmiyoruz?" diye sordu gözleri ışıldayarak. "Tabii olay çıkarmak istemiyorsan."

Lila, kaptanın boğazını uluorta *kesmemenin* daha iyi olacağını düşündü.

Evet, bu gözden uzak yapılabilirdi.

Yalnız kaldıkları an Lila hızla ona döndü. Lila, "Sen İngi..." diye başladı söze, sonra hemen sustu. "Kraliyet dilini konuşuyorsun." Burada öyle diyorlardı.

"Orası açık," dedi Alucard ardından rahatlıkla Arnesçeye dönerek. "Ancak ana*dilim* değil."

"*Tac*," diye itiraz etti Lila aynı dilde. "Benim anadilim olduğunu kim söylemiş."

Alucard ona muzip bir gülüşle karşılık verdi ve İngilizceye geri döndü. "Birincisi Arnesçen berbat," diye çıkıştı. "İkincisi, tüm insanların anadillerinde küfretmeleri evrensel bir yasadır. Söylemeliyim ki bu konuda oldukça geniş kelime dağarcığın var.

Alucard onu kamarasına buyur ederken Lila, yaptığı hataya sinirlenerek dişlerini sıktı. Kamara bir duvar girintisindeki yatak, diğer duvardaki şömine ve ölgün ateşin önündeki iki yüksek sırtlı koltuğuyla gösterişli ama sıcaktı. Koyu ahşap bir çalışma masasının üzerine, haritaların üzerindeki bir kâğıt ağırlığı gibi beyaz bir kedi kıvrılmıştı. Onların içeri girmesiyle kedi kuyruğunu salladı ve Alucard masasına gidip birkaç kâğıdı karıştırırken kedi eflatun rengi gözlerinden birini açtı. Alucard kayıtsızca kedinin kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Esa," dedi tanıştırarak. "Gemimin sahibesi."

Alucard'ın sırtı şimdi Lila'ya dönüktü ve Lila'nın eli bir kez daha kalçasındaki bıçağa uzandı. Ancak silahına davranamadan Alucard'ın parmakları birdenbire uzandı ve bıçak kınından fırlayıp eline yerleşerek sapı avcuna oturdu. Alucard başını kaldırıp bakmamıştı bile. Lila'nın gözleri kısıldı. Gemide geçirdiği bir hafta boyunca kimsenin sihir yaptığını falan görmemişti. Alucard sanki az önce ona saldırmak üzere olan Lila değilmiş gibi rahat bir sıkıntışla bakıyordu. Bıçağı sıradan bir şekilde masasının üzerine attı (Esa ses karşısında tekrar kuyruğunu kıpırdattı).

"Beni daha sonra öldürebilirsin," dedi Alucard ateşin önündeki iki koltuğu işaret ederek. "Önce konuşalım."

Koltukların arasındaki masada iki kadeh ile bir karaf duruyordu. Alucard kadehe dut rengi bir içki doldurdu ve Lila'ya uzattı. Lila almadı.

"Neden?" diye sordu Lila.

"Kraliyet diline düşkünümdür, ondan," dedi, "ayrıca konuşacak insan özlemi çekiyorum." Bu Lila'nın anladığı bir histi. Onca uzun süren sessizliğin ardından konuşmanın verdiği rahatlama kötü bir uykudan sonra gerinmek, vücuttaki gerginliği atmak gibiydi. "Denizdeyken paslanmak istemem."

Kendisi de koltuklardan birine geçti ve kaşındaki mücevher şömine ışığında parlayarak içkiyi kafasına dikti. Boş kadehle diğer koltuğu işaret etti ve Lila onu, sonra seçeneklerini gözden geçirdikten sonra pes etti. Mor şarapla dolu karaf aralarındaki masada duruyordu. Lila kendisine de bir kadeh doldurdu ve içkisi koltuğun kolunda, bacaklarını uzatmış, botu diğer bacağının dizine atılmış bir vaziyette Alucard'ın duruşunu taklit ederek arkasına yaslandı. Kayıtsız bir görüntü sergiliyordu. Alucard düşünceli bir şekilde yüzüklerinden kavisli gümüş bir tüy görünümündekini döndürdü.

Uzun bir süre, ilk hamleyi yapmadan önceki iki satranç oyuncusu gibi sessizlikte birbirlerini incelediler. Lila satrançtan oldum olası nefret etmişti. Hiçbir zaman o kadar sabırlı olmamıştı.

İlk hamleyi yapan, ilk konuşan Alucard oldu. "Kimsin?"

"Söyledim ya," dedi Lila. "Adım Bard."

"*Bard*," dedi Alucard. "O isimde bir soylu hane yok. Tam olarak hangi ailedensin? Rosec mi? Casin mi? Loreni mi?"

Lila sessizce burun büktü ama sorusunu yanıtlamadı. Alucard sadece bir varsayımda bulunuyordu, ancak bir Arneslinin bulunacağı bir varsayım: İngilizce veya kraliyet dilini konuştuğuna göre soylu olmalıydı. Kraliyetten birini etkilemesi için; bir unvan, taht sahibi olmak için İngilizce sözcükleri birer mücevher gibi gösterişle sergilemesi öğretilen bir saray mensubu. O rahat ve flörtöz havasıyla Prens Rhy'ı gözünün önüne getirdi. Lila istese muhtemelen dikkatini üzerine çekebilirdi. Sonra düşünceleri, gösterişli vârisin arkasında bir gölge gibi duran Kell'e kaydı. Kell'in kızılımsı saçları, siyah gözü ve yüzünden hiç kaybolmayan o kaşları çatık ifadesine.

"Pekâlâ," diye araya girdi Alucard. "Daha kolay bir soru. Soyadınız dışında bir adınız var mı, Bayan Bard?" Lila tek kaşını kaldırdı. "Evet, evet, bir kadın olduğunu biliyorum. Sarayda çok hoş bir oğlan zannedilebilirsin ama gemilerde çalışan adamların biraz daha..."

"Fazla kası mı olur?" diye meydan okudu Lila.

"Sakalı diyecektim."

Lila kendini tutamayarak sırıttı. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Gemiye geldiğinden beri."

"Buna rağmen kalmama izin verdin."

"Seni ilginç buldum." Alucard kadehleri yeniden doldurdu. "Söylesene, seni gemime getiren neydi?"

"Adamların."

"Ancak seni o gün gördüm. Gemiye gelmeyi *istiyordun*."

Lila onu inceledi, sonra ekledi: "Gemini beğendim. Pahalı görünüyordu."

"Ah, öyledir."

"Mürettebatın karaya çıkmasını bekleyecek, sonra seni öldürecek ve *Kule*'yi ele geçirecektim."

"Ne kadar da dobra," dedi Alucard şarabından yudumlayıp sözcükleri uzatarak.

Lila omuzlarını silkti. "Hep bir korsan gemim olsun istemişimdir."

Alucard buna kahkahayla güldü. "Benim bir korsan olduğumu nereden çıkardınız, Bayan Bard?"

Lila'nın yüzü düştü. Anlamıyordu. *Kule*'de kapalı olmasına rağmen daha bir gün önce bir gemiyi ele geçirdiklerini görmüş, çanaklıktan adamların dövüşmelerini, baskınlarını ve taze ikramiyeleriyle yelken açtıklarını izlemişti. "Başka ne olacaksın ki?"

"Bir *kraliyet korsanıyım,*" diye açıkladı çenesini yukarı kaldırarak. "Arnes kraliyetine hizmet ediyorum. Maresh'in izniyle denize açılırım. Denizleri denetler, bir belaya denk geldiğimde icabına bakarım. Kraliyet dilim neden bu kadar iyi sanıyorsun?"

Lila sessizce küfretti. Adamların o pusulalı barda hoş karşılanması boşuna değildi. Düzgün denizcilerdi. Bu düşünce karşısında küçük bir hayal kırıklığı yaşadı.

"Ama kraliyet bayrağı taşımıyorsun," dedi Lila.

"İstesem taşıyabilirdim..."

"O halde neden taşımıyorsun?" diye çıkışı Lila.

Alucard omuz silkti. "Galiba bu kadar eğlenceli olmazdı." Yüzüne bu kez daha muzip bir gülümseme takındı. "Dediğim gibi, adım başı saldırıya uğramak ya da avımı korkutmak *istersem* kraliyet bayrağı asabilirim. Ancak gemiye oldukça düşkünüm ve ne batmasını görmek ne de sergileyecek bir şeyim olmadığı için görevimden olmak umurumda. Kuleler daha sinsice sızmayı tercih eder. Ancak korsan değiliz." Lila'nın hayal kırıklığına uğradığını görmüş olacaktı ki ekledi: "Haydi ama, o kadar üzülme, Bayan Bard. Adı ne olursa olsun, ister *korsanlık* ister kraliyet korsanlığı, aradaki sadece birkaç harf farkı. Asıl önemli olan, benim bu geminin *kaptanı* olmam. Ayrıca görevimi de hayatımı da kaybetmek gibi bir niyetim yok. Bu da akıllara, *seninle* ne yapacağımız sorusunu getiriyor.

"İlk geceden bıçakladığın o adam, Bels... Postu kurtarmanı sağlayan tek şey onu denizde değil karada öldürmüş olmandı. Ge-

milerin kuralları vardır, Bard. Onun kanını gemimde dökseydin, benim de seninkini dökmekten başka seçeneğim kalmayacaktı."

"Yine de dökebilirdin," dedi Lila. "Adamların kesinlikle karşı çıkmazlardı. O halde neden canımı bağışladın?" Bu soru ilk geceden beri içini kemiriyordu.

"Merak ettim," dedi Alucard gözlerini şöminenin sakin, beyaz ışığına dikerek. "Bir de," diye ekledi koyu renk gözlerini ona çevirerek, "aylardır Bels'ten kurtulmanın bir yolunu arıyordum, kalleş pislik benden çalıyordu. Yani sanırım bana bir iyilik yapmış oldun, ben de bu iyiliğin karşılığını vermeye karar verdim. Mürettebatın çoğu da bir şekilde ondan nefret ettiği için şanslısın."

Esa, eflatun ve iri gözleri dikkatle –veya öfkeyle– Lila'ya dikilerek Alucard'ın koltuğunun yanında belirdi. Gözünü kırpmadan bakıyordu. Lila kedilerin gözlerini kırpmaları gerektiğinden adı gibi emindi.

"Demek," dedi Alucard doğrularak, "buraya beni öldürmeye ve gemimi çalmaya geldin. Bir haftan vardı, şimdiye kadar niye kalkışmadın?"

Lila omuz silkti. "Kıyıya yanaşmadık."

Alucard güldü. "Hep böyle çekici misindir?"

"Yalnızca anadilimde. Senin de belirttiğin gibi Arnesçem çok yetersiz."

"Şimdiye kadar hiç halk dilini değil de saray dilini konuşabilen biriyle tanışmadığımı düşününce, garip geldi..."

Cümlesinin sonunu getirmedi, belli ki bir yanıt bekliyordu. Lila şarabından bir yudum aldı ve suskunluğuyla ortama daha ağır bir sessizlik çöktü.

"Bak ne diyeceğim," dedi Alucard, Lila'nın bir şey demeyeceğini anlayınca. "Geceleri benimle geçir, ben de dilini geliştirmene yardım edeyim."

Şarap az kalsın Lila'nın boğazına kaçıyordu, ardından Alucard'a ters bir bakış attı. Alucard kahkahayla gülüyordu; bu her ne kadar rahat, doğal bir ses olsa da kedinin tüylerini kabartmıştı.

"Öyle demek istemedim," dedi Alucard toparlanarak. Lila suratının kadehindeki içki rengine döndüğünü hissetti. Yüzü alev alev yanıyordu. İçinden ona yumruk atmak geldi.

"Gel bana yoldaşlık et," dedi bir kez daha şansını deneyerek, "ben de sırrını kimseye söylemeyeyim."

"Mürettebatın da beni *yatağa attığını* sansın, öyle mi?"

"Ah, öyle düşüneceklerini sanmam," dedi elini sallayarak. Lila aşağılanmış hissetmemeye çalıştı. "Yemin ederim, sadece sohbetinin keyfini çıkarmak istiyorum. Arnesçene bile yardımcı olurum."

Lila düşünerek parmaklarını hafifçe koltuğun koluna vurdu. "Pekâlâ," dedi. Ayağa kalktı ve bıçağının hâlâ haritaların üzerinde durduğu Alucard'ın çalışma masasına geçti. Bıçağını nasıl hızla çekip aldığını düşündü. "Ancak karşılığında bir iyilik istiyorum."

"İlginç, karşılığında alacağın iyiliğin, bir yalancı, hırsız ve katil olmana rağmen gemimde kalmana izin vermem olduğunu sanıyordum. Ancak, devam et lütfen, dinliyorum."

"Sihir," dedi bıçağı kınına geri koyarak.

Safirli kaşını kaldırdı. "Ne olmuş?"

Lila sözcüklerini özenle seçmeye çalışırken duraksadı. "Yapabiliyorsun."

"Ee?"

Lila cebinden Kell'in hediyesini çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Yani, öğrenmek istiyorum." Bu yeni dünyada bir şansı olacaksa *gerçek* dilini öğrenmesi gerekiyordu.

"Çok iyi bir öğretmen değilimdir," dedi Alucard.

"Ancak ben çabuk öğrenirim."

Alucard bunu düşünerek başını yana eğdi. Sonra Kell'in kutusunu eline aldı ve kancasını çıkarıp avcunun üzerine açtı. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Lila koltuğa geri döndü ve dirseklerini dizlerinin üzerine yaslayarak öne uzandı. "Her şeyi."

V

Arnes Denizi

Lila geminin güvertesinde ilerlerken bir yandan mırıldanıyordu. Bir elini cebine soktu ve parmaklarını, cebinden çıkarmadığı beyaz taş parçasının etrafına sıkıca sardı. Bu bir andaçtı.

Saat geç olmuştu ve *Gece Kulesi, Bakır Hırsız*'ı soyup soğana çevirdikten sonra tekrar yola koyulmuştu. Lila'nın öldürmediği on üç korsan çok geçmeden ayılacak ve kaptanlarını ölü, gemileriniyse talan edilmiş halde bulacaklardı. Daha kötüsü de olabilirdi; boğazları, o bıçak dövmeli yerlerinden kesilebilirdi. Ancak Alucard avlayıp salmanın denizleri daha ilginç kıldığını öne sürerek korsanların yaşamalarına izin vermeyi tercih etmişti.

Lila'nın vücudu şaraptan ve hoş sohbetten ısınmıştı ve gemi ayaklarının altında hafifçe sallanırken deniz havası omuzlarını sarmalayıp dalgalar şarkılarını, çok uzun zamandır istediği o ninniyi mırıldanırken Lila mutlu olduğunu fark etti.

Bir ses kulağına fısıldadı.

Ayrıl.

Lila sesi tanıdı; bu, denizden değil, Gri Londra'nın sokaklarından tanıdığı bir sesti; ses kendisine aitti, yıllardır olduğu kı-

zın sesiydi. Ona ait olmayan her şeye karşı duyduğu çaresizlik ve güvensizliğin sesiydi.

Ayrıl, diye ısrar ediyordu. Ancak Lila istemiyordu.

Onu en çok korkutan şey de *buydu*.

Lila kamarasına geldiğinde başını iki yana sallayıp Sarows şarkısını mırıldanıyordu; aylardır gemisine hiç uğramamış olmasına karşın akorları belaya karşı bir koruma niteliğindeydi. Tabii bu *onun* gemisi değildi; tam anlamıyla değil, henüz değil.

Kamarası küçüktü –bir karyola ve bir sandık zar zor sığacak kadar– ama gemide gerçek anlamda yalnız kalabileceği tek yer burasıydı ve kapıyı kapatınca karakterinin ağırlığı bir palto gibi omuzlarından sıyrıldı.

Karşı duvardaki ahşap döşemeleri kesintiye uğratan tek bir pencere vardı, okyanus dalgalarına ay ışığı vuruyordu. Sandığın üzerinden bir feneri kaldırdı ve fener, Alucard'ın şöminesini dolduran aynı sihirli ateşle Lila'nın elinde yandı (ne büyü ne de sihir ona aitti). Feneri bir duvar kancasına astı, botlarını ve silahlarını çıkarıp sandığın üzerine dizdi; sadece muştalı bıçağını çıkarmadı, üzerinde tuttu. Artık kendisine ait bir odası olsa da ilk başlarda olduğu gibi hâlâ sırtı duvarda, silahı dizinin üzerinde uyuyordu. Eski alışkanlıklar. Çok da dert etmiyordu. Yıllardır iyi bir gece uykusu çekmemişti. Gri Londra sokaklarındaki hayatı ona gerçekten uyumadan nasıl dinlenileceğini öğretmişti.

Silahlarının yanında, Kell'in o gün ona verdiği küçük kutu duruyordu. Kutu onun gibi kokuyordu, yani Kırmızı Londra gibi; çiçeksi ve taze sürülmüş toprak gibi kokuyordu ve kutuyu ne zaman açsa, bir yanı hâlâ kokunun kaybolmadığına seviniyordu. Bu onu şehre ve ona bağlayan bir bağdı. Yanına alıp yatağa geçti, bağdaş kurdu ve kutuyu sert battaniyenin üzerine, dizlerinin önüne koydu. Lila yorgundu ama bu, gecelik ritüelinin bir parçası olmak zorundaydı ve bunu yapıncaya dek –uyuyabilirse– rahat uyumayacağını biliyordu.

Kutu koyu renk, çentikli bir ahşaptan yapılmıştı ve küçük gümüş bir kancayla kapanıyordu. Kaliteli bir şeydi, belli bir paraya satabilirdi ama Lila yanından ayırmıyordu. Duygusal bir sebepten değil, dedi kendi kendine, –satmaya elinin varmadığı tek şey gümüş cep saatiydi– işe yaradığı için.

Gümüş kancayı çıkardı, oyun tahtası, yuvalarındaki elementleriyle –toprak ile hava, ateş ile su ve kemik– yerlerinden çıkarılmayı bekleyerek önünde açıldı. Lila parmaklarını gerdi. Çoğu insanın ancak bir, belki iki element üzerinde ustalaşabildiğini ve kendisi başka bir Londra'dan olduğu için hiçbiri üzerinde ustalaşamaması gerektiğini biliyordu.

Ancak Lila olasılıkların ona engel olmasına asla izin vermemişti.

Ayrıca yaşlı rahip ona, içinde bir yerlerde güç olduğunu, tek yapması gerekenin onu beslemek olduğunu söylemişti.

Ellerini, kendini bununla ısıtabilirmiş gibi avuçları aşağı bakar vaziyette yuvasındaki yağ damlasının iki yanında, üzerinde tuttu. Sihir yapacak sözcükleri bilmiyordu. Alucard başka bir dil öğrenmesine gerek olmadığı, sözcüklerin objeden ziyade sihri yapan kişi için olduğu, odaklanmaya yaradığı konusunda ısrar etmişti ama doğru düzgün bir büyü olmadan Lila aptal gibi hissediyordu. Karanlıkta kendi kendine konuşan deli bir kızdan farksızdı. Hayır, bir şeye ihtiyacı vardı; şiirin de bir tür büyü olduğuna karar verdi. En azından düz sözcüklerden fazlasıydı.

"*Kaplan Kaplan, ışıl ışıl yanan...*" diye mırıldandı sessizce.

Çok şiir bilmezdi –hırsızlıktan edebi çalışmalara zamanı olmamıştı– ama annesi sayesinde Blake'i ezbere bilirdi. Lila on yılı aşkındır ölü olan kadın hakkında pek bir şey anımsamasa da bunu hatırlıyordu; geceleri *Masumiyet ve Tecrübe Şarkıları*'yla uykuya dalardı. Dalgaların bir tekneyi sallaması gibi annesinin sesinin tatlı ahengi de onu sallardı.

Sözcükler o zamanki gibi şimdi de Lila'yı yatıştırıyor, kafasının içinde kopan fırtınayı susturuyor ve göğsündeki gergin hırsız düğümünü gevşetiyordu.

"*Gecenin ormanlarında...*"

Lila şiiri boşluğa söylerken avuçları ısındı. Bunu doğru yapıp yapmadığını, doğru diye bir şey *olup olmadığını* bilmiyordu; Kell burada olsa, olduğu konusunda muhtemelen ısrar ederdi ve Lila doğrusunu yapıncaya dek başının etini yerdi ama Kell burada değildi ve Lila bunun işe yaraması için birden fazla yol olduğuna karar kılmıştı.

"*Hangi uzak derinliklerde ya da göklerde...*"

Belki de güç, Tieren'in dediği gibi eğitilmesi gereken bir şeydi ama her şey bahçelerde yetişmezdi.

Birçok bitki de yabani ortamda yetişirdi.

Lila ise kendisini daima bir gül çalısından çok bir ot olarak görmüştü.

"*Tutuştu gözlerinin ateşi.*"

Oluklu yuvasındaki yağ alevlendi: Alucard'ın şöminesindeki gibi akkor değilse de altın rengiydi. Alev oluktan avuçları arasındaki boşluğa sıçrayıp eriyik bir metal gibi dans ederken Lila zafer dolu bir ifadeyle sırıttı; bu ona, peşlerinde şeritler gibi ateş, su ve havanın olduğu her türden elementin sokaklarda dans ettiği Kırmızı Londra'daki o ilk gününü hatırlattı.

Sıcaklık avuçlarını gıdıklarken şiir kafasının içinde devam ediyordu. Kell bunun imkânsız olduğunu söylerdi. Bu sihirli bir dünyada ne yersiz bir sözcüktü.

Nesin sen? diye sormuştu Kell ona bir keresinde.

Ateş şimdi bir bozuk para gibi parmakları arasında dolaşırken Lila, *Neyim ben?* diye düşündü.

Ateşi sönmeye bıraktı, yağ damlası oyuklu yuvasına geri çöktü. Alev sönmüştü ama Lila, Lenos'tan kazandığı en yeni bıçağını kaldırırken duman gibi havada gezinen sihri hissedebiliyordu. Bu sıradan bir silah değildi. Bir ay önce Korma kıyısı açıklarında *Deniz Yılanı* adında bir Faro korsan gemisini ele geçirdiklerinde Lenos'u o bıçağı kullanırken görmüştü. Metalin kabzayla buluştuğu gizli gediği buluncaya kadar elini bıçağın üzerinde gezdirdi. Sustasını

ittirdi ve bıçak açıldı, sanki sihirli bir tür hileyle hareket ediyordu. Bıçak ellerinde ayrıldı, önce bir taneyken şimdi keskin jiletler kadar ince görüntüleriyle birbirinin aynısı iki tane olmuşlardı. Lila yağ damlasına dokundu ve parmağını iki bıçağın da sırt kısmı boyunca gezdirdi. Sonra bıçakları ellerinde dengeledi, keskin kenarlarını çaprazladı –*Kaplan Kaplan, ışıl ışıl yanan*– ve birbirine vurdu.

Ateş metalin üzerinde alazlandı ve Lila gülümsedi.

Lenos'u bunu yaparken görmemişti.

Alevler kabzadan sivri ucuna kadar altın bir parıltıyla yanarak bıçakların her yanını kaplayana dek yayıldı.

Bunu yapan *birini* de görmemişti.

Neyim ben? Türünün tek örneği.

Kell hakkında da aynı şeyi söylüyorlardı.

Kırmızı elçi.

Siyah gözlü elçi.

Son Antari.

Ancak alevli bıçakları parmaklarında döndürürken merakına engel olamadı...

Sahiden türlerinin tek veya iki örneği miydiler?

Havada ateşten bir yay çizerek bir kuyrukluyıldız kuyruğu gibi iz süren ışık yoluna hayret ederken Kell'in yanından uzaklaşırken sırtında hissettiği bakışlarını hatırladı. Bekliyordu. Lila bu anı karşısında gülümsedi. Yollarının bir yerde yeniden kesişeceğine kuşkusu yoktu. Kesiştiğindeyse ona neler yapabildiğini *gösterecekti.*

İKİ

KAÇAK PRENS

I

Kırmızı Londra

Kell Çanak'ın ortasında diz çöktü.

Geniş daire biçimindeki oda, sarayı ayakta tutan köprü ayaklarından birine oyulmuştu. Isle akıntısının altındaki cam gibi sütunlara, nehrin tüyler ürpertici kızıl ışıltısı vuruyordu. Taş zemine bir toplama çemberi oyulmuştu; bu, gücü yönlendirmek için tasarlanmış bir yapıydı ve duvarlar ile ortamın havası da dahil olmak üzere her taraf, bir çanın içindeki derin yankılanma sesi gibi enerjiyle uğulduyordu.

Kell içinde akan, dışarı çıkmak isteyen gücü –kaçmak için tırmalayan bütün o enerjiyi, gerilimi, öfkeyi ve korkuyu– hissediyordu ama kendini nefes alıp verişine odaklanmaya, merkezini bulmaya, artık gayet doğal gelen sürecin bilinçli eylemini gerçekleştirmeye zorladı. Zihin saatini, Londra Mabedi'ndeki keşiş hücresinin zemininde oturduğu on yaşına gelinceye ve Üstat Tieren'in durağan sesini zihninde duyuncaya kadar geri sardı.

Sihir karmaşıktır, o yüzden akıcı olmalısın.

Sihir vahşidir, o yüzden uysal olmalısın.

Sihir kaostur, o yüzden sakin olmalısın.

Sakin misin, Kell?

Kell yavaşça ayağa kalktı ve başını kaldırdı. Toplama çemberinin ötesinde karanlık uzanıyor, gölgeler kol geziyordu. Titrek meşale ışığındaki kavgacı görüntüler yerini sanki düşman suretlerine bırakıyordu.

Tieren'in yatıştırıcı sesi zihninden yok oldu ve yerini Holland'ın soğuk ses tonuna bıraktı.

Seni zayıf kılan ne, biliyor musun?

Antari'nin sesi zihninde yankılandı.

Kell bir pelerinin uçuşma sesini ve çelik parıltısını hayal ederek dikkatle çemberin ötesindeki gölgelere baktı.

Hiç güçlü olmak zorunda kalmadın.

Meşale ateşi titredi ve Kell nefes aldı, nefes verdi ve vurdu.

Yumruğunu ilk görüntüye geçirerek yere devirdi. Gölge devrildiği sırada Kell arkasındaki ikincisine dönmeye başlamıştı bile.

Hiç çabalamak zorunda kalmadın.

Kell elini uzattı, su etrafını çevreleyecek şekilde sıçradı, sonra tek bir hareketle görüntüye doğru uzandı ve görüntünün kafasına çarpmadan hemen öncesinde buza dönüştü.

Hiç mücadele etmek zorunda kalmadın.

Kell hızla döndü ve kendini Holland'ın görüntüsünü alan bir gölgeyle karşı karşıya buldu.

Ve kesinlikle hiçbir zaman hayatın *için mücadele etmek zorunda kalmadın.*

Eskiden olsa tereddüt ederdi –*etmişti*– ama bu defa değil. Metal çiviler tek bir el hareketiyle bileğindeki kından avcuna uzandı. Çiviler havaya yükselip öne fırladıktan sonra görüntünün gırtlağına, kalbine ve başına saplandı.

Ancak gölgeler bitmiyordu. Durmaksızın gelmeye devam ediyorlardı.

Kell kendini Çanak'ın kavisli duvarına yasladı ve ellerini kaldırdı. Bileğinin arkasında küçük üçgen biçimli keskin bir metal ışıldadı. Elini yere doğru esnettiğinde bir nokta halini aldı. Kell

onunla avcuna bir kesik attı, kan akıttı. Ellerini birbirine bastırdı, sonra ayırdı.

"*As Osoro,*" dedi kana.

Karar.

Komut odanın içinde yankılanarak çınladı ve avuçları arasındaki hava ağırlaşmaya ve duman gibi yoğun bir gölgeye dönüşmeye başladı. One doğru kabardı ve ortalık saniyeler içinde karanlığa büründü.

Kell fazla sihrin etkisiyle soluk soluğa ve başı dönerek odanın soğuk taş duvarına geriledi. Ortamın soğuk sessizliği üzerine çökerken, biri mavi, diğeri simsiyah olan gözlerine ter damlaları aktı.

"Hepsini öldürdün mü?"

Ses arkasında bir yerden geliyordu; bu bir hayalet değil, kanlı canlı biriydi ve sesinde eğlenircesine bir tını vardı.

"Emin değilim," dedi Kell. Avuçları arasındaki boşluğu kapadı ve karanlık örtüsü anında dağılarak odanın gerçek halini ortaya çıkardı: Belli ki dövüş için değil, meditasyon için tasarlanmış boş bir taş silindir. Biri neşeyle yanan, diğeri metal mızraklarla vurulmuş kavgacı görüntüler etrafa saçılmışlardı. Şiddetli darbe almış, hırpalanmış, parçalanmış diğerleri için artık çalışma mankeni denemezdi. Kell elini yumruk yaptı ve yanan mankendeki alevler söndü.

"Gösterişçi," diye mırıldandı Rhy. Prens kemerli girişe yaslanmıştı ve kehribar gözleri meşale ışığında kedi gözleri gibi parlıyordu. Erkek kardeşi, botları Çanak'ın taş zemininde yankılanarak öne doğru yürürken, Kell kanlı elini bakır saçlarına götürdü.

Rhy ve Kell gerçek anlamda kardeş değillerdi, aralarında bir kan bağı yoktu. Rhy'dan bir yaş büyük olan Kell beş yaşındayken ailesiz ve hafızası silik bir halde Arnes kraliyet ailesine getirilmişti. Geldiğinde sahip olduğu tek şey bir hançer ve Antari büyücüsü olduğunu gösteren simsiyah bir gözdü. Ancak Rhy, Kell'in gözünde bir erkek kardeşten farksızdı. Prens için canını verirdi. Hatta yakın zaman önce vermişti de...

Rhy tek kaşını kaldırarak Kell'in antrenmanından artakalanlara baktı. "Hep, Antari olunca antrenman yapmaya gerek olmadığını, her şeyin," kayıtsızca işaret etti, "doğuştan geldiğini sanmıştım."

"*Yetenek* doğuştan gelir," diye yanıtladı Kell. "Çaba isteyen, *ustalık*. Her derste sana açıkladığım gibi."

Prens omuz silkti. "Bu kadar iyi görünürken kimin sihre ihtiyacı var ki?"

Kell gözlerini devirdi. Oyuğun ağzında –bazısı toprak, diğerleri kum ve yağ dolu– dağınık kapların ve geniş bir su kâsesinin durduğu bir masa vardı; ellerini su dolu kâseye daldırdı ve kanıyla kırmızıya boyamadan yüzüne su çarptı.

Rhy ona bir bez uzattı. "Daha iyi mi?"

"Daha iyi."

İkisi de suyun ferahlatıcı özelliklerinden bahsetmiyorlardı. Doğrusu, içinde akan şey harekete geçme özlemiyle yanıp tutuşurken Kell'in kanı huzursuz bir ritimle atıyordu. İçinde bir şeyler uyanmıştı ve yeniden uyumaya niyeti yoktu. İkisi de Kell'in Çanak'a yaptığı ziyaretlerin hem sıklık hem de uzunluk bakımından arttığının farkındaydı. Pratik sinirlerini yatıştırıyor, kanındaki enerjiyi sakinleştiriyordu ama bu sadece kısa bir süreliğine idare ediyordu. Yeniden yanmak üzere sönen bir ateş gibiydi.

Rhy ağırlığını bir ayağından diğerine vererek kıpırdanıyordu ve Kell ona şöyle bir baktığında, Prens'in her zamanki kırmızı ve altın giysilerini zümrüt yeşili ve griyle, kaliteli ipeklerini yün ve yıpranmış pamuklularla, altın tokalı botlarını bir çift siyah deri botla değiştirdiğini fark etti.

"Kimmişsin gibi davranıyorsun şimdi?" diye sordu.

Rhy gösterişle eğilip selam verirken gözlerinde muzır bir ışıltı belirdi. "Halktan biri, tabii ki."

Kell başını iki yana salladı. Bu üstünkörü bir roldü. Giyim kuşamına rağmen Rhy'ın siyah saçları pırıl pırıl ve taranmış, parmakları yüzüklerle bezeli, zümrüt paltosunun önü sedef görünü-

münde düğmelerle kenetlenmişti. Her yanından asalet akıyordu. "Hâlâ bir prense benziyorsun."

"Herhalde," diye yanıtladı Rhy. "Kılık değiştirmiş olmam tanınmak istemediğim anlamına gelmiyor."

Kell derin bir iç çekti. "Aslında tam olarak bu anlama geliyor. Ya da senin dışında biri için bu anlama *gelirdi.*" Rhy bu bir iltifatmışçasına gülümsemekle yetindi. "*Neden* bu şekilde giyindiğini bilmek ister miyim?"

"Ah," dedi Prens. "Çünkü dışarı çıkıyoruz."

Kell başını iki yana salladı. "Ben almayayım." Tek istediği, bir duş ve içkiydi, ikisi de kendi odasının huzurlu ortamında mevcuttu.

"İyi," dedi Rhy. "*Ben* çıkıyorum. Soyulup bir ara sokağa terk edildiğimde, olanları bizimkilere *sen* anlatırsın. Benim güvenliğimi sağlamak yerine evde kaldığın kısmını eklemeyi de unutma."

Kell inledi. "Rhy, en son..."

Ancak Prens, *en son* kısmını kırık bir burun, birkaç rüşvet ve zarara mukabil bin lin içermiyormuş gibi eliyle geçiştirdi.

"Bu kez farklı olacak," diye üsteledi. "Haylazlık yok, kargaşa yok. Bize uygun bir yerde bir şey içeceğiz o kadar. Haydi ama Kell, hatırım için?.. Annem her seçimimi sorgularken ve babam Faro ile Vesk konusunda endişelenirken turnuvalarımı planlayarak bir dakika daha hapis hayatı süremem."

Kell kardeşinin beladan uzak duracağına güvenmiyordu ama Rhy'ın çenesini sıkmasından ve gözlerindeki ışıltıdan dışarı çıkacağını görebiliyordu. Bu da dışarı *çıkacakları* anlamına geliyordu. Kell derin bir iç çekti ve başıyla merdivenleri işaret etti. "Hiç olmazsa odama uğrayıp üstümü değiştirebilir miyim?"

"Gerek yok," dedi Rhy keyifle. "Sana temiz bir tunik getirdim." Buğday rengi yumuşak bir gömlek çıkardı. Belli ki niyeti, Kell fikrini değiştirmeden onu saraydan çıkarmaktı.

"Ne kadar düşünceli bir hareket," diye mırıldandı Kell gömleğini çıkarırken. Prens'in bakışlarının, göğsündeki yara izine takıldığını

gördü. Rhy'ın kalbinin üzerindeki izin birebir aynısıydı. Yasaklı, geri çevrilemez sihirden bir parça.

Benim hayatım onun hayatı. Onun hayatı benim hayatım. Onu geri getir.

Kell yutkundu. Onları; acılarını, keyiflerini, hayatlarını birbirine bağlayan –önceden siyah, şimdi gümüş– ize hâlâ alışamamıştı.

Yara izi pamuklu kumaş altında kaybolurken nefesini vererek temiz tuniği üzerine geçirdi. Saçlarını yüzünden geriye atıp düzeltti ve Rhy'a döndü. "Mutlu musun?"

Prens başıyla onaylayacağı sırada durdu. "Az kalsın unutuyordum," dedi cebinden bir şey çıkararak. "Şapka getirdim." Solgun gri bir kasketi, serpiştirilmiş yeşil mücevherleri kenarından ışıldayacak şekilde hafif bir açıyla takmaya özen göstererek yavaşça siyah buklelerinin üzerine yerleştirdi.

Prens uzanıp Kell'in kızıla çalan saçlarına kömür rengi bir kasket takarken Kell, "Mükemmel," diye homurdandı. Paltosu oyuktaki bir askıya asılıydı, paltosunu alıp üzerine geçirdi.

Rhy söylendi. "O şekilde dikkat çekmemen imkânsız," dedi ve Kell açık teni, kızıl saçı ve siyah gözüyle –gittiği her yerde yarı dua yarı küfür gibi peşinden gelen Antari sözü de cabasıydı– neresi olursa olsun dikkat çekmemesinin imkânsız olduğunu söylememek için kendini zor tuttu.

Bunun yerine, "Sen de öyle. Amaç bu sanıyordum," dedi.

"Paltoyu kastediyorum," diye üsteledi Rhy. "Siyah bu kış moda değil. Orada saklı gizli kalmış çivit veya gök mavisi bir şeylerin yok mu?"

Sence onun içinde kaç tane palto vardır?

Anı bir yumruk gibi çarpmıştı. Lila.

"Bunu tercih ederim," dedi Kell, Lila'nın anısını; bir yankesicinin elinin, paltosunun katlarında dolaşmasını bir kenara iterek.

"Peki peki." Rhy ağırlığını yeniden öteki bacağına verdi. Prens hareketsiz durmaya hiç yatkın değildi ama Kell onun giderek daha da kötüleştiğini düşünüyordu. Hareketlerinde önceleri olmayan bir

huzursuzluk, Kell'inkinin yansıması olan gergin bir enerji vardı. Yine de Rhy'inki farklıydı. Manik, tehlikeli bir hali vardı. Ruh hali daha karanlık, geçişleri daha keskindi; saniyede değişiyordu. "O halde hazır mıyız?"

Kell yukarı uzanan merdivenlere baktı. "Peki ya muhafızlar?"

"Seninkiler mi, benimkiler mi?" diye sordu Prens. "Seninkiler yukarıdaki kapıların oradalar. Buradan çıkmanın başka yolu olduğunu bilmemeleri iyi oldu. Benimkilere gelince, muhtemelen hâlâ odamın önünde bekliyorlardır. Dikkat çekmeme konusunda bugün gerçekten çok iyiyim. Gidelim mi?"

Çanak'ın, saraydan çıkmak için kendine ait bir yolu vardı; bir merdiven, yapı desteklerinin birinden kıvrılarak nehir kıyısına uzanıyordu. İkisi beraber, sadece kızılımsı karanlık ve sonsuz alevlerle yanan seyrek asılmış solgun fenerlerin aydınlattığı yoldan yukarı çıkmaya koyuldular.

Kell, Rhy'ın fikrini değiştirmeyi beklediğinden değil, sırf sonradan Kral'a ve Kraliçe'ye, şansını denediğini söyleyebilmek için, bunu söylemek görevi olduğu için, "Bu kötü bir fikir," dedi.

"En iyisinden," dedi Rhy kolunu Kell'in omuzlarına atarak.

Böylece ikisi birlikte saraydan çıkıp geceye adım attılar.

II

Öteki şehirler kış aylarını uyuyarak geçirseler de Kırmızı Londra'da kimse kabuğuna çekilmezdi. İki erkek kardeş sokaklarda yürürken her ocakta element ateşi yanıyor, bacalardan dumanlar tütüyordu ve Kell, sıcak şarap ve yahni kokusunun buharla burnuna taşınan kokusu eşliğinde nehir kıyısı boyunca uzanan Gece Pazarı'nın haleli ışıklarını ve renkli pelerinleri içinde şal sarılı insanlarla dolup taşan sokakları buharlaşan nefesinin ardından gördü.

Rhy haklıydı: Siyahlara bürünmüş tek kişi Kell'di. Kaçınılmaz bakışlardan çok soğuktan korunmak için şapkasını alnına çekti.

İki genç kadın kol kola yanlarından geçiyordu, biri Rhy'a bakarken eteğine takılıp düşeceği sırada Rhy kadını kolundan tuttu.

Kadın, "*An, solase, res naster,*" diyerek özür diledi.

"*Mas marist,*" diye yanıtladı Rhy rahat Arnesçesiyle.

Kız, yarısı kıyının gölgesinde kalmış ve hâlâ bir adım geride duran Kell'i fark etmemişe benziyordu. Ancak arkadaşı fark etmişti. Kadının bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ve sonunda kadınla göz göze geldiğinde kadının iç çekişinde amansız bir tatmin duydu.

"*Avan,*" dedi Kell biraz donuk bir ses tonuyla.

"*Avan,*" dedi kadın kaskatı bir biçimde başıyla selam vererek.

Rhy dudaklarını diğer kızın eldivenli parmaklarına bastırdı ama Kell gözlerini, kendisini izleyen kızdan ayırmıyordu. Bir za-

manlar Arnesliler kendisini kutsal görüp tapar ve selam verirken olabildiğince eğilmeye çalışırlardı; Rhy o temaşadan hiç hoşlanmasa da bu daha beterdi. Genç kadının gözlerinde ölçülü bir saygıyla beraber korku ve daha kötüsü, güvensizlik vardı. Ona tehlikeli bir hayvanmış gibi bakıyordu; ani bir hareketinde kendisine saldırabilirmiş gibi. Neticede, kızın bildiği kadarıyla, şehri kasıp kavuran Kara Gece'nin, insanları tamamen ele geçirirken gözlerini onunkiler gibi kapkara eden sihrin suçlusu oydu. Kral ve Kraliçe ne derlerse desinler, Rhy ne kadar çok söylentinin aksini yaymaya çalışsa da herkes bunu Kell'in yaptığına, onun suçu olduğuna inanıyordu.

Bir bakıma elbette öyleydi.

Rhy'ın elini omzunda hissetti ve gözlerini kırpıştırdı.

Kızlar kol kola yürüyerek ve kızgınlıkla fısıldayarak uzaklaşıyorlardı.

Kell iç çekti ve nehrin üzerinde uzanan kraliyet sarayına dönüp baktı. "Bu kötü bir fikirdi," diye tekrarladı ama Rhy, Gece Pazarı'ndan ve Isle'ın aydınlığından uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Kell Prens'e yetişerek.

"Sürpriz."

"Rhy," diye uyardı sürprizlerden nefret eden Kell.

"Korkma, kardeşim. Sana hoş bir gezinti sözü verdim ve bu sözümü yerine getirmeyi planlıyorum."

Kell gördüğü an oradan nefret etti.

Rachenast adlı bir yerdi.

İhtişam.

Aşırı gürültülü ve huzur bozucu biçimde renkli bir yer olan İhtişam, şehrin *ostra*'sının –elitlerinin– en soğuk ayları o ayların varlığını inkâr ederek geçirebildikleri bir dinlence sarayıydı. Gümüş kaplama kapıları ardında kış gecesi yok olup gidiyordu. İçerisiyse,

tepede herkesi güneş gibi aydınlatan fenerlerden, alacalı bir yeşillik altında yapma bir kameriyeye kadar bir yaz günüydü.

Karanlık ve sis perdeli buz gibi geceden geniş, apaydınlık mekâna adım attığı sırada Kell kendini birdenbire –korkunç bir biçimde– göz önünde hissetti. Buna inanamasa da hem Rhy hem de kendisinin giyim kuşamı buraya göre hafif kalmıştı. Acaba Rhy, buradaki varlığıyla bir sorun, bir skandal ya da olay mı çıkarmak *istiyor* diye merak etti. Ancak kapıdaki görevliler ya Kell'i ya da Antari'yi böyle bir şölene başka kimsenin sürükleyemeyeceği bilindiğinden Rhy'ı tanımışlardı çünkü ikisi de içeri buyur edildi.

Kell gözlerini kısarak içerideki hareketliliğe baktı. Ziyafet masaları meyveler, peynirler ve soğutulmuş yaz şarabı sürahileriyle donatılmıştı; çiftler bir göleti andıran mavi taş bir platform üzerinde dönüp dururlarken, diğerleri de büyülü ağaçların altındaki minderlere yayılmışlardı. Rüzgâr çanlarından melodik sesler yükseliyor, insanlar kahkahalarla –aristokratlara has tiz, neşeli kahkahalarla– gülüyor ve ortamın kendisi gibi zenginliklerini de teşhir ederek dostlarıyla kristal kadehler tokuşturuyorlardı.

Bu kadar havai ve şatafatlı olmasa tüm bu maskaralık büyüleyici bile olabilirdi. Oysa Kell bunu katlanılmaz buluyordu. Kırmızı Londra Arnes imparatorluğunun cevheri olabilirdi ama yine de halkı fakirdi ve zorluk içindeydi; oysa *ostra* burada, İhtişam'da, para ve sihirden yapmacık bir hayat sürebiliyor, bir ütopya yaratabiliyordu.

Bu da yetmezmiş gibi Rhy haklı çıkmıştı: Kell'den başka kimse siyah giyinmemişti, Prens elini omzuna atarken ve ilerlemesi için işaret ederken Kell kendisini temiz bir masa örtüsündeki leke gibi hissediyordu (paltosunu değiştirip siyah yerine daha açık bir renkle tersyüz etmeyi düşündü ama bu kış çok moda olan tavuskuşu tonlarından hiçbirini kuşanmaya cesaret edemedi). Kell şapkasını çıkarmadan siperliği ile Rhy'ın eline tutuşturduğu kadehinin ağzı arasından salona bakındı.

"Tebdili kıyafetimden beni tanımışlar mıdır dersin," diye takıldı Prens, başını önünden kaldırmadan, "yoksa böbürlenmekle mi meşguller?"

Kell kardeşinin ses tonundaki yargılayıcı imaya şaşırdı. "Sabırlı ol," dedi, "daha yeni geldik." Ancak Rhy beraberinde Kell'le bir ağacın altındaki kanepeye yönelirken, odayı bir çalkantı gibi saran farkındalığı hissedebiliyordu.

Prens minderlerin üzerine gömülerek şapkasını çıkardı. Siyah bukleleri parlıyordu ve saçından hiç çıkarmadığı o her zamanki altın tacı olmadan bile –duruşuyla, mükemmel gülüşüyle, soğukkanlılığıyla– her yanından asalet akıyordu. Kell bunların hiçbirini taklit edemeyeceğini biliyordu; denemişti. Rhy şapkasını masanın üzerine fırlattı. Kell tereddüt ederek kendi şapkasının siperliğiyle oynadı ama meraklı gözlere karşı tek zırhı olduğu için çıkarmamaya karar verdi.

İhtişam'ın geri kalanıyla çok ilgilenmeyerek içkisinden yudumladı ve dikkatle erkek kardeşine baktı. Rhy'ın gönülsüz kuşandığı tebdili giysisine hâlâ anlam verememişti. İhtişam elitlerin uğrak yeriydi ve elitler Prens'e eşlik eden kişinin kim olduğunu şehirdeki herhangi birinden daha iyi biliyorlardı. Sırf ekselanslarıyla konuşabilmek için kraliyet dilini öğreneceğim diye aylarını harcamışlardı (Kell her ne kadar Rhy'ın bu alışkanlığı rahatsız edici ve gereksiz bulduğunu bilse de). Ancak onu rahatsız eden tek şey giysiler değildi. Prens'le ilgili her şey yerli yerindeydi, buna rağmen...

"Gerçekten o kadar yakışıklı mıyım?" diye sordu Rhy, salonda donuk kahkahalar koparken göz teması kurmadan.

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye yanıtladı Kell, bakışlarını ayakları altındaki çimen örtüsüne çevirerek.

Akşamlarını daha da keyiflendirmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını soran beyaz elbiseli genç bir kadın hizmetkâr dışında kanepelerine yaklaşan kimse olmadı. Rhy gülümsedi ve kızı daha sert bir içki ve çiçek getirmesi için yolladı.

Kell, Prens'in kollarını kanepenin sırtına uzatmasını ve salonu süzen solgun altın gözlerinin parıldayışını izledi. Bu Rhy'ın en dikkat çekmeyen haliydi, yine de fazlasıyla dikkat çekiciydi.

Hizmetkâr elinde bir sürahi yakut likör ve lacivert bir çiçekle geri geldi; Rhy içkiyi aldı, çiçeği bir tebessümle kulağının arkasına iliştirdi. Kell gözlerini devirdi. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Rhy kadehini doldurduğu sırada daha fazla göz üzerlerine çevrilirken Kell'in kulağına fısıltılar takıldı. Toplu bakışlar Prens'ten yanındakine çevrilirken kaçınılmaz ağırlığı hissediyordu. Dikkatlerin üzerinde olması karşısında Kell huzursuz olduysa da başını eğmek yerine kendini onlarla göz göze gelmeye zorladı.

"Herkese somurtmayı kesersen," diye gözlemledi Rhy, "çok daha keyifli olacak."

Kell ona utandıran bir bakış attı. "Benden korkuyorlar."

"Sana tapıyorlar," dedi Rhy elini sallayarak. "Bu şehirdekilerin çoğu *tanrı* olduğunu düşünüyor."

Kell bu sözcük karşısında sindi. Antari büyücüleri nadirdi; öylesine nadirlerdi ki bazıları tarafından kutsal, seçilmiş olarak görülürlerdi. "Geri kalanı da şeytan olduğumu düşünüyor."

Rhy öne eğildi. "Vesk'te senin mevsimleri değiştirip dalgaları kontrol ettiğine ve imparatorluğu kutsadığına inandıklarını biliyor muydun?"

"Eğer egomu okşuyorsan..."

"Yalnızca daima tek olacağını hatırlatıyorum."

Aklına Holland'ın gelmesiyle Kell kaskatı kesildi. İçinden, önünde sonunda yeni bir Antari'nin doğacağını veya ortaya çıkacağını söylüyordu ama buna inandığından emin değildi. Holland'la ikisi yok olmakta olan bir türün iki örneğiydi. Hep nadir olmuşlardı ama soyun *yok oluşuna* hızla yaklaşıyorlardı. Ya sahiden sonuncusu oysa?

Kell kaşlarını çattı. "Normal olmayı tercih ederim."

Şimdi utandıran bir ifadeyle bakma sırası Rhy'daydı. "Zavallı şey. Kim bilir tapılan biri olmak nasıl bir histir."

"Aradaki fark," dedi Kell, "insanların seni *seviyor* olmaları."

"Beni seven her on kişiden biri," dedi Rhy geniş salonu göstererek, "öldüğümü görmek istiyor."

Altı yıl önce, halkının ihtiyaçlarını yok sayarak değerli kaynaklarını havai ilişkilerine harcadıkları konusunda kraliyete bir mesaj göndermek için Rhy'ın canını almaya çalışmış kadın ve erkeklerden oluşan Gölgeler'e ait bir anı canlandı. İhtişam'ı düşününce Kell bunu anlayabiliyordu.

"*Demek istediğim,*" diye sürdürdü Rhy, "sana tapan her on kişiden biri yandığını görmek istiyor. Söz konusu bizim gibi insanlar olduğunda olasılıklar bu."

Kell kendisine bir içki koydu. "Burası korkunç bir yer," dedi düşünceli düşünceli.

"Eh..." dedi Rhy kadehini tek dikişte boşaltıp bir çınlamayla masaya koyarak, "istediğinde kalkabiliriz."

İşte, Rhy'ın gözlerinde yine o ışıltı vardı ve Kell, Prens'in kuşamına birdenbire anlam vermişti. Rhy İhtişam için giyinmemişti çünkü asıl gideceği yer burası değildi. "Burayı bilerek seçtin."

Bezgin bir gülümseme. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Burayı seçtin çünkü burada mutsuz olacağımı ve beni başka bir yere götürmeyi teklif ettiğinde muhtemelen razı olacağımı *biliyordun*."

"Yani?"

"Yanisi, acı çekme kapasitemi oldukça hafife alıyorsun."

"Keyfin bilir," dedi Prens her zamanki ağır zarafetiyle ayağa kalkarak. "*Ben* salonda biraz turlayacağım."

Kell öfkeyle baktı ama yerinden kalkmadı. Elinde kadehiyle arkasına yaslanırken Prens'in hünerli umursamazlığına öykünmeye çalışarak Rhy'ın gidişini izledi.

Kardeşinin neşeyle gülümseyerek, el sıkışarak, yanak yanağa öpüşerek ve ara sıra alçakgönüllü bir kahkahayla giysisini işaret ederek insanlar arasında dolaşmasını izledi; az önce söylediklerine

rağmen Rhy hiç çaba harcamadan uyum sağlıyordu. *Olması gerektiği gibi,* diye düşündü Kell.

Yine de, *ostra*'nın Prens'e bakışlarındaki açgözlülük Kell'in hoşuna gitmiyordu. Kadınların kırpışan gözlerinde çok az samimiyet, çok fazla hinlik vardı. Adamların değer biçen bakışlarında çok az nezaket, çok fazla açlık vardı. Bir iki tanesi aynı açlıkla Kell'e bir bakış attılar ama hiçbiri yaklaşacak kadar cesur değildi. Güzel. Fısıldaşıp bakabilirlerdi... Bir olay çıkarıp gerçek gücü karşısında eğlencelerinin dehşete dönüştüğünü izlemek için tuhaf ve ani bir istek duydu.

Kell kadehini daha sıkı tuttu ve tam ayağa kalkacakken kulağına yakındaki bir sohbet ilişti.

Amacı kulak misafiri olmak değildi; bu kendiliğinden olan bir şeydi. Belki damarlarındaki sihir kulaklarını güçlendirmişti, belki de yıllar içinde ses duyarlılığını ayarlamayı öğrenmişti. Sıklıkla fısıltılı bir tartışmanın konusu olunca alışkanlık haline geliyordu.

"...girebilirdim," dedi bir soylu, minder yığınına yaslanarak.

"Gel," diye çıkıştı yanındaki bir kadın, "yeteneğin olsa bile ki yok, epey geciktin. Kadro tamam."

"Öyle mi?"

Şehrin büyük bir bölümünde olduğu gibi *Essen Tasch*'tan – Element Oyunları– konuşuyorlardı. *Ostra* genelde yarışmacılardan ziyade balolar ve ziyafetlerle ilgilendiğinden Kell başta onlara çok aldırış etmedi. Büyücülerden, insanların egzotik yaratıklardan bahsettiği gibi bahsederlerdi.

"Liste tabii ki *yayınlanmadı,*" diye devam etti kadın komplocu bir ses tonuyla, "ama erkek kardeşimin kendince yöntemleri var."

"Tanıdığımız biri var mı?" diye sordu başka bir adam havalı, umursamaz bir ses tonuyla.

"Galip gelen Kisimyr yine varmış diye duydum."

"Ya Emery?"

Kell bunu duyunca kaskatı kesildi, kadehini tutan parmakları sıkmaktan bembeyaz kesildi. Kadın, "*Alucard* Emery mi?" derken, *Kesin bir yanlışlık var,* diye düşündü.

"Evet. Yarışmak için geri geliyormuş diye *duydum.*"

Kell'in kalbi adeta kulaklarında atıyordu ve kadehindeki şarap girdap halinde dönmeye başladı.

"Bu saçmalık," diye üsteledi adamlardan biri.

"Dedikodu kulağın iyiymiş. Emery üç yıldır Londra topraklarına ayak basmadı."

"Olabilir," diye ısrar etti kadın, "ama adı listede. Erkek kardeşimin arkadaşının, *Aven Essen*'a ulaklık yapan bir kız kardeşi var ve dediğine göre..."

Kell'in omzuna ani bir acı saplandı, az kalsın elindeki kadehi düşürüyordu. Eli kürekkemiğine gittiği sırada saldırının kaynağını arayarak başı hızla yukarı çevrildi. Duyduğu acının aslında kendisinden gelmediğini sonra fark etti. Bu, acının bir yankısıydı.

Rhy.

Rhy neredeydi?

Kell'in gözleri salonun içinde Prens'in alacalı saçlarını, mavi paltosunu ararken masadaki şeyleri devirerek ayağa fırladı. Hiçbir yerde yoktu. Kell'in kalbi göğüskafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyor ve bahçede Rhy'ın adını bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Bakışların ona çevrildiğini hissedebiliyordu ama umurunda değildi. Hiçbiri umurunda değildi. Burada –bu *şehirde*– umurunda olan tek kişi, yakında bir yerdeydi ve acı çekiyordu.

Kell gözlerini kısarak İhtişam'ın fazla aydınlık düzlüğüne baktı. Güneş lambaları tepede parlasa da uzakta açık salondaki akşamüstü aydınlığı daha karanlık ormanın derinliklerine doğru gitgide azalıyordu. Kell küfretti ve diğer müdavimlerin bakışlarını görmezden gelerek açıklığa doğru fırladı.

Acıyı yeniden duydu, bu seferkini belinde hissetti ve tek ışık kaynağının dallardaki yıldız parıltıları olduğu sık ağaçlara lanet

okuyarak karaltılı ağaçlığa daldı. Bu ormanlık alandaki diğer tek şey sarmaş dolaş çiftlerdi.

Geldiği yoldan geri dönerken nabzı hızla atarak, *Kahretsin,* diye küfretti.

Her ihtimale karşı Rhy'ın andaçlarından birini yanında taşımayı öğrenmişti ve kan akıtıp bulma büyüsü yapmak üzereyken, yara izi ona Prens'in yakınlarda olduğunu bildirircesine zonklamaya başladı. Hızla döndü, en yakınındaki çalılıktan boğuk –Rhy'a ait olabilecek– bir ses yükseldiğini duyabiliyordu; Kell bir boğuşma görmeyi beklerken bambaşka bir şeyle karşılaştı.

Rhy yosunlu bir eğimde, saçında hâlâ mavi çiçeği, yüzü kızın omzuna gömülü bir biçimde yarı çıplak bir halde, beyazlar içindeki bir kızın üzerindeydi. Kell, Rhy'ın çıplak sırtında kanayacak kadar derine işleyen tırnak izlerini görebiliyordu ve kızın tırnakları Rhy'ın derisine dalarken Kell'in kalçasının yakınında yeni bir acı yankısı belirdi.

Kell huzursuzlukla karışık bir rahatlamayla kesik bir nefes verdi ve Kell'in orada dikildiğini görünce kızın ağzından, şaşkınlığını belirten bir ses koptu. Rhy soluk soluğa başını kaldırdı ve arsızca gülümsedi.

"Seni pislik," dedi Kell dişlerinin arasından.

"Sevgilin mi?" diye sordu kız.

Rhy doğruldu ve çabasız bir zarafetle dönerek yosunların üzerine uzandı. "Kardeşim," diye açıkladı.

Kell kıza, "Git," diye emretti. Kız bozulmuş görünse de elbisesini etrafına sararken Rhy sarsak bir biçimde ayağa kalkıp gömleğine bakındı. "Saldırıya uğradığını sandım!"

"Eh..." Rhy tuniğini yavaşça başından geçirdi. "Bir bakıma uğradım sayılır."

Kell, Rhy'ın alçak bir daldan sarkan paltosunu buldu ve ona attı. Prens'i ağaçların arasından geri, açık düzlüğe çıkarıp gümüş kapılardan geçirdikten sonra gecenin karanlığına çıkardı. Sessiz

bir geçiş olmuştu ama İhtişam'dan çıkar çıkmaz Kell hızla erkek kardeşine döndü.

"*Aklından ne geçiyordu?*"

"Sormak zorunda mısın?"

Kell inanmaz bir biçimde başını iki yana salladı. "Eşi benzeri olmayan bir pisliksin."

Rhy kıkırdamakla yetindi. "Bana o kadar sert davranacağını nereden bilecektim?"

"Seni geberteceğim."

"Yapamazsın," dedi Rhy kollarını iki yana açarak. "Bunun önünü kapadın."

Bir an sözcükler kış soğuğundaki nefesinin buharında asılı kalırken, Prens gerçekten üzgün görünüyordu. Ancak sonra gülümsemesi geri geldi. "Haydi," dedi kolunu Kell'in omzuna atarak. "İhtişam'dan sıkılmıştım zaten. İçmek için daha güzel bir yer bulalım."

Üzerlerine kar serpiştirmeye başladı ve Rhy bir iç çekti. "Şapkamı almak aklına gelmedi sanıyorum?"

III

"Azizler aşkına," diye küfretti Rhy, "*tüm* Londralar bu kadar soğuk oluyor mu?"

"Hemen hemen," dedi Kell, Prens'in peşinde şehrin aydınlık merkezinden daha dar bir dizi yoldan geçerken. "Hatta daha soğuk."

Yürürlerken, Kell bu Londra'yı diğerleriyle kıyaslayarak hayal etti. Burada Westminster'a yürüyor olacaklardı. Orada, bir zamanlar Dan heykelinin durduğu taş bir avlu olacaktı.

Rhy'ın adımları yavaşlayarak durdu ve Kell başını kaldırdığında Prens'in bir bar kapısını açıp tuttuğunu gördü. Kapının üzerindeki tahta bir tabelada *IS AVEN STRAS* yazıyordu.

Kutsanmış Sular.

Kell sessizce küfretti. Bu yeri, burada olmamaları gerektiğini bilecek kadar tanıyordu. *Rhy*'ın burada bulunmaması gerekiyordu. Kısıtlayıcıların kara işaretlerinin neredeyse her bilekte parladığı *shal*'ın ortasındaki Bıçak Üçlüsü ya da son gezintilerinde bir sürü belaya yol açan Vale ve Diğerleri kadar kötü değildi ama Sular'ın da kendine has bir gürültücü ünü vardı.

Kell Arnesçe, "*Tac,*" diye söylendi çünkü burası kraliyet dili kullanılacak türden bir yer değildi.

Rhy masumca, "Ne?" diye sordu Kell'in başından kasketini alarak. "Rachenast gibi değil ya. Ayrıca burada bir işim var."

Rhy şapkayı buklelerinin üzerine geçirdiğinde Kell, "Ne tür bir iş?" diye sordu fakat Prens sadece göz kırptı ve içeri girdi, Kell'in kalmak ya da peşinden girmek dışında bir seçeneği yoktu.

İçerisi deniz ve bira kokuyordu. İhtişam dik ve parlak ışıklardan ibaret açık bir mekânken, Kutsanmış Sular ise karanlık kuytu köşelerden, kısık alevli ocaklardan ve salona saçılmış cesetler gibi masalar ve oturma bölmelerinden oluşuyordu. Hava dumandan ağırlaşmış, sesli kahkahalar ve sarhoş tehditlerinin gürültüsüyle inliyordu.

En azından burası dürüst, diye düşündü Kell. Yapmacıklık yoktu. Göz boyama yoktu. Burası ona İki Adımlık Yer, Batan Güneş ve Yanmış Kemik'i anımsattı. Buralar, Kell'in, işlerin bu kadar cazip olmadığı; sadece onun erişebildiği, uzak yerlerden getirip takas yaptığı zamanlarda iş yaptığı yerler, sabit noktalardı.

Rhy bara yaklaşırken kasketin siperliğini açık renk gözlerinin üzerine doğru çekti. Barmenin arkasındaki bir karaltıya işaret etti ve ahşabın üzerinden bir kâğıt ile tek bir gümüş liş uzattı. Prens sessizce, "*Essen Tasch* için," dedi.

"Yarışmacı?" diye sordu karaltı boğuk bir sesle.

"Kamerov Loste."

"Birinciliğe mi?"

Rhy başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece mükemmele." Karaltı ona temkinli bir bakış attı ama tek bir parmak hareketiyle bahsi aldı ve barın köşesine geri çekildi.

Kell inanamayarak başını iki yana salladı. "Buraya bahis oynamaya geldin. Hem de *kendi* yarıştığın turnuvada."

Rhy'ın gözleri ışıldadı. "Öyle."

"Bu yasal değil," dedi Kell.

"O yüzden *buradayız* ya."

"Söylesene, geceye neden ilk buradan *başlayamadık* acaba?"

"Çünkü," dedi Rhy barmene eliyle işaret ederek, "seni o saraydan sürükleyerek çıkardığımda –ki bu alışılmadık bir durum değil ama yine de– aksi bir ruh halindeydin ve prensip gereği gecenin

ilk durağından nefret etmeye kararlıydın. Ben sadece hazırlıklı davrandım."

Barmen yanımıza geldi ama bakışlarını, parlattığı kadehten ayırmıyordu. Kell'in kızıl saçlarını, siyah gözünü fark ettiyse bile belli etmiyordu.

Rhy Arnesçe, "İki Black Sally," dedi ve ödemeyi, soylularda bulunan liş ya da altın riş yerine değersiz linle yapacak kadar akıllıydı. Barmen başıyla onayladıktan sonra yoğun ve koyu bir şeyle dolu iki kadeh getirdi.

Kell kadehi kaldırdı –içki, bakıldığında ardı görülmeyecek kadar yoğundu– sonra temkinli bir yudum aldı. Kusacak gibi oldu, bardaki birkaç adam kıkırdadı. İçimi zordu, şurup gibi ama sertti ve Kell'in başına hücum ederken boğazına yapışmıştı.

"Bu berbat bir şey," dedi boğulurcasına. "İçinde ne var?"

"İnan bana, kardeşim, bilmek istemezsin." Rhy barmene doğru geri döndü. "İki tane de kış birası alalım."

"Bunu kim içer ki?" Kell öksürdü.

"Sarhoş olmak isteyen insanlar," dedi Rhy uzun ve acı dolu bir yudum alarak.

Kell kadehini kendinden uzağa iterken başının döndüğünü hissetti. "Yavaş ol," dedi ama Prens bitirmeye kararlı görünüyordu, boş bardağı titreterek masaya çarptı. Barın ucundaki adamlar da onaylarcasına kendi bardaklarını çarptılar ve Rhy bir baş hareketiyle onları selamladı.

Kell, "Etkileyici," diye mırıldandığında arkalarından biri, "Bana sorarsanız Prens şımarık pisliğin teki," diye söylendi.

Kell de Rhy da gerildiler. Adam iki kişiyle birlikte, sırtları bara dönük bir biçimde bir masanın başında oturuyorlardı.

"Ses tonuna dikkat et," diye uyardı bir başkası. "Çamur attığın kişi kraliyete mensup." Ancak Kell'in rahatlamasına fırsat vermeden hepsi birden kahkahalara boğuldular.

Rhy, parmakları bembeyaz kesilinceye kadar bar masasına tutundu, Kell ise acısının yansımasını kendisinde duyuncaya dek

erkek kardeşinin omzunu sertçe sıktı. İhtiyacı olan son şey, veliaht prensin Kutsanmış Sular'da bir arbedeye karışmasıydı. Rhy'ın kulağına, "Hatırla," dedi tıslayarak, "yandığımızı görmek isteyenler hakkında ne demiştin?"

Belli ki sarhoş olan ilk adam, "Onda bir gıdım bile sihir yokmuş diyorlar," diye devam etti. Ayık biri böyle şeyleri yüksek sesle söylemezdi.

"Belli," diye mırıldandı ikincisi.

"Haksızlık," dedi üçüncüsü. "O güzelim sarayında olmasa şimdi it gibi dileniyor olurdu."

İşin korkuncu, muhtemelen haklıydı. Bu dünya sihirle *yönetiliyordu* ama gücün belli bir soy veya kan bağı izlediği yoktu; bazılarında az, bazılarında yoğun akıyordu. Yine de sihir birine o gücü vermeyi reddederse, insanlar bunu yargılıyorlardı. Zayıflar dışlanır, kendi başlarının çaresine bakmaya zorlanırlardı. Bazen element gücünün basit kas gücü kadar önemli olmadığı denize açılırlar ama çoğunlukla kalıp hırsızlık yapar ve sonunda baştakinden de beter duruma düşerlerdi. Rhy'ı böyle bir hayattan kurtaran tek şey ise doğmuş olduğu aileydi.

"O tahtta oturmaya ne hakkı var?" diye homurdandı ikincisi.

"Hiç, ne olacak..."

Kell'in sabrı taştı. Tam masadan tarafa dönecekken Rhy elini uzattı. Bu rahat bir hareket, umursamaz bir dokunuştu. "Uğraşma," dedi birasını alıp salonun diğer tarafına yönelerek. Adamlardan biri, tahta bacaklardan ikisi havada kalacak vaziyette sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Kell de yanından geçerken dengesini bozdu. Arkasına bakmadı ama yere düşme sesinin keyfini çıkardı.

"Haylaz köpek," diye fısıldadı Rhy ama Kell sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. Prens masaların arasından geçerek karşı duvardaki bir oturma bölmesine geçti ve Kell tam peşinden gidecekken barın karşısında gözüne bir şey takıldı. Bir şeyden ziyade, *biri*. Sadece ortamdaki tek kadın olduğu için değil, kadını tanıdığı için dikkatini çekmişti. Yalnızca iki kez karşılaşmışlardı

ama kadını kedi gibi gülüşünden, arkasında her biri altınla örülü halat gibi uzanan burgulu siyah saçlarına kadar hemen tanımıştı. Serseri ve hırsız dolu bir yerde böylesi kıymetli bir madeni takacak kadar cesur bir şeydi.

Ancak Kisimyr Vasrin çoğu insandan daha cesurdu.

Aynı zamanda *Essen Tasch*'ın yenilmez şampiyonu ve turnuvanın Londra'da düzenlenme sebebiydi. Oyunlar iki hafta sonraydı ama etrafı her zamanki yakışıklı maiyetiyle sarılmış, Kutsanmış Sular'ın bir köşesinde dikkatleri üzerine çekiyordu. Dövüşçü yılın büyük bir kısmını imparatorluğu dolaşarak, gösterilere çıkarak ve cepleri yeterince derinse genç büyücülere danışmanlık yaparak geçiriyordu. İstenen kadroda ilk yer edindiğinde henüz on altı yaşındaydı ve son on iki yılda ve dört turnuvada zafer basamaklarını tırmanmıştı.

Yirmi sekizinde aynısını yeni baştan yapabilirdi bile.

Kisimyr, yüzünde yırtıcı bir gülümsemeyle, kulaklarına üçer üçer taktığı taşlı küpelerinden birini tembel tembel çekiştiriyordu. Bakışları masasından ve odadan yukarı kayıp Kell'in üzerine sabitlendi. Gözlerinin rengi onlarca farklı tona sahipti ve bazılarının iddialarına göre, Kisimyr bir insanın ruhunun ötesini görebiliyordu. Kell her ne kadar kadının eşsiz irisleri sayesinde sıradışı güçlere sahip olduğunu düşünmese de (öte yandan, tek gözüne mürekkep gibi çekilmiş sihir izi olan biri olarak ona ne oluyordu ki?) bakışı yine de sinir bozucuydu.

Kell, bar ışığı sağ gözündeki parlak siyahlığa vuracak şekilde çenesini yukarı kaldırdı. Kisimyr şaşırmış görünmüyordu. Simsiyah sıvı dolu bardağı dudaklarına götürürken belli belirsiz bir hareketle Kell'e şerefe işareti yaptı.

"Oturacak mısın?" diye sordu Rhy, "nöbet mi tutacaksın?"

Kell bakışlarını kadından ayırıp erkek kardeşine döndü. Rhy banka uzanıp ayaklarını havaya kaldırmış, Kell'in şapkasının kenarıyla oynayarak kendisininkini ne çok sevdiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Kell, oturabilmek için Prens'in botlarını kenara itti.

Turnuva kadrosu, Alucard Emery hakkında bir şeyler sormak istiyordu ama dile getirmese bile adı ağzında mayhoş bir tat bırakmıştı. Birasından uzun bir yudum aldıysa da safra tadını gidermeye yetmedi.

"Bir geziye çıkmalıyız," dedi Rhy zorla doğrularak. "Turnuva biter bitmez."

Kell kahkahayla güldü.

"Ben ciddiyim," diye üsteledi Prens, sözcükleri ağzında hafifçe yuvarlanarak.

Rhy'ın ciddi olduğunu biliyordu, aynı zamanda bunun asla gerçekleşmeyeceğini de biliyordu. Kraliyet, Kell farklı dünyalara gitme cesaretini gösterdiğinde bile onun Londra dışına çıkmasına izin vermiyordu. Bunun, onun güvenliği için olduğunu iddia ediyorlardı –belki öyleydi– ama o da Rhy da tek sebebin bu olmadığının farkındaydılar.

"Babamla konuşurum..." dedi Rhy, konu şimdiden zihninden silinmeye başlamışçasına sesi cılızlaşarak. Sonra yeniden doğrulup oturma bölmesinden kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kell.

"Bize birer içki daha almaya."

Kell, Rhy'ın boş bardağına, sonra hâlâ yarı dolu olan kendi bardağına baktı.

"Yeterince içtik diye düşünüyorum," dedi Kell. Prens hızla dönerek tezgâha tutundu.

"Ne o, artık ikimiz adına mı konuşuyorsun?" diye tersledi donuk gözlerle. "Önce beden, sonra irade mi?"

Bu iğnelemeyle Kell kendini aniden inanılmaz yorgun hissetti. "İyi," diye homurdandı. "İkimizi de zehirle."

Gözlerini ovuşturdu ve kardeşinin gidişini izledi. Rhy'ın oldum olası tüketmeye meyli vardı ama bunu işe yaramayacak ya da düşünemeyecek kadar sarhoş olma niyetiyle yapmazdı asla. Kell'in de kendine has iblisleri vardı ancak alkolle onları boğamayacağını

biliyordu. Bu şekilde olmazdı. Neden Rhy'ın bunu denemesine izin verip durduğu konusunda bir fikri yoktu.

Kell paltosunun ceplerini yokladı ve ucunda üç ince sigaranın olduğu pirinçten bir sigara tutacağı çıkarttı.

Hiç sigara meraklısı olmamıştı –hoş, hiç alkol meraklısı biri de olmamıştı– yine de en azından vücuduna aldığı şey üzerinde belli bir kontrolü olsun isteyerek parmaklarını şıklattı ve başparmağı üzerinde dans eden küçük bir alevle sigarasını yaktı.

Kell derin bir nefes çekti. Bu, Gri Londra'daki gibi tütün ya da Beyaz'da içtikleri gibi korkunç bir kömür değil; kafasını boşaltan, sinirlerini gevşeten baharatlı, hoş bir yapraktı. Kell nefesini verirken duman bulutunun arasında gözlerinin odağı kayıyordu.

Adım seslerini duydu ve başını kaldırıp baktı, Rhy'ı beklerken genç bir kadınla karşılaştı. Kadının üzerinde, sarmal halindeki siyah saçlarından altın püsküllerine, boğazındaki kedi gözü kolyesine kadar Kisimyr'in maiyetinin izlerini taşıyordu.

"*Avan,*" dedi duru bir sesle.

"*Avan,*" dedi Kell.

Kadın, elbisesinin dizleri oturma bölmesinin kenarına değerek öne doğru ilerledi. "Bayan Vasrin'in selamını getirdim, benden bir mesaj iletmemi rica etti."

"Neymiş o mesaj?" diye sordu Kell bir nefes daha çekerek.

Kadın gülümsedi ve Kell'in başka bir şey yapmasına izin vermeden –nefesini bile veremeden– Kell'in yüzünü elleri arasına alıp onu öptü. Nefesi Kell'in göğsünde takılı kaldı, vücudunu bir sıcaklık sardı ve kız geri çekildiğinde –çok değil, Kell'le göz göze gelecek şekilde– dumanı üfledi. Kell kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Kızın dudakları kurnaz bir gülüşle kıvrıldı ve gözleri korku veya şaşkınlıkla değil heyecan, şaşkınlık gibi bir ifadeyle onunkileri taradı. Kell bunun, bir sahtekâr olduğu hissine kapılması gereken kısım olduğunu biliyordu ama öyle hissetmiyordu.

Bakışlarını kadının üzerinden, hâlâ barda duran Prens'e çevirdi.

"Söyledikleri bu kadar mıydı?" diye sordu Kell.

Kızın ağzı seğirdi. "Talimatları belirsizdi, *mas aven vares.*"

Kutsal Prensim.

"Hayır," dedi Kell kaşlarını çatarak. "Prens değil."

"Ne o halde?"

Kell yutkundu. "Sadece Kell."

Kadının yüzü kızardı. Bu çok samimiydi; toplum kuralları, kraliyet unvanından feragat etse bile kendisine *Üstat* Kell olarak hitap edilmesi gerektiğini dikte ediyordu. Ancak Kell bu şekilde de anılmak istemiyordu. Sadece kendisi olmak istiyordu.

"Kell," dedi kadın dudaklarındaki sözcüğü deneyerek.

"Peki ya senin adın?" diye sordu Kell.

"Asana," diye fısıldadı kadın, sözcük ağzından bir keyif nidası gibi çıkmıştı. Kadın onu bir şekilde hem yönlendirici hem mahcup bir tavırla banka geri yaslanmaya davet etti. Sonra ağzı onunkine bastırdı. Giysileri moda olduğu üzere belini sımsıkı sarıyordu, Kell'in parmakları kadının belindeki korse bağcıklarında gezindi.

Biri kulağına, "Kell," diye fısıldadı.

Ancak bu Asana değil, Delilah Bard'dı. Böyle yaptığı oluyordu; bir hırsız gibi Kell'in düşüncelerine sızıyor ve dikkatini dağıtıyordu. Aslında olduğu şey tam da buydu. Kell onu kendi dünyasından çıkarıp kendisininkine sokmadan önce *öyleydi.* Şu aralar ne –veya nerede– olduğunu azizler bilirdi ama Kell için o daima, en yersiz anlarda sıvışan bir hırsız olarak kalacaktı. Kell içinden, *Defol,* diye geçirirken kızın elbisesini daha sıkıca kavradı. Asana onu bir daha öptü ama Kell'in aklı başka bir yere; dışarıya, serin bir ekim gecesinde patika bir yola sürükleniyordu ve başka bir çift dudak onunkilere bastırırken hayalet bir öpücük gibi bir anda, oracıkta yok oluyordu.

"*Bu ne içindi?*"

Gergin bir gülümseme. "*Şans için.*"

Kell sinirle inledi ve Asana'nın dudakları boynunda gezinirken Lila'nın davetsiz müdahalesini yok etmeye çalışarak umarsızca Asana'yı tutkuyla öpüp iyice kendine çekti.

Kadın, Kell'in tenine, "*Mas vares,*" diye soludu.

"Ben Prens..." diyecekken kadının ağzı, içindeki havayla birlikte itirazını da çalarak yeniden dudaklarına yapıştı. Kell'in eli, kadının yele gibi saçları arasında kayboldu. İşte orada, kadının ensesindeydi. Kadının eli de göğsünde geziniyordu, sonra parmakları karnına doğru uzandı ve...

Acı.

Aniden ve keskin bir biçimde çenesinde çaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Asana. "Sorun ne?"

Kell dişlerini sıktı. "Hiç." *Kardeşimi geberteceğim.*

Düşüncelerini Rhy'dan Asana'ya çevirdi ama ağzı yeniden onunkiyle buluştuğunda sancı kalçasını delerek geri gelmişti.

Kell belirsiz bir anlığına, acaba Rhy kendine hevesli başka bir zafer daha bulmuş olabilir mi diye düşündü. Ancak sonra acı üçüncü kez çaktı, bu kez nefesini kesecek kadar keskin bir şekilde kaburgalarında hissedince bu ihtimal ortadan kalkmış oldu.

"*Sanct,*" diye küfretti, Asana'nın kollarından mırıltılı özür sözleriyle oturma bölmesinden kalkarak. Hızla ayağa kalkınca oda sağa sola sallandı ve Rhy'ın şimdi başını nasıl bir belaya soktuğunu merak ederek salona bakındı.

Ardından az önce üç adamın oturup konuştukları barın yanındaki masayı gördü. Gitmişlerdi. Kutsanmış Sular'ın ön ve arka olmak üzere iki kapısı vardı. Doğrusu Rhy'la birlikte ne kadar içtikleri düşünülürse tercihini ikincisinden yana kullanarak kendini hızla dışarı attı, doğru tahmin etmişti. Ancak acı ve soğuk insanı kendine getiren şeylerdi ve karla kaplı bir ara sokakta aniden durduğunda sihrin şimdiden kavgaya hazır bir biçimde damarlarında coşkuyla aktığını hissedebiliyordu.

Kell'in ilk gördüğü şey kan oldu.

Sonra Prens'in kaldırım taşları üzerindeki bıçağı.

Üç adam ara sokağın sonunda Rhy'ı köşeye sıkıştırmıştı. İçlerinden birinin önkolunda bir kesik vardı. Yanağında da bir başkası. Rhy silahını kaybetmeden önce birkaç kesik atmış olma-

lıydı ama şimdi tek koluyla kaburgalarını sararken ve burnundan kanlar akarken iki büklümdü. Adamlar belli ki kim olduğunu bilmiyorlardı. Kraliyetten biri hakkında ileri geri konuşmak neyse ama ona el sürmek...

"Yüzüme kesik atmak nasıl oluyormuş sana öğreteyim," diye homurdandı adamlardan biri.

"Bir gelişme var," diye homurdandı Rhy sıkılı dişleri arasından. Kell inanamıyordu: Rhy onları *kışkırtıyordu*.

"...bela arıyorsunuz."

"Senin bulacağın kesin."

"Yerinizde olsam... o kadar emin olmazdım..." Prens öksürdü.

Başı adamlardan Kell'e çevrildi. Hafifçe gülümsedi ve yeni karşılaşmışlar gibi kanlı dişleri arasından, "Ah, selam," dedi. Sanki Kutsanmış Sular'ın arkasında canına okunmuyormuş gibi. Sanki o an Kell'in içinden, Rhy'ı, en başta bu kavgayı kışkırtacak ve kendine zarar verecek kadar aptal olduğu için (çünkü Kell'in, kavgayı başlatan tarafın Rhy olduğundan kuşkusu yoktu) adamların ona ağzının payını vermelerine izin vermek gelmiyormuş gibi. Serseriler bilmeseler de bu istek, aslında onu *öldüremeyecekleri* gerçeğiyle birleşiyordu. Tenlerine kazınmış büyünün olayı buydu. Rhy'ı *hiçbir* şey öldüremezdi. Çünkü *Rhy*'ı bir bütün halinde tutan şey artık onun hayatı değildi. *Kell*'in hayatıydı. Kell yaşadığı sürece Prens de yaşayacaktı.

Ancak canını yakabilirlerdi ve Kell bunun olmasına izin verecek kadar öfkeli değildi.

"Selam, kardeşim," dedi kollarını önünde kavuşturarak.

Adamlardan ikisi Kell'e döndü.

"*Kers la?*" diye sataştı biri. "Bizi ısırmaya gelen bir fino mu?"

"Pek ısıracak türden değil gibi," dedi öteki.

Üçüncüsü dönme zahmetinde bulunmadı bile. Rhy onu aşağılayıcı bir şeyler söyledi –Kell ne dediğini yakalayamamıştı– ve adam da Prens'in karnına bir tekme salladı. Tekme hedefine ulaşmadı.

Kell dişlerini sıktı ve adamın botu, bacağındaki kemikler kaskatı kesilerek havada asılı kaldı.

"Bu da ne?"

Kell bacağı zihniyle büktü ve adam en yakın duvara savruldu. İnleyerek yere devrildi ve diğer ikisi şaşkınlık ve dehşetle bakakaldılar.

"Bunu yapmış olamazsın..." diye homurdandı biri ama Kell'in bunu *yapabiliyor* olması, *yapmış* olduğu gerçeğinden daha şaşırtıcıydı. Kemik sihri nadir ve tehlikeli bir yetenekti ve temel yasayı ihlal ettiği için yasaktı: Kimse başka birini zihinsel ya da fiziksel olarak kontrol etmek için sihre başvuramazdı. Eğilim gösterenler bunu *unutmaları* konusunda şiddetle teşvik edilirdi. Bu sihri yaparken yakalanan her kimse bir dizi kısıtlayıcı yaptırımla karşılaşırdı.

Sıradan bir büyücü asla ceza alma riskine girmezdi.

Kell sıradan bir büyücü değildi.

Adamlar gözlerini görebilsinler diye çenesini hafifçe kaldırdı ve adamların yüzleri bembeyaz kesilirken zalimce bir tatmin yaşadı. Ardından adım sesleri duyuldu ve Kell dönüp baktığında daha fazla adamın ara sokağa akın ettiğini gördü. Sarhoş, öfkeli ve silahlılardı. Bu, içinde bir şeyleri harekete geçirdi.

Kalbi hızla çarpıyor, sihir damarlarına akın ediyordu. Yüzünde bir şey hissetti ve *gülümsediğini* sonradan fark etti.

Kolundaki gizli kınından hançerini çıkardı ve tek bir seri hareketle avcunu kesti. Kan, yoğun kızıl damlalar halinde sokağa döküldü.

"*As Isera,*" dedi sözcükler aynı anda hem kanında hem de havada vücut bularak. Sözcükler ara sokak boyunca titredi.

Sonra zemin *donmaya* başladı.

Kan damlalarından başladı ve buzlanma çok geçmeden sokaktaki herkes tek bir buz levhası üzerinde duruncaya dek taşlara ve üzerinde durdukları zemine yayıldı. Adamlardan biri adım attığı gibi düşerken dengesini sağlamak için kolları sağa sola sallanıyordu. Diğerinin botları daha iyi olsa gerekti çünkü öne doğru emin bir

adımı attı. Ancak Kell çoktan harekete geçmişti. Çömeldi, kanlı avcunu sokak taşlarına bastırdı ve, "*As steno,*" dedi.

Kırıl.

Gece, cam gibi buz levhasının sessiz çatırtısıyla bölündü. Çatlaklar Kell'in elinden zeminin her yanına yayılıyordu ve ayağa kalkarken buz kırıkları da onunla birlikte gelmeye başladı. Botu veya bedeninin sabitlemediği her parça havaya yükseliyor ve tehlikeli ışık huzmeleri gibi Kell'in karşısına bakacak şekilde, bıçak kenarı gibi havada asılı kalıyordu.

Bedenlerindeki kemikleri kontrol ettiği için değil, korktuklarından, sokaktaki herkes aniden kaskatı kesildi. Korkmaları gerekiyordu. Kell artık sarhoş hissetmiyordu. Aynı şekilde soğuğu da.

"Hey," dedi biri ellerini yavaşça kaldırarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bir başkası, boğazında buzdan bir bıçakla, "Bu haksızlık," diye söylendi hafifçe.

"Haksızlık mı?" diye sordu Kell sesindeki sakinliğe kendisi de şaşırarak. "Üçe karşı bir haksızlık değil mi?"

"O başlattı!"

"Sekize karşı iki kişi haksızlık değil mi?" diye sürdürdü Kell. "Bana, avantajlı taraf *sizmişsiniz* gibi geldi de."

Buzlar havada ilerlemeye başladı. Kell panik seslerini duyuyordu.

"Biz yalnızca kendimizi savunuyorduk."

"Bilmiyorduk."

Arka duvardaki Rhy doğrulmuştu. "Haydi ama, Kell..."

"Sen kıpırdama, Rhy," diye uyardı Kell. "Yeterince sorun çıkardın."

Sivri buz parçaları havada süzülerek adamlarla buluşana ve boğazlarına, kalplerine ve karınlarına yaklaşana kadar yavaş bir kesinlikle ilerlediler. Buz parçaları ve karşısındaki adamlar nefeslerini tutmuş, fal taşı gibi gözlerle ne olacağını görmeyi bekliyorlardı.

Kell'in ne yapacağını görmeyi.

Sokaktaki adamların her birinin işini bitirmek için tek yapması gereken ufak bir bilek hareketiydi.

Dur, dedi duyulur duyulmaz bir ses.

Dur.

Birdenbire daha yüksek çıkan ses Rhy'a aitti. Sözcükler boğazından yırtılırcasına kopuyordu. "*KELL, DUR.*"

Sonra gece yeniden berraklaştı ve orada durmuş, sekiz kişinin kaderini elinde tuttuğunu ve az kalsın hepsini öldüreceğini fark etti. Rhy'a saldırdıkları için onları cezalandırmak (muhtemelen onları kışkırtan Prens'ti) ve kötü adamlar oldukları için (birkaçı olabilirdi) değil; sırf bunu *yapabildiği*, kontrolü elinde tutmak iyi hissettirdiği, en güçlü olduğu ve iş o noktaya vardığında hayatta kalacak olanın kendisi olduğunu bildiği için.

Kell nefesini verdi ve elini indirmesiyle buz parçaları kaldırım taşları üzerine düşüp paramparça oldu. Anın büyüsü bozulurken şaşkınlıktan adamların nefesi kesildi, küfrettiler ve topluca geriye doğru sendelediler.

İçlerinden biri titreyerek yere çöktü.

Bir diğeri kusacakmış gibi görünüyordu.

"Gidin buradan," dedi Kell sessizce.

Adamlar sözünü dinlediler. Kell kaçışlarını izledi.

Zaten bir canavar olduğunu düşünüyorlardı, böylelikle korkularını daha da güçlendirmişti; bu her şeyi iyice berbat edecekti. Ancak bir önemi yoktu, zaten yaptığı hiçbir şeyin daha iyiye götürdüğü yoktu.

Rhy'ın duvar önünde oturduğu yere ağır ağır yürürken adımları kırık buzların üzerinde çatırdıyordu. Rhy sersemlemiş görünüyordu ama Kell'e kalırsa, bunun sebebi dayaktan ziyade içkiydi. Burnundan ve dudağından akan kanlar durmuştu, onun dışında yüzünde herhangi bir yara bere de yoktu; Kell acının yankısı için kendi vücudunu yokladığında, birkaç hassas kaburga kemiği dışında bir şey hissetmedi.

Kell elini uzatıp ayağa kalkması için Rhy'a yardım etti. Prens öne doğru bir adım atmasıyla tökezledi ama Kell onu yakalamış ve düşmesine engel olmuştu.

"Al işte, yine aynısı yaptın," diye mırıldandı Rhy başını Kell'in omzuna yaslayarak. "Düşmeme asla izin vermiyorsun."

"İzin vereyim de beni de beraberinde düşür, öyle mi?" diye çıkıştı Kell, Prens'in kolunu omuzlarına atarak. "Haydi, kardeşim. Sanırım bir geceye yetecek kadar eğlendik."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Rhy.

"Biliyorum."

Ancak işin aslı, Kell dövüş sırasında hissettiklerini, inkâr edilemez bir biçimde *keyif aldığı* içindeki o küçük, serkeş yanını unutamıyordu. Aynı zamanda hem kendine hem de tamamen bir başkasına ait o gülümsemeyi unutamıyordu.

Kell ürperdi ve kardeşini eve kadar taşıdı.

IV

Muhafızlar onları koridorda bekliyorlardı.

Kell, Prens'i saraya, Çanak'ın basamaklarından yukarı çıkardıktan sonra adamlara denk geldiler: İkisi Rhy'ın, diğer ikisi onun adamlarıydı ve dördü de sıkkın görünüyordu.

"Vis, Tolners," dedi Kell bir şey yokmuş gibi. "Yardım eder misiniz?"

Sanki Arnes'in kraliyet prensini değil de bir buğday çuvalı taşıyordu.

Rhy'ın muhafızlarının sinirden ve endişeden renkleri atmıştı ama ikisi de yerlerinden kıpırdamadılar.

"Staff, Hastra?" dedi kendi adamlarına seslenerek. Buz gibi bir sessizlikle karşılaştı. "İyi, çekilin, ben taşırım."

Muhafızları iterek yanlarından geçti.

"O Prens'in kanı mı?" diye sordu Vis, Rhy'ın yüzünü temizlemek için kullandığı giysi kolunu işaret ederek.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Benim."

Rhy'ın adamları bunu duyunca gözle görülür bir biçimde rahatladılar, Kell bunu rahatsız edici bulmuştu. Vis gergin bir tipti, öfkeyle daima burnundan soluyordu; Tolners ise bir subay gibi ciddi hatlarıyla espri anlayışından tamamen yoksundu. İkisi de kraliyetin genç mensubunu korumak için görevlendirilmeden önce Kral

Maxim'e hizmet etmişti ve Prens'in isyankârlığını Rhy'ın önceki adamlarından çok daha ciddi karşılıyorlardı. Kell'in muhafızlarına gelince, Hastra genç ve hevesliydi ama Staff, ne Kell'in yüzüne karşı ne de yanındayken neredeyse tek kelime etmemişti. Göreve başladığı ilk ay Kell, adam ondan nefret mi ediyor, korkuyor mu yoksa her ikisi de mi, emin olamamıştı. Sonra Rhy ona işin aslını anlatmıştı; Staff'in kız kardeşi Kara Gece'de ölmüştü, dolayısıyla Kell adamın ona karşı her iki duyguyu da beslediğini biliyordu.

Kell neden onu görevlendirdiklerini sorduğunda Rhy, "O iyi bir muhafız," demişti. Sonra da karamsar bir şekilde eklemişti: "Babamın seçimiydi."

Şimdi iki kardeşin paylaştıkları kraliyet koridoruna vardıklarında Tolners bir not çıkardı ve okuması için Kell'e uzattı. "Bu komik değil." Görünüşe göre Rhy, sarayda birileri endişelenirse diye kapısına bir not iliştirme nezaketini göstermişti.

Kaçırılmadım.
Kell'le içmeye dışarı çıktım.
Bir yere kıpırdamayın.

Rhy'ın odası koridorun sonundaki, süslemeli iki kapılı olandı. Kell bacağıyla iterek kapıları açtı.

"Çok gürültülü," diye söylendi Rhy.

"Üstat Kell," diye uyardı Vis peşinden gelerek. "Israr ediyorum, buna bir son..."

"Onu çıkmaya ben zorlamadım."

"Ancak *izin verdiniz*..."

"Ben onun kardeşiyim, *muhafızı* değil," diye tersledi Kell. Rhy'ın yoldaşı olduğu kadar koruması olarak da yetiştirildiğinin farkındaydı ama bunun basit bir görev olmadığı deneyimle sabitti, üstelik görevini ziyadesiyle yerine getirmemiş miydi?

Tolners kaşlarını çattı. "Kral ve Kraliçe..."

"Gidin buradan," dedi Rhy ayılarak. "Başımı ağrıtıyorsunuz."

Vis, Rhy'ın koluna uzanarak, "Ekselansları," diye başladı.

"*Dışarı,*" diye parladı Prens ani bir öfkeyle. Muhafızlar geri çekildiler, sonra kararsız bir şekilde Kell'e baktılar.

"Prens'i duydunuz," diye homurdandı. "Çıkın dışarı." Bakışları kendi adamlarına çevrildi. "Hepiniz."

Kapılar ardından kapanırken, Kell, Rhy'ı yarı yürütüp yarı sürükleyerek yatağına götürdü. "Sanırım onlara ısınmaya başladım," diye mırıldandı.

Rhy tek kolunu gözlerinin üzerine kapayarak sersem bir şekilde sırtüstü döndü.

"Üzgünüm... üzgünüm..." dedi alçak sesle. Kell, Prens ölesiye kan kaybederken Lila'yla ikisinin onu güvenli bir yere götürme çabalarıyla ve yerini korkunç bir sessizlikle durgunluğa bırakan alçak sesli "*üzgünüm*"lerle geçen o dehşet geceyi anımsayınca ürperdi.

"Hepsi benim suçum..." Rhy'ın sesi onu kendine getirdi.

"Şişş," dedi Kell yatağın yanındaki bir sandalyeye çökerek. "Ben sadece... eskisi gibi olsun istedim."

"Biliyorum," dedi Kell gözlerini ovuşturarak. "Biliyorum."

Rhy susup güvenli bir şekilde uykuya dalana kadar orada oturduktan sonra ayağa kalktı. Oda hafifçe sallandı ve Kell bir an oymalı karyola başına tutunup dengesini sağladıktan sonra kendi odasına yöneldi. Muhafızların olduğu değil, odaları arasındaki gizli koridordan geçti. Kell içeri girerken fenerler yandı, basit ve çabasız bir sihirdi ama ışık odaya daha fazla yuva hissi kazandırmıyordu. Ortam oldum olası tuhaf bir şekilde yabancı gelmişti. Üste oturmayan bir giysi gibi eğretiydi.

Burası bir kraliyet odasıydı. Tavana, gece renkleriyle bezeli dalgalanan bir kumaş asılıydı ve duvarlardan birinin önünde şık bir çalışma masası duruyordu. Gümüş bir çay setinin etrafı bir kanepe ve sandalyelerle çevriliydi ve bir çift cam kapı, şimdi ince bir kar tabakasıyla kaplı balkona açılıyordu. Kell paltosunu çıkardı ve birkaç kere tersyüz edip kraliyet kırmızısına çevirdikten sonra bir pufun üzerine bıraktı.

Kell kaba duvarlı, sert yataklı ve kesilmeyen gürültüsüyle Yakut Tarlalar'daki üst katta bulunan küçük odasını özlüyordu ama oda da, pansiyon da, pansiyonu işleten kadın da aylar önce Holland tarafından yakılıp kül edilmişti ve Kell'in gönlü bir başkasını aramaya el vermiyordu. O oda bir sırdı ve Kell Kral'a –ve Rhy'a– artık sır saklamayacağına dair söz vermişti.

Odayı ve beraberinde getirdiği gizliliği özlüyordu ama özlemin dışında bir şey daha vardı. Galiba bunu hak ediyordu. Diğerleri onun yüzünden çok daha fazlasını yitirmişlerdi.

Kell de o yüzden kraliyet odasında kalıyordu.

Yatağı yerden yüksek bir platformda, üzerinde yastıklarla dolu lüks bir şilteyle onu bekliyordu. Ama Kell bunun yerine en sevdiği koltuğuna çökmüştü. Yatağa kıyasla yıpranmıştı, sarayın çalışma odalarından birinden getirilmişti, balkon kapılarına ve ötedeki Isle'ın sıcak kırmızı ışıltısına bakıyordu. Parmaklarını şaklatmasıyla fenerlerin parlaklığı azaldı, sonra söndü.

Sadece nehrin aydınlığında otururken yorgun zihni her zamanki gibi Delilah Bard'a gitti. Kell onu düşündüğünde söz konusu bir değil, üç kız birden oluyordu: Ara sokağın birinde onu soyan sıska sokak hırsızı; onun yanında dövüşen, kanlar içindeki ortağı ve arkasına bile bakmadan çekip giden akıl almaz kız.

Neredesin, Lila, diye düşündü. *Başını ne tür bir belaya sokmakla meşgulsün?*

Kell arka cebinden bir mendil çıkardı: Onu soyabilmek için el çabukluğuyla karanlık bir ara sokakta oğlan kılığına bürünmüş bir kız tarafından kendisine verilmiş koyu renk küçük kare bir kumaş parçasıydı. Bu mendili onu bulmak için birkaç kez kullanmıştı, bunu tekrar yapabilir mi yoksa mendil artık kızdan ziyade kendisinin mi olmuştu diye merak etti. İşe yararsa bu onu nereye götürür diye merak etti.

Kızın yaşadığından adı gibi emindi –yaşıyor olmalıydı– ve ona imreniyordu, bu Gri Londralı kızın dışarıda bir yerlerde, Kell'in

–bir Kırmızı Londralının, bir Antari'nin– dünyanın hiç görmediği yerlerini görüyor olmasına imreniyordu.

Mendili kaldırdı, gözlerini yumdu ve uykunun onu esir almasını bekledi.

Böyle zamanlarda rüyasında onu görüyordu. Onu balkonunda durmuş, Kell'i dışarı çıkıp oynaması için kışkırtırken görüyordu. Eli onunkine dolanmış, bir güç titreşiminin etraflarını sardığını görüyordu. Bir zamanlar birlikte dolaştıkları farklı Londralar değil de daha önce hiç gitmedikleri, Kell'in belki de hiç görmeyeceği yerlerde, eğri büğrü yabancı sokaklardan koşarak geçtiklerini görüyordu. Ancak oradaydı işte, Kell'in yanındaydı ve onu özgürlüğe doğru çekiyordu.

V

Beyaz Londra

Ojka hep zarif biri olmuştu.

Dans ederken zarifti. Öldürürken zarifti.

Elleri siyah bir şeritle birbirine bağlı halde, bıçakları yay hareketiyle havayı yalayarak dönerken güneş ışığı taş zemine vuruyordu.

Önceleri açık renk olan saçları şimdi porselen gibi duru teniyle tezat oluşturacak şekilde kan kırmızısı rengiyle göz alıyordu. O dönüp eğildikçe, ölümcül bir çemberin ortasında parlak bir leke görünümündeki saçları omuzlarını sıyırıyordu. Ojka dans ettikçe metal de kusursuz bir partner olarak onun akıcı hareketlerine ayak uyduruyordu ve bu hareketleri yaparken gözlerini hiç açmıyordu. Dansı ezbere biliyordu; bu, Londra'nın en kötü kesimi olan Kosik sokaklarında henüz çocukken öğrendiği bir danstı. Üzerinde ustalaştığı bir danstı. Bu şehirde, güç vaat ediyorsan, sadece şansına güvenerek hayatta kalınmazdı. Leş yiyenler kokusunu alır ve kanında ne kadar artığı kalmışsa çalabilmek için boğazını keserlerdi. Küçük olup olmamanı umursamazlardı. Bu seni yakalayıp öldürmeyi ancak daha da kolaylaştırmış olurdu.

Ancak bu Ojka için geçerli değildi. O, Kosik'te başının çaresine bakmayı başarmıştı. Herkesin, her şeyin canına okuyan bir şehirde büyümüş ve hayatta kalmıştı.

Ancak o başka bir hayattı. O öncesiydi. Buysa sonrası.

Ojka hareket ederken damarları teninde siyah hatlar çiziyordu. Sihrin, kendisininkiyle birleşmiş ikinci bir nabız halinde içinde attığını hissedebiliyordu. İlk başta yakmıştı, o kadar sıcaktı ki onu da diğerleri gibi kül edeceğinden korkmuştu. Ancak sonrasında akışına bırakmıştı. Bedeni mücadeleyi kesmişti, güç de öyle. Bunu yapmasıyla güç onu kucaklamış; birlikte dans etmişler, birlikte yanmışlar ve sertleşmiş çelik gibi birbirleriyle kaynaşmışlardı.

Bıçaklar ellerinin birer uzantısı gibi geçerken vızıldıyordu. Dans bitmek üzereydi.

Sonra kafatasının içinde bir ısı patlaması gibi gelen çağrıları hissetti.

Siyah şeridi bıçaklar avuçlarına çarpana kadar ellerine sararak durdu; elbette birdenbire değil, yavaşça. Ancak o zaman gözleri yavaşça açıldı.

Bir tanesi sarıydı.

Diğeri siyahtı.

Seçilmiş olduğunun ispatıydı.

O ilk değildi ama sorun yoktu. Önemli değildi. Önemli olan, diğerlerinin çok zayıf olmasıydı. İlki ancak birkaç gün dayanabilmişti. İkincisi haftayı zor çıkarmıştı. Ancak Ojka farklıydı. Ojka güçlüydü. Hayatta kalmayı başarmıştı. Buna değdiği sürece de hayatta kalmaya devam *edecekti.*

Bu, kendisini seçtiğinde Kral'ın ona verdiği sözdü.

Ojka şeridi bıçakların etrafına doladı ve silahı belindeki kınına geri yerleştirdi.

Kıpkızıl saçlarının uçlarından ter damlıyordu, burarak suyunu akıttıktan sonra ceketini giydi ve pelerininin önünü kapadı. Parmakları boynundan çenesine ve yanağına uzanıp Kral'ın izinin hemen altında biten yara izinde gezindi.

Sihir kaslarına güç, kanına sıcaklık, hatlarına renk verdiğinde yara izinin silineceğinden korktu. Silinmeyince rahatlamıştı. Bu yara iziyle birlikte taşıdığı diğer bütün yara izlerini de hak ederek kazanmıştı.

Çağrı gözlerinin ardında yeniden belirdi ve Ojka dışarı çıktı. Hava soğuktu ama acı değildi; tepede, bulutların üzerindeki gökyüzü maviye boyanmıştı. *Mavi.* İçinde büyüdüğü buz gibi grimsi bir beyaz değil, masmaviydi; sanki gökyüzü de erimişti. Buz yerini yeşil-gri bir suya bırakırken Sijlt'in suyu da her gün biraz daha eriyordu.

Baktığı her yerde dünya uyanışa geçiyordu.

Yeniden canlanıyordu.

Bunu görünce Ojka'nın kan akışı hızlandı. Daha önce bir dükkâna girmiş ve üstü toz kaplı bir sandık görmüştü. Elini sandığın üzerinde gezdirdiğini ve gri tabakayı sıyırıp altındaki koyu ahşap yüzeyi ortaya çıkardığını anımsıyordu. *Tıpkı böyle oldu*, diye düşündü. Kral gelmiş ve elini şehrin üzerinde gezdirip tozunu sıyırmıştı.

Zaman alacak, demişti Kral, ama sorun değildi. Değişim geliyordu.

Ojka'nın yaşadığı yer ile kale duvarları arasında tek bir yol vardı ve sokağın karşısına geçerken bakışları nehre ve ötesine, şehrin diğer yarısına çevrildi. Kosik'in merkezinden kalenin basamaklarına. Uzun bir yol kat etmişti.

Kapılar açık duruyordu, taş duvarların iki yanından yeni sarmaşıklar tırmanıyordu, Ojka uzandı ve içeri ayak basarken küçük, mor bir tomurcuğa dokundu.

Bir zamanlar kalenin dibinde taş cesetler mezarlığı Kros Mejkt'in bulunduğu yerde şimdi kış soğuğuna rağmen yabani otlar bitiyordu. Kale merdivenlerinin iki yanında, uyarı olarak değil de sahte vaatlerin ve devrik tiranların hatırlatıcısı olarak yeni kral tarafından dikilmiş iki heykel vardı.

Eski hükümdarlar Athos ve Astrid Dane'in beyaz mermere oyulmuş kopyalarıydı. İki heykel de dizleri üzerinde duruyorlardı. Athos Dane, el bileklerine adeta bir yılan gibi dolanmış kırbaca yüzü acıyla burulmuş halde bakıyordu; Astrid ise göğsüne saplı bir hançerin kabzasına elleriyle sarılırken, ağzı sessiz ve ölümsüz bir çığlıkla ardına kadar açılmıştı.

Heykeller tüyler ürpertici ve çirkin şeylerdi. Yeni kralın tam zıttı.

Yeni kral mükemmeldi.

Yeni kral seçilmişti.

Yeni kral tanrıydı.

Ya Ojka? Kral'ın o güzel gözlerle ona bakışını görmüştü ve artık ondaki güzelliği gün geçtikçe daha fazla gördüğünü de biliyordu.

Merdivenin tepesine vardı ve kaleden içeri girdi.

Ojka, Dane'lerin hizmetindeki, zihinleri ve ruhlarından mahrum birer kabuk halinde bırakılan boş gözlü muhafızlarla ilgili masalları duymuştu. Ancak artık yoklardı, kale açık ve tuhaf bir biçimde boş duruyordu. Dane'ler devrildikten sonra haftalar içinde kale saldırıya uğramış, ele geçirilmiş, zapt edilmiş ve kaybedilmişti ama artık katliamdan geriye bir iz kalmamıştı. Her şey sakindi.

Başları önlerinde bir belirip bir kaybolan kadın ve erkek hizmetkârlar ile bir düzine muhafız vardı ama gözleri boş bakmıyordu.

Bilakis Ojka'nın anladığı türden bir amaç, bir sadakatle hareket ediyorlardı. Bu bir diriliş, hayat bulmuş bir efsaneydi ve hepsi bunun bir parçasıydı.

Kalenin içinde yürürken kimse onu durdurmadı.

Hatta bazıları o geçerken dizlerinin üzerine çökerken, diğerleri ona dua ederek başlarıyla selamlamışlardı. Taht odasına vardığında kapılar açıktı ve Kral bekliyordu. Kubbeli tavan gitmiş, devasa duvarlar ve sütunlar şimdi açık gökyüzüne uzanıyorlardı.

Ojka'nın adımları mermer zeminde yankılandı.

Burası bir zamanlar sahiden kemiklerden mi ibaretti yoksa *sadece bir efsane miydi?* (Ojka'nın bildikleri söylentilerden ibaretti; akıllık

etmiş, Kosik'ten ayrılmamış ve yönetimde oldukları süre boyunca ne olursa olsun Dane'lerden uzak durmuştu. İkizlerle ilgili ortalıkta dolanan bir sürü hikâye vardı ve hepsi de kanlı hikâyelerdi.)

Platformun önünde pürüzsüz siyah bir daire oluşturan kehanet havuzunun parlak yüzeyine bakarak tahtının önünde ayakta duruyordu. Ojka bu sakinliği, neredeyse suyun yüzeyine yansıyan adam kadar hipnotize edici bulmuştu.

Neredeyse.

Ancak onda, siyah havuzda olmayan bir şey vardı. Sakinliğinin altından enerji taşıyordu. Bunu dalgalar halinde yayılan odanın karşısından hissedebiliyordu. Bu bir güç kaynağıydı.

Yaşam şehre yeni kök salıyor olabilirdi ama Kral'daki tomurcuklanmaya başlamıştı bile.

Uzun boyluydu, güçlüydü, heykel gibi bedeni kasla kaplıydı ve güçlü görüntüsü şık giysilerinin altından bile belli oluyordu. Yüzünden geriye atılmış siyah saçları çıkık elmacıkkemiklerini ve güçlü çene hatlarını ortaya çıkarıyordu. Elleri arkasında havuza bakarken dudakları hafifçe büzülmüş, kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırışıklık belirmişti. Kral'ın elleri. Ojka o günü hatırlıyordu; tenine değen o ellerden biri Ojka'nın ensesini, diğeriyse gözlerinin üzerini okşamıştı. Aralarında geçiş olmadan Kral'ın teninin altında atan gücü o zaman bile hissetmişti, onu istemiş, ona nefes gibi ihtiyaç duymuştu.

Kral konuşurken ağzı onun kulağına çok yakındı. "Bu gücü kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum," demişti. Sonra her şey keskin bir sıcağa, karanlığa ve acıya bürünmüştü. Yakıcıydı. Ta ki Kral'ın sesi yeniden duyulana kadar. "Mücadeleyi bırak, Ojka. Onu kabul et," demişti.

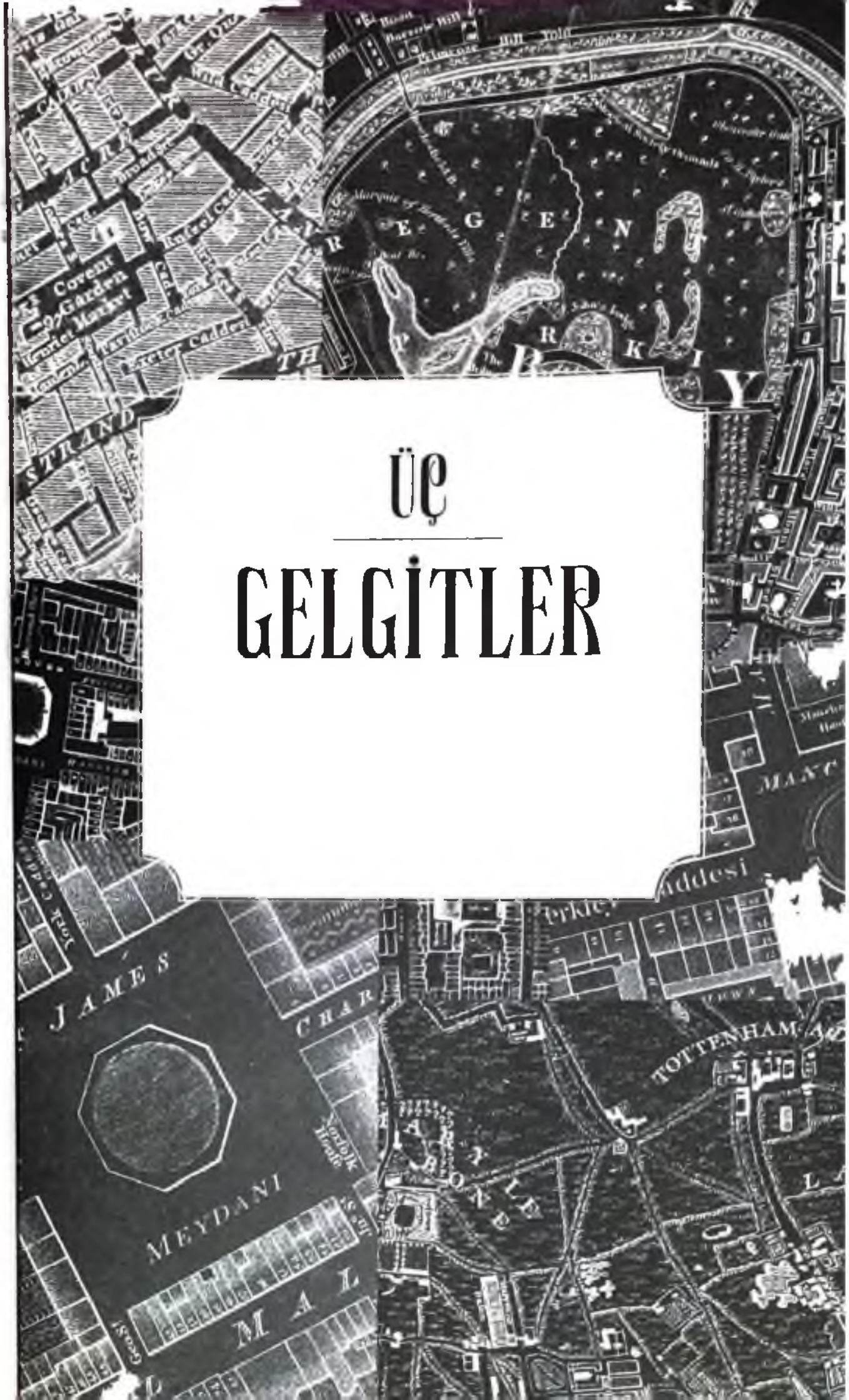
Ojka da öyle yapmıştı.

Kral onu seçmişti, Ojka onu utandırmayacaktı. Kehanetlerdeki gibi kurtarıcıları gelmişti. O da onun yanında olacaktı.

"Ojka, dedi başını kaldırıp bakmaksızın. Adı Kral'ın dudaklarında bir büyüydü.

"Ekselansları," dedi Ojka havuzun önüne diz çökerek.

Kral'ın başı yavaşça yukarı kalktı. "Unvanlara düşkün olmadığımı biliyorsun," dedi havuzun etrafından dolanarak. Ojka doğruldu ve Kral'la göz göze geldi: Biri yeşil, diğeri siyahtı. "Bana Holland de."

Üç

GELGİTLER

I

Kırmızı Londra

Kâbus her zamanki gibi, Kell hem etrafı insanlarla çevrili hem de yalnız başına uluorta bir yerde –bazen İki Adımlık Yer, bazen Dane kalesinin önündeki heykel bahçesi veya Londra Mabedi'nde– dururken başladı.

Bu akşam Gece Pazarı'nın ortasındaydı.

Kalabalıktı. Kell hiç böyle bir kalabalık görmemişti; insanlar nehir kıyısı boyunca omuz omuza yürüyorlardı. Kalabalığın öbür ucunda Rhy'ı görür gibi oldu ama kardeşinin adını seslenineye kadar Prens kalabalığın arasında kaybolmuştu.

Yakınında koyu renk, çene hizasında kesilmiş kısa saçlı bir kız gördü ve seslendi. "Lila?" Ama kıza doğru bir adım atmasıyla kalabalık hareketlendi ve onu yeniden aralarına alarak kaybettiler. Hareket halindeki insan kalabalığındaki herkes tanıdık ve yabancıydı.

Sonra birdenbire gözüne beyaz bir saç kümesi takıldı ve Athos Dane'in solgun bedeni kalabalığın içinde yılan gibi süzülerek ilerledi. Kell homurdanarak bıçağına uzandı ama elini saran soğuk parmaklar buna engel oldu.

Bir ses kulağına, "Çiçek çocuk," dedi mırıldandı ve hızla dönüp baktığında, birileri Astrid'in parçalanmış bedenini geri birleştirmiş

gibi görünen çatlaklar içindeki bedeniyle karşılaştı. Kell sendeledi ama kalabalık artık daha da yoğunlaşmıştı ve biri onu arkadan itiyordu. Dengesini geri kazandığında Dane'lerin ikisi de gitmişti.

Rhy yine uzaktan belirdi. Birini arıyor gibiydi. Sanki Kell'in duyamadığı bir adı sesleniyordu.

Başka bir yabancı daha Kell'e sertçe çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim..." Ancak sözcükler yankılanıyordu ve insanlar onu görmüyormuş, orada değilmiş gibi yanından geçip gitmeye devam ediyorlardı. Sonra bunu aklından geçirir geçirmez herkes olduğu yerde durdu ve tüm yüzler öfke, korku ve iğrenti dolu ürkütücü maskelere bürünerek ona doğru çevrildi.

Ellerini kaldırarak bir kez daha, "Özür dilerim," demesiyle damarlarının siyaha döndüğünü gördü.

Sihir çizgiler halinde kollarından yukarı uzanırken, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, lütfen, hayır." Karanlık yayılırken kanında uğuldadığını hissedebiliyordu. Kalabalık yeniden hareketlenmeye başladı ama uzaklaşmak yerine hepsi birden üzerine geliyordu. "Geri çekilin," dedi ve geri çekilen olmayınca kendisi kaçmaya yeltendi fakat bacakları kıpırdamıyordu.

"Çok geç," dedi Holland'ın gaipten gelen sesi. Her yönden geliyordu. "Bir kez içine girdi mi kaybettin demektir."

Sihir her kalp atışında zorla sirayet ederek içinde ilerliyordu. Kell buna karşı koymaya çalışsa da *Vitari*'nin fısıltılı sesi artık zihnindeydi.

Girmeme izin ver.

Karanlık kalbine ulaşırken Kell'in göğsüne keskin bir acı saplandı ve Rhy uzakta yere yığıldı.

"*Hayır!*" diye bağırdı Kell nafile ve umarsız bir gayretle kardeşine doğru uzanırken ama eli en yakınında duran kişiye değerken karanlık alev gibi parmaklarından adamın göğsüne sıçradı. Adam titredi ve sokak taşlarına çarparak küller içinde yere yığıldı. Kendisi de yere devrilmeden önce ölümün kalabalık içinde bir dalga halinde yayılıp sessizce herkesi tüketmesiyle iki yanındaki

insanlar da devrilmeye başladılar. İlerideki binalar, köprüler ve saray da parçalanmaya başladı; ta ki Kell boş bir dünyada tek başına kalıncaya dek.

Ardından sessizlik oldu ve bir ses duydu: Bu bir ağlama ya da çığlık değil, bir *kahkahaydı.*

Sesi sonradan tanıdı.

Bu onun sesiydi.

Kell nefes nefese sıçrayarak uykudan uyandı.

Işık terasın kapılarından içeri süzülüyor, taze kar tabakasından yansıyordu. Avcunu göğsüne bastırıp kalp atışlarının yavaşlamasını beklerken güneşe karşı yüzünü buruşturup bakışlarını öteye çevirdi.

Kardeşinin vurdumduymazlığı yüzünden ağrıyan başıyla, üstündeki giysilerle koltuğunda uyuyakalmıştı.

"Lanet olsun, Rhy," diye söylendi zorlukla ayağa kalkarak. Penceresinin dışında her ne oluyorsa, başı onunla aynı ritimde zonkluyordu. Önceki gece aldığı –*Rhy*'ın aldığı– darbeleri hayal meyal hissetse de içkilerin sonradan yarattığı etki şiddetliydi ve Kell o an, akşamdan kalmalığın sersemletici, uzun süren azabındansa keskin ve kısa süreli yara sancısını yeğlediğine karar verdi. Çok yorgun hissediyordu ve yüzüne, boynuna soğuk su çarpıp üstünü değiştirirken tek umudu Prens'in çok daha beter hissetmesiydi.

Kapısının dışında, şakakları kırlaşan saçlarıyla kaskatı görünümlü bir adam nöbet tutuyordu. Her defasında Hastra'yı görmeyi umuyordu. Oysa genellikle karşısında, kendisinden nefret eden Staff'i buluyordu.

"Günaydın," dedi Kell yanından yürüyüp geçerek.

"*İyi günler,* efendim," diye yanıtladı Staff –ya da Rhy'ın, yaşlı kraliyet muhafızına taktığı lakapla, Gümüş– peşinden gelerek. Kell, Kara Gece'nin ardından Staff *veya* Hastra'yı görünce heyecanlanmamıştı ama şaşırmamıştı da. Kral Maxim'in artık

Antari'sine güvenmiyor olması muhafızların suçu değildi. Tıpkı muhafızların da her zaman Kell'in izini süremiyor olmaları onun suçu olmadığı gibi.

Rhy'ı, camla çevrili bir iç bahçe olan kış bahçesinde Kral ve Kraliçe'yle öğle yemeği yerken buldu. Kell, Rhy'ın baş ağrısının kendisininkine eşlik ederek zonkladığını hissedebiliyor olmasına rağmen, Prens kendi akşamdan kalmalığını şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla idare ediyordu. Kell, Prens'in sırtını cam panellere ve ötesinde parlayan ışığa dönerek oturduğunu fark etti.

"Kell," dedi Rhy keyifle. "Tüm gün uyuyacağını düşünmeye başlamıştım."

"Özür dilerim," dedi Kell manidar bir biçimde. "Dün gece içkiyi biraz fazla kaçırdım herhalde."

Cilalı ahşap gibi teni ve kapkara saçlarının tepesinde duran altın tacıyla güzel bir kadın olan Kraliçe Emira, "Merhaba, Kell," dedi. Ses tonu kibar ama mesafeliydi ve uzanıp Kell'in yanağına dokunmayalı sanki haftalar oluyordu. Hatta daha fazla olmuştu. Kell'in siyah taşı şehre soktuğu, *Vitari*'nin sokaklarda koştuğu, Astrid Dane'in Rhy'ın göğsüne bir hançer sapladığı ve Kell'in onu hayata döndürmek için kendi hayatının bir kısmından vazgeçtiği Kara Gece'nin üzerinden neredeyse dört ay geçmişti.

Oğlumuz nerede? diye sormuştu Kraliçe, sanki bir tek oğulları varmış gibi.

"Umarım dinlenebilmişsindir," dedi Kral Maxim önündeki kâğıt tomarından başını kaldırıp bakarak.

"Dinlendim, efendim." Masanın üzeri meyve ve ekmek yığınıyla doluydu. Kell boş sandalyeye geçtiği sırada bir hizmetkâr, elinde gümüş bir ibrikle belirip buharı üzerinde tüten bir fincan çay doldurdu. Kell fincandakini boğazını yakarak tek dikişte bitirdi ve hizmetkâr ona baktıktan sonra ibriği, Kell'in sonsuz minnettarlık duyduğu küçük bir jestle orada bıraktı.

Masada iki kişi daha oturuyordu: İkisi de kırmızı tonlarda giyinmiş ve ikisinin de omuzlarına Maresh mühürlü birer altın

rozet takılmış bir adam ve bir kadın. Rozet, kraliyet ailesinin dostları olduklarının göstergesiydi; bu sayede saraya sınırsız erişimleri olmasının yanı sıra, hizmetkârların ve muhafızların onları buyur etmek dışında onlara yardımcı olmalarını da mümkün kılıyordu.

"Parlo, Lisane," dedi Kell onları selamlayarak. Bunlar turnuva organizasyonuna yardım etmeleri için seçilmiş *ostra*'ydı ve Kell sanki son birkaç haftadır onları Kral ve Kraliçe'den daha fazla görüyordu.

İkisi de bir ağızdan, "Üstat Kell," dedi, önceden pratik edilmiş gülümsemeleriyle ve adaba uygun biçimde başlarını hafifçe eğerek.

Masanın üzerine sarayın ve civar yerleşimin planı serilmiş, ağırlık olsun diye de haritanın bir köşesine tatlı tabağı, diğer köşesineyse çay fincanı konmuştu. Lisane güney kanadını işaret ediyordu. "Prens Col ve Prenses Cora'nın konaklamaları için buradaki zümrüt süiti ayarladık. Gelmelerinden bir gün önce taze çiçekler açtırılacak."

Rhy masanın karşısından dudak bükerek Kell'e baktı. Kell yüzündeki ifadeyi okumaya çalışmayacak kadar yorgundu.

"Bu arada, Lord Sol-in-Ar ise," diye sürdürdü Lisane, "batı bahçesinde ağırlanacak. Talimatlarınız doğrultusunda oraya kahve stoğu yaptık ve..."

"Peki ya Vesk kraliçesi?" diye homurdandı Maxim. "Veya Faro kralı? *Onlar* niçin teşrif buyurmuyorlar? Bize güvenmiyorlar mı? Yoksa yapacak daha iyi işleri mi varmış?

Emira kaşlarını çattı. "Seçtikleri temsilciler uygun."

Rhy güldü. "Vesk Kraliçesi Lastra'nın *yedi* çocuğu var, anne; ikisini bize tahsis etmesi çok da sorun olmayacaktır. Farolulara gelince, Lord Sol-in-Ar, son yirmi yılını erkek kardeşini tahttan indirmek ve Faro'nun kontrolünü ele geçirmek için çatışma çıkarmak umuduyla huzursuzluk yaratmakla geçiren bilindik bir düşman."

"Ne zamandan beri imparatorluk siyasetiyle bu kadar alakadarsın?" diye sordu Kell şimdiden üçüncü fincan çayını yudumlarken.

Rhy şaşırtarak sert bir ifadeyle ona baktı. "Alakadar olduğum kendi *krallığım*, kardeşim," diye çıkıştı. "Sen de olmalısın."

"Onların prensi *ben* değilim," dedi Kell. Rhy'ın tavrını çekecek durumda değildi. "Ben varsa yoksa onun *dağıttıklarını* toplarım."

"Ha, yani sen hiç dağıtmadın, öyle mi?"

Gözlerini birbirlerine diktiler. Kell sırf kardeşinin yüzünü buruşturduğunu görmek için kendi bacağına çatal saplama isteğine engel oldu.

Ne oluyordu onlara? Daha önce hiç birbirlerine zalimce davranmamışlardı. Ancak görünüşe göre, aralarındaki bağ ile birbirlerine aktarılan tek şey acı ve keyif değildi. Korku, sinir, öfke: Hepsi bağlama büyüsünde toplanıyor, aralarında şiddetini artırarak yankılanıyordu. Rhy hep hercai biri olmuştu ama Kell artık kardeşindeki devamlı değişen sinirlilik halini ve sürekli dalgalanmalarını hissedebiliyordu ve bu deli ediciydi. Aralarında mesafe olup olmamasının bir anlamı yoktu. Yan yana da olsalar, farklı Londralarda da olsalar fark etmezdi. Kaçarı yoktu.

Aralarındaki bağ gitgide bir zinciri andırıyordu.

Emira boğazını temizledi. "Sanırım *doğu* bahçesi Lord Solin-Ar için daha uygun olacak. Orası daha iyi ışık alıyor. Peki ya yardımcıları? Veskliler hep tam kadro seyahat ederler..."

Kraliçe konuyu iki kardeş arasındaki gerginlikten ustalıkla değiştirerek masadaki havayı yumuşattı ama ortamın havasını ağırlaştıran dile getirilmemiş daha bir sürü konu vardı. Kell ayağa kalktı ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Maxim evrakları bir hizmetçiye uzatarak.

Kell arkasını döndü. "Yüzer arenalardaki inşaatları kontrol edecektim, ekselansları."

"Onu Rhy halledebilir," dedi Kral. "Senin gitmen gereken bir yer var." Beraberinde bir zarf uzattı. Kell o kâğıt parçasını görene kadar gitmeye –sırf saraydan değil, bu şehirden, bu dünyadan da kaçmaya– ne kadar hevesli olduğunu fark etmemişti.

Üzerinde hiçbir adres yazılı değildi ama onu tam olarak nereye götürmesi gerektiğini biliyordu. Beyaz Londra'nın yedi yıldır ilk

kez boşta kalan tahtı ve şehrin taht savaşına girdiği düşünülürse, iletişim kesintiye uğramıştı. Dane ikizlerinin devrilmesinden sonraki haftalarda Kell oraya sadece bir kez gitmişti ve az kalsın şiddetli kitleler karşısında canından oluyordu; sonrasında Kell'in, ortalık sakinleşene kadar bir süre Beyaz Londra'ya uğramamasına karar verilmişti.

Geriye sadece Gri Londra kalıyordu. Kömür dumanı ve sağlam eski taşlardan ibaret, basit, sihirsiz bir krallık.

"Hemen gidiyorum," dedi Kell, Kral'ın yanına giderek.

"Vekil Prens'e dikkat et," diye uyardı Kral. "Bu yazışmalar gelenekten ama adamın soruları kışkırtıcı olmaya başladı."

Kell başıyla onayladı. Kral Maxim'e hep Gri Londra lideri hakkında ne düşündüğünü ve mektuplarının içeriğini sormak istemiş; Vekil Prens'in, Kell hakkında olduğu kadar komşu krallıkla ilgili de bir sürü soru sorup sormadığını merak etmişti.

"Genellikle sihirle ilgili sorular soruyor," dedi Kral'a. "Konuyu değiştirmek için elimden geleni yapıyorum."

Maxim homurdandı. "O aptalın teki. Dikkatli ol."

Kell tek kaşını kaldırdı. Maxim gerçekten Kell'in güvenliği için endişe mi ediyordu? Ancak mektuba uzanırken gözlerindeki güvensizlik belirtisini fark etti ve içinde bir şeyler koptu. Maxim'in garezleri yara izleri gibiydi. Gitgide azalır ama hep bir iz bırakırdı.

Kell bunu kendisinin yaptığının farkındaydı. Kraliyet elçisi olarak yaptığı yolculukları, yasaklı şeylerin dünyalar arasındaki geçişini sağlamak için kullanmıştı. Bir kaçakçı olarak nam salmasaydı siyah taş hiç eline geçmeyecek, kadınların ve erkeklerin ölümüne sebep olmayacak ve Kırmızı Londra'da yıkıma yol açmayacaktı. Belki Dane'ler yine bir yolunu bulurlardı ama bunu yapması için *Kell*'i kullanmamış olurlardı. Piyon olmuş, aptallık etmişti ve şimdi bunun bedelini ödüyordu, tıpkı Rhy'ın da kendi payına düşen bedeli; Astrid Dane'in, Rhy'ın bedenini ele geçirmesine izin veren aidiyet efsununun bedelini ödemek zorunda kaldığı gibi. Neticede

ikisinde de suç vardı. Ancak Kral, Rhy'ı hâlâ seviyordu. Kraliçe hâlâ yüzüne bakabiliyordu.

Emira bu defa daha küçük bir zarf uzattı. Bu, Kral George için yazılmış bir nottu. Daha ziyade nezakettendi ama hassas Kral'ı hayata bağlayan şey bu yazışmalardı, aynı şekilde Kell'i de. Hasta Kral mektupların ne kadar kısaldığından bihaberdi, Kell'in de bunu ona söylemek gibi bir niyeti yoktu. Arnes kralı ve kraliçesi, Prens'in maceraları ve kendisinin saraydaki hayatıyla ilgili ayrıntılı hikâyeler uydurmaktan keyif almaya başlamıştı. Belki bu kez George'a turnuvadan söz ederdi. Bu, Kral'ın hoşuna giderdi.

Notları aldı ve söyleyeceklerini şimdiden kafasında kurarak gitmek üzere arkasını döndüğünde Maxim onu durdurdu. "Peki ya dönüş noktan?"

Kell belli belirsiz kaskatı kesildi. Soru küçük bir asılma hareketi gibiydi, sanki artık bir tasması olduğunu hatırlatıyordu. "Kapı Naresh Kas ağzında olacak, Gece Pazarı'nın hemen güney ucunda."

Kral, duyduğundan emin olmak için kapının orada duran Staff'e baktı ve muhafız başıyla bir kez onayladı.

"Geç kalma," diye emretti Maxim.

Kell arkasını döndü ve kraliyet ailesini; turnuva misafirleri, temiz çarşaflar ve kimin kahve, kimin şarap ya da sert çay tercih edeceğiyle ilgili konuşmalarıyla baş başa bıraktı.

Kış bahçesinin kapısından geriye baktığında Rhy'ı, *Özür dilerim*, aynı zamanda *Siktir git* ya da *Sonra konuşacağız* anlamına gelebilecek bir ifadeyle kendisine bakarken buldu. Kell uzatmadı ve mektupları paltosunun cebine koyup oradan uzaklaştı. Sarayın koridorlarından hızla odasının olduğu bölüme dönüp içerideki daha küçük odaya geçti ve kapıyı arkasından kapadı. Rhy bu alanı muhtemelen botlarını veya palto iğnelerini koymak için kullanırdı ama Kell burayı sihir konusunda topladığı metinleri saklamak için küçük ama dolu bir kütüphaneye dönüştürmüştü. Bu metinler pratiğe yönelik olduğu kadar felsefiydiler ve birçoğu Üstat Tieren tarafından hediye edilmiş ya da hakkında çok az şey

bilinen Antari kan sihrine ilişkin kendi düşüncelerini karaladığı bazı günlüklerden oluşuyordu. Siyah ince bir cildi *Vitari*'ye, önceki yıl öğrendiği –uyandırdığı– ve yok ettiği kara sihre ayırmıştı. O günlükte yanıtlardan çok sorular vardı.

Kütüphanenin ahşap kapısının arkasında, her biri özenle basit ama belirgin bir şekilde kanla çizilmiş, şehirdeki başka noktalara kestirmeleri gösteren el çizimi semboller duruyordu. Bazıları kullanılmamaktan silinmiş, diğerleri yepyeni duruyordu. Sembollerden biri –üzerine bir çift çapraz çizgi çekilmiş yuvarlak– Tieren'in karşı kıyıdaki mabedine çıkıyordu. Kell parmaklarını sembolün üzerinde gezdirirken, Lila'nın, ölmek üzere olan Rhy'ı kucağına alıp kapıdan geçirdiğini dün gibi anımsıyordu. Bir diğer sembol, önceleri Kell'in Yakut Tarlalar'daki özel odasına çıkıyordu. Orası Londra'da gerçekten Kell'e ait olan tek yerdi. Şimdiyse kara bir lekeden farksızdı.

Kell aradığı sembolü bulana kadar gözleriyle taradı: birbiriyle kesişen üç çizgiden oluşmuş bir yıldızdı.

Bu işaret kendisiyle ilgili anıları da beraberinde getiriyordu; yok olmakta olan sihirle ilgili bir şeyler mırıldanırken kırmızı bir madeni parayı saran eğri büğrü parmaklarıyla hücre gibi bir odadaki yaşlı Kral'a ait anıları.

Kell paltosunun manşeti altındaki yerinden hançerini çekti ve bileğini sıyırdı. Kırmızı ve dolu dolu akan kana dokunarak sembolün üzerinden geçti. Bittiğinde elini dümdüz sembolün üzerine bastırdı ve "*As Tascen,*" dedi. *Geçiş.*

Sonra öne doğru bir adım attı.

Dünya yumuşayarak ellerinin etrafında yamuldu ve karanlık odacıktan gözlerinin arkasında kaybolmakta olan ağrıyı canlandıracak kadar serin ve aydınlık gün ışığına çıktı. Kell artık uyduruk kütüphanesinde değil, mükemmel döşenmiş bir iç bahçede duruyordu. Henüz Gri Londra'da değil, Disan adında güzel bir köydeki bir *ostra*'nın bahçesindeydi; buranın önemi iyi meyve ağaçlarından

veya cam heykellerinden değil, Kırmızı Londra'da, Gri'deki Windsor Kalesi'yle aynı noktada bulunmasından geliyordu.

Tam olarak aynı nokta.

Yolculuk sihri sadece iki yönde işliyordu. Kell ya tek bir dünyada iki farklı nokta arasında ya da farklı dünyalardaki aynı noktalar arasında yolculuk edebilirdi. İngiliz kralını Londra şehrinin epey dışındaki Windsor'da tuttukları için önce *ostra* Paveron'un bahçesine gitmek zorundaydı. Bunu takdir edecek kadar Antari sihri bilen kimse olmasa da Kell açısından akıllıca sayılabilecek bir yöntemdi. Bilse bilse Holland bilirdi ama Holland ölmüştü ve muhtemelen Kell'in çabalarını çocuksu gösterecek kadar girift bir sınır geçiş ağı vardı. Kış havası etrafında hızla esiyordu ve kanlı olmayan eliyle cebindeki mektupları çıkarırken titredi, sonra aradığı yüzü bulana kadar paltoyu tersyüz etti: Kapüşonlu ve kadife astarlı, siyah, diz boyunda bir giysi. Soğuğun her zaman daha soğuk, daha acı ve giysilerin üzerinden tene kadar işleyecek kadar rutubetli hissedildiği Gri Londra için birebirdi.

Kell yeni paltosunu üzerine geçirip mektupları ceplerinden birinin iyice içine soktu (ipek yerine yumuşatılmış yün astarlıydı), ılık nefesini üfledi ve elindeki kanla buz gibi duvara bir işaret koydu. Ancak sonra boynundaki andaçlardan oluşan kordona uzanırken bir şey dikkatini çekti. Durdu, bahçeyi inceleyerek etrafına bakındı. Tamamen yalnızdı ve bunun keyfini çıkarmak istediğini fark etti. Rhy'la ikisinin çocukken kuzeye yaptıkları bir yolculuk dışında burası Kell'in şehirden en uzak olduğu noktaydı. Hep izlenmiş olmasına rağmen son dört ayda, kraliyete hizmet ettiği yaklaşık yirmi yıl boyunca olduğundan çok daha mahsur hissetmişti. Kell önceleri sahip olunan bir şeymiş gibi hissederdi. Şimdiyse bir tutsak gibi hissediyordu.

Belki de fırsatı varken kaçmalıydı.

Hâlâ kaçabilirsin, dedi bir ses kulağına. Bu, şüphe uyandırıcı bir şekilde Lila'nın sesine benziyordu.

Sonuçta Lila kaçmıştı. O kaçabilir miydi? Başka bir dünyaya kaçmasına gerek yoktu. Ya öylece çekip gitse... Bahçeden, köyden, şehirden uzağa. Bir otobüse atlayabilir veya bir tekneyle okyanusa açılabilir, sonra da ne?.. Neredeyse hiç parasız ve bir Antari olduğunu belli eden bir gözle ne kadar uzaklaşabilirdi ki?

İhtiyacın olan ne varsa alabilirsin, dedi ses.

Bu çok büyük bir dünyaydı. Ve onu hiç görmemişti bile.

Arnes'te kalırsa onu önünde sonunda bulurlardı. Peki, Faro'ya veya Vesk'e kaçarsa? Farolular onun gözünü yalnızca bir güç simgesi olarak görüyorlardı fakat Kell, adının bir Vesk sözcüğüyle beraber anıldığını duymuştu: *Crat'a – sütun.* Sanki Arnes imparatorluğunu ayakta tutan bir tek oymuş gibi. İki imparatorluktan biri onu ele geçirecek olursa...

Kell gözlerini kanlı eline dikti. Azizler aşkına, kaçmayı nasıl aklından geçirebilirdi?

Şehrini terk edebileceği –*edeceği*– düşüncesi delilikti. Kralını ve kraliçesini, erkek kardeşini de öyle. Onlara bir kez ihanet etmişti –defalarca işlenmiş olsa da tek bir suç– ve neredeyse her şeyine mal olmuştu. İçinde nasıl bir huzursuzluk uyanmış olursa olsun, onları bir daha yüzüstü bırakmayacaktı.

Özgür olabilirsin, diye üsteledi ses.

Ancak mesele de buydu. Ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın Kell *asla* özgür olmayacaktı. Rhy'a bahşettiğinde, hayatıyla birlikte özgürlüğünden de vazgeçmişti.

Yakasının altından, aradığı kordonu tutup başının üstüne doğru çekerken, kuşkularını susturarak yüksek sesle, "Yeter," dedi. Kordonun ucunda, yıllarca kullanılmaktan yassılaşmış surat damgalı bakır bir bozuk para sarkıyordu. *Yeter,* dedi içinden ve ardından kanlı elini bahçe duvarına götürdü. Yerine getirmesi gereken bir iş vardı.

"*As travars.*"

Yola çık.

Dünya sözcüklerin, kan ve sihrin etrafında bükülmeye başladı ve Kell sorunlarını birkaç dakikalığına Kral'la değiş tokuş edip kendi Londra'sında bırakmayı umarak öne doğru adım attı.

Ancak botları kalenin halısına basar basmaz sorunlarının daha yeni başladığını fark etti. Kell bir terslik olduğunu hemen anladı.

Windsor aşırı sessizdi. Aşırı karanlıktı.

Genelde girişte onu bekleyen su çanağı boş, iki yanındaki mumlar sönüktü. Adım seslerine kulak verince arkasındaki koridorlardan gelen sesleri duydu ama ilerideki odalarda sessizlikle karşılaştı.

Yüksek sırtlı koltuğunda uyuyan kuru bedenini ya da zayıf, melodik sesini duymayı umarak Kral'ın oturma odasına girerken içini bir korku sardı. Ancak oda boştu. Pencereler kara karşı sıkıca kapanmıştı ve şöminede ateş yanmıyordu. Oda soğuk ve karanlıktı.

Kell şöminenin yanına gitti ve ısıtacakmış gibi ellerini uzattı, hemen ardından karşısındaki boş şöminenin içinde alevler yükseldi. Safi hava ve sihirle yanan ateş uzun süre dayanmazdı ama Kell, onun aydınlığında odanın içinde ilerleyerek taze bir iz var mı diye bakındı. Soğuk çay. Kenara atılmış bir şal. Ancak oda terk edilmiş ve kimse yaşamıyormuş gibiydi.

Sonra gözü mektuba takıldı.

Tabii buna mektup denirse.

Katlanıp şöminenin önündeki tepsiye yaslanmış, ön yüzünde düzgün, mağrur yazısıyla Vekil Prens'in adının yazılı olduğu krem rengi tek bir kâğıt parçasıydı.

Kell notu eline aldı, kâğıdın katını açmadan önce neyle karşılaşacağını biliyordu ama sözcükler efsunlu ateşin aydınlığında dans ederken yine de tuhaf hissetti.

Kral öldü.

II

Bu iki sözcük ona bir yumruk gibi çarptı.

Kral öldü.

Kell sendeledi; kayba alışkın değildi. Prens'in yaşamı onunkine bağlandığından beri ölümden hiç olmadığı kadar korkar olmuştu –o korku hep vardı– ama Kell, Kara Gece'ye kadar tanıdığı, *sevdiği* kimseyi kaybetmemişti. Delilik ve körlüğün saygınlığının çoğunu ve gücünün tamamını ondan çaldığı son yıllarında bile hastalıklı Kral'a karşı hep bir düşkünlüğü vardı.

Şimdiyse Kral gitmişti. Tieren'in diyeceği gibi, bir bütün parçalarına geri dönmüştü.

Vekil Prens yazının altına bir de not iliştirmişti.

Koridora geçin. Birileri sizi odama getirecek.

Kell tereddütle boş odaya bakındı. Elini gönülsüzce yumruk yaparak şöminedeki ateşi söndürüp ortalığı tekrar karanlığa boğduktan sonra odadan çıktı. Antreden koridora geçti.

Bu tıpkı başka bir dünyaya adım atmak gibiydi.

Windsor, St. James kadar gösterişli değildi ama yaşlı Kral'ın odası kadar da çirkin denemezdi. Duvar ve zemindeki halılar koridorlara sıcak bir hava katıyordu. Şamdanlar ve tabaklar altınlı gümüşlü parıldıyordu. Duvar lambaları etrafı aydınlatırken bir hava akımı gibi insan ve müzik sesleri geliyordu.

Biri boğazını temizledi ve Kell dönüp baktığında iyi giyimli bir hizmetkârın beklediğini gördü.

"Ah, efendim, çok güzel, şu taraftan," dedi adam başıyla selamlayarak ve beklemeksizin koridorda yürümeye başladı.

Kell'in gözleri etrafı taradı. Daha önce hiç Kral'ın odalarının ötesindeki koridorları keşfe çıkmamıştı ama hep böyle olmadıklarından emindi.

Geçtikleri her odanın şöminesinde harlı alevler yanıyor, sarayı rahatsız edici bir sıcağa boğuyordu. Odaların hepsi doluydu ve Kell, mırıldanan hanımefendiler ve meraklı beyefendilerin yanlarından geçirilirken sergilendiği hissine kapılmaktan kendini alamıyordu. Yumruklarını sıktı ve bakışlarını yere indirdi. Geniş salona bırakıldığında yüzü sıcaktan ve sinirden yanıyordu.

"Ah. Üstat Kell."

Vekil Prens –*Kral,* diye düzeltti Kell içinden kendini– iki yanında birkaç sert görünümlü adam ve kıkırdayan kadınla bir kanepede oturuyordu. Düğmeleri gerilmiş, burnunun ucu ve çenesi havaya kalkık haliyle her zamankinden kilolu ve kibirli görünüyordu. Karşılarında siyah geçiş paltosuyla Kell'i görünce Kral'ın yanındakilerin sesleri kesildi.

"Majesteleri," dedi Kell bariz bir saygı gösterisiyle başını öne eğerek. Bu hareketiyle saçları siyah gözünün önüne döküldü. Hemen ardından söyleyeceklerinin taziye sözleri olması gerektiğini biliyordu ama yeni kralın yüzüne baktığında daha üzgün tarafın kendisi olduğunu hissetti. "Haberim olsaydı, St. James'e gelirdim."

George buyurgan bir tavırla elini salladı. "Buraya sizin için gelmedim," dedi kabaca da olsa ayağa kalkarak. "Ufak tefek bir iki işi halletmek, tabiri caizse meseleleri tatlıya bağlamak için Wind-

sor'da iki hafta geçireceğim." Kell'in yüzünü buruşturan tiksinme ifadesini görmüş olacaktı ki ekledi: "Ne oldu?"

"Kaybınıza üzülmüyor gibisiniz," dedi Kell.

George püfledi. "Babam öleli üç hafta oluyor ve yıllar önce ilk hastalandığında ölmesi gerekirdi. Hem kendi hem de benim iyiliğim için." Yeni kralın yüzüne gaddar bir gülümseme yayıldı. "Ancak sanırım bu sizin için taze bir şaşkınlık oldu." Kendisine içki koymak için yandaki bara geçti. Kehribar rengi sıvı, kristale çarparak sıçrarken, "Hep unutuyorum," dedi, "siz kendi dünyanızda olduğunuz sürece bizimle ilgili hiçbir şeyden haberiniz olmuyor."

Kell, dikkati geniş salona yayılmış aristokratlara kayarak gerildi. Fısıldaşıyorlar ve kadehlerinin üzerinden Kell'i ilgiyle süzüyorlardı.

Kell uzanıp Kral'ı kolundan tutma isteğine karşı koydu. "Bu insanlar," dedi sesini yükseltmemek, soğukkanlılığını yitirmemek için kendini zor tutarak, "hakkımda ne kadarını biliyorlar?"

George elini salladı. "Ah, sıkıntı yaratacak bir şey değil. Sanırım onlara senin yüksek mevki sahibi bir yabancı olduğunu söyledim. Bu, kelimenin tam anlamıyla doğru. Ancak sorun, ne kadar az bilirlerse o kadar çok dedikodu yapacaklarıydı. Belki de seni tanıtmalıyız..."

"Eski krala," diye araya girdi Kell, "hürmetlerimi sunacaktım." Bu dünyada ölüleri gömdüklerini biliyordu. Cansız bir bedeni bir kutuya koymak ona garip geliyordu ama bu, Kral'ın –ondan geri kalanların– burada bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu.

Bu hem beklenen hem de çok uygunsuz bir istekmiş gibi George derin bir iç çekti. "O kadarını tahmin etmiştim," dedi içkisini bitirerek. "Şapelde. Ancak önce..." Ağır yüzüklerle bezenmiş elini uzattı. "Mektubum." Kell zarfı paltosunun cebinden çıkardı. "Babam için olanı da."

Kell isteksizce ikinci notu da çıkardı. Eski kral mektuplar konusunda hep özenliydi, Kell'e mührü bozmamasını tembih ederdi. Yeni kral bardan kısa bir bıçak aldı ve zarfı kesip içindekileri çıkardı. George'un kısa notu görmesi düşüncesinden nefret ediyordu.

"Bunca yolu bunu ona okumak için mi geldiniz?" diye sordu küçümseyerek.

"Kral'ı severdim."

"Eh, artık benimle idare etmek zorunda kalacaksınız."

Kell bir şey demedi.

İkinci mektup çok daha uzundu ve yeni kral bunu okumak için bir kanepeye oturdu. George mektuba, Kral'ın etrafındakilerse *ona* baktıkları sırada Kell orada durmuş beklerken çok rahatsız hissediyordu. Kral yazıyı üç dört defa baştan sona okuduktan sonra onaylarcasına başını salladı, mektubu kaldırdı ve ayağa kalktı.

"Pekâlâ," dedi. "O zaman şunu halledelim."

Kell odadan ve içerideki tüm bakışlardan kaçtığı için minnettar bir şekilde George'un peşinden gitti.

"Dışarıda lanet bir soğuk var," dedi Kral kürk yakalı gösterişli bir paltoya sarınarak. "O konuda bir şey yapamaz mısınız?"

Kell'in gözleri kısıldı. "Hava konusunda mı? Hayır."

Kral omuz silkti ve bir grup hizmetkârın koruduğu saray arazisine adım attılar. Kell paltosuna sıkıca sarındı; sert rüzgârlı, ıslak ve ısıran soğuğuyla acı bir şubat günüydü. Etraflarına karlar düşüyordu, tabii buna düşmek denirse. Hava kar tanelerini yakalayıp sarmal halinde döndürürken çok azı buzlu zemine değiyordu. Kell kapüşonunu başına geçirdi.

Soğuğa rağmen elleri ceplerinin içinde çıplaktı; parmak uçları uyuşuyordu ama Antari'ler sihir yapmak için ellerine ve kanlarına ihtiyaç duyarlardı ve eldivenler hızlı büyülerin önünde bir engel olduğundan kullanışsızdı. Gri Londra topraklarında saldırıya uğramaktan korktuğu için değil ama hazırlıklı olmayı tercih ederdi...

Öte yandan George'la basit bir konuşma bile, ikisinin de birbirlerine karşı az bir sevgi ve daha da az güven besledikleri düşünülürse düello gibiydi. Ayrıca yeni kralın sihre ilgisi giderek artıyordu. Sırf kendini savunabiliyor mu ve nasıl savunuyor diye görmek için George acaba ne zaman Kell'e bir saldırı düzenletecekti? Öte yandan böyle bir hareket, dünyaları arasındaki iletişime zarar

verirdi ve Kell, Kral'ın *o kadar* aptal olduğunu düşünmüyordu. En azından öyle umuyordu; her ne kadar George'tan nefret etse de tek yolculuk bahanesini kaybetmek istemiyordu.

Eli cebindeki bozuk parayı buldu ve parmaklarını sıcak tutmak için parayı dalgınlıkla çevirip duruyordu. Bir mezarlığa doğru yürüdüklerini sanıyordu ama Kral bunun yerine onu bir kiliseye götürdü.

"St. George Şapeli," diye açıkladı içeri girdiklerinde.

Yüksek yapısı ve keskin kenarlarıyla etkileyiciydi. İçeride damalı taş bir zeminin üzerinde kubbeli tavan uzanıyordu. George bakmadan paltosunu uzattı; orada paltosunu alacak birileri olduğunu varsayıyordu, nitekim vardı. Kell vitray camlardan içeri süzülen ışığa baktı ve dalgın dalgın, buranın gömülmek için o kadar da kötü bir yer olmadığını düşündü. Ta ki III. George'un, gün ışığıyla çevrili bu yere gömülmediğini fark edene kadar.

Mahzendeydi.

Tavanı daha alçak, ışığı daha zayıftı ve bununla birleşen tozlu taş kokusu Kell'in tüylerini ürpertti.

George rafların birinden yakılmamış bir şamdan aldı. "Yakabilir misiniz?" diye sordu. Kell kaşlarını çattı. George'un bunu soruşunda aç, hırslı bir hava vardı.

"Tabii," dedi Kell. Mumlara doğru uzandı, parmakları mumların üzerinde durduktan sonra uzun saplı kibritlerin durduğu bir vazoya yöneldi. İçlerinden birini alıp küçük, törensel bir gösterişle çaktı ve mumları yaktı.

George hayal kırıklığıyla dudaklarını büktü. "Babama gösteri yapma konusunda pek hevesliydiniz."

"Babanız farklı bir adamdı," dedi Kell kibriti sallayarak söndürürken.

George'un kaşları iyice çatıldı. Belli ki hayır denmesine alışkın değildi ama Kell, genel anlamda reddedildiğine mi yoksa sihir konusunda reddedildiğine mi bozulmuştu, emin değildi. Gösteri

konusuna neden bu kadar kafayı takmıştı? Tek istediği bir kanıt mıydı? Eğlence miydi? Yoksa dahası mı vardı?

Buraya gömülme düşüncesinin verdiği ürpertiyi bastırarak adamın peşinden kraliyet mahzeninde ilerledi. Yerde bir kutuya konmak zaten yeterince kötüydü, peki ya dünyanın altındaki taş katmanları arasına bu şekilde gömülmek nasıl bir şeydi? Kell, bu Gri dünya sakinlerinin, ölülerini bir yerlere kapamalarını; cansız bedenlerinde, yaşarkenki hallerinin kalıntısı hâlâ duruyormuş gibi altın, ahşap ve taş içine hapsetmelerini asla anlayamamıştı. Diyelim ki öyleydi... ne zalim bir cezaydı.

George babasının mezarına vardığında şamdanı yere koydu, ceketinin ucunu eliyle topladı, diz çöktü ve başını öne eğdi. Dudakları birkaç saniye sessizce kıpırdadı, ardından yakasının içinden altın bir haç çıkarıp dudaklarına götürdü. Son olarak ayağa kalktı, kaşlarını çatarak dizlerindeki toza bakıp silkti.

Kell uzandı ve içinde bir şey –herhangi bir şey– hissedebilmeyi umarak elini düşünceli bir şekilde mezarın üzerine koydu. Sessiz ve soğuktu.

"Bir dua etmek yerinde olur," dedi Kral.

Kell şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Ruhu için elbette." Kell'in şaşkınlığı anlaşılıyor olmalıydı. "Sizin dünyanızda Tanrı yok mudur?" Başını iki yana salladı. George afallamış görünüyordu. "Daha ulu bir güç yok mu?"

"Öyle bir şey demedim," diye yanıtladı Kell. "Sanırım sihre taptığımızı söyleyebiliriz. En ulu gücümüz bu."

"Bu sapkınlık ama."

Kell, eli lahdin kapağından kayarken tek kaşını kaldırdı. "Majesteleri, sizin taptığınız ne görüp ne de dokunabildiğiniz bir şey, oysa ben her gün her an iç içe olduğum bir şeye tapıyorum. Hangisi daha mantıklı sizce?"

George terslenerek baktı. "Bu bir mantık meselesi değil. İnanç meselesi."

İnanç. Sığ bir avuntu gibi duruyordu ama Kell galiba bunun için Gri dünyalıları suçlayamazdı. Herkesin *bir şeylere* inanması gerekiyordu ve sihir olmayınca, gizem ve uydurma kurallarla dolu, daha az öneme sahip bir tanrıya razı olmuşlardı. İronik olan, onlar sihri, sihir onları bırakmadan çok önce bırakmıştı; bu ulu tanrılarıyla onu bastırıp yok etmişlerdi.

"Ya ölülerinizi ne yapıyorsunuz?" diye üsteledi Kral.

"Onları yakıyoruz."

"Bir pagan ritüeli," dedi küçümseyerek.

"Cansız bedenlerini bir kutuya koymaktan iyidir."

"Peki ya *ruhları?*" diye üsteledi George görünüşe göre bundan çok rahatsız olarak. "Cennet ve cehenneme inanmıyorsanız sizce nereye gidiyorlar?"

"Kaynağa geri dönüyorlar," dedi Kell. "Sihir her şeydedir, Majesteleri. Hayatın akımıdır. Ölünce ruhunuzun o akıma geri döndüğüne ve bedeninizin tekrar elementlere ayrıldığına inanırız."

"Peki, *kişiye* ne oluyor?"

"*Kişi* varlığını noktalıyor."

"O zaman ne anlamı var?" diye homurdandı Kral. "Sonrasında bir şey yoksa, hiçbir şey kazanılmıyorsa iyi bir yaşam sürmenin ne anlamı mı?"

Kell de kendince sık sık aynı şeyi merak ediyordu ama onun istediği bir öbür dünya değildi. Hiç var olmamış gibi hiçliğe dönmek istemiyordu. Ancak yeni kralla herhangi bir konuda hemfikir olabilmesi için Gri Londra cehennemine kar yağması gerekirdi. "Sanırım mesele iyi yaşamakta bitiyor."

George'un yüzü gitgide kızarıyordu. "Ancak korkacak bir şeyi yoksa insanı günah işlemekten ne alıkoyar?"

Kell omuz silkti. "Tanrı adına da sihir adına da günah işleyen insanlar gördüm. Ne şekilde olurlarsa olsunlar, insanlar daha üstün güçlerini kötüye kullanırlar."

"Ancak öbür dünyanın olmaması?" diye söylendi Kral. "Ebedi bir ruhun olmaması? Bu doğaya aykırı."

"Bilakis," dedi Kell. "Bu dünyanın en doğal şeyi. Doğa döngülerden meydana gelir, biz de doğadan meydana geliriz. Asıl doğaya aykırı olan, kusursuz bir adama ve gökyüzünde seni güzel bir yerin beklediğine inanmak."

George'un suratı asıldı. "Dikkat edin, Üstat Kell. Bu, dine hakarettir."

Kell kaşlarını çattı. "Dindar biri olduğunuzu hiç fark etmemiştim."

Kral istavroz çıkardı. "Pişman olmaktansa sağlamcı olmak iyidir. Ayrıca," dedi etrafına bakınarak, "ben İngiltere Kralı'yım. Mirasım kutsaldır. Halkımı o dalga geçtiğiniz Tanrı'nın izniyle yönetiyorum. Nasıl ki bu krallık bana O'nun izniyle bahşedilmişse, ben de O'nun hizmetkârıyım." Bu, ezberden söylenen bir ifadeye benziyordu. Kral haçını yakasından içeri geri koydu. "Gerçi," diye ekledi yüzünü buruşturarak, "onu sizin gördüğünüz şekilde görüp dokunduğunuz şekilde dokunabilseydim, ben de sizin tanrınıza tapardım belki."

İşte yine başlıyorlardı. Yaşlı Kral sihre şaşkınlıkla, çocuksu bir merakla bakardı. Bu yeni kral ise her şeye baktığı gibi bakıyordu. İhtirasla.

"Sizi bir keresinde uyarmıştım, Majesteleri," dedi Kell. "Sihrin sizin dünyanızda yeri olmadığını, artık olmadığını söylemiştim."

George gülümsedi ve bir an gözüme besili bir adamdan çok, bir kurt gibi göründü. "Dünyanın döngülerle dolu olduğunu söyleyen sizdiniz, Üstat Kell. Belki bizim zamanımız da geri gelir." Sonra yüzündeki sırıtış kayboldu ve yerini o her zamanki garip, keyifli ifadeye bıraktı. Etkisi kaygı vericiydi ve bu Kell'i, adamın, insanların düşündüğü kadar ahmak ve bencil mi olduğu yoksa o sığ ve nefsine düşkün kabuğu altında bir yerlerde başka bir şey olup olmadığına dair meraklandırdı.

Astrid Dane ne demişti?

Bana ait olmayan şeylere güvenmem.

Mahzende mum ışığını titreten bir cereyan oldu. "Gelin," dedi George sırtını Kell'e ve eski kralın lahdine dönerek.

Kell tereddüt etti, sonra cebinden bir Kırmızı Londra lini çıkardı, bozuk paranın ortasındaki yıldız parıldıyordu. Her defasında bir tane de Kral için getiriyordu; yaşlı Kral, her ay, sönmekte olan kömürlerin sıcağı gibi kendisindeki linin de sihrini kaybettiğini iddia ediyordu, o yüzden Kell de ona cebinin sıcağını almış, gül kokulu bir tanesini getiriyordu. Parmaklarının arasında çevirerek bozuk parayı inceledi.

"Bu yenisi, Majesteleri." Parayı dudaklarına götürdü, sonra uzandı ve ılık parayı soğuk taş lahdin üzerine koydu.

"*Sores nast,*" diye fısıldadı. *İyi uykular.*

Ardından Kell yeni kralın peşi sıra merdivenlerden yukarı ve yeniden soğuğa çıktı.

Kell, İngiltere Kralı'nın mektubunu yazmasını beklerken huzursuzca kıpırdanmamak için kendini zor tuttu.

Adam odadaki sessizliğin oldukça rahatsız edici bir hal almasına yol açarak ağırdan alıyordu; Kell ise sırf bu sessizliği bozmak için kendini konuşmak isterken buldu. Muhtemelen amacının da bu olduğunu bilerek dilini tuttu ve ayakta durup pencere dışında karların düşüşünü ve gökyüzünün kararışını izledi.

Mektup nihayet bittiğinde George sırtını sandalyesinin sırtına dayadı ve eline bir şarap kadehi alıp bir yandan içkisini yudumlarken diğer yandan da sayfalara göz gezdirdi. "Bir sorum olacak," dedi, "sihirle ilgili." Kell gerildiyse de Kral konuşmasını sürdürdü. "Sizin dünyanızda herkes bu beceriye sahip mi?"

Kell duraksadı. "Herkes değil," dedi. "Olanlar da eşit derecede değil."

George kadehini bir o yana bir bu yana eğdi. "Yani güçlü olanların seçildiklerini söyleyebiliriz."

"Bazıları öyle olduğuna inanıyor," dedi Kell. "Diğerlerine göreyse bu sadece şans işi. Çekilmiş kartlardan oluşan iyi bir el."

"Öyleyse siz *çok* iyi bir el çekmiş olmalısınız."

Kell sakin bir biçimde adama baktı. "Mektubunuzu bitirdiyseniz..."

"Sizin yaptığınızı yapabilen kaç kişi var?" diye araya girdi Kral. "Dünyalar arasında geçiş yapan? Bahse girerim çok değildir yoksa sizin yerinize onları görürdüm herhalde. Sahiden," dedi ayağa kalkarak, "kralınızın sizi gözünün önünden ayırması şaşılacak bir durum."

George'un dönen dişli çarklar gibi gözlerinden, aklından neler geçtiğini görebiliyordu. Ancak Kell'in, adamın koleksiyonunun bir parçası olmaya niyeti yoktu.

"Majesteleri," dedi Kell sesindeki yumuşak tınıyı kaybetmemeye çalışarak, "size bir şey kazandırır düşüncesiyle beni burada tutmak gibi bir arzunuz varsa sizi *şiddetle* bu teşebbüsünüzden alıkoymak ve böylesi bir hareketin, benim dünyamla gelecekteki iletişiminizi koparacağını hatırlatmak isterim." *Lütfen bunu yapma,* diye eklemek istedi. *Deneme bile.* Son kaçış yerini kaybetme düşüncesine katlanamıyordu. "Ayrıca," diye ekledi, "zaten sanırım kolay zapt edilemediğimi görürsünüz."

Kral neyse ki yüzüklü parmaklarını yapmacık bir teslim olma hareketiyle havaya kaldırdı. "Beni yanlış anladınız," dedi gülümseyerek ama Kell bunun hiç de yanlış anlaşılma olmadığını biliyordu. "Yalnızca, iki *büyük* krallığımızın birbiriyle daha yakın bir bağ kurmaması için bir sebep görmüyorum."

Mektubunu katlayıp mühürledi. Kâğıtların kabarıklığına ve ağırlığına bakılırsa uzun bir mektuptu, her zamankinden birkaç sayfa daha uzundu.

"Bu mektuplar yıllarca tarih yerine formaliteler ve anekdotlarla, açıklamalar yerine uyarılar ve *gerçek* bilgiyi paylaşabilecekken gereksiz bilgilerle dolup taştı."

Kell mektubu paltosunun cebine yerleştirdi. "Hepsi bu kadarsa..."

"Aslında değil," dedi George. "Sizin için bir şeyim var."

Adam masanın üzerine küçük bir kutu koyarken Kell irkildi. Kutuya uzanmadı. "Çok naziksiniz, majesteleri ama reddetmek zorundayım."

George'un yüzündeki sığ gülümseyiş soldu. "*İngiltere Kralı*'ndan gelen bir hediyeyi geri mi çevireceksiniz?"

"Hediye kimden gelse reddederdim," dedi Kell, "özellikle de bu bir karşılık olarak veriliyorsa. Ancak neyin karşılığı olarak, onu bilmiyorum."

"Gayet basit," dedi George. "Bir dahaki gelişinizde karşılığında *bana* bir şey getirmenizi isteyeceğim."

Kell içinden yüzünü ekşitti. "Aktarım ihanete girer," dedi defalarca ihlal ettiği bir kuralı ezberinden söyleyerek.

"Karşılığını fazlasıyla alacaksınız."

Kell burun kemerini sıktı. "Majesteleri, bir zamanlar bu isteğinizi düşünebilirdim." *Yani, sizinkini olmasa da,* diye geçirdi içinden, *bir başkasının.* "Ancak o zamanlar geride kaldı. Arzu ederseniz kralıma yazın. *Kendisine* bir hediye ricasında bulunun, kabul ederse size getiririm. Ancak özgür bir iadeye sahip değilim." Bunları söylemek can acıtıyordu; yarası henüz tam iyileşmemişti, hâlâ hassastı.

"Pekâlâ," dedi George kıpkırmızı yanaklarla ayağa kalkarak. "Sizi geçireyim."

"Gerek yok," dedi Kell arkasını dönerek. "Size zahmet vermeyeyim," diye ekledi. "İlgilenmeniz gereken misafirleriniz var." Sözleri içtendi. Ses tonu için aynısı söylemek zordu. "Geldiğim yoldan döneceğim."

Siz de peşimden gelmeyeceksiniz.

Kell, George'u kıpkırmızı suratıyla masanın arkasında bırakıp gerisingeri eski kralın odasına yöneldi. Kapıyı ardından kilitleyebilmeyi diledi içinden. Ancak bu oda elbette dışarıdan kilitleniyordu. Buranın saraydan ziyade bir zindan olduğunun bir başka anımsatıcısıydı.

Gözlerini yumdu ve adamı en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Yaşlı Kral iyi görünmüyordu. Hem de hiç iyi görünmüyordu ama Kell'i hâlâ tanıyordu, onun varlığında hâlâ yüzü aydınlanıyordu, hâlâ gülümsüyordu ve kraliyet mektubunu burnuna götürüp kokusunu içine çekiyordu.

Güller, diye mırıldanırdı yavaşça. *Her defasında güller.*

Kell gözlerini açtı. Bir yanı –yorgun, yaslı bir yanı– sadece eve gitmek istiyordu. Ancak öbür yanı bu kahrolası kaleden çıkıp bir kraliyet ulağı veya bir Antari, bir tutsak ya da bir prens olmadığı bir yere gitmek ve binlercesi arasında sadece bir gölgeye dönüşünceye kadar Gri Londra sokaklarında dolaşmak istiyordu.

Ağır perdelerin pencereleri çevrelediği karşı duvara geçti. Burası o kadar soğuktu ki cam buzlanmamıştı bile. Perdeyi çekmesiyle desenli duvar kâğıdıyla birlikte soluk ışık altında bir lekeden farksız görünen solgun sembolü de ortaya çıkardı. Bu, içinden tek bir çizgi geçen bir çember; Windsor'dan St. James'e çıkan bir geçiş sembolüydü. Kell ağır perdeyi biraz daha çekti ve zaman ile ışıktan tamamen korunmuş olmasa çoktan kaybolacak bir işareti ortaya çıkardı.

Altı köşeli bir yıldız. Yıllar önce, Kral, Windsor'a getirildiği zaman Kell'in yaptığı ilk sembollerden biri. Aynı sembolü Westminster'ın yanında uzanan bir bahçe duvarının taşlarına da çizmişti. İkinci sembol çoktan kaybolmuştu; yağmurdan silinmiş veya yosunların altına gömülmüştü ama önemi yoktu. Bir kere çizilmişti ve çizgiler artık görünmese de kan mührü, dünyadan, görüşten silindiği kadar çabuk yok olmazdı.

Kell kolunu sıyırdı ve bıçağını çekti. Kolunun arkasına sığ bir kesik attı, parmaklarını kana dokundurdu ve sembolün üzerinden geçti. Avcunu üzerine bastırdı ve uzaktan gelen kahkaha seslerini dinleyerek boş odaya, kapının altından sıza ışığa son bir kez baktı.

Lanet olası krallar, diye geçirdi içinden Windsor'ı son kez terk ederken.

III

Arnes'in Ucu

Lila'nın botları aylardır ilk kez karaya bastı.

En son üç hafta önce Korma'da demir atmışlardı ve Lila kısa çöpü çektiği için gemide kalmak zorunda kalmıştı. Ondan önce Sol ve Rinar'da da durmuşlardı fakat Emery her ikisinde de Lila'nın *Kule*'den ayrılmaması konusunda ısrar etmişti. Lila kulak asmazdı ama kaptanın sesindeki bir şey onu kalmaya ikna etmişti. Lila, Elon liman şehrinde gemiden inmişti ama karada geçirdiği o yarım gecenin üzerinden iki aydan uzun bir süre geçmişti.

Şimdi botunu yere sürterken ayaklarının altındaki dünyanın ne kadar katı geldiğine şaşırıyordu. Denizdeyken her şey hareket halindeydi. Rüzgârın dindiği, dalgaların durulduğu sakin günlerde bile üzerinde durduğun şey, suyun üzerindeki bir şeydi. Dünya hafifçe sallanırdı. Denizciler gemi yolculuğuna alışmaktan söz ederlerdi; gemiye hem ilk bindiğinde hem de sonrasında gemiden indiğinde seni sallamasından.

Ancak Lila limanda yürürken dengesi bozulmuş hissetmiyordu. Aksine, dengeli ve ayakları yere sabitlenmiş hissediyordu; sanki varlığının ortasına bir ağırlık asılmış ve artık hiçbir şey onu deviremezmiş gibi.

Bu onda kavga çıkarma isteği uyandırıyordu.

Alucard'ın ikinci kaptanı Stross, kanının deli aktığını söylüyordu; Lila, adamın bunu iltifat olarak söylediğinden emindi ama işin aslı kavga cesaretini test etmenin, güçlendin mi yoksa güçten mi düştün diye görmenin en basit yoluydu. Elbette kış boyunca denizde kavga etmişti ama kara başka bir canavardı. Tıpkı, sert toprak üzerinde koşarlarken daha hızlı olsunlar diye kum üzerinde eğitilen atlar gibi.

Lila parmaklarını çıtlattı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Belanı arıyorsun, dedi zihnindeki bir ses. *Belanı bulana kadar da arayacaksın.*

Lila, hâlâ dokunulmayacak kadar keskin kenarlı bir anı olan Barron'ın sözlerinin hayali karşısında sindi.

Etrafına bakındı; *Gece Kulesi*, Arnes imparatorluğunun ucundaki bir taş ve tahta yığınından ibaret Sasenroche adında bir yere demir atmıştı. Burası Arnes'in *en* uç sınırıydı.

Çanlar saat başını bildirirken sesleri kayalıklar ve sisin arasına yayıldı. Gözlerini kısarsa biri Arnesli, diğer ikisi yabancı olan üç gemiyi seçebiliyordu: İlki (bayraklarından tanımıştı) sağlam kara bir ahşaptan oyulmuş gibi görünen bir Vesk ticaret gemisiydi; ikincisi bir Faro teknesiydi, ince uzun ve tüy gibiydi. Denizde seyrederken yelkenleri, rüzgârı kullanarak manevra yapmak için cılız kancalara bir düzine farklı biçimde gerilebilirdi.

Lila, Vesk gemisinin güvertesinde dolanan adamları izledi. Dört aydır *Kule*'deydi ve hiç yabancı sulara gelmemiş, komşu imparatorluklardaki insanları daha önce hiç yakından görmemişti. Elbette Faroluların mücevherlerle bezeli koyu tenleri; uzun Veskliler ve parlatılmış metal gibi ışıldayan saçlarıyla ilgili hikâyeler duymuştu; denizciler, deniz havası ve ucuz içki kadar hikâyelerden de beslenirlerdi.

Ancak bunları duymak başka, kendi gözleriyle görmesi bambaşka bir şeydi.

Bilmediği kurallarla, hiç görmediği ırklarla ve konuşmadığı dillerle dolu koca bir dünyaya düşmüştü. *Sihir* dolu bir dünya. Lila en zorunun, her şey gözüne çok yeni gelirken eskiymiş gibi davranmak ve ancak hayatı boyunca bilip kanıksadığı türde bir soğukkanlılığa bürünmek zorunda kalmak olduğunu fark etti. Çabuk kavrayan biriydi ve rengini belli etmemeyi bilirdi ama kayıtsızlık maskesi altında *her şeyi* kaydediyordu. Sözcükleri ve âdetleri kapan, bir şeyi bir defa görüp daha önce on kere –yüz kere– görmüş gibi davranabilmek için kendini eğiten bir sünger gibiydi.

Tahta iskelenin üzerinde Alucard'ın botlarının sesi duyuldu ve Lila'nın dikkati yabancı gemilerden ona çevrildi. Kaptan yanında durdu, derin bir nefes aldı ve elini Lila'nın omzuna koydu. Lila bu ani dokunuş karşısında gerildi; bu, yok olacağından emin olmadığı bir refleksti ama geri çekilmedi.

Alucard siyah bir kuşakla vurgulanmış gümüşi mavi bir palto, şık bir şapka altında siyah tokasıyla arkada toplanmış sarılı kahverengi saçlarıyla her zamanki gibi şık giyinip kuşanmıştı. Görünüşe bakılırsa, bıçaklara olduğu kadar şapkalara da düşkündü. Üzerinde sırıtan tek şey omzuna asılı çantaydı.

"Kokuyu alıyor musun, Bard?" diye sordu Arnes dilinde.

Lila havayı kokladı. "Tuz, ter ve bira?" diye tahmin yürüttü.

"Para," diye yanıtladı adam keyifle.

Lila liman şehrini inceleyerek etrafına bakındı. Kış pusu birkaç bodur binanın çatısını yutmuştu ve akşam sisinden seçilebilenler pek etkileyici görünmüyordu. Dolayısıyla burada hiçbir şey para diye bağırmıyordu. Sasenroche gösterişsizliğin gerçek tanımıydı. Belli ki amaç da oydu.

Çünkü Sasenroche diye bir yer resmi olarak yoktu bile.

Haritalarda görünmüyordu; Lila, kara ve deniz olmak üzere iki tür harita olduğunu ve ikisinin birbirinden iki Londra kadar farklı olduğunu en başta öğrenmişti. Kara haritası sıradan bir şeydi ama deniz haritası yalnızca açık denizleri değil, aynı zamanda denizin gizlerini, saklı adalarını ve şehirlerini, uzak durulması ve gidilmesi

gereken yerleri ve oraya varınca kimi bulmak gerektiğini gösteren, özel bir şeydi. Bir deniz haritası asla bulunduğu gemiden çıkarılamazdı. Bir denizcinin kulağına gitmeden satılamaz ya da takas edilemezdi ve cezası büyüktü; bu küçük bir dünyaydı ve ödülü o riski almaya değmezdi. Eğer bir denizci –veya kellesinden olmak istemeyen herhangi biri– karada bir deniz haritası görürse, harita onu yakmadan onun haritayı yakması gerekirdi.

Bu yüzden Sasenroche karada iyi korunmuş bir sır, denizdeyse bir efsaneydi. Doğru haritalarda (doğru denizciler tarafından) sadece Köşe olarak bilinen Sasenroche, üç imparatorluğun fiziksel olarak dokunduğu tek yerdi. Görünen o ki, güney ve doğudaki kara parçalarını kapsayan Faro ve kuzeydeki krallık Vesk, Arnes'i tam buradan, bu küçük ve gösterişsiz liman şehrinden sıyırıp geçiyordu. Alucard'ın dediğine göre, bu da burayı, yabancı suları aşmadan yabancı şeyler bulmak ve eve götüremeyeceğin her türlü şeyden kurtulmak için harika bir yer kılıyordu.

"Bir karaborsa mı?" diye sormuştu Lila, kaptanın çalışma masası üzerindeki *Kule*'nin deniz haritasına bakarak.

"Karadakiler arasında en karası," demişti Alucard keyifle.

"Peki, söylesene, burada ne işimiz var?"

"Her iyi korsan gemisi," diye açıklamıştı, "iki tür şeye sahip olur; Kral'a teslim edebileceği ve edemeyeceği şeyler. Bazı eserlerin, ne sebeple olursa olsun, kraliyette işi olmaz ama böyle bir yerde iyi para getirir."

Lila kınarcasına bir iç çekti. "Bu kulağa hiç yasal gelmiyor."

Alucard'ın yüzünde yılanları bile etkileyebilecek bir gülümseme belirdi. "Biz, Kral'ın haberi olmadığında bile Kral adına hareket ederiz."

"Kâr ederken bile mi?" diye meydan okudu Lila alaycı bir şekilde.

Alucard'ın yüzü, gücenmiş gibi yapmacık bir ifadeye büründü. "Kral'ı temiz, kraliyeti tehlikeden uzak tutmak için verdiğimiz bu

hizmetler gizli tutulur, dolayısıyla maaşsızdır. Ara sıra biz de kendi maaşımızı kendimiz çıkarmak zorundayız."

"Anlıyorum..."

"Bu tehlikeli bir iş, Bard," demişti yüzüklü elini göğsüne götürerek, "hem bedenimiz hem ruhumuz için."

Şimdi ikisi de iskelede dururlarken Alucard yine o mahcup gülümsemesiyle bakınca Lila da yüzünde bir gülümseme belirdiğini fark etti, hemen ardındansa bir gürültü koptu. Bu, iskeleye atılan bir taş çuvalı sesini andırıyordu ama aslında sadece *Gece Kulesi*'ndekilerin geri kalanının karaya inme sesiydi. Hepsinin Lila'yı hayalet gibi görmelerine şaşmamalıydı. Denizciler korkunç bir gürültü koparıyorlardı. Dönüp adamlarına bakarken Alucard'ın eli Lila'nın omzundan çekildi.

"Kuralları biliyorsunuz," diye bağırdı. "İstediğinizi yapmakta özgürsünüz ama şerefsizce bir şey yapayım demeyin. Ne de olsa Arneslisiniz, burada kralınızın hizmetindesiniz."

Grupta hafif bir gülüşme oldu.

"Günbatımında Gedikler'de buluşuyoruz, görüşmem gereken bir mesele var, yani o zamana kadar içkinin dibine çok düşmeyin."

Lila hâlâ on sözcükten sadece altısını yakalıyordu; Arnesçe akıcı bir dildi ve sözcükler dolambaçlı bir şekilde birbirine giriyordu ama geri kalanını parçaları birleştirerek toparlayabildi.

Çekirdek bir mürettebat *Kule*'de kalırken, geri kalanı inmişti. Adamların çoğu, iskeleye en yakın dükkânların ve tavernaların olduğu tarafa yönelirken Alucard başka bir tarafa, dar bir sokağın ağzına yöneldi ve sisin içinde hızla kayboldu.

Alucard nereye giderse Lila'nın da peşinden gideceği konusunda dile getirilmeyen bir kural vardı. Alucard'ın onu çağırıp çağırmaması arasında pek bir fark yoktu. Lila onun gölgesi oluvermişti. Elon'dayken Lila'nın onu nasıl dikkatle incelediğini görünce, "Hiç gözlerinin kapandığı oluyor mu?" diye sormuştu.

"İzlemenin en hızlı öğrenme ve hayatta kalmak açısından en güvenli yol olduğunu fark ettim."

Alucard bezgin bir biçimde başını iki yana sallamıştı. "Bir kraliyet mensubu aksanına ve bir hırsızın hassasiyetlerine sahipsin."

Ancak Lila sadece gülümsemekle yetinmişti. Bir zamanlar o da Kell'e çok benzer bir şey söylemişti. Onun kraliyetten biri ve bir hırsız *olduğunu* öğrenmeden önce.

Mürettebat şimdi dağılırken Lila da Sasenroche'un içlerine doğru ilerleyen kaptanın izinden gitti. Giderken Sasenroche *değişmeye* başladı. Denizden bakınca sarp kayalıklara kurulu küçük bir kasaba gibi görünen yerin aslında çok daha büyük olduğu ve içerilere açılan caddelerden oluştuğu anlaşılıyordu. Kasaba kayalıkların içine oyulmuştu; kayalıklar –beyaz damarlı siyah bir mermer– kemerler halinde uzanıyor, kıvrılıyor, dört bir yanda alçalıp yükselerek binaları yutuyordu ve ancak yanına yaklaşınca ara sokakların ve merdivenlerin belirdiği girintiler oluşturuyordu. Şehrin sarmal yapısı ve hareketli sis tabakalarından kaptanın izini sürmek zordu. Lila birkaç kez izini kaybettiyse de sonradan kâh paltosunun etek ucunu görüp kâh botunun kesik bir sesini yakalayarak onu yeniden bulmuştu. Bir grup insanın yanından geçti ama soğuktan kapüşonlarını başlarına geçirmişlerdi, yüzleri gölgede kaybolmuştu.

Sonra bir köşeyi döndü ve sis bürümüş alacakaranlık yerini bambaşka bir şeye bıraktı. Parlak, ışıltılı ve sihir kokan bir şeye.

Sasenroche Karaborsası'na.

IV

Pazar, Lila sanki kayalıkların içine girmiş ve içlerinin boş olduğunu görmüş gibi aniden ve devasa bir biçimde etrafında yükseliyordu. Üst üste düzinelerce stant vardı ve hepsi, tuhaf bir şekilde... yüzeyi canlıymış gibi görünen kemerli kayalık tavan altına dizilmişti. Lila, taştaki damarlar gerçekten ışık mı saçıyordu yoksa her dükkândan sarkan fenerlerin yansıması mıydı emin olamıyordu ama her halükârda etkisi çarpıcıydı.

Alucard önünden ağır ağır, sıradan bir şekilde yürüyordu ama belirli bir hedefe ilerlediği aşikârdı. Lila peşinden gitse de dikkatini tezgâhlar yerine kaptana vermekte zorlanıyordu. Tezgâhların birçoğunda daha önce hiç görmediği şeyler vardı, bu aslında o kadar da özel bir durum değildi –bu dünyadaki çoğu şeyi daha önce hiç görmemişti– fakat temel düzeni anlamaya başlıyordu ve burada gördüğü şeylerin birçoğu bunu yıkıyor gibiydi. Sihrin bir nabzı vardı ve Sasenroche'taki karaborsada söz konusu nabız düzensiz hissediliyordu.

İlk bakışta teşhirdeki çoğu şey gayet zararsız görünüyordu. Lila, Sasenroche asıl tehlikeli hazinelerini acaba nerede saklıyor diye merak etti. Yasak sihrin neler yapabildiğini ilk elden öğrenmişti ve bir daha Siyah Londra taşı gibi bir şeyle karşılaşmamayı umarken, bir yandan da merakını bastıramıyordu. Sihirli olanın

hızla dünyevi bir şeye dönüşmüş olması ne garipti; daha aylar önce sihrin gerçek olduğundan haberi yoktu, şimdiyse içinde daha garip şeyleri araştırma isteği duyuyordu.

Pazar keşmekeş içinde ama ürkütücü bir biçimde sessizdi, kayalar bir düzine diyalektin mırıltısını yumuşatarak boğuyordu. Önündeki Alucard nihayet işaretsiz bir standın önünde durdu. Arkasında kaybolduğu lacivert ipek bir perdeyle çevrili, tenteli bir stanttı. Lila peşinden içeri girerse bütün o belli etmeden takip etme numarasına son vermiş olacaktı, o yüzden geride durup bir tezgâhta sergilenen kısa keskin bıçaklardan hilal şeklindeki iri metallere kadar çeşitli bıçakları inceleyerek beklemeye koyuldu.

Ancak hiç tabanca olmadığını fark etti.

Kendi kıymetli tabancası Caster, atıl bir şekilde başucundaki sandıkta duruyordu. Mermileri bitmişti ve bu dünyada, en azından Arnes'te, silah kullanmadıklarını fark etmişti. Silahı bir kaynak işçisine götürebilirdi ama işin aslı, o eşya buraya ait değildi ve eşya getirip götürmek hainlik olarak görülüyordu (Kell içeri kaçak bir şeyler sokunca ne olduğu malumdu; o şeylerden biri Lila, diğeri siyah taştı), o yüzden Lila başka bir silahı ortaya çıkarma konusunda biraz isteksizdi. Bu durum ya bir tür zincirleme tepki uyandırırsa? Sihrin kullanım biçimini değiştirirse? Bu dünyayı Lila'nınkine dönüştürürse?

Hayır, bu riske değmezdi.

Caster bunun yerine Lila'nın arkasında bıraktığı, bir daha asla görmeyeceği dünyanın bir anımsatıcısı olarak boş kalmıştı.

Lila doğruldu ve bakışlarını pazarda gezdirdi ve bakışları bir noktaya sabitlendi. Sabitlendiği şey silahlar veya ıvır zıvır eşyalar değil, kendisiydi.

Hemen solundaki stant aynalarla doluydu: Farklı şekil ve boyutlarda, bazıları çerçeveli, bazılarıysa sadece cam kaplamalı levhalardı.

Görünürde bir satıcı yoktu, Lila aynadaki aksini incelemek için yaklaştı. Üzerinde soğuğa karşı yün astarlı kısa bir pelerin

ve gümüş ile camdan yapılmış tüyüyle üç köşeli bir şapka olan, Alucard'da bol bol bulunan şapkalardan biri vardı. Çok az kişinin dikkatini çekse de, biri diğerinden daha açık tonda ve işlevsiz olan kahverengi gözleri şapkasının altından dosdoğru ona bakıyordu. Koyu renk saçları artık omuzlarına değiyor ve ona istediğinden daha kadınsı bir hava katıyordu (*Bakır Hırsız*'daki dolandırıcılık için uzatmıştı). Her zamanki uzunluğunda, çene hizasında kesmeyi aklının bir köşesine not etti.

Gözleri aşağı kaydı.

Neyse ki hâlâ kayda değer bir göğsü yoktu ama dört ayını geçirdiği *Gece Kulesi*'nde belli belirsiz bir değişime uğramıştı. Lila oldum olası sıska biriydi; bunun doğal yapısı mı olduğu yoksa yıllarca çok az yiyip çok fazla hareket halinde olmasından mı kaynaklandığından emin değildi ama Alucard'ın mürettebatı çok çalışıp iyi yiyordu ve Lila da sıskadan inceye, bir deri bir kemikten daha sağlıklı bir görünüme kavuşmuştu. Değişim küçüktü ama fark yaratıyordu.

Parmaklarında bir ürperti hissetti ve bakışlarını çevirdiğinde elinin, aynanın soğuk yüzeyine dokunduğunu fark etti. Tuhaf, uzandığını hatırlamıyordu.

Başını kaldırdığında yansımasının bakışlarıyla karşı karşıya geldi. Onu inceliyordu. Sonra yavaşça değişmeye başladı. Yüzü birkaç yıl yaşlandı ve paltosu dalgalanarak Kell'inkine, bir sürü cepli ve yüzlü paltoya dönüştü. Başının üzerinde, koca ağızlı bir yaratık gibi bir maske belirdi ve aynada birleşen yansımasının parmakları alev aldı ancak yanmıyordu. Diğer elinin etrafı bir yılan gibi suyla sarmalanarak buza dönüştü. Yansımasının ayakları altındaki yer bir ağırlık altında kalmışçasına çatlayıp yarılmaya başladı ve yansımasının etrafındaki hava titredi. Lila elini geri çekmeye çalıştı ama derinlerinde girdap gibi dönen bir şeyle gözlerinin –*her ikisinin de*– siyaha dönüştüğü yansımasının bakışlarından gözlerini ayıramadığı gibi elini de çekemiyordu.

Görüntü onu aniden bıraktı ve Lila soluk soluğa sertçe geri çekildi. Elindeki acı yüzünden bakışlarını çevirdiğinde, parmak uçlarının her birindeki minik kesikler ve biriken kan damlalarıyla karşılaştı.

Keskin bir şeyle çizik çizik kesilmişlerdi. Camla kesilmiş gibiydi.

Elini göğsüne götürdü ve yansıması da –şimdi yalnızca üç köşeli şapkalı bir kızdı– aynısını yaptı.

Arkasından bir ses, "Üzerinde *dokunmayın* yazıyor," dedi ve Lila dönüp baktığında satıcıyla karşı karşıya geldi. Adam kaya duvarlar kadar koyu tenli bir Faroluydu ve üzerinde tek parça beyaz ipek bir giysi vardı. Çoğu Farolu gibi saçları sıfıra vurulmuştu ama her biri iki gözünün altında olmak üzere tenine gömülü sadece iki mücevher vardı. Lila, adamın bu standın satıcısı olduğunu burnunun üzerindeki gözlükten anlamıştı; camları sıradan birer cam değil, Lila'nın soluk yüzünü yansıtan aynalardı.

"Özür dilerim," dedi Lila, az önce dokunduğu ve parmaklarını *kesen* yeri görmeyi bekleyerek aynaya dönüp baktığında kan gitmişti.

"Bu aynaların ne işe yaradığını biliyor musun?" diye sordu adam ve sesinde yoğun bir aksan olmasına rağmen adamın *İngilizce* konuştuğunu Lila sonradan fark etti. Ancak hayır, tam olarak öyle değildi. Konuştuğu dil Lila'nın duyduklarıyla örtüşmüyordu. Adamın boynunda bir tılsım ışıldıyordu. Lila ilk başta bunun bir tür broş olduğunu sanmıştı ama o şey şimdi belli belirsiz çarpıyordu ve Lila anlamıştı.

Adamın parmakları kolye ucuna uzandı. "Ah, evet, dünyanın bir ucunda tüccar olunca bu işe yarar bir şey. Hile karşıtı kanunlar varken bu elbette tamamen yasal sayılmaz ama..." *Ne yaparsın?* der gibi omuz silkti. Öneminin farkındaymışçasına, konuştuğu dil karşısında büyülenmişe benziyordu.

Lila aynalara geri döndü. "Ne işe yarıyorlar?"

Satıcı aynaya dikkatle baktı ve Lila, adamın gözlüğünde aynanın yansımasını ve yansımanın yansımasını gördü. "Bir tarafı istediğin şey neyse onu gösterir."

Lila siyah gözlü kızı düşününce ürpertisini bastırdı. "Bana istediğim şeyi göstermedi," dedi.

Adam başını yana eğdi. "Emin misin? Belki görüntü olmasa da düşüncesi, olabilir mi?"

Lila'nın gördüğü şeyin ardındaki düşünce neydi? Aynadaki Lila *güçlüydü*. Kell kadar güçlü. Aynı zamanda farklıydı da. Daha karanlıktı.

"Düşünceler iyidir, güzeldir," diye sürdürdü tüccar, "ama gerçekler daha... nahoş olabilir."

"Ya diğer tarafı?" diye sordu Lila.

"Hımm?" Aynalı gözlüğü sinir bozucuydu.

"*Bir tarafı*, istediğim şey neyse onu gösterir demiştiniz. Ya diğer tarafı?"

"Gördüğün şeyi hâlâ istiyorsan, diğer taraf da onu nasıl elde edeceğini gösterir."

Lila gerildi. Aynaları yasaklı kılan bu muydu? Farolu tüccar, Lila'nın düşüncelerini de yansıması kadar berrak görebiliyormuş gibi ona baktı ve devam etti. "Belki de birinin zihnindekileri görmek o kadar da ender bir durum değildir. Rüya taşları ve kehanet tahtaları; bunlar birbirimizin içini görmemize yardım eden şeyler. Aynanın ilk tarafı o kadar da farklı değildir; neredeyse sıradandır..." Lila *bu* tür bir sihri sıradan göreceğini hiç sanmıyordu. "Dünyanın tellerini görmek bir şey, onları çekmek başka bir şey. Onlardan nasıl müzik yapacağını bilmekse... şu kadarını söyleyeyim, hiç de basit değil."

"Evet, bence de basit değildir," dedi Lila sessizce, hâlâ yaralı parmaklarını ovuşturarak. "İlk tarafını kullandığım için size borcum ne kadar?"

Satıcı omuz silkti. "Herkes kendini görebilir," dedi. "Ayna kendi payını alır. Asıl soru, Delilah, ikinci tarafı görmek istiyor musun?"

Ancak Lila aynalardan ve esrarengiz satıcıdan geri çekilmeye başlamıştı bile. "Teşekkürler," dedi, adamın fiyatı söylemediğini fark ederek, "ama ben almayayım."

Silahların sergilendiği standa doğru geri geri giderken satıcıya adını aslında hiç söylemediğini ayrımsadı.

Lila pelerinini omuzlarının etrafına sıkıca sararak, *Bu rahatsız edici,* diye geçirdi içinden. Hem titremesini önlemek hem de kazara başka bir şeye dokunmamak için ellerini ceplerine koydu ve silah tezgâhına geri döndü. Çok geçmeden birinin yanına yaklaştığını hissetti ve o tanıdık bal, gümüş ve baharatlı şarap kokusunu duydu.

"Kaptan," dedi.

"İster inan ister inanma, Bard," dedi, "ama şerefimi korumaya gücüm fazlasıyla yeter."

Lila göz ucuyla baktığında çantasının omzunda olmadığını fark etti. "Beni endişelendiren şerefin değil."

"O halde sağlığım? Şimdiye kadar beni öldüren olmadı."

Lila omuz silkti. "Herkes bir gün ölümlü olana kadar ölümsüzdür."

Alucard başını iki yana salladı. "Ne kadar hoş ve korkunç bir bakış açısı, Bard."

"Ayrıca," diye sürdürdü Lila, "Şerefin *veya* hayatın konusunda pek bir endişem yok, Kaptan. Ben sadece payıma ne düşer diye bakıyordum."

Alucard derin bir iç çekti ve kolunu Lila'nın omzuna attı. "Ben de önemsediğini düşünmeye başlamıştım." Dönüp önlerindeki tezgâhta duran bıçaklara baktı ve güldü.

"Çoğu kız elbiselere göz diker."

"Ben onlardan değilim."

"Ona ne şüphe." Alucard tezgâhı işaret etti. "Gözüne beğendiğin bir şey takıldı mı?"

Lila'nın zihninde bir an o tekinsiz, siyah gözlü ve güçle dolup taşan imgesi belirdi. Görüntüyü bir kenara itip bıçaklara baktı ve başıyla, sivri uçlu bir hançeri gösterdi.

"Yeterince bıçağın yok mu?"

"Öyle bir şey mümkün değil."

Alucard başını iki yana salladı. "En acayip yaratıklardan biri olma yolunda devam ediyorsun." Sonra Lila'yı oradan uzaklaştırmaya koyuldu. "Ancak paran cebinde kalsın. Biz Sasenroche Karaborsası'na *satarız*, Bard. Onlardan satın almayız. *Öylesi* çok yanlış olurdu."

"Çarpık bir ahlaki pusulan var, Alucard."

"Öyle diyorlar."

"Ya çalsam?" diye sordu Lila sıradan bir şekilde. "Kaçak bir pazardan bir şey *çalmam* yanlış olmaz herhalde?"

Alucard'ın boğazından boğulurcasına bir kahkaha koptu. "Deneyebilirsin ama başaramazsın. Bu çabandan dolayı muhtemelen bir elinden de olursun."

"Bana hiç güvenmiyorsun."

"Bunun güvenle ilgisi yok. Satıcıların, mallarını kollamadıkları dikkatini çekti mi? Pazar koruma altında da ondan." Mağaranın sonuna gelmişlerdi, Lila dönüp pazarı inceledi. Gözlerini kısarak stantlara baktı. "Bu güçlü bir sihirdir," diye sürdürdü Alucard. "Bir eşya, standından izinsizce alınırsa, sonucu... hoş olmaz."

"Ne, yoksa bir zamanlar bir şey çalmaya mı kalkıştın?"

"O kadar aptal değilim."

"O zaman belki de sadece hırsızları korkutmak için yayılan bir söylentidir."

"Değil," dedi Alucard mağaradan gecenin karanlığına çıktığında. Sis yoğunlaşmış ve soğuk bir örtü gibi geceye çökmüştü.

"Nereden biliyorsun?" diye üsteledi Lila kollarını pelerininin altında kavuşturarak.

Kaptan omuzlarını silkti. "Sanırım..." Duraksadı. "Bu konuda bir yeteneğim var."

"Hangi konuda?"

Kaşındaki safir parıldadı. "Sihri görme konusunda."

Lila kaşlarını çattı. İnsanlar sihri *hissetmekten*, onun *kokusunu almaktan* söz ederlerdi ama onu *görmekten* hiç bahsetmezlerdi. Elbette eşyalar üzerindeki etkiler, etkisi altına aldığı elementler

görülebilirdi ama aynısı sihrin kendisi için söylenemezdi. Bu Lila'ya göre bir bedendeki ruh gibiydi. Eti görebilirdiniz, kanı da öyle ama içindeki şeyi göremezdiniz.

Şimdi düşününce, Lila'nın o güne dek *gördüğü* tek sihir Kırmızı Londra'daki nehir, nehrin sabit kırmızı ışığından yayılan güç parıltısıydı. Kell ona kaynak demişti. İnsanlar belli ki gücün bir akış halinde herkeste ve her şeyde var olduğuna inanıyorlardı. Onu dünyada birilerinin görebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

"Hah," dedi Lila.

"Hmm," dedi Alucard. Başka bir şey söylemedi.

Labirent gibi taş sokaklarda sessizce yürüdüler ve çok geçmeden, sis, pazardan geriye kalan tüm izleri içine alıp yuttu. Sasenroche merkezi yerini yeniden aldatıcı görüntüsüne bırakırken tünellerin koyu renk taşları da yerini ağaçlık alana bıraktı.

"Peki ben?" diye sordu Lila limana vardıklarında.

Alucard arkasına baktı. "Ne olmuş sana?"

"Bana baktığında," dedi, "ne görüyorsun?"

Gerçeği bilmek istiyordu. Delilah Bard kimdi? O *neydi?* İlki, yanıtını bildiğini sandığı bir soruydu ama ikincisi... Kafa yormamaya çalışmıştı ama Kell'in defalarca söylediği gibi, Lila'nın burada olamaması gerekiyordu. Hatta hayatta olamaması gerekiyordu. Kuralların çoğunu esnetmişti. Geri kalanı da yıkmıştı. Neden, nasıl olduğunu bilmek istiyordu: Evrende sadece bir düzensizlik, bir anomali miydi yoksa *daha fazlası* mıydı?

"Evet?" diye üsteledi.

Bir yanı Alucard'ın bu soruyu duymazdan gelmesini umuyordu ama sonunda Lila'yı karşısına aldı.

Alucard'ın yüzü bir an buruştu. Kaşlarını çattığı anlar o kadar nadirdi ki bu ifade yüzünde sırıtıyordu. Uzun bir sessizlik oldu; tek ses, kaptanın koyu renk gözleri ona dikkatle bakarken Lila'nın kalp atışlarının gürültüsüydü.

"Sırlar," dedi Alucard sonunda. Sonra göz kırptı. "Kalmana neden izin verdim sanıyorsun?"

Lila, gerçeği bilmek istiyorsa bunu vermek zorunda olduğunu biliyordu ve henüz buna hazır değildi, o da yüzüne zorlama bir tebessüm takınıp omuz silkti. "Kendi sesini beğeniyorsun. Konuşacağın biri olsun diye izin verdin sanıyordum."

Alucard kahkahayla güldü ve kolunu Lila'nın omuzlarına attı. "O da var, Bard. O da var."

V

Gri Londra

Şehir, her şey sadece siyah beyaza boyanmış ve bütün bir palet gri tonlarına indirgenmiş gibi solan ışıkla muğlaklaşarak tamamen kasvetli bir hal almıştı. Bacalardan dumanlar yükseliyor ve iki büklüm olmuş insanlar soğuk karşısında omuzlarını eğerek hızla yürüyorlardı.

Kell orada olduğuna hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Görünmez olduğuna da.

Westminster'ın gölgesindeki dar yolda dururken puslu, dumanlı ve soğuk havaya rağmen derin bir iç çekti ve bu hissin keyfini çıkardı. Acı bir rüzgâr esti ve ellerini ceplerine sokarak yürümeye koyuldu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bir önemi yoktu.

Kırmızı Londra'da artık saklanacak bir yer yoktu ama burada hâlâ kendine bir yer edinebilirdi. Sokaklarda birkaç kişinin yanından geçti ama kimse onu tanımıyordu. Ne duruyor ne de sinerek geri çekiliyorlardı. Elbette bir zamanlar bazı çevrelerde söylentiler olmuştu ama gelip geçen birçokları için o sadece sıradan bir yabancıydı. Bir gölgeydi. Şehirde bir hayaletti...

"Sen *osun*."

Kell ses karşısında gerildi. Yavaşladı ama sözlerin kendisine yöneltilmediğini, öyle olsa bile yanlışlıkla söylenmiş olacağını varsayarak durmadı.

"Beyefendi!" dedi ses bir kez daha ve Kell sesin kaynağına değil, başka kime sesleniyor olabilir diye etrafına bakındı. Ancak yakında kimse yoktu ve bu, tanıyarak, *bilerek* söylenmiş bir sözdü.

Ayaklarını sürüyerek durduğunda ve dönüp kucağında bir dolu evrak, bozuk para gibi iri gözlerle dimdik ona bakan ince uzun bir adamla karşılaştığında, artan keyfi tuzla buz oldu. Adamın omuzlarında koyu renk bir atkı vardı, giysileri hırpani değildi ama üzerine tam oturmuyordu; adam boylamasına esnetilmiş gibiydi; yüzü ile kolları ve bacakları takım elbisesine göre fazla uzundu. El bilekleri manşetlerinden fırlıyordu ve Kell, bir bileğinin arkasında bir dövmenin ucunu gördü.

Bir güç efsunu.

Kell bunu ilk gördüğünde aklından iki şey geçtiğini hatırlıyordu. Birincisi, doğru olmadığıydı; biçimi bir kopyanın kopyasının kopyası olabilecek şekilde bozulmuştu. İkincisi, bunun kendisini bir büyücü sanan bir Gri dünyalı, bir Meraklı'ya ait olduğu düşüncesiydi.

Kell, Meraklılardan *nefret ederdi.*

"Üçüncü Edward Archibald Tuttle," dedi Kell soğuk bir şekilde.

Ned'in yüzünde, Kell harika bir haber vermiş gibi sırıtan bir ifade belirdi. "Beni hatırlıyorsun!"

Kell hatırlıyordu. Birlikte iş yaptığı (ya da *yapmamayı* tercih ettiği) herkesi hatırlardı. Kell'i beklemiş olma ihtimaline karşı adama bir kese toprak getireceğine dair verdiği yarı iğneleyici sözü hatırlayarak, "Toprak yanımda değil," dedi.

Ned geçiştirircesine elini salladı. "Geri gelmişsin," dedi hızla yaklaşarak. "Yaşananlardan sonra gelmezsin diye düşünmeye başlamıştım, yani bar sahibiyle o dehşet verici olaydan sonra bekledim, anlarsın ya, hem öncesinde hem sonrasında; merak etmeye başlamıştım ki malum, şüphelenmek ile merak etmek aynı şey

değil, hiç şüphelenmemiştim ama aylarca seni gören olmamıştı ve şimdi yine buradasın..."

Ned nefes nefese kalınca nihayet sustu. Kell ne diyeceğini bilmiyordu. İkisi yerine de yeterince konuşmuştu. Keskin bir rüzgâr esti ve Ned az kalsın elindeki kâğıtları uçuruyordu. "Lanet olsun, soğuk," dedi. "Sana bir içki ısmarlayayım."

Bunu derken başıyla Kell'in arkasında bir şeyi işaret etti ve Kell dönüp baktığında bir taverna gördü. Kalleş ayaklarının onu nereye getirdiğini fark edince gözleri kocaman açıldı. Bilmesi gerekirdi. His orada, toprağın kendisindeydi; yalnızca sabit bir noktaya ait belli belirsiz bir çekim.

İki Adımlık Yer.

Kell iş yaptığı ve Lila'nın yaşayıp Barron'ın öldüğü o yerden sadece birkaç adım uzaktaydı. (Her şey olup bittikten sonra bir kez geri gelmişti ama kapılar kilitliydi. Zorla içeri girmişti ama Barron'ın cesedi çoktan gitmişti. Üst kattaki Lila'nın odasına dar merdivenlerden çıkmış ve yerdeki koyu bir leke ile işaretsiz bir harita dışında hiçbir şey bulamamıştı. Haritayı yanına almıştı, kaçak geçirdiği son şey buydu. O zamandan bu yana ilk gelişiydi.)

Bu yeri görünce Kell'in yüreği sızladı. Adı artık İki Adımlık Yer *değildi*. Aynı görünüyordu. Kell şimdi dikkat edince aynı *hissiyatı* veriyordu ama kapının üzerinde asılı duran tabelada BEŞ NUMARA yazıyordu.

"Benim gerçekten..." dedi Kell isim karşısında kaşlarını çatarak.

"Tavernanın açılmasına daha bir saat var," diye ısrar etti Ned. "Hem sana göstermek istediğim bir şey var." Ned cebinden bir anahtar çıkarırken elindeki kâğıtlardan birini düşürdü. Kell uzanıp kâğıdı yakaladı ama Ned anahtarı kilide yerleştirirken dikkati anahtardaydı.

"Burası *senin* mi?" dedi inanmaz bir şekilde.

Ned başıyla onayladı. "Yani, hep benim değildi ama o fena olaylardan sonra satın aldım. Yıkmaktan bahsediyorlardı ve bu doğru gelmedi, ben de satılığa çıkarılınca... Yani, sen de ben de

buranın *sadece* bir taverna olmadığını, özel olduğunu, aurasında," sesini alçalttı, "*sihir* olduğunu," ardından sesini tekrar yükseltti, "biliyoruz. Ayrıca geri geleceğini biliyordum. *Biliyordum*..."

Ned gevezelik ederek içeri girdi ve Kell'in de peşinden gitmek dışında pek seçeneği yoktu; çekip gidebilir ve adamı saçma sapan konuşmalarıyla baş başa bırakabilirdi ama Ned beklemişti, beklemeye *devam edebilmek* için kahrolası tavernayı satın almıştı ve bu inatçı azmi konusunda söylenecek bir iki söz vardı, dolayısıyla adamın arkasından içeri girdi.

İçerisi zifiri karanlıktı, Ned kâğıt tomarını en yakındaki masaya koydu ve el yordamıyla ateş yakmak için şömineye yöneldi.

"Burada saatler artık farklı," dedi şömineye birkaç kütük atarak, "çünkü ailem burayı aldığımı bilmiyor, bilirsin işte, anlamayacaklar, benim konumumda biri için uygun bir meslek olmadığını söyleyecekler ama beni gerçekten tanımıyorlar. Sanırım oldum olası bir sokak kedisiydim. Ancak bunları niye merak edesin, pardon, sadece neden kapalı olduğuna açıklık getirmek istemiştim. Bugünlerde gelenler de farklı..."

Bir çakmaktaşı parçasıyla cebelleşirken Ned'in sesi giderek cılızlaştı ve Kell'in bakışları şöminedeki yarı yanmış kütüklerden masaların üzerinde serpiştirilmiş ve tavan kirişlerinden sarkan sönük fenerlere kaydı. Bir iç çekti ve ardından, ya üşüdüğünden ya anlayışından, parmaklarını şaklattı ve şöminedeki ateş birden harlandı; ateş büyülü alevlerin mavimsi beyaz ışığıyla çatırdayıp daha sıradan bir ateşin sarı kızıl rengine bürünürken Ned geriye doğru sendeledi.

Fenerler de bir bir aydınlanmaya başladı ve Ned doğrulup dönerek sanki Kell tavernaya yıldızları indirmiş gibi kendi kendine yanan lambaların yayılan aydınlığına baktı.

Birden kesik bir nefes alarak çıkardığı sesle gözleri kocaman açıldı: Korkudan değil, şaşkınlıktan bile değil; bu bir hayranlık tepkisiydi. *Huşu*yla karışık bir hayranlık. Adamın gafil büyülenmesinde, gösteri karşısındaki dizginlenemez hoşnutluğunda, Kell'e

eski kralı anımsatan bir şey vardı. Yüreği burkuldu. Bir zamanlar Meraklı'nın ilgisini açlık, açgözlülük olarak görmüştü ama belki de yanılmıştı. Yeni Kral George'la alakası yoktu. Hayır, Ned'deki daha ziyade dünyanın olduğundan daha ilginç bir yer olmasını *isteyen*, sihre *inanabileceğini* düşünen birinin çocuksu ilgisiydi.

Ned uzandı ve elini fenerlerden birine götürdü. "Sıcak," diye fısıldadı.

"Ateş genelde öyledir," dedi Kell etrafa bakınarak. Işığın yayılmasıyla, Beş Numara'nın dış tarafı aynı kalırken içinin bambaşka bir yere dönüştüğünü görebiliyordu.

Tavandan, bir bisiklet tekerinin telleri gibi yerleştirilmiş masaların üstüne doğru inip kalkan koyu renk perdeler sarkıtılmıştı. Ahşap masaların üstlerine siyah desenler çizilmişti –hayır, yakarak kazınmıştı– ve Kell bunların güç sembolleri olabileceğini tahmin ediyordu ama bazıları Ned'in belli belirsiz karmaşık dövmelerini andırırken, diğerleri tamamen uydurma görünüyordu.

İki Adımlık Yer hep sihirli bir yer olmuştu ama Beş Numara öyle *görünüyordu*. En azından bir çocuğun sihir imgelemine benziyordu.

Bir gizem, gösteriş havası vardı ve Ned paltosunu çıkarırken, Kell onun üzerinde parlak oniks düğmeli, siyah dik yakalı bir gömlek olduğunu gördü. Boynundaki kolyede beş köşeli bir yıldız vardı ve Kell, tavernanın adını buradan alıp almadığını merak ederken duvardaki çerçeveli çizimi gördü. Bu, Ned'le ilk karşılaştıkları zaman Kell'in yanındaki kutunun bir çizimiydi. Beş oyuklu element oyunu.

Ateş, su, toprak, hava, kemik.

Kel kaşlarını çattı. Diyagram şaşırtıcı bir şekilde ahşabındaki çizgisine kadar gerçeğiyle birdi. Birbirine çarpan cam seslerini duydu ve Ned'in tezgâhın arkasında duvardan şişeleri aldığını gördü. İki bardağa koyu renk bir şey doldurdu ve birini ona uzattı.

Kell'in aklına bir anlığına Barron geldi. Ned ne kadar zayıfsa, barmen bir o kadar geniş yapılıydı; genç olan ne kadar coşkuluysa,

diğeri bir o kadar aksiydi. Ancak tahtası, taşı kadar o da buranın bir parçasıydı ve Holland yüzünden ölmüştü. Kell yüzünden ölmüştü.

"Üstat Kell?" diye üsteledi Ned bardağı hâlâ elinde tutarak.

Gitmesi gerektiğini biliyordu ama kendini bar tezgâhına yaklaşırken, tabureyi birkaç santim geri çekip otururken buldu.

Gösterişçi, dedi kafasındaki bir ses, belki öyleydi ama doğrusu biri, şu an Ned'in ona baktığı gibi bakmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kell içkiyi aldı. "Bana göstermek istediğin nedir, Ned?"

Adam kendisine lakabıyla hitap edilmesine sevinmişti. "Şöyle ki," dedi barın altından bir kutu çıkararak, "bir süredir *pratik yapıyorum.*" Kutuyu tezgâhın üzerine koydu, kapağını açtı ve içinden daha küçük başka bir parça çıkardı. Kell bardağı dudaklarına götürmek üzereyken Ned'in elindekini gördü ve içkiyi tezgâha geri koydu. Bu, Kell'in dört ay önce takas ettiği element setinin benzeriydi. Hayır, koyu renk ahşabından küçük bronz klipsine kadar *birebir* aynısıydı.

"Nereden buldun bunu?" diye sordu.

"Satın aldım." Ned büyücü tahtasını saygılı bir şekilde aralarındaki tezgâha koydu ve klipsi açarak kutunun içindeki oyuk yuvalarında duran beş elementi gösterdi. "Bunu sattığın beyefendiden. Kolay olmadı ama orta yolunu bulduk."

Harika, diye düşündü Kell birden sakinleşerek. Sıradan bir Meraklı'dan daha beter bir şey varsa, o da zengin olanıydı.

"Kendiminkini yapmaya çalıştım," diye devam etti Ned. "Ancak aynısı olmadı. Zaten o tarz şeylerde oldum olası çok iyi olduğum söylenemez, o çizimin kargacık burgacık halini görmen lazımdı, sonra birini..."

"Konuya odaklan," dedi Kell, Ned'in gece boyunca lafı dolandırıp durabileceğini sezerek.

"Doğru," dedi, "sana göstermek istediğim şey," dramatik bir şekilde parmaklarını çıtlatarak, "buydu."

Ned, içinde su olan oluğa hafifçe vurdu, sonra ellerini düz bir biçimde tezgâhın üzerine koydu. Gözlerini kısarak tahtaya baktı ve Kell bu konunun nereye varacağını fark edince rahatladı: Hiçbir yere.

Yine de bir farklılık vardı. Ned bunu son deneyişinde havayı gösterip sözcüklerin bir gücü varmış gibi suya saçma sapan bir şeyler söylemişti. Bu kez dudakları kıpırdıyordu ama Kell ne dediğini duyamıyordu. Elleri tezgâha dümdüz bastırarak tahtanın iki yanında duruyordu.

Tahmin ettiği gibi hiçbir şey olmadı.

Tam sabrı tükenmek üzereyken su *kıpırdadı*. Fazla olmasa da küçük bir damla, su birikintisinden hafifçe yükselip geri düştü ve suda ufak dalgalanmalar yarattı.

Sanct.

Ned muzaffer bir şekilde geri çekildi, soğukkanlılığını korurken kollarını havaya kaldırıp sevinç çığlığı atmak istediği belliydi.

"Gördün mü? Gördün mü?" diye bağırdı. Kell görmüştü. Bu sihir için tehlike oluşturmayacak bir kapasitede olsa da beklediğinin çok ötesindeydi. Bunun –Ned için, *herhangi* bir Gri dünyalı için– imkânsız olması gerekiyordu ama son birkaç ay onu, bir şeyin gerçekten imkânsız olması konusunda şüpheye sürüklemişti. Neticede Lila da Gri Londralıydı ve o... ama o bambaşka bir şeydi.

Kral'a, *Sihrin sizin dünyanızda yeri yok*, demişti. *Artık yok.*

Dünya döngülerle doludur. Belki bizim zamanımız da geri gelir.

Neler oluyordu? Sihri hep bir ateş gibi düşünmüştü; her Londra'nın, sıcağından gitgide uzaklaştığı bir ateş. Siyah Londra ateşe çok yakın olduğu için yanmıştı ama Gri Londra külleneli uzun zaman oluyordu. Hâlâ bir kıvılcım olabilir miydi? Tutuşacak bir şey? Sönmekte olan alevlere kazara üflemiş olmasındı? Ya da Lila?

"Tek yapabildiğim bu," dedi Ned heyecanla. "Ancak düzgün bir eğitimle..." Bunu derken umutla Kell'e baktı, sonra başını hemen önüne geri eğdi. "Yani doğru eğitmenle ya da hiç olmazsa birkaç yönlendirmeyle..."

Ned, içinde su olan oluğa hafifçe vurdu, sonra ellerini düz bir biçimde tezgâhın üzerine koydu. Gözlerini kısarak tahtaya baktı ve Kell bu konunun nereye varacağını fark edince rahatladı: Hiçbir yere.

Yine de bir farklılık vardı. Ned bunu son deneyişinde havayı gösterip sözcüklerin bir gücü varmış gibi suya saçma sapan bir şeyler söylemişti. Bu kez dudakları kıpırdıyordu ama Kell ne dediğini duyamıyordu. Elleri tezgâha dümdüz bastırarak tahtanın iki yanında duruyordu.

Tahmin ettiği gibi hiçbir şey olmadı.

Tam sabrı tükenmek üzereyken su *kıpırdadı*. Fazla olmasa da küçük bir damla, su birikintisinden hafifçe yükselip geri düştü ve suda ufak dalgalanmalar yarattı.

Sanct.

Ned muzaffer bir şekilde geri çekildi, soğukkanlılığını korurken kollarını havaya kaldırıp sevinç çığlığı atmak istediği belliydi.

"Gördün mü? Gördün mü?" diye bağırdı. Kell görmüştü. Bu sihir için tehlike oluşturmayacak bir kapasitede olsa da beklediğinin çok ötesindeydi. Bunun –Ned için, *herhangi* bir Gri dünyalı için– imkânsız olması gerekiyordu ama son birkaç ay onu, bir şeyin gerçekten imkânsız olması konusunda şüpheye sürüklemişti. Neticede Lila da Gri Londralıydı ve o... ama o bambaşka bir şeydi.

Kral'a, *Sihrin sizin dünyanızda yeri yok*, demişti. *Artık yok.*

Dünya döngülerle doludur. Belki bizim zamanımız da geri gelir.

Neler oluyordu? Sihri hep bir ateş gibi düşünmüştü; her Londra'nın, sıcağından gitgide uzaklaştığı bir ateş. Siyah Londra ateşe çok yakın olduğu için yanmıştı ama Gri Londra külleneli uzun zaman oluyordu. Hâlâ bir kıvılcım olabilir miydi? Tutuşacak bir şey? Sönmekte olan alevlere kazara üflemiş olmasındı? Ya da Lila?

"Tek yapabildiğim bu," dedi Ned heyecanla. "Ancak düzgün bir eğitimle..." Bunu derken umutla Kell'e baktı, sonra başını hemen önüne geri eğdi. "Yani doğru eğitmenle ya da hiç olmazsa birkaç yönlendirmeyle..."

"Ned," diye söze başladı Kell.

"Elbette, meşgul ve rağbet gören biri olduğuna kuşkum yok, ayrıca zaman da değerlidir..."

"Edward..." diyerek şansını bir kez daha denedi.

"Ancak senin için bir şeyim var," diye üsteledi adam.

Kell bir iç çekti. Herkesin ona hediye verme hevesi birdenbire nereden gelmişti?

"Geçen sefer söylediklerin, yalnızca önemli şeylerle ilgilenmen üzerine kafa yordum ve biraz zaman alsa da sanırım kayda değer bir şey buldum. Hemen getiriyorum."

Kell onu durduramadan, getireceği şey ne olursa olsun alamayacağını söyleyemeden, adam barın arkasından koşarak koridora fırlamış ve merdiven basamaklarından ikişer ikişer çıkmaya başlamıştı bile.

Kell içinden orada kalmayı geçirerek Ned'in gidişini izledi.

Adı ne olursa olsun İki Adımlık Yer'i özlüyordu, bu yerin, bu şehrin basit güvenilirliğini özlüyordu. Eve gitmek zorunda mıydı? Asıl sorun buydu. *Evi* Kırmızı Londra'ydı. Kell buraya, bu dünyaya ait değildi. O bir sihir yaratığıydı; İngiliz değil, Arnesliydi. Bu dünyada hâlâ bir güç varsa bile (ki Tieren sihirden tamamen yoksun bir yer olmadığını söylemişti) Kell bunu ne Ned, ne Kral ne de kendisi için canlandırmayı göze alabilirdi. İki dünyayı zaten altüst etmişti. Bir üçüncüsünün daha sorumluluğunu alamazdı.

Yukarıdaki adım sesleri giderek belirsizleşince elini saçlarına daldırdı ve tabureden kalktı.

Oyun tahtası hâlâ tezgâhın üzerinde açık duruyordu. Kell onu geri götürmesi gerektiğini biliyordu ama ya sonra? Bunu Staff ve Hastra'ya açıklaması gerekecekti. Hayır, iyisi mi budala çocukta kalsındı. Boş bardağı tezgâha bıraktı ve ellerini ceplerine sokarak oradan ayrılmak üzere arkasını döndü.

Parmakları paltosunun cebinin dibinde bir şeye değdi.

Elini etrafına sardığında ikinci bir Kırmızı Londra lini çıkardı. Eskiydi, altın yıldızı elden ele dolaşmaktan ve zaman içinde yassı-

laşmıştı ve Kell bunun ne zamandır cebinde olduğunu bilmiyordu. Eskimiş olan karşılığında yenisiyle takas ederek yaşlı Kral'dan aldığı bozuk paralardan biri olabilirdi. Belki de sadece yün astarlı cebinde kaybolmuş rasgele bir bozukluktu. Bir an düşündü, sonra yukarıda bir kapının kapanma sesini ve merdivenlerde adım sesleri duydu.

Kell bozuk parayı tezgâhın üzerine, boş bardağının yanına koydu ve çıktı.

VI

Sasenroche

Lila küçüklüğünde tavernalardan hep nefret etmişti.

Sanki onlara bir çeşit iple bağlıydı; ne kadar kaçarsa kaçsın bir noktada sınırın ucuna geliyor ve ip onu sertçe geri çekiyordu. Yıllarını o bağı koparmaya çalışmakla geçirmişti. Asla başaramamıştı.

Gedikler iskelenin sonundaydı, denizin limanda süzülen sisiyle fenerleri haleleniyordu. Kapının üzerindeki tabela, biri Lila'ya tanıdık gelen üç farklı dilde yazılmıştı.

İçeriden sandalye sürüme, bardak tıkırtısı, kahkaha, tehdit ve kopmak üzere olan kavga sesleri gibi tanıdık gürültüler geliyordu. Bunlar Lila'nın daha önce İki Adımlık Yer'de yüzlerce kez duyduğu seslerdi ve o seslerin burada, sihirli bir dünyadaki bir imparatorluğun sınırındaki bir karaborsa şehrinde var olması tuhaf gelmişti. Galiba bu yerlerin kendilerine özgü bir konforu vardı; iki farklı şehirdeki –*dünyadaki*– iki tavernanın verdiği his, görüntü, ses aynı olabiliyordu.

Alucard onun için kapıyı tutuyordu. "*Tas enol,*" dedi Arnesçeye dönerek. *Önden buyurun.*

Lila başıyla onaylayıp içeri girdi.

İçerisi oldukça tanıdık görünüyordu; farklı tek şey oradaki *insanlardı*. Karaborsa'dakinden farklı olarak buradakiler kapüşon ve şapkalarını takınamıştı. Lila, limandaki diğer gemilerin mürettebatlarına iyice göz gezdirdi. Dev gibi bir Veskli, arkasından sarkan gür sarı bir saç örgüsüyle neredeyse kapıyı kaplayarak yanlarından geçti. Kış soğuğuna çıkarken kolları çıplaktı.

Bir grup adam kapının hemen iç kısmında alçak sesle yabancı dillerde konuşuyorlardı. İçlerinden biri ona baktı ve Lila adamın gözlerinde altın ışıltılar olduğunu görünce irkildi. Prens'inki gibi kehribar rengi değil, metalik siyah benekli ve neredeyse ayna gibi parlaktı. Gözleri, gece okyanusunu andıran kara teninde parıldıyordu ve Lila'nın pazarda gördüğü Farolulardan farklı olarak bu adamın yüzünde düzinelerce açık yeşil cam parçası vardı. Parçalar kaşlarının üzerinden yanak kavisine uzanıyor ve boynundan aşağı iniyordu. Hafızaya kazınan bir görüntüydü.

"Ağzını kapa," diye tısladı Alucard, Lila'nın kulağına. "Balık gibi görünüyorsun."

Taverna loştu; tavan ve duvarlar yerine masadaki mumlar ve şöminelerden yayılan ışık, yanaklara ve kaşlara yansıdıkça yüzlere tuhaf gölgeler düşürüyordu.

Pek kalabalık değildi; limanda sadece dört gemi vardı ve *Kule*'nin, ikili üçlü gruplar halinde sohbet eden tayfasını seçebiliyordu Lila.

Stross ve Lenos barın önünde bir masa kapmış, birkaç Veskliyle kart oynuyordu; Olo onları izliyordu, geniş omuzlu Tav ise başka gemiden bir Arnesliyle derin bir sohbete dalmıştı.

Yakışıklı Vasry, Farolu görünümlü bir kadın barmenle flört ediyordu –alışılmışın dışında bir durum değildi– ve mürettebattan Kobis adında sırım gibi biri, bir kanepenin ucuna oturmuş loş ışıkta kitap okuyordu, görünüşe bakılırsa bulup bulabileceği en huzurlu ve sessiz ortamın tadını çıkarıyordu.

Lila ve Alucard içeride yürürken bir düzine surat dönüp onlara baktı ve Lila sinerek en yakın gölgeye ilerlediğini hissettikten sonra aslında ona bakmadıklarını fark etti. Dikkatleri çeken *Gece*

Kulesi'nin kaptanıydı. Bazısı baş hareketiyle, diğerleriyse el veya kadeh kaldırarak onu selamladılar, birkaçı selam sözleriyle karşıladı. Belli ki denizde geçirdiği yıllar boyunca birkaç dost edinmişti. Düşününce, Alucard Emery *düşman* edinmişse bile Lila henüz öyle biriyle karşılaşmamıştı.

Başka gemiden bir Arnesli eliyle işaret ederek yanına çağırdı ve Lila peşinden gitmek yerine bara yöneldi ve elma, baharat ve sert alkol kokulu bir tür şarap ısmarladı. Birkaç yudum aldıktan sonra bakışları birkaç metre ötedeki Veskli adama çevrildi.

Kule mürettebatı Vesklilere "*choser*" yani *dev* derdi, sebebini şimdi anlıyordu.

Lila dik dik bakmamaya çalışıyordu, yani dik dik bakıyormuş gibi görünmeden dik dik bakmaya çalışıyordu ama adam *devasaydı,* halat gibi sarı saçlarla çevrili bir taş bloğu gibi suratıyla, Barron'dan bile uzundu. Saçları, Dane ikizlerininki gibi beyazımsı değil, gölgede tek bir gün geçirmemiş gibi görünen teniyle uyumlu koyu bal tonundaydı.

Birini tezgâhın üzerine yasladığı kolları neredeyse adamın kafası büyüklüğündeydi; gülümseyişi Lila'nın bıçağından daha geniş ama onun kadar tehlikeli değildi; gözleriyse masmaviydi. Veskli'nin yüzünü çevreleyen saçı sakalı birbirine girmişti, tek açıklık iri gözleri ve düz burnundaydı ve bu, ifadesini okumayı güçleştiriyordu. Adam onu ölçüp biçiyor mu yoksa ona meydan mı okuyor, anlayamıyordu.

Lila'nın parmakları belindeki hançere doğru kaydı ama açıkçası delip geçmekten ziyade bıçağını *yamultacağa* benzeyen bir adam karşısında şansını zorlamak istemiyordu.

Sonra Veskli şaşırtıcı bir şekilde kadehini kaldırdı.

"*Is aven,*" dedi Lila da kendi içkisini kaldırarak. *Şerefe.*

Adam göz kırptı ve birasını tek dikişte içmeye koyuldu, meydan okumayı hissederek Lila da aynısını yaptı. Bardağı adamınkinin yarısı kadardı ama dürüst olmak gerekirse adam da Lila'nın iki katıydı, dolayısıyla şartlar eşitti. Lila'nın boş bardağı adamınkinden

bir saniye önce tezgâha vurduğunda Veskli kahkaha attı ve takdir eden bir şeyler mırıldanırken sıkı yumruğuyla iki kez masaya vurdu.

Lila barın üzerine bir bozuk para bıraktı ve ayağa kalktı. Bira onu sallantılı bir güverte gibi, artık sert zeminde değil de bir fırtınada *Kule*'deymiş gibi çarpmıştı.

"Yavaş." Alucard, Lila'yı dirseğinden yakaladı ve Lila'nın dengesizliğini gizlemek için kolunu omuzlarına attı. "Arkadaş edinmenin karşılığı."

Alucard onu adamların çoğunun toplandığı bir oturma bölmesine götürdü ve Lila minnettar bir şekilde uçtaki bir sandalyeye çöktü. Kaptan yerine geçerken mürettebatın geri kalanı görünmez bir akıntı tarafından çekilircesine geliyordu. Ancak o görünmez akıntı elbette Alucard'ın kendisiydi.

Adamlar kahkahayla gülüyorlardı. Bardaklar tokuşturuluyor, sandalyeler çekiliyordu.

Lenos, Lila'ya kaçamak bir bakış attı. Lila'nın Sarows olduğuyla ilgili söylentileri çıkaran oydu. Bunca zaman sonra Lila'dan hâlâ korkuyor muydu?

Lila kemerinden Lenos'un bıçağını –artık Lila'nındı– çekip çıkardı ve gömleğinin kenarıyla silerek parlattı.

İlk içkiden başı dönüyordu, kulaklarının ve dikkatinin bir duman gibi mürettebatın arasında gezinmesine, Arnesçe sözcüklerin yabancı bir dildeki melodiler gibi inişli çıkışlı sesler halinde yayılmasına izin verdi.

Alucard masanın diğer ucunda mürettebatıyla birlikte atıp tutuyor, eğleniyor ve içiyordu; Lila adamın ortama nasıl ayak uydurduğunu hayranlıkla izledi. Kendisi de nasıl uyum sağlayacağını bilirdi ama Alucard nasıl *dönüşeceğini* de biliyordu. *Kule*'deyken sadece kaptan değil, aynı zamanda kraldı. Burada, bu masada etrafı adamlarıyla çevriliyken onlardan biriydi. Yine patrondu, daima patrondu ama diğerlerinden çok tepede değildi. Buradaki Alucard, Tav kadar yüksek sesle kahkahalar atma; neredeyse Vasry kadar flört etme ve Lila onu kamarasında su veya şarap dökse

titizlenirken görmüş olmasına rağmen, birasını Olo gibi etrafa döküp saçma zahmetine giriyordu.

İzlemesi keyifli bir performanstı. Bu Lila'nın, hangi Alucard'ın gerçek olduğunu ya da bir şekilde hepsi gerçekse hepsinin kendi içinde gerçek olup olmadığını belki de yüzüncü merak edişiydi.

Aynı zamanda Alucard'ın bu kadar garip bir grup adamı nereden bulduğunu, ne ara ve nasıl bir araya toplandıklarını da merak ediyordu. Burada, karadayken hepsinin çok az ortak noktası var gibiydi. Ancak *Kule*'de arkadaş gibi, *aile* gibilerdi. En azından Lila bir ailenin böyle olacağını hayal etmişti. Elbette didişiyorlardı, hatta ara sıra kavga ediyorlardı, bununla beraber son derece sadıklardı.

Ya Lila? Lila da sadık mıydı?

Sırtı duvarda, elinde bıçakla saldırıya uğramayı bekleyerek uyuduğu o ilk geceleri düşündü. Bir gemide yaşamakla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldığı; beceri ve dil öğrenmeye sıkı sıkıya tutunduğu, arada sırada nadiren sunulan yardımları kabul ettiği o ilk günleri anımsadı. Şimdi ona aşağı yukarı kendilerinden biriymiş gibi davranıyorlardı. Oraya *aitmiş* gibi. Küçük, serkeş bir yanı, Londra sokaklarında boğmak için elinden geleni ardına koymadığı yanı bu düşünce karşısında heyecanlandı.

Ancak diğer yanınınsa midesi bulanıyordu.

Masadan kalkıp dışarı çıkmak, uzaklaşmak, onu bu gemiye, bu mürettebata ve bu hayata bağlayan iplerden kurtulmak ve sil baştan başlamak istedi. O bağların ağırlığını ne zaman hissetse en keskin bıçağını alıp ipleri kesebilmeyi ve Alucard'ın omzundaki elinin, Tav'ın gülümseyişinin, Stross'un kafa sallayışının verdiği sıcaklığı ve bunlara duyduğu isteği söküp atabilmeyi diliyordu içinden.

Kafasının içindeki ses, *Aciz,* diye uyardı.

Kaç, dedi başka bir ses.

"İyi misin?" diye sordu Vasry samimi bir şekilde endişeli görünerek.

Lila yüzüne küçük bir tebessüm takınarak başıyla onayladı.

Stross bir şey yokmuş gibi ona yeni bir içki uzattı.

Kaç.

Alucard bakışlarını yakaladı ve göz kırptı.

Tanrım, fırsatı varken onu öldürmeliydi.

"Ee, kaptan," diye bağırdı Stross gürültüyü bastırarak. "Bizi o kadar beklettin. Büyük haber nedir?"

Masa sessizleşmeye başladı ve Alucard büyük bira bardağını masaya bıraktı. "Beni dinleyin, sizi aşağılık takımı," dedi sesi bir dalga halinde taşınarak. Gruptan mırıltılar yükseldi, sonra sessizlik oldu. "Geceyi karada geçirebilirsiniz. Ancak günün ilk ışığıyla demir alıyoruz."

"Sırada neresi var?" diye sordu Tav.

Alucard yanıtlarken bakışlarını Lila'nın gözlerine dikti. "Londra."

Lila oturduğu yerde kaskatı kesildi.

"Ne için?" diye sordu Vasry.

"İş."

"İlginç," dedi Stross yanağını kaşıyarak. "Tam da turnuva zamanı değil mi?"

"Olabilir," dedi Alucard sırıtarak.

"Bunu *yapmadın,*" dedi Lenos keskin bir iç çekerek.

"Neymiş o yapmadığın?" diye sordu Lila.

Tav kıkırdadı. "*Essen Tasch*'a girmiş."

Essen Tasch, diye düşündü Lila cümleyi çevirmeye çalışarak. *Element... bir şey.* Neydi o? Masadaki herkes biliyor gibiydi. Sadece Kobis bir şey demedi, kaşlarını çatarak içkisine bakmakla yetindi ama kafası karışmış değil, endişeli görünüyordu.

"Bilemiyorum, kaptan," dedi Olo. "O oyunu oynayacak kadar iyi misin sence?"

Alucard kıkırdadı ve başını iki yana salladı. Bardağını dudaklarına götürdü, bir yudum aldı, sonra masaya çarptı. Bardak parçalandı ama içindeki, masadaki diğer tüm bardaktakilerle birlikte havaya fırladı ve fırlarken havada dondu. Donmuş içkiler bir an

havada asılı kaldı, sonra bazılarının keskin tarafı yere çakılarak, diğerleri yuvarlanarak ahşap masaya düştüler. Lila az önce bira olan donmuş mızrağın bardağına geri dönüşünü izledi. Sadece Alucard'ın içkisi olan buz parçası, parçalanmış bardağının üzerinde süzülerek havada kaldı.

Kalabalık tezahürat ederek alkışladı.

"Hey," diye homurdandı barın arkasındaki bir adam. "Kırdığın her şeyin parasını ödeyeceksin."

Alucard gülümsedi ve teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Sonra parmaklarını esnetirken masanın üzerine dağılmış cam kırıkları titredi ve zaman kendi kendini geri sarmaya başlarcasına tekrar bir araya gelmeye başladı. Cam eriyerek yeniden bir araya gelirken cam kırıkları bulanıklaşıp yok olarak Alucard'ın bir elinde tekrar bir bardak halini aldı. Bardağı incelercesine havaya kaldırdı ve hâlâ başının üzerinde süzülen donmuş içki sıvılaşarak kırılmamış bardağın içine döküldü. İçkisinden bir yudum alıp barın ardındaki adama şerefe yaptı ve mürettebat, kendi içkilerini unutarak masaya vururken gürültülü bir tezahürat koptu.

Yalnızca Lila gösteri karşısında şoke olmuş bir halde hareketsiz oturuyordu.

Elbette Alucard'ı sihir yaparken görmüştü; Lila'ya aylardır öğretiyordu. Ancak bir bıçağı havaya kaldırmak ile *bunun* arasında bir fark –bir uçurum– vardı. Lila daha önce böyle sihir yapan kimse görmemişti. Kell'den beri.

Vasry, Lila'nın yüzündeki şaşkınlığı fark etmiş olacak ki başını ona doğru eğdi. "Kaptan Arnes'teki en iyilerdendir," dedi. "Çoğu büyücü tek elementle ancak başa çıkabilir. Birkaç tanesi çift elementin üstesinden gelebilir. Oysa Alucard? O *üç* elementi de kontrol edebiliyor." Bu sözcüğü huşu içinde söyledi. "Gücünü durduk yere gösterip durmaz çünkü büyük büyücülere suda nadir rastlanır, bir hazineden bile nadir, o yüzden yakalanıp satılmaları olasıdır. Bu tabii ki onun kellesi için konan ilk ödül olmayacaktır. Çoğu şehirlerden ayrılmaz bu yüzden."

O halde o niye ayrıldı? diye merak etti Lila.

Başını kaldırıp baktığında, fırtına gibi karanlık gözünün üzerinde safir bir ışıltıyla Alucard'ın bakışlarının Lila'ya çevrildiğini gördü.

"Daha önce *Essen Tasch*'a gitmiş miydin, Vasry?" diye soru Lila.

"Bir defa," dedi yakışıklı denizci. "Geçen sefer Oyunlar Londra'daydı."

Oyunlar, diye düşündü Lila. Demek *Tasch*'ın anlamı buydu. Element Oyunları.

"Yalnızca üç yılda bir düzenlenir," diye sürdürdü Vasry, "son kazananın şehrinde."

"Nasıl bir şey?" diye sordu Lila, merakını sıradan bir havada tutmaya çalışarak.

"Hiç gitmedin mi? Beğenirsin." Lila, Vasry'yi severdi. Çok kurnaz biri olduğu söylenemezdi; sorulardan pek anlam çıkarmaz, Lila'nın, yanıtları nasıl ve neden bilmediğini sorgulamazdı. "*Essen Tasch* altmış yıldan uzun bir süredir, son imparatorluk savaşından beri devam ediyor. Arnesliler, Farolular ve Veskliler üç yılda bir toplanır ve en iyi büyücülerini ortaya koyarlar. Ne yazık ki bu ancak bir hafta sürer."

"Bu, imparatorların bir tür tokalaşma, gülümseme, her şeyin yolunda olduğunu gösterme biçimidir," diye araya girdi Tav sır verircesine eğilerek.

"*Tac,* siyaset sıkıcı," dedi Vasry elini sallayarak. "Ancak düelloları izlemesi eğlencelidir. *Partileri* de. İçki, kumar, güzel kadınlar..."

Tav alaycı bir biçimde güldü. "Sen Vasry'ye bakma, Bard," dedi. "Düellolar en iyi kısmıdır. Her imparatorluktan en iyi bir düzine büyücü karşı karşıya gelir." *Düellolar.*

"Ah, maskeler de güzeldir," dedi Vasry dalgın bakışlarla.

"Maskeler mi?" diye sordu Lila, ilgisini çekmişti.

Tav heyecanla öne eğildi. "Başlangıçta," dedi, "yarışmacılar kendilerini korumak için miğfer takarlarmış. Ancak zaman içinde bunları süslemeye, kendilerini ayırt edici özellikler katmaya başlamışlar. Sonunda maskeler turnuvanın bir parçası olup çıkmış."

Tav hafifçe kaşlarını çattı. "Daha önce hiç *Essen Tasch* izlememiş olmana şaşırdım, Bard."

Lila omuz silkti. "Hiç doğru zamanda doğru yerde denk gelmedi."

Bu yeterince iyi bir yanıtmışçasına Tav başını sallayarak onayladı ve konuyu daha fazla uzatmadı. "Alucard varsa, bu hatırlanası bir turnuva olacak demektir."

"Erkekler bunu niye yapıyorlar?" diye sordu Lila. "Sırf hava olsun diye mi?"

"Sadece erkekler değil," dedi Vasry. "Kadınlar da."

"Hükümdarlığın adına yarışmak üzere seçilmek bir onurdur..."

"Görkemi iyi hoş," dedi Vasry, "ama bu oyunda kazanan her şeyi alır. Kaptanın paraya ihtiyacı olduğundan değil ama."

Tav bakışlarıyla onu uyardı.

"Öylesine büyük bir çanağı," diye araya girdi Olo, "Kral'ın bile vermeye eli gitmez."

Lila bir yandan sohbet eden mürettebatı dinlerken, parmağını masada erimeye başlayan biranın üzerinde gezdirdi. Sihir, maskeler, para... *Essen Tasch* gitgide ilginçleşiyordu.

"Herhangi biri katılabilir mi?" diye merak etti istifini bozmadan.

"Elbette," dedi Tav, "yer edinecek kadar iyilerse."

Lila parmağını biranın üzerinde gezdirmeyi bıraktı ve kimse dökülen sıvının ahşap üzerinde şekiller çizerek hareket etmeye devam ettiğini fark etmedi.

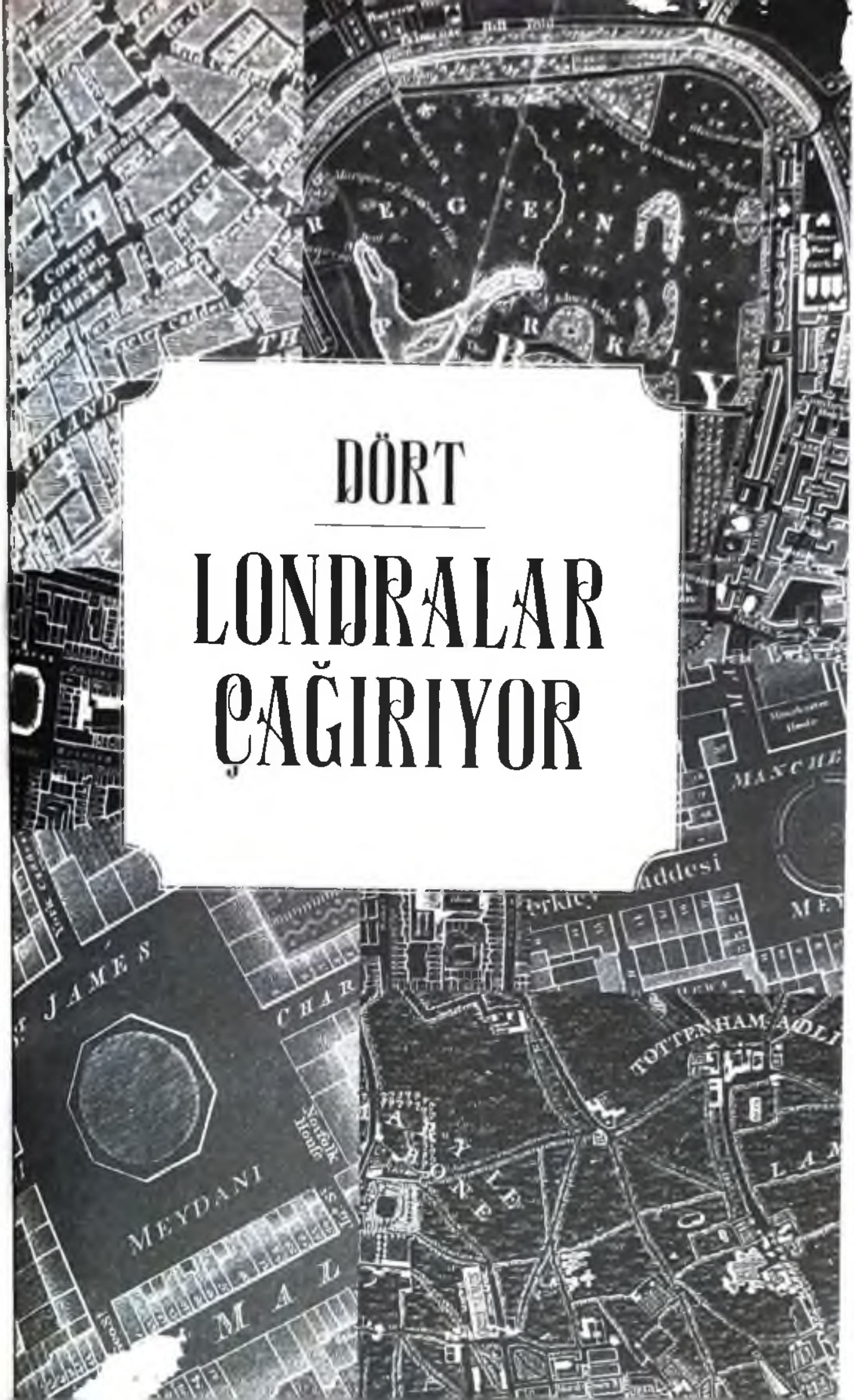
Biri Lila'nın önüne yeni bir içki koydu.

Alucard dikkatleri üzerine çekti.

"Londra'ya," dedi kadehini kaldırarak.

Lila da kendi kadehini kaldırdı.

"Londra'ya," dedi Lila bir bıçak gibi gülümseyerek.

DÖRT

LONDRALAR ÇAĞIRIYOR

I

Kırmızı Londra

Şehir kuşatma altındaydı.

Rhy sarayın en üst balkonunda durup güçlerin toplanmasını izliyordu. Soğuk hava yanaklarını ısırıyor ve yarı pelerinini altın bir bayrak gibi arkasından dalgalandırıyordu.

Çok aşağıda yapılar çarpışıyor, duvarlar yükseliyor ve harlanan ateş ile çeliğe vurma sesleri ahşap, metal ve cam yağmuru halinde çarpışan silahlar gibi yankılanıyordu.

Rhy kendisini kral yerine koyduğunda kendini bu şekilde – tahtta veya ziyafetlerde arkadaşlarıyla kadeh tokuştururken değil de orduları yönetirken– gördüğünü bilmek çoğu kişiyi şaşırtırdı. Şimdiye kadar hiç *gerçek* bir savaş cephesi görmemiş olmasına rağmen –son gerçek savaş altmış yıldan uzun bir zaman önce meydana gelmiş ve babasının askeri güçleri sınır isyanlarını ve sivil ayaklanmalarını her defasında tırmanmalarına izin vermeden bastırmıştı– Rhy bunu karşılayacak hayal gücüne sahipti. İlk bakışta Londra saldırı altındaymış gibi *görünüyordu* ama güçlerin hepsi ona aitti.

Rhy'ın baktığı her yerde şehir düşman askerler tarafından değil platformalar, sahneler, yüzer arenalar ve *Essen Tasch* ile yarışmacılara

ev sahipliği yapacak nehir kenarı çadırlarını kurmakla meşgul taş ustaları ve büyücüler tarafından işgal edilmişti.

"Buradan bakınca," dedi arkasındaki bir adam, "manzara şahane görünüyor." Sözleri kraliyet dilindeydi ama *ostra*'nın Arnes aksanıyla keskinliği azaltılmıştı.

"Gerçekten öyle, Üstat Parlo," dedi Rhy adama dönerek. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Parlo, parşömenleri bir halat gibi yeleğinin çiçekli desenlerine sımsıkı yapıştırarak yarı kaskatı kesilmiş halde ve belli ki balkon ve epey aşağıda kalan kırmızı nehir arasındaki mesafeden huzursuzluk duyarak perişan görünüyordu. Benzi atmış ve zırhlı sırtı duvara yapışık bir halde dururken neredeyse muhafız Vis kadar fena.

Rhy'ın, sırf *ostra*'yı ve muhafızı telaşlandırmak için korkuluklara yaslanası geldi. Bu Kell'in yapacağı türden bir şeydi. Ancak bunun yerine balkonun kenarından geri çekildi ve Parlo da minnettar bir şekilde kapıya doğru bir adım çekilerek aynı hareketi tekrarladı.

"Sizi çatı katına hangi rüzgâr attı?" diye sordu Rhy.

Parlo kolunun altından bir parşömen rulosu çıkardı. "Açılış seremonisi planları, Ekselansları."

"Tabii ya." Planları aldı ama ruloyu açmadı. Parlo bahşiş veya ikram beklercesine orada duruyordu. Rhy sonunda, "Gidebilirsiniz," dedi.

Ostra incinmiş görünüyordu, bunun üzerine Rhy yüzüne en asil gülümsemesini takındı. "Yapmayın, Üstat Parlo, kovulmadınız, azat edildiniz. Buradan bakıldığında manzara şahane olabilir ama hava değil ve çay ile sıcağa ihtiyacınız var gibi. İkisini de alt kattaki galeride bulabilirsiniz."

"Sanırım bu kulağa hoş geliyor... ama planlar..."

"Kendi hazırladığım bir planı çözmek için yardıma ihtiyacım olmaz diye umuyorum. Olursa da sizi nerede bulacağımı biliyorum."

Biraz geçtikten sonra Parlo nihayet başıyla onayladı ve geri çekildi. Rhy derin bir iç çekti ve planları kapının önündeki küçük bir cam masanın üzerine koydu. Parşömen rulosunu açtı ve başı

önceki geceden hâlâ zonklarken kâğıdı bembeyaz parlatan gün ışığı karşısında yüzünü buruşturdu. Geceler Rhy için gitgide zorlaşıyordu. Karanlıktan hiç korkmamıştı; gölgeler gece onu öldürmeye çalıştıktan sonra bile ama bunun sebebi, *önceleri* karanlığın boş olmasıydı. Şimdiyse değildi. Bu *şey* her neyse, güneş batıncaya ve her taraf sessizleşinceye kadar beklediğinde onun havadaki, etrafındaki varlığını hissedebiliyordu. Sessizlikten kastı, *düşünebileceği* bir sessizlikti. Düşünceler, bunlar bekleyen şeylerdi, bir başladılar mı onları susturmak mümkün değil gibiydi.

Azizler aşkına, o kadar uğraşmıştı ki.

Kendine bir bardak çay koydu ve dikkatini tekrar zorla, rüzgârdan köşelerine ağırlık koyduğu planlara çevirdi. Düşünceleri uzak tutma gibi çaresiz bir girişimle üzerine odaklandığı şey işte orada, önüne serilmiş duruyordu.

Is Essen Tasch.

Element Oyunları.

Üç imparatorluk –Vesk, Faro ve tabii ki Arnes– arasındaki uluslararası bir turnuva. Bu hiç de gösterişsiz bir hadise değildi. *Essen Tasch* otuz altı büyücü, bu yolculuğu yapmaya istekli bin kadar zengin izleyici ve elbette kraliyet misafirlerinden oluşuyordu. Vesk prensi ve prensesi. Faro'dan kralın kardeşi. Geleneksel olarak turnuvaya bir önceki kazananın başkenti ev sahipliği yapardı. Kisimyr Vasrin'in kahramanlığı ve Rhy'ın vizyonu sayesinde Londra bu yıl düzenlenecek oyunların göz kamaştırıcı merkezi olacaktı.

Tam ortadaysa Rhy'ın parlak başarısı: ilk yüzer arenalar.

Şehrin her yanı çadırlar ve sahnelerle bezenmişti ama Rhy'ın en büyük gururu, nehir kıyılarından değil, bizatihi nehirden yükselen o üç sahneydi. Evet, bunlar kalıcı değildi ve turnuva bittiğinde sökülecekler di. Ancak diğer yandan *muhteşemlerdi*, stadyum büyüklüğünde sanat eserleri, heykellerdi. Rhy bu muazzam arenaların yapımı için krallıktaki en iyi metal ve toprak işçilerini görevlendirmişti. Sarayın etrafına ustalıkla köprüler ve yürüyüş yolları yapılıyordu ve yukarıdan bakınca bunlar Isle'ın kırmızı

suyundaki altın dalgalanmaları andırıyordu. Stadyum, yelkenliler gibi taştan bir iskelet üzerine gerilmiş brandalarıyla sekizgen biçimindeydi. Bu gövdenin tepesindeki arenaların üstü kapalıydı: İlki yontulmuş pullarla, ikincisi kumaştan tüylerle, üçüncüsüyse çim gibi kürkle kaplıydı.

Rhy izlerken buzdan yontulmuş devasa ejderhalar doğu arenayı çevreleyen nehre indirildiği sırada, ortadakinin üzerinde kesintisiz bir rüzgâr eşliğinde uçurtma misali kanvastan kuşlar uçuyordu. Batı arenada, hepsi farklı pozlarda olan taştan sekiz azametli aslan, stadyumun sekiz ucunu belirliyordu.

Rhy, platformları numaralandırsa da yeterli olabileceğini düşündü ama o zaman da acınası derecede tahmin edilir olurdu. Hayır, *Essen Tasch* için daha fazlası gerekliydi.

Büyük bir gösteri.

Herkesin beklediği buydu. Rhy'ın yapmayı bildiği bir şey varsa, o da kesinlikle gösteriydi. Ancak mesele sadece gösteri değildi. Kell ne kadar dalga geçse de Rhy krallığının geleceğini önemsiyordu. Babası ona turnuvanın sorumluluğunu yüklediğinde bozulmuştu. *Essen Tasch*'ı abartılı bir parti olarak görüyordu ve Rhy eğlence konusunda her ne kadar iyi olsa da daha fazlasını istiyordu: Daha fazla sorumluluk. Daha fazla güç. Bunu Kral'a da demişti.

"İdare hassas bir iştir," diye çıkışmıştı babası. "Her hareket bir amaç ve anlam taşır. Bu turnuva sadece bir oyun değil. Komşu imparatorluklarla barışın devamına katkı sağlarken, bize de herhangi bir tehdit iması olmaksızın onlara kaynaklarımızı gösterme olanağı sunar." Kral parmaklarını birbirine kenetlemişti. "Politika bir savaşa dönüştüğü ana dek bir danstır. Bizse müziği idare ederiz."

Rhy bunun üzerine düşündükçe daha iyi anlıyordu.

Maresh'ler yüzyılı aşkın bir süre boyunca, İmparatorluk Savaşları'nın öncesinden beri, yönetimin başındaydı. *Ostra* eliti onları severdi ve güçlerinden dolayı kraliyet *vestra*'sından kimsenin onlara meydan okuyacak cesareti yoktu. Yüzyıldan daha uzun bir süre idarenin başında olmanın faydası buydu: Kimse Maresh'ler

yönetime gelmeden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Hanedanlığın sonunun asla gelmeyeceğine inanmak kolaydı.

Peki ya diğer imparatorluklar? Kimsenin savaştan *söz* ettiği yoktu –kimse savaştan hiç söz etmemişti– ama memnuniyetsizlik söylentileri sis gibi sınırların ötesine ulaşmıştı. Veskliler yedi çocukla yönetime oynuyorlardı ve Kral'ın erkek kardeşi açtı; Lord Sol-in-Ar'ın Faro tahtını zorlaması an meselesiydi ve Vesk ile Faro gözlerini birbirlerine dikmelerine rağmen, Arnes'in tam ortalarında yer aldığı gerçeği yadsınamazdı.

Bir de Kell vardı.

Rhy her ne kadar kötü şöhretiyle ilgili erkek kardeşine takılsa da, bu Faro ve Vesk için şaka değildi. Bazısı Kell'in Arnes imparatorluğunun kilit taşı olduğuna ve merkezinde o olmadan imparatorluğun parçalanıp yıkılacağına inanıyordu.

Bunun doğru olup olmamasının bir önemi yoktu, komşuları daima bir zafiyet arayışındaydılar çünkü bir imparatorluğu yönetmek *güç*le alakalıydı. Bu aslında bir güç *timsali* olmakla alakalıydı. *Essen Tasch* böyle bir gösteri için biçilmez kaftandı.

Arnes için parlama şansıydı.

Rhy için, sadece bir mücevher değil, bir kılıç olarak da parlama şansıydı. Bir *güç* sembolü olmak istiyordu. Sihir elbette güçtü ama *tek* güç değildi. Rhy, sihir olmadan da güçlü olabileceğini söyledi kendi kendine.

Parmakları balkon korkuluğunu sıkıca kavradı.

Zihninde Holland'ın yeteneğinin hatırası canlandı. Aylar önce sırf Kell gibi güçlü olmak için aptalca bir şey yapmıştı – öyle ki bu neredeyse kendi canına, şehrine, her şeye mal oluyordu. Halkı, onları hayal kırıklığına uğratmanın eşiğinden nasıl son anda döndüğünü asla bilmeyecekti. Rhy Maresh, her şeyden çok, halkının ihtiyaç duyduğu şey olmak istiyordu. Uzun bir süre neşeli, hovarda bir kraliyet üyesine ihtiyaç duyduklarını sanmıştı. Şehrin sıkıntısız olduğunu zannedecek kadar cahil değildi ama önceleri, kendisi de mutlu olursa halkına bir ölçüde mutluluk getirebileceğini düşü-

nürdü; belki de sadece öyle düşünmek *istiyordu*. Ne de olsa onu seviyorlardı. Ancak bir prense yaraşan şey bir krala yaraşmayacaktı.

Korkunç olma, diye geçirdi içinden. Annesi de babası da sağlıklıydı. Ancak insanlar yaşar ve ölürlerdi. Bu, dünyanın doğasında vardı. En azından öyle olmalıydı.

Anılar safra gibi boğazında yükseldi. Acı, kan, korku ve sonunda sessizlik ve karanlık. Kendini bırakmanın teslimiyeti ve geriye döndürülme, düşme hissi gibi gelen o kuvvet, yere çarptığındaki o korkunç ve sarsan acı. Ancak aşağı değil, yukarı düşüyordu. Kendi yüzeyine hızla geri çıkıyordu ve...

"Prens Rhy."

Gözlerini kırpıştırdı ve muhafızı Tolners'ı, uzun boylu, kaskatı ve resmi görünümüyle kapıda dikilirken gördü.

Rhy buz gibi korkuluktan çekerken parmakları acıyordu. Konuşmak için ağzını açtığında kan tadı aldı. Dilini ısırmış olmalıydı. *Üzgünüm, Kell,* diye geçirdi içinden. Acının bir başkasınınkiyle bağlantılı olduğunu bilmek; ne zaman canın yansa onunkinin de yandığını ve ne zaman onun canı yansa sebebinin sen olduğunu bilmek garip bir şeydi. Bugünlerde, Kell, ince buz üstünde yürür gibi adımlarına dikkat ederken, Rhy sanki Kell'in sıkıntılarının sebebiydi; hepsi Rhy'ın yüzündendi. Bu bir son bile değildi, adil değildi. Kell'in *acısı* Rhy'ın ellerindeyken, Rhy'ın *hayatı* da Kell'in ellerindeydi.

"İyi misiniz?" diye üsteledi muhafız. "Solgun görünüyorsun."

Rhy soğumuş çay bardağını aldı ve metalik tadı gidermek için ağzını çalkalayarak titreyen parmaklarıyla bardağı kenara koydu.

"Söylesene, Tolners," dedi önemsiz bir hava takınarak. "Canımı koruması için bir değil *iki* adama ihtiyacım olacak kadar tehlike altında mıyım?" Rhy, hâlâ dışarıdaki soğuk taşa dayalı duran ilk muhafızı işaret etti. "Yoksa zavallı Vis bayılmadan onu rahatlatmaya mı geldin?"

Tolners, Vis'e baktı ve hızlı bir baş hareketiyle işaret etti. Öteki muhafız minnettar bir biçimde balkon kapılarından odanın gü-

venli ortamına geri girdi. Tolners duvarın önünde değil, hazır olda Rhy'ın önünde duruyordu. Kırmızı pelerini her zamanki gibi soğuk rüzgârda uçuşuyordu. Altın rengi miğferi kolunun altında, zırhını tastamam kuşanmıştı. Bir adamdan ziyade bir heykeli andırıyordu ve o an Rhy –çoğu zaman olduğu gibi– eski muhafızları Gen ve Parrish'e özlem duydu. Komikliklerini, sürekli takılmalarını ve onlara kendisinin bir prens olduğunu unutturabilmesini; bazen de onların *Rhy'a* bir prens olduğunu unutturabilmelerini özlüyordu.

Aksilik etme, diye düşündü Rhy. *Aynı anda hem gücün sembolü hem de sıradan bir adam olamazsın. Bir seçim yapmak zorundasın. Doğru olanı seçmek zorundasın.*

Balkon birdenbire kalabalık geldi. Rhy planları masanın üzerinden aldı ve kendi odasının sıcak ortamına geçti. Kâğıtları bir kanepenin üzerine bıraktı ve daha sert bir içki için büfeye yöneldiği sırada masanın üzerindeki mektubu fark etti. Ne zamandır oradaydı?

Rhy'ın bakışları muhafızlarına çevrildi. Vis, pelerininin sökük bir ipliğiyle oyalanarak koyu ahşap kapıların önünde duruyordu. Tolners hâlâ balkonda duruyor, kaşlarını hafifçe çatarak turnuva inşaatına bakıyordu.

Rhy mektubu alıp açtı. Mesaj İngilizce veya Arnesçe değil, siyah kargacık burgacık bir yazıyla, Rhy'a yıllar önce öğretilen nadir bir sınır diyalekti olan Kas-Avnes dilinde yazılmıştı.

Sihre değil insanlara ait olduğu sürece dillerle arası hep iyi olmuştu.

Rhy diyalekti görünce gülümsedi. Şifreli yazmak kadar akıllıcaydı ve çok daha az dikkat çekiciydi.

Notta şöyle yazıyordu:

Prens Rhy,

Samimiyetle kınıyorum ve zayıf da olsa, ikinizin de aklınızı başınıza devşirmeniz umudumu koruyorum. Aksi takdirde gerekli ayarlamaları yaptım; sorun çıkmamasını ümit ediyorum. Gayretlerinizin bedelini bu öğleden sonra

konuşacağız. Belki buhar berraklığı beraberinde getirir. Kararınız ne olursa olsun, bu sona erdiğinde Londra Mabedi'ne hatırı sayılır bir bağış yapılmasını umarım.

Hizmetkârınız, büyüğünüz ve Aven Essen,
Tieren Serense

Çanlar nehrin karşısındaki mabetten yankılanarak şehre yayılırken Rhy notu kenara koydu.

Belki buhar berraklığı beraberinde getirir.

Rhy ellerini çırparak muhafızları yerlerinden sıçrattı.

"Beyler," dedi bornozuna uzanarak. "Sanırım hamama girme havasındayım."

II

Suyun altındaki dünya ılık ve durağandı.

Rhy başı dönene, nabzı gürültüyle atana dek, kalabildiği kadar suyun altında kaldı; ne zaman ki göğsü ağrımaya başladı, suyun yüzeyine çıkarak ciğerlerini havayla doldurdu.

Kraliyet hamamlarını seviyordu; yorucu öğleden sonralarını defalarca burada geçirdiyse de yalnız kalma fırsatını nadiren bulmuştu. Gürültücü refakatçilerinin mermerde yankılanan kahkahalarına, onların oyuncu kucaklamalarına, tene çarpan öpücüklere alışkındı ama bugün belli belirsiz su damlamaları dışında hamama sessizlik hâkimdi. Rhy beline gelen havuzda yürürken muhafızları kapının iki yanında duruyordu, bir çift hizmetkâr da ellerinde sabun, yağ ibrikleri, fırça, bornoz ve havlularla hazır olda bekliyordu.

Kenarları cam ve altın işlemeli cilalı siyah taştan geniş, derin havuz mekânın yarısını kaplıyordu. Ancak vitray camlı yüksek, ince pencerelerle bölünen dış duvar ve kemerli tavanlarda ışıklar dans ediyordu.

Yüzeye çıkışıyla su hâlâ dalgalanıyordu, dalgalanmaların durulmasını beklerken parmaklarını yüzeyde gezdirdi.

Bu çocukken oynadığı bir oyundu; suyun yüzeyini dümdüz hale getirmeye çalışırdı. Sihirle değil, sadece sabırla. Daha küçükken bekleme konusunda elementleri çağırmaktan bile kötüydü

ama bugünlerde iyiye gidiyordu. Hamamın tam ortasında durdu ve nefesini yavaşlattı, suyun cam gibi durulmasını ve pürüzsüzleşmesini izledi. Çok geçmeden yansıması ayna netliğinde yüzeye yayıldı ve Rhy siyah saçlarını ve kehribar gözlerini inceledikten sonra bakışları aynı şekilde kahverengi omuzlarından göğsündeki ize kaydı.

Halkalar hem sezgisel hem yabancı bir biçimde iç içe geçti. Bu bir ölüm ve yaşam sembolüydü. Odaklandı ve kulaklarındaki kalp atışının farkına vardı; Kell'in kalp atışının yankısı; iki kalp atışının sesi giderek arttı, ta ki Rhy sesin, suyun camı andıran durağanlığının bozulmasını bekleyene kadar.

Belirsiz bir huzur aura'sı gitgide yükselen kalp atışını kesti.

"Ekselansları," dedi Vis kapıdaki yerinden. "Bir..."

"Gelsin," dedi Prens sırtı muhafıza dönük bir vaziyette. Gözlerini kapadı ve çıplak ayaktan çıkan adım seslerine, taş yüzeylere sürtünen cüppenin hışırtılarına kulak verdi; sessizdi ama kardeşinin kalp atışlarını bastıracak kadar da gürültülüydü.

"İyi günler, Prens Rhy." *Aven Essen*'in sesi alçak bir uğultu halinde çıkıyordu; Kral'ınkinden daha yumuşak ama yine de güçlüydü. Gürdü.

Rhy yüzüne yayılan tebessümle yavaşça rahibe döndü. "Tieren. Bu ne hoş bir sürpriz."

Londra Mabedi'nin başrahibi iri bir adam değildi ama beyaz cüppesinin içinde kaybolmamıştı. Tam tersine, sabit dururken bile etrafında hafifçe hışırdayan kumaşın içini dolduruyordu. Onun varlığıyla ortamın havası değişti; kar gibi her şeyin üzerine çöken bir sakinlik hâkimdi. Bu iyiydi çünkü Tieren sanki tenin ve kemiğin ardında yatan düşünceleri, istekleri ve ruhları görebiliyormuş gibi hissedip ondan uzak durmaya çalışan insanların kapıldığı huzursuzluğu bastırabiliyordu. Muhtemelen Vis'in şimdi gözlerini botlarına dikmesinin sebebi de buydu.

Aven Essen birçokları için göz korkutucu biriydi –tıpkı Kell gibi, diye düşündü Rhy– ama onun için Üstat Serense her zaman *Tieren* olmuştu.

"Kötü bir zamanlamaysa..." diye başladı rahip, ellerini cüppesinin kolları içinde birbirine kenetleyerek.

"Hiç de değil," dedi Rhy, havuzun her yanını saran cam merdivenlerden çıkarken. İçerideki bakışların göğsüne kaydığını hissedebiliyordu: Bu yalnızca bronz tenine dağlanmış bir sembol değil, aynı zamanda Astrid'in bıçağının saplandığı kaburgalarının arasındaki yara iziydi. Ancak soğuk hava çökmeden ya da bakışlar daha fazla üzerinde gezinmeden, hizmetkârlardan biri onu pelüş kırmızı bir bornoza sardı. "Bizi yalnız bırakın lütfen," dedi odadakilere seslenerek. Hizmetkârlar hemen geri çekildiler ama muhafızı oyalandı. "Sen de, Vis."

"Prens Rhy," diye başladı, "benim çıkmamam..."

"Sorun yok," dedi Rhy usulca. "*Aven Essen*'in bana zarar verme niyetinde olduğunu sanmıyorum."

Tieren'in gümüş beyazı kaşları hafifçe kalktı. "Onu zaman gösterecek," dedi rahip sakince.

Vis geri çekilirken bu sözler üzerine yeniden durdu. Rhy iç çekti. Krallığın vârisi ve Antari söz konusu olduğunda, Kara Gece'den bu yana kraliyet muhafızlarına sıkı talimatlar verilmişti. Babasının tam olarak hangi ifadeleri kullandığını bilmiyordu ama bu ifadelerin, *ölüm tehdidi altında* ve *onları gözünüzün önünden ayırmayın* sözcüklerini içerdiğinden emindi.

Babasının katı buyruklarına benzetmeye çalışarak, "Vis," dedi usulca. "Sürekli varlığınla bana ve başrahibe hakaret ediyorsun. Burada tek bir giriş çıkış kapısı var. Tolners'la birlikte kapının diğer tarafında dur ve orayı *koru*."

Taklidi ikna edici olmalıydı, zira Vis başıyla onayladı ve gönülsüzce geri çekildi.

Tieren, beyaz cüppesi etrafında toplanarak duvarın önündeki geniş taş bankın üzerine oturdu. Rhy da gelip yanına oturdu ve sırtını taşlara yasladı.

"Bu ekipte hiç mizah duygusu yok," dedi Tieren yalnız kaldıklarında.

"Hem de hiç," diye yakındı Rhy omuzlarını çevirerek. "Yemin ederim, samimiyet kendince bir ceza."

"Turnuva hazırlıkları iyi gidiyor mu?"

"Evet," dedi Rhy. "Arenalar neredeyse hazır ve imparatorluk çadırları lüks biçimde donatıldı, büyücüleri neredeyse kıskanacağım."

"Lütfen bana *senin* de yarışmayı düşündüğünü söyleme."

"Kell'in beni hayatta tutmak için yaşadığı onca şeyden sonra mı? Bu berbat bir teşekkür olurdu."

Tieren'in kaşları çatıldı. Başkasında belli olmazdı ama *Aven Essen*'in sakin yüzünde bu bir hoşnutsuzluk belirtisi olarak kendini ele veriyordu. (Tieren her ne kadar o kendine has alın kırışıklığını sadece Kell ve Rhy'ın anlayabildiğini iddia etse de.)

"Kell demişken..." dedi Rhy.

Tieren'in bakışları keskinleşti. "Bir kez daha mı düşündün?"

"Bunu gerçekten yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Umut işte."

Rhy başını iki yana salladı. "Kaygılanmamız gereken bir şey var mı?"

"Aptalca planlarınız dışında mı? Sanmıyorum."

"Ya miğfer?"

"Hazır olacak." *Aven Essen* gözlerini kapadı. "Dalavereler için artık çok yaşlandım."

"Buna ihtiyacı var, Tieren," diye üsteledi Rhy. Sonra yapmacık bir gülümsemeyle, "Kaç *yaşındasın*?" diye sordu.

"Yeterince yaşlıyım," diye yanıtladı Tieren. "Neden?" Tek gözünü açtı. "Kır saçlarımdan mı belli oluyor?"

Rhy gülümsedi. Tieren'i tanıdığından beri saçları hep gümüş beyazıydı. Rhy ihtiyar adamı severdi ve Tieren'in düşündüğünün

aksine, onun da Rhy'ı sevdiğinden şüpheleniyordu. *Aven Essen* olarak bu şehrin koruyucusu, yetenekli bir şifacısı ve Kral'ın çok yakın bir ahbabıydı. Gücünü elde ettiğinde Kell'e akıl hocalığı etmiş; ne zaman hastalansa, aptalca bir şey yapsa ve yakalanmak istemese Rhy'ı korumuştu. Rhy ve Kell yıllardır yaşlı adamın başını boş bırakmamışlardı.

"Biliyor musun," dedi Tieren yavaşça, "birilerinin yara izini görmesi konusunda sahiden daha dikkatli olmalısın."

Rhy hakarete uğramış gibi baktı. "*Sürekli* giyinik olmamı bekleyemezsiniz, Üstat Tieren."

"Sanırım çok şey istemiş olurdum."

Rhy başını arkadaki taşlara yasladı. "İnsanlar bunun sadece o geceden kalma bir yara izi olduğunu sanıyorlar," dedi, "zaten öyle, *Kell* giyinik kaldığı sürece –ki dürüst olalım, bu *çok daha* kolay bir istek– kimse ne olduğunu fark etmeyecektir."

Tieren hoşnutsuzluk belirtisi olarak iç çekti. Doğrusu bu iz Rhy'ı itiraf etmek istediğinden daha fazla huzursuz ediyordu ve onu saklamak bir lanetmiş gibi hissettirmekten başka işe yaramıyordu. Tuhaf bir şekilde bir tek o vardı. Rhy kollarına, göğsüne baktığında, sihirden kalan gümüşi yarık ve altında çok küçük ve soluk görünen bıçak yarası dışında çok az yara izi taşıdığını gördü. Damga hoş değildi ama kazandığı ve birlikte yaşaması gereken bir yara iziydi.

"İnsanlar aralarında konuşuyorlar," dedi Tieren.

"Onu saklamak için olduğundan daha fazla çaba gösterirsem, bu sadece *daha fazla* konuşmalarına yol açacaktır."

Holland'ın güç yeteneğini kabul etmek yerine Tieren'e zayıflık hakkındaki korkularımı açık etsem ne olurdu? diye düşündü Rhy. *Rahip ne diyeceğini, nasıl yardım edeceğini bilir miydi?* Rhy olaydan birkaç hafta sonra Tieren'e itirafta bulunmuştu. Yaşlı adamdan azar duymayı bekleyerek ona tılsımı –aidiyet efsununu– kabul ettiğini söylemişti. Tieren azarlamak yerine dinlemiş, ancak Rhy söyleyeceklerini bitirdiğinde konuşmuştu.

"Güç ve güçsüzlük girift şeylerdir," demişti *Aven Essen*. "Birbirlerine öyle benzerler ki genellikle onları birbiriyle karıştırırız; tıpkı sihir ve gücü karıştırdığımız gibi."

Rhy bu yanıtı ciddiyetten uzak bulmuştu ama takip eden aylarda, Tieren bunun hatırlatıcısı ve bir destek olarak Rhy'ın yanında durmuştu.

Şimdi Tieren'e baktığında, adam yüzeyindeki yansımasında veya buharda bir şey görebiliyormuşçasına gözlerini suya dikmişti.

Belki Rhy da bunu yapmayı, kehanette bulunmayı öğrenebilirdi. Ne ki Tieren bir keresinde ona, dikkatle bakmanın içine bakmakla aynı şey olmadığını söylemişti ve Rhy, bunu yapmak için gereğinden fazla zaman harcamak isteyip istemediğinden emin değildi. Yine de herkesin *bir şeyler* yapabilme yeteneğiyle doğduğu ve yeterince ararsa onun (yeteneğinin, *amacının*) ne olduğunu bulacağı hissinden –umudundan– kurtulamıyordu.

"Ee," dedi Rhy sessizliği bölerek, "su hoşuna gitti mi?"

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Yapacak çok şey var."

Tieren iç geçirdi. "Görünüşe göre fikrini değiştirmeyeceksin..." Cüppesinin katlı kollarından bir parşömen çıkardı. "Nihai yarışmacılar listesi."

Rhy doğruldu ve kâğıdı aldı.

"Önümüzdeki bir iki gün içinde ilan edilecek," diye açıkladı rahip, "Faro ve Vesk'teki listeler de gelir gelmez. Ancak ilk sen görmek istersin diye düşündüm." Ses tonunda bir şey vardı, nazik bir uyarı. Rhy neyle karşılaşacağından emin olamayarak gergin parmaklarıyla kurdeleyi çözüp parşömeni açtı. Şehrin *Aven Essen*'i olarak, Arnes'in on iki temsilcisini seçmek Üstat Tieren'in göreviydi.

Rhy listeyi taradı ve dikkatini ilk çeken *Kamerov Loste* oldu –gerçekleşmiş bir kurgu olan bu adı görmesiyle heyecana kapıldı– ve gözü aşağıdaki bir ada takıldı, güllerin arasına gizlenmiş bir diken.

Alucard Emery.

Rhy yüzünü buruşturup irkildikten sonra isim karşısında çileden çıktı. "Nasıl?" diye sordu alçak, neredeyse boş bir sesle.

"Görünüşe göre," dedi Tieren, "ipleri elinde tutabilen bir tek sen değilsin. Sinirlenmeden önce şunu bilsen iyi olur, Emery senin çiğnediğinden *çok daha* az kural çiğnedi. Hatta teknik olarak, çiğnediği hiçbir kural yok. Sonbaharda, *Kule* limanda demirliyken, seçmeler için bana geldi ve gördüğüm kadarıyla listedeki diğerleri arasında en güçlüsü. İki hafta önce kız kardeşi hem listedeki yerini hatırlatmak hem de katılım dilekçesini sunmak için bana geldi ama bana kalırsa, asıl istediği kardeşinin eve dönmesiydi. Bu yeterli değilse bir de yasal boşluk meselesi var."

Rhy kâğıdı buruşturmamak için kendini zor tutuyordu. "Ne yasal boşluğu?"

"Emery yarışmak üzere üç yıl önce davet edilmişti ama..." Tieren huzursuz görünerek tereddüt etti. "Bazı koşulların buna engel olduğunu ikimiz de biliyoruz. Listede yer alma hakkına sahip."

Rhy havuza geri girip suyun altında kaybolmak istiyordu. Bunun yerine kâğıdı düzgün bir biçimde rulo yaptı ve iple tekrar bağladı.

"Ben de mutlu olursun diye düşünmüştüm," dedi Tieren. "Gençlerin gizemini ve deliliğini belli ki çözememişim."

Rhy boynunu, sonra omzunu ovuşturarak öne doğru iki büklüm eğildi. Parmakları kalbinin üzerindeki yara iziyle buluştu ve izlerin üzerinde dalgın dalgın gezdirdi; bu yeni bir alışkanlıktı. Derisi gümüşi ve pürüzsüzdü, hafif bir çıkıntısı vardı ama o mührün eti, kemiği ve ruhu delip içinden geçtiğini biliyordu.

"Bir bakayım," dedi Tieren ayağa kalkarak.

Rhy dikkatinin dağılmış olmasına minnettardı. Başını yana eğdi ve adamın, soğuk ve kuru elini önüne, diğerini arkasına bastırarak omzunu incelemesine izin verdi. Rhy büyünün çizgileri boyunca yayılan garip bir sıcaklık hissetti. "Bağ zayıfladı mı?"

Rhy başını iki yana salladı. "Bilakis, daha da güçleniyor gibi. Başlangıçta yankıları azdı ama şimdi hissettirdiği... sadece acı da

değil, Tieren. Haz, yorgunluk. Aynı zamanda öfke, huzursuzluk. Mesela şu an kafamı boşaltsam, Kell'in," kardeşine uzanırken tereddüt etti, "bitkinliğini hissedebiliyorum. Çok yorucu."

"Mantıklı," dedi Tieren ellerini indirerek. "Bu sadece fiziksel bir bağ değil. Kell'le ikiniz bir yaşam gücünü paylaşıyorsunuz."

"Benim *onunkini* paylaştığımı kastediyorsun," diye düzeltti Rhy. Kendi hayatı, göğsüne saplanan bir hançerle kesilmişti. Kell'e bağlı olduğu hortumdan besleniyordu. Hamamın sıcağı geçmişti ve Rhy yorgun, üşümüş hissediyordu.

"Kendinize acımanız size yakışmıyor, Ekselensları," dedi Tieren ayaklarını sürüyerek kapıya yönelirken.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Rhy arkasından, parşömeni kaldırarak. "Bunun için."

Tieren bir şey demedi, hafifçe kaşını çattı –işte yine aynısı, o çizgi– ve kayboldu.

Rhy banka geri çöktü ve listeye yeniden göz gezdirdi, Kamerov'un adı Alucard'ınkine çok yakındı.

Kesin olan bir şey vardı.

Bu feci bir turnuva olacaktı.

III

Muhafızlar, planlandığı gibi, Kell'i Naresh Kas'ın girişinde karşıladılar.

Fıçı gibi göğsü, beyazlaşan şakakları ve sakalıyla Staff ile güneş yanığı ten rengi ve siyah bukleli saçlarıyla genç ve neşeli Hastra. *En azından o hoş biri,* demişti Rhy aylar önce yeni muhafızları gördüğünde. Kendi muhafızları Tolners ile Vis ne hoş bir dış görünüme ne de mizah duygusuna sahip olduklarından Prens bozuk atıyordu.

"Beyler," dedi Kell, paltosu ara sokakta süzülerek. Muhafızlar üşümüş görünüyorlardı, acaba onu ne zamandır bekliyorlar diye merak etti.

"Size içecek sıcak bir şeyler getirirdim ama..." *Kurallar,* dercesine boş ellerini havaya kaldırdı.

"Sorun değil, Üstat Kell," dedi Hastra sıktığı dişleri arasından, iğnelemeyi anlamayarak. Öte yandan Staff hiçbir şey demedi.

Üzerini hemen orada aramama nezaketini gösterseler de, Kell saraya doğru giderken sessizce peşinden yürümeye koyuldular. Küçük alaylarına çevrilen bakışları hissedebiliyordu, dikkat çekmeden halkın arasına karışma şansı, ışıltılı zırhları ve kırmızı pelerinleriyle kendisine eşlik eden kraliyet muhafızlarının varlığıyla altüst olmuştu.

Kell şu an karşılaştığı gerçekliğe nazaran dalavereleri, takip edilme kuşkusu içinde olmayı tercih ederdi, yine de omuzlarını

dikleştirdi, başını yukarı kaldırdı ve bir esir gibi hissetse de kendisine kraliyetten biri gibi göründüğünü hatırlatmaya çalıştı.

Yanlış bir şey dahi yapmamıştı; bugün yapmamıştı ve azizler biliyordu ya, eline fırsat geçmişti. *Birkaç* fırsat geçmişti.

Nihayet buz tutmuş çiçeklerle bezeli saray basamaklarına vardılar.

"Kral?" diye sordu Kell kapıdan içeri girerlerken.

Staff, harlı bir şöminenin yanında birkaç *ostra*'yla sohbet eden Kral Maxim'in bulunduğu bir salona götürdü onu. Kral, Kell'i gördüğünde onları odadan çıkardı. Kell'in başı dikti ama hizmetkârların hiçbiri onunla göz göze gelmediler. Çıktıklarında Kell'in yaklaşması için başıyla işaret etti.

Kell odanın ortasına ilerledikten sonra davetkâr olduğu kadar meydan okuma da sayılacak bir hareketle kollarını iki yana açarak Staff ve Hastra'ya işaret etti.

"Dramatik olma," dedi Maxim.

Muhafızlar öne doğru ilerlerken kararsız görünme nezaketini gösterdiler.

Staff paltosunu çıkarmasına yardım eder, Hastra gömleğini, pantolonunu ve botlarının dil kısımlarını yoklarken Kell sertçe, "Rhy'dan bulaşmış olmalı, Majesteleri," dedi. Üzerinde bir şey yoktu ve o bulunmasını istemediği sürece paltosunda hiçbir şey bulamazlardı. Bazen paltonun kendi kafasına göre takıldığından endişe ediyordu. Şimdiye kadar ceplerinde istediğini bulmayı başaran tek kişi Lila olmuştu. Bunu nasıl yaptığını asla çözememişti. Hain palto.

Staff ceplerin birinden Gri Londra mektubunu çıkardı ve mektubu Kral'a teslim ettikten sonra paltoyu Kell'e geri uzattı.

"Kral nasıldı?" diye sordu Maxim mektubu alırken.

"Ölü," dedi Kell. Bu yanıt Kral'ı gafil avladı. Kell ziyaretini ve Vekil Prens'in –artık IV. George'du– sihre yönelik yeni ilgisini aktardı. Hatta teklifi *reddettiğine* bilhassa vurgu yaparak yeni kralın ona rüşvet vermeye kalkıştığından bile söz etti.

Maxim sakalını sıvazladı, canı sıkılmışa benziyordu ama bir şey demedi ve Kell'e, çıkabileceğini söyleyen bir el hareketi yapmakla yetindi. Kell keyfinin kaçtığını hissederek döndü ama Staff ve Hastra peşinden gitmeye hazırlandıkları sırada Maxim onları geri çağırdı.

"Onu yalnız bırakın," dedi ve Kell odasına geri kaçarken o küçük nezaket için minnettar kalmıştı.

Rahatlığı fazla sürmedi. Odalarına açılan kapılara vardığında iki muhafızı daha önünde beklerken buldu. Bunlar Rhy'ın adamlarıydı.

"Azizler aşkına, yemin ederim çoğalıp duruyorsunuz," diye mırıldandı.

"Efendim?" dedi Tolners.

"Yok bir şey," diye homurdandı Kell yanlarından geçerken. Tolners ve Vis'in, *onun* kapısının önünde konuşlanmasının tek bir nedeni olabilirdi.

Rhy'ı, sırtı Kell'e dönük, odanın ortasında dikilmiş, boy aynasında kendini incelerken buldu. Bulunduğu açıdan Kell, Rhy'ın yüzünü göremiyordu ve bir an zihninde Rhy'ın, onun uyanmasını beklerkenki anısı canlandı ancak o elbette Rhy değildi, onun tenine bürünmüş Astrid'di ve o zaman kendi odasında değil, Rhy'ın odasındalardı. Ancak ayrıntılar bir anlığına bulanıklaştı ve geçmiş parça parça hafızasında bütünleşmeden önce, Kell kendini Rhy'ın üzerinde bir kolye ya da efsun var mı diye ararken buldu.

"Tam zamanında," dedi Rhy ve dudaklarından gelen sesin şüphesiz erkek kardeşine ait olduğunu fark edince Kell gizliden bir rahatlama duydu.

Rahatlama hissi yerini kızgınlığa bırakarak, "Seni odama getiren nedir?" diye sordu.

"Macera. Entrika. Kardeş ilgisi. Belki de," diye devam etti Prens miskin miskin, "aynana, o sürekli asık suratın dışında bakacağı bir şey veriyorumdur."

Kell sert sert bakınca Rhy gülümsedi. "Ah, işte! O meşhur çatık kaşlar."

"Ben kaşlarımı çatmıyorum," diye homurdandı Kell.

Rhy kendi yansımasına kuşkulu bir bakış attı. Kell iç çekti ve paltosunu en yakın kanepeye attıktan sonra odasının dışındaki girintiye yöneldi.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Rhy arkasından.

"Bekle," diye geri seslendi Kell aralarındaki kapıyı kapatarak. Bir mum yandı ve mumun ışığında, ahşaba çizilmiş sembolleri gördü. Diğer işaretler arasında kanla yeni çizilmiş olan, Disan'a açılan bir kapıydı. Bu kapı Windsor Kalesi'ne açılıyordu. Kell uzandı ve izi, belirsizleşip silininceye kadar ovuşturdu.

Kell geri döndüğünde, Rhy, Kell'in en sevdiği koltuğunda oturuyordu; onu balkon kapılarına değil de odaya bakar bir konumda yerini değiştirmişti. "Bu da neydi şimdi?" diye sordu elini başına yaslayarak.

"O benim koltuğum," dedi Kell dümdüz bir şekilde.

"Bu eski püskü şeyi diyorsun," dedi Rhy, Kell'in ona ne kadar düşkün olduğunu bilerek. Prens ayağa kalkarken açık altın rengi gözlerinde bir muziplik vardı.

"Hâlâ başım ağrıyor," dedi Kell. "Yani beni başka bir gezintiye zorlamak için geldiysen..."

"Burada olma sebebim o değil," dedi Rhy büfeye geçerek. Kendine içecek bir şey doldurmaya koyuldu, Kell hiç de nazik olmayan bir şey diyecekken bunun sadece çay olduğunu gördü.

Başıyla kanepelerden birini işaret etti. "Otursana."

Kell inadına ayakta dururdu ama yolculuktan yorgun düşmüştü, en yakındaki kanepeye geçti. Rhy çayını hazırladı ve karşısına oturdu.

"Evet?" dedi Kell.

"Tieren'in sana sabrı öğrettiğini sanıyordum," diye çıkıştı Rhy. Çayını masaya koydu ve altından ahşap bir kutu çıkardı. "Özür dilemek istedim."

"Ne için?" diye sordu Kell. "Yalan söylediğin için mi? İçtiğin için mi? Kavga ettiğin için mi? Sonu gelmeyen..." Ancak Rhy'ın yüz ifadesindeki bir şey onu durdu.

Prens siyah buklelerini yüzünden geri çekince Kell onun daha yaşlı göründüğünü fark etti. *Yaşlı* değil –Rhy henüz yirmisindeydi, Kell'den bir buçuk yaş küçüktü– ama yüz hatları keskinleşmişti. Işıl ışıl gözleri eskisi kadar şaşkın değildi, daha yoğun bakıyordu. Büyümüştü ve Kell bunun, doğa ve zamanın kaçınılmaz bir süreci mi yoksa yaşananlardan sonra gençliğinin artakalan son demleri mi diye merak etmekten kendini alamadı.

"Bak," dedi Prens, "yaşananların kolay olmadığını biliyorum. Geçtiğimiz birkaç ay daha da zordu. Ayrıca bunu daha da berbat ettiğimin farkındayım."

"Rhy..."

Prens onu susturmak için elini kaldırdı. "Güçlük çıkardım."

"Ben de," diye itiraf etti Kell.

"Sahiden de çıkardın."

Kell kendini gülerken buldu ama başını iki yana salladı. "Bir hayata tutunmak bile zor, Rhy. İkisi birden..."

"Bir yolunu bulacağız," diye üsteledi Prens. Sonra omuz silkti. "Ya da sen ikimizi birden öldüreceksin."

"Nasıl bu kadar laubali bir biçimde böyle bir şey diyebiliyorsun?" diye tersledi Kell doğrularak.

"Kell." Rhy, dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. "Ben ölmüştüm."

Sözcükler havada asılı kaldı.

"Ben *ölmüştüm,*" diye tekrarladı, "ve sen beni tekrar hayata döndürdün. Sen zaten bana sahip olmamam gereken bir şey verdin." Bunu derken yüzüne bir gölge düştü ve anında yok oldu. "Yeniden yitip gitse," diye sürdürdü, "iki kez yaşamış sayılacağım. Tüm bunlar ödünç."

"Hayır," dedi Kell sertçe, "satın alındı, bedeli ödendi."

"Ne kadar süreliğine?" diye karşı çıktı Rhy. "Satın aldığın şeyi ölçemezsin. Bedelinden nefret etsem de bana bahşettiğin hayat için minnettarım. Ancak ne yapmayı planlıyorsun, Kell? Sonsuza dek yaşamayı mı? Ben bunu istemiyorum."

Kell kaşlarını çattı. "Ölmeyi mi yeğlersin?"

Rhy yorgun görünüyordu. "Ölüm hepimize gelecek, kardeşim. Ondan sonsuza dek saklanamazsın. Sen de ben de bir gün *öleceğiz*."

"Bu seni korkutmuyor mu?"

Rhy omuz silkti. "Ondan korkarak geçireceğim muhteşem bir hayatı boşa harcama düşüncesi kadar değil. Buradan maksatla..." Kutuyu Kell'e doğru itti.

"Nedir bu?"

"Barış teklifi. Bir hediye. İyi ki doğdun."

Kell kaşlarını çattı. "Doğum günüme daha bir ay var."

Rhy çayını altı. "Nankörlük etme. Al işte."

Kell kutuyu dizlerinin üzerine koydu ve kapağı kaldırdı. İçinde bir yüz ona bakıyordu.

Bu, çenesinin üzerinden başının tepesine ve kafatasının köküne doğru kıvrılan yekpare metalden bir miğferdi. Bir boşluk ağzı, bir kavis burnu oluşturuyor ve kaş gibi bir vizör de onu takan kişinin gözlerini saklıyordu. Bu belli belirsiz şekillerin dışında maskedeki tek işaret, her biri iki kulağın üzerindeki bir çift kanattı.

"Savaşa mı katılıyorum?" diye sordu Kell kafası karışık bir şekilde.

"Öyle de denebilir," dedi Rhy. "Bu senin masken, turnuva için."

Kell az kalsın miğferi elinden düşürüyordu. "*Essen Tasch* mı? Sen aklını mı yitirdin?"

Rhy omuz silkti. "Hiç sanmıyorum. Sen yitirmediğin sürece..." Duraksadı. "Sence öyle mi oluyor? Yani, bence..."

"Ben bir Antari'yim!" Kell sesini yükseltmemeye çalışarak sözünü kesti. "Maresh kralının evlatlık oğluyum, Arnes imparatorluğundaki, belki de *dünyadaki* en güçlü büyücüyüm..."

"Dikkat et, Kell, egon kendini ele veriyor."

"...ve sen gelmiş benim imparatorluklar arası bir turnuvada yarışmamı istiyorsun."

"Büyük, güçlü *Kell*'in yarışamayacağı belli," dedi Rhy. "Bu şike olurdu. Bir savaşa yol açabilir."

"*Kesinlikle.*"

"O yüzden kılık değiştireceksin."

Kell başını iki yana sallayarak inledi. "Bu delilik, Rhy. Ayrıca sen bunun işe yarayabileceğini düşünecek kadar delirmiş olsan bile Tieren buna asla izin vermez."

"Ah, evet. Başta izin vermedi. Benimle çetin bir mücadele verdi. Buna delilik dedi. Bize ise aptallar..."

"Benim fikrim bile değildi!"

"...ama sonunda bir şeyi onaylamak ile ona izin vermenin aynı şeyler olamadığını anladı."

Kell'in gözleri kısıldı. "Tieren neden fikrini değiştirsin ki?"

Rhy yutkundu. "Çünkü ona gerçeği söyledim."

"Neymiş o?"

"Buna ihtiyacın olduğu."

"Rhy..."

"Buna *ihtiyacımız* olduğu." Bunu derken yüzünü hafifçe ekşitti.

Kell kardeşinin gözlerine bakarak tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

Rhy koltuktan kalktı. "Bedeninden dışarı çıkmak isteyen bir tek sen değilsin, Kell," dedi odayı arşınlarken. "Bu tutsaklığın nasıl canını sıktığını görüyorum." Hafifçe göğsüne vurdu. "*Hissediyorum.* Dövüşecek kimse olmadan Çanak'ta saatlerce antrenman yapıyorsun ve Holland'dan beri, Dane'lerden beri, Kara Gece'den bu yana bir gün olsun huzur bulmadın. Gerçeği duymak istiyorsan, sen kendini biraz bırakmadığın sürece," Rhy durdu, "seni kendi ellerimle boğazlayacağım."

Kell yüzünü buruşturdu ve kucağındaki maskeye baktı. Parmaklarını pürüzsüz gümüş üzerinde gezdirdi. Sade ve şıktı, gümüş öylesine parlatılmıştı ki neredeyse ayna gibiydi. Yansıması biçimsizce

ona bakıyordu. Bu çılgınlıktı, kabul etmeyi ne kadar istese de bu onu korkutuyordu. Yapamazdı.

Maskeyi kanepenin üzerine koydu. "Bu çok tehlikeli."

"Dikkatli olursak değil," diye ısrar etti kardeşi.

"Birbirimize bağlıyız, Rhy. Benim acım senin acın olur."

"Bulunduğumuz durumun gayet farkındayım."

"O halde yapamayacağımı, *yapmayacağımı* biliyorsun."

"Ben sadece senin kardeşin değilim," dedi Rhy. "Aynı zamanda prensinim ve bunu emrediyorum. *Essen Tasch*'ta yarışacaksın. Yayılmadan önce bu yangının bir kısmını kül edeceksin."

"Aramızdaki bağ ne olacak? Yaralanırsam..."

"O zaman ben de senin acını paylaşacağım," dedi Rhy açıkça.

"Şimdi böyle diyorsun ama..."

"Kell. Bu hayatta en büyük korkum ölmek değil. Başka birinin acısının kaynağı olmak. Sıkışmış hissettiğini biliyorum. Senin kafesin olduğumu biliyorum. Ve bununla..." Sesi cılızlaşarak kesildi. Kell kardeşinin acısını hissedebiliyordu, karanlık çökene kadar boğmaya çalıştığı, sabaha kadar bastırmaya çalıştığı her şeyi hissedebiliyordu. "Bunu *yapacaksın*," dedi Rhy. "Benim için. İkimiz için."

Kell kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Pekâlâ," dedi.

Rhy kalakaldı, sonra yüzüne bir tebessüm yayıldı. Yüzünün geri kalanından farklı olarak gülüşü her zamanki gibi çocuksuydu. "Yapacak mısın?"

Kell maskeyi eline tekrar alırken içinde bir ürperti hissetti. "Yapacağım. Ancak kendim olarak yarışmayacaksam," dedi, "kim olacağım?"

Rhy kutuya uzandı ve ambalajın içinden Kell'in farkına varmadığı bir kâğıt rulosu çıkardı. Ruloyu uzattı. Kell kâğıt rulosunu açtığında liste halindeki Ames kadrosunu gördü. On iki isim vardı. İmparatorluklarını temsil eden kadın ve erkekler.

Listede Alucard'ın (onunla dövüşmek için bir bahanesi olacağı düşüncesi Kell'i heyecanlandırmıştı) yanı sıra elbette Kisimyr de vardı. Gözleri listeyi taramaya devam etti.

"Adını bizzat ben seçtim," dedi Rhy. "Yarışmadaki adın..."

"Kamerov Loste," diye yanıtladı Kell yedinci adı yüksek sesle okuyarak.

Tabii ya.

K. L.

Önkolunda taşıdığı bıçağa kazınmış harflerdi. Önceki hayatından kalan tek şey buydu. Bu harfler onun adı olmuştu –*KL*, *Ke-el*, *Kell*– ama bu harflerin açılımının ne olduğunu merak ederek kaç uykusuz gece geçirmişti? Kaç gece kendi kendine isimler uydurmuştu?

"Ah, haydi ama," diye çıkıştı Rhy, Kell'in gerginliğini kızgınlık olarak yorumlayarak. "Bu iyi bir isim! Bana sorarsan prensvari bir havası var."

"İdare eder," dedi Kell kâğıt rulosunu kenara koyarken gülümsememek için kendini zor tutarken.

"Ee," dedi Rhy miğferi alıp Kell'e uzatarak. "Denesene."

Kell duraksadı. Prens'in ses tonu kayıtsız, daveti sıradandı ama burada iyi niyet göstergesinden fazlası vardı ve ikisi de bunun farkındaydı. Kell maskeyi takacak olursa bu aptalca, zararsız bir fikir olmaktan çıkıp daha büyük bir şeye dönüşecekti. Gerçek bir şeye dönüşecekti. Kell uzandı ve miğferi aldı.

"Umarım tam gelir," dedi Rhy. "Kafan bildim biledi kocamandı."

Kell ayakta dururken miğferi başına geçirdi. İçi yumuşaktı, dolgu malzemesiyle konforlu hale getirilmişti. Vizör açıklığı bir kulaktan ötekine uzanıyordu, dolayısıyla hem rahat görebiliyor hem de rahatça işitebiliyordu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu, sesi metalden hafif boğuk çıkarak.

"Kendin gör," dedi Rhy başıyla aynayı göstererek. Kell aynaya döndü. Ürkütücüydü, parlak metal neredeyse tünel gibi bir yansıma oluşturuyordu ve vizör açıklığı; o herkesi berrak bir biçimde görebilse de kimse onun bir gözünün mavi diğerinin siyah olduğunu göremeyecek şekilde gözlerini saklıyordu.

"Dikkat çekeceğim," dedi.

"Bu *Essen Tasch,*" dedi Rhy. "Herkes dikkat çeker."

Herkesin *maske* takacağı ve bunun drama ve geleneğin bir parçası olduğu gerçeği bir yana, söz konusu sadece bir maske değildi. "Yarışmacıların çoğu savaşa girecekmiş gibi giyinmez."

Rhy kollarını kavuşturdu ve onu tartarcasına bir bakış attı. "Evet, yani, çoğu yarışmacının anonimliğini koruması *gerekli* değil ama senin hatlarının... bir benzeri yok."

'Bana çirkin mi diyorsun?"

Rhy alaycı bir şekilde güldü. "İkimiz de balodaki en hoş çocuk olduğunu biliyoruz."

Kell aynaya kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamıyordu. Gümüş miğfer sade siyah giysileri üzerinde asılıymış gibi duruyordu ama eksik bir şey vardı...

Paltosu hâlâ kanepenin sırt kısmında duruyordu. Paltosunu aldı ve tersyüz ederken hafifçe salladı, bunu yaparken her zamanki gümüş düğmeli siyah ceketi başka bir şeye dönüştü. Yeni bir şeye.

"Bunu daha önce hiç görmemiştim," dedi Rhy. Kell de görmemişti; ta ki birkaç gün önce sıkılıp paltonun öteki yüzlerinin neler sakladığını görmeye karar verinceye dek (arada sırada sanki kullanılmamış giysiler yok oluyor, yerlerine yenileri geliyordu).

Bunun, diğerlerinden çok farklı bir biçimde aniden belirmesi Kell'de bir merak uyandırmıştı ama şimdi paltoyu üzerine geçirirken, sebebinin, paltonun ona ait olmayışından kaynaklandığını fark etti.

Bu *Kamerov*'a aitti.

Palto diz boyunda ve gümüş rengiydi; kan kırmızı ipek biyeleri ve siyah desenli süslemeleri vardı. Kolları dar, etek ucu giderek genişleyen, yakası ensenin başlangıç noktasına uzanacak yükseklikteydi.

Kell paltoyu giyip kopçalarını geçirdi; omuzdan kalçaya asimetrik bir çizgisi vardı. Rhy, Kell'in gardırobunun altını üstüne getirip gümüş bir bastonla geri geldi. Bastonu fırlattı ve Kell parmaklarıyla, sapına şeklini veren siyah aslan kafasını kavrayarak havada kaptı.

Sonra aynadaki yansımasına geri döndü.

"Üstat Loste," dedi Rhy geri çekilerek, "müthiş görünüyorsunuz."

Kell aynadaki adamı tanımadı ve bunun tek nedeni maskenin yüzünü gizlemiş olması değildi. Aynı zamanda duruşundan da kaynaklanıyordu; omuzları dik, başı yukarıda, gözleri vizörün ardında kendinden emindi.

Kamerov Loste etkileyici bir figürdü.

Etrafındaki hafif esintiyle paltosu dalgalandı. Kell gülümsedi.

"O konuda," dedi Rhy havadaki türbülansa göndermeyle. "Malum sebeplerden Kamerov bir Antari olamaz. Bir element seçip ondan şaşmamanı tavsiye ederim. Mecbur kalırsan iki –bu yıl birkaç çift elementçi olduğunu duydum– fakat üç elementçiler dikkat çekecek kadar nadir..."

"Hımm," dedi Kell duruşunu düzelterek.

"Bu ani narsist haline sempati duysam da," dedi Rhy, "bu önemli, Kell. Üzerinde o maskeyi taşırken Arnes'teki en güçlü sihirbaz olamazsın."

"Anladım." Kell miğferi çıkarıp saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Rhy," dedi, "emin misin?" Kalbi hızla çarpıyordu. Bunu istiyordu. Bunu istememeliydi. Berbat bir fikirdi. Yine de istiyordu. Dövüş fikri, iyi bir dövüş fikri karşısında Kell'in kanı kaynıyordu.

Rhy başıyla onayladı.

"Peki o halde."

"Yani aklın başına geldi mi?"

Kell sersemlemiş halde başını iki yana salladı. "Ya da aklımı yitirdim." Ancak şimdi gülümsüyordu, öyle ki yüzü yırtılacakmış gibi hissediyordu.

Miğferi ellerinin arasında döndürdü.

Sonra nasıl birdenbire keyiflendiyse aynı hızla keyfi kaçtı.

"*Sanct,*" diye lanet okudu kanepeye çökerek. "Ya muhafızlarım?

"Gümüş ve Altın mı?" diye sordu Rhy, adamlara taktığı lakaplarla. "Ne olmuş onlara?"

"Staff ve Hastra'dan turnuva boyunca kurtulamam. Her müsabaka için öylece ortadan da kaybolamam."

"Pardon, ben de seni usta bir büyücü sanmıştım."

Kell ellerini kaldırdı. "Bunun yeteneğimle ilgisi yok, Rhy. Kuşku uyandırmak ayrı şey, göz göre göre yapmak ayrı."

"O halde," dedi Prens, "onlara söylemek zorundayız."

"Onlar da Kral'a söylesin. Kral'ın ne yapacağını tahmin etmek ister misin? Çünkü ben sırf deşarj olabileyim diye krallığın istikrarını riske atmayacağına bahse girerim."

Rhy burun kemerini sıktı. Kell kaşlarını çattı. O hareket Prens'e uymuyordu; bu *kendisinin* yapacağı, yüz defa yaptığı bir şeydi.

"Sen onu bana bırak," dedi. Kell'in odasının kapılarına doğru ilerledi, açtı ve çerçevesine yaslandı. Kell, Kral Maxim'in yanından ayrıldığında muhafızların gerçekten orada kalacaklarını ummuştu ama ona yalnızca biraz mesafe tanımış olmalılardı çünkü Rhy onları içeri çağırdı ve kendi muhafızları peşi sıra gelemeden kapıyı kapadı.

Kell, kardeşinin ne yapacağından emin olamadan ayağa kalktı.

"Staff," dedi Rhy gümüşi beyaz şakaklı adama seslenerek. "Babam seni Kell'i izlemen için görevlendirdiğinde ne dedi?"

Staff, bu bir tuzak, hileli bir soruymuş gibi bakışlarını Kell'den Rhy'a çevirdi. "Şey... gözümüzü ondan ayırmamamız, onu korumamız ve Üstat Kell'i... kuşku uyandırıcı bir şey yaparken görürsek bunu Majesteleri'ne bildirmemiz gerektiğini söyledi."

Kell kaşlarını çattı ama Rhy'ın yüzünde yüreklendirici bir gülümseme belirdi. "Öyle mi, Hastra?"

Koyu altın saçlı muhafız başını öne eğdi. "Evet, Ekselansları."

"Ancak bir konuda önceden bilgilendirilmiş olsanız kuşku uyandırmaz, değil mi?"

Hastra başını kaldırıp baktı. "Şey... hayır, Ekselansları?"

"Rhy," diye itiraz etti Kell ama Prens elini kaldırdı.

"İkiniz de bu aile, bu krallık ve bu imparatorluk için hayatlarınız üzerine yemin ettiniz. Yemininizi tutuyor musunuz?"

İkisi de başını öne eğip ellerini göğüslerine götürdüler. "Elbette, Ekselansları," dediler neredeyse hep bir ağızdan. *Rhy ne halt etmeye çalışıyor?* diye merak etti Kell.

Sonra Prens'in ifadesi değişti. Keyifli tebessümüyle birlikte rahat tavrı da yok oldu. Duruşu dikleşti, çenesini sıktı ve o an bir Prens'ten çok müstakbel kraldı. *Maxim*'e benziyordu.

"O halde şunu anlayın," dedi şimdi alçak ve sert bir sesle. "Şimdi size söyleyeceklerim yalnızca ailemizin değil, aynı zamanda Arnes imparatorluğunun emniyeti ve asayişini ilgilendiriyor."

Adamların gözleri endişeyle kocaman açıldı. Kell'inkilerse kısıldı.

"Turnuvada bir tehdit olduğuna inanıyoruz." Rhy, Kell'e manidar bir bakış attı ama Kell'in gerçekten, Rhy'ın bunu nereye bağlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Kell bu tehdidin mahiyetini tespit etmek için sıradan bir yarışmacı görünümünde, Kamerov Loste olarak *Essen Tasch*'ta yarışıyor olacak."

Muhafızlar, bunu sert bir baş hareketiyle onaylayan Kell'e doğru kaçamak bir bakış atarak kaşlarını çarttılar. "Kimliğimin gizliliği," diye araya girdi Kell, "her şeyden önemli. Faro ya da Vesk'in haberi olursa, oyuna hile karıştırdığımı düşüneceklerdir."

"Babamın, Kell'in katılımından zaten haberi var," diye ekledi Rhy. "Kendi işi başından aşkın. Turnuva sırasında bir şey görecek olursanız, ya bizzat Kell'e ya da bana söylersiniz."

"Başkası gibi davranacaksa," dedi Staff, "onu nasıl koruyacağız?"

Rhy hiç tereddüt etmedi. "Biriniz onun yardımcısı gibi davranacak –her yarışmacının bir yardımcıya ihtiyacı olur– diğeriniz de onu güvenli bir mesafeden kollamaya devam edecek."

"Hep bir komploya dahil olmak istemişimdir," diye fısıldadı Hastra. Sonra sesini yükselterek, "Ekselansları, kılık değiştiren ben olabilir miyim?" diye sordu. Hevesi içinden taşıyordu.

Rhy, Kell'e baktığında Kell başıyla onayladı. Hastra'nın yüzü sevinçle aydınlandı ve Rhy ellerini yumuşak, kararlı bir biçimde çırptı. "O halde karar verilmiştir. Kell kendisi olduğu sürece her

zamanki dikkatinizle onu korumayı sürdüreceksiniz. Ancak Kamerov söz konusu olduğunda hile kusursuz olmalı, sır gizli tutulmalı."

İki muhafız ciddiyetle onayladıktan sonra odadan ayrıldı. *Azizler aşkına,* diye düşündü Kell kapılar kapanırken. *Bunu gerçekten yaptı.*

"Gördün mü?" dedi Rhy kanepeye çökerek. "O kadar da zor değilmiş."

Kell şaşkınlık ve huşu karışımı bir duyguyla kardeşine baktı. "Biliyor musun," dedi maskeyi eline alırken, "yalan yeteneğinin yarısı kadar iyi yönetebilirsen, senden inanılmaz bir kral olur."

Rhy'ın gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Teşekkür ederim."

IV

Sasenroche

Lila *Gece Kulesi*'ne döndüğünde saat geç olmuştu. Sasenroche'a sessizlik çökmüş ve sulusepken yağmaya başlamıştı; buzlu karışım güvertede çamurlaşmıştı ve buz tutmadan süpürülmesi gerekiyordu.

Londra'dayken –*eski* Londra'dayken– Lila kıştan hep nefret ederdi.

Daha uzun geceler, hırsızlık için daha bol zaman demekti ama dışarıda gezen insanların genelde bir seçeneği yoktu, bu da onları kötü hedefler yapıyordu. Daha kötüsü, kışları her şey nemli, gri ve acı soğuktu.

Geçmişte kim bilir kaç gece yatağa titreyerek girmişti. Odun ya da kömür almaya parası yetmediğinden ne kadar giysisi varsa üzerine geçirir, büzüşür ve donardı. Isınma para demekti ama aynı zamanda yemek, barınak ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğun lanet olası diğer her şey de para istiyordu ve bazen seçim yapmak zorunda kalıyordun.

Oysa burada Lila pratik yaparsa, parmak uçlarıyla ateşi çağırabilir ve sihir ile irade dışında bir şeye ihtiyaç duymadan yanmasını sürdürebilirdi. Sırf ateş faydalı ya da tehlikeli diye değil;

sıcak olduğu ve Lila Bard ne olursa olsun bir daha asla üşümek istemediği için bu konuda ustalaşmaya kararlıydı.

Lila'nın ateşi tercih etme sebebi buydu.

Havaya doğru nefes verdi. Adamların çoğu gecenin keyfini karada çıkarmak için orada kalmışlardı ama Lila gemideki odasını tercih etmişti, ayrıca düşünebilmek için yalnız kalmak istiyordu.

Londra. Bu düşünce karşısında kalp atışları hızlandı. *Gece Kulesi*'ne bineli dört ay olmuştu. Hiç tanımadığı, onu eski hayatına bağlayan tek şey adı olan bir şehre veda etmesinin üzerinden dört ay geçmişti. Elbette önünde sonunda geri dönmeyi planlıyordu. Kell onu gördüğünde ne derdi? İlk düşüncesi *bu* olduğundan değil. Değildi. Alucard ve *Essen Tasch*'la ilgili düşüncelerinden sonra altıncı ya da belki yedinci sırada geliyordu. Ancak yine de *orada* bir yerlerde kafasını kurcalıyordu.

Lila, dirseklerini geminin karlı küpeştesine yaslayıp dalgaların gövdeye çarpmasına bakarken nefesi buharlaşarak derin bir nefes verdi. Ateşi tercih etse de tek numarası bu değildi.

Odağını daraltarak aşağıdaki suya baktı ve bunu yaparken akıntıyı geriye, öteye itmeye çalıştı. En yakındaki dalga tekledi ama kalanı gelmeye devam ediyordu. Lila'nın başı dalgalarla eşzamanlı zonklayarak ağrımaya başlamıştı ama kararlı bir şekilde kıymıklı küpeşteyi sıkıca kavradı. Suyu *hissedebildiğini* hayal etti; sadece tekneden yukarı tırmanan titreşimi değil, içinden geçen enerjiyi de. Sihrin her şeyde var olması gerekmiyor muydu? Bu doğruysa, suyu değil *sihri* harekete geçirmekle ilgiliydi bu.

Güçlü ve sabit ritmiyle zihnini odaklamak için başvurduğu "Kaplan" şiirini düşündü... ama o şarkı ateş içindi. Hayır, istediği başka bir şeydi. Akıp giden bir şey.

"*Tatlı rüyaları,*" diye mırıldandı Blake'in başka bir şiirinden dizeyle o hissi yakalamaya çalışarak. "*Hoş nehirlerin...*" dedi görüşü suyla kaplanıncaya, sadece çarpan dalga seslerini duyuncaya, dalgaların vuruşu nabzının ritmiyle uyum yakalayıncaya, akıntıyı

damarlarında hissedinceye ve iskelede inip çıkan sular durulmaya başlayıncaya kadar dizeleri peş peşe tekrarladı.

Ellerinin arasındaki küpeşteye koyu renk bir damla düştü.

Lila parmaklarını burnuna götürdü; geri çektiğinde kana bulanmıştı.

Biri cık cıkladı ve Lila hemen başını kaldırdı. Alucard ne zamandır arkasında dikiliyordu?

"Lütfen bana gücünü az önce *okyanus* üzerinde denediğini söyleme," dedi ona bir mendil uzatarak.

"Az kalsın başarıyordum," diye üsteledi Lila mendili yüzüne tutarak. Alucard kokuyordu. Sihri, deniz havası, bal, gümüş ve baharatın tuhaf bir karışımı.

"Potansiyelinden şüphe ettiğimden değil, Bard ama bu mümkün değil."

"Belki *senin* için değildir," diye çıkıştı Lila ama açıkçası tavernada yaptıklarını gördüğünden beri hâlâ cesareti kırıktı.

"*Kimse* için değil," dedi Alucard öğretmen ses tonuyla. "Sana söylemiştim: Bir elementi kontrol ederken iraden bunu kapsayabilmeli. Ona ulaşabilmeli, onu çevreleyebilmeli. Bir elementi şekle sokmanın ve ona hükmetmenin tek yolu bu. Kimsenin zihni bir okyanusu içine alamaz. Parçalamadan yapamaz. Bir dahaki sefere akıllıca..."

Paltosunun omzuna çamurlaşmış kardan bir parça düşerken cümlesi yarım kaldı. "Ah!" dedi yakasından aşağı parçalar düşerken. "Nerede uyuduğunu biliyorum, Bard."

Lila sırıttı. "O halde bıçaklarla uyuduğumu da biliyorsundur."

Alucard'ın gülümsemesi yok oldu. "Hâlâ mı?"

Lila omuz silkti ve suya döndü. "Bana karşı tavırları..."

"Talimatlarım gayet açıktı," dedi belli ki Lila'nın suistimale uğradığını düşünerek. Ancak mesele o değildi.

"...onlardan biriymişim gibi davranıyorlar," diye tamamladı Lila cümlesini.

Alucard şaşkın bir halde gözlerini kırpıştırdı. "Neden davranmasınlar ki? Sen de mürettebatın bir parçasısın."

Lila yüzünü buruşturdu. *Müretteba*t. Bu sözcük içinde tek bir anlam barındırmıyordu. Ancak aidiyet şefkat demekti ve şefkat tehlikeli bir şeydi. En iyi ihtimalle her şeyi karmaşıklaştırırdı. İnsanların, Barron gibi insanların ölümüne yol açardı.

"Seni karanlıkta bıçaklamalarını mı tercih ederdin?" diye sordu kaptan. "Gemiden aşağı atıp kazara olmuş gibi davranmalarını mı?"

"Elbette hayır," dedi Lila. Ancak öyle olsa en azından nasıl tepki vereceğini bilirdi. Kavga dövüşe aşinaydı. Arkadaşlık? O konuda ne yapacağını bilmiyordu. "Muhtemelen bunu denemeye yeltenmeyecek kadar kokuyorlardır."

"Bazıları senden korkuyor olabilir ama hepsi sana saygı duyuyor. Kimseye söyleme," diye ekledi omzuyla Lila'nın omzunu dürterek, "ama bazıları senden *hoşlanıyor* bile olabilir."

Lila inleyince Alucard kıkırdadı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Delilah Bard," dedi Lila sakince. "*Gece Kulesi*'nin en iyi hırsızı."

Başka zaman olsa Alucard konuyu orada kapatırdı ama bu gece değil. "Hayır, gemime gelmeden önceki Delilah Bard kimdi?"

Lila gözlerini sudan ayırmadı. "Başka biriydi," dedi. "Buradan ayrıldığında da başka biri olacak."

Alucard nefesini bıraktı ve ikisi birlikte sise bakarak güvertede yan yana durdular. Sis tabakası deniz ve gökyüzü arasındaki hattı belirsizleştirerek suyun üzerinde duruyordu ama tamamen hareketsiz değildi. Yer değiştiriyor, bükülüyor ve kıvrılıyordu; devinimi suyun sallantısı kadar belirsiz ve akıcıydı.

Denizciler buna kehanet sisi diyorlardı; dediklerine göre ona yeterince uzun bir süre bakarsan bir şeyler görmeye başlıyordun. Bunun hayal mi yoksa sadece bir göz yanılması mı olduğu kime sorulduğuna göre değişirdi.

Lila bir beklentisi olmadan gözlerini kısarak sarmal halindeki pus tabakasına baktı, asla canlı bir hayal gücü olmamıştı

ama bir süre sonra sisin yer değiştirmeye, *değişmeye* başladığını gördüğünü sandı. Etkisi ilginç bir biçimde mest ediciydi ve Lila, hayalimsi pus tabakasının filizleri parmaklara, sonra karanlığın içinden ona doğru uzanan bir ele dönüşürken bakışlarını ondan ayıramadığını fark etti.

"Ee." Alucard'ın sesi, hayali yarıp içinden geçen bir taş gibiydi. "Londra."

Lila soluk verdi ve buhar çıkaran nefesi görüşünü kapadı. "Ne olmuş Londra'ya?"

"Mutlu olursun sanıyordum. Ya da mutsuz. Ya da sinirli. Doğrusu, *bir şeyler* hissedersin sanmıştım."

Lila başını yana eğdi. "Niye öyle düşünesin ki?"

"Dört ay oldu. Oradan ayrılmanın bir sebebi vardır diye tahmin ediyorum."

Lila ona sert bir bakış attı. "*Sen* neden ayrıldın?"

Bir duraksama, anlık bir hüzün ve ardından omuzlarını silkti. "Dünyayı görmek için."

Lila omuz silkti. "Ben de."

İkisi de yalandı; en iyi ihtimalle kısmi gerçeklerdi ama bu defa ikisi de diğerine meydan okumadı ve yüzlerini sudan öteye çevirerek ve soğuk karşısında sırlarını açık etmeksizin güvertede sessizce ilerlediler.

V

Beyaz Londra

Yıldızlar bile rengârenk yanıp dönüyorlardı.

Hep beyaz bildiği şey buz mavisine dönmüş ve önceleri siyah olan gece seması şimdi morluğun en koyu tonu olan kadife moruna dönüşmüştü.

Holland tahtta oturmuş tonozlu duvarlardan, dünyasının renklerini seçebilmek için gözlerini zorlayarak uçsuz bucaksız gökyüzüne bakıyordu. Zayıf sihir tabakasının altına gömülü halde hep orada mıydılar yoksa yeni miydiler? Orman yeşili sarmaşıklar, zümrüt yaprakları gümüş ay ışığına doğru uzanırken kökleri zemine ve kehanet havuzunun durgun, siyah yüzeyinden içeri yayılarak koyu tonlarda ve çekici bir biçimde soluk taş sütunların etrafından taht odasını sarıyordu.

Holland kaç kere bu tahtta oturmayı hayal etmişti? Kaç kere Athos'un gırtlağını kesip Astrid'in kalbine bir bıçak saplamanın ve hayatını geri almanın hayalini kurmuştu? Kaç kere... ve sonunda bunu yapan kendi eli olmamıştı.

Kell'in eli olmuştu.

Holland'ın göğsüne metal bir çubuk saplayıp ölmekte olan bedenini bir uçuruma iten aynı el.

Holland ayağa kalktı, platformun basamaklarından inip havuzun siyah yansımasının önünde dururken pelerininin zengin katmanları etrafında toplandı. Taht odası boştu. Hizmetkârları, muhafızları; hepsini göndermişti, yalnız kalmak istiyordu. Ancak artık öyle bir şey söz konusu değildi. Yansıması, karanlıktaki bir pencere gibi suyun aynamsı yüzeyinden ona geri bakıyordu; yeşil gözü adeta suyun üzerinde yüzen değerli bir taşken, siyah gözü suyun derinliklerinde kayboluyordu. Daha genç duruyordu ama tabii ki gençliğinde bile Holland *böyle* görünmemişti. Sağlıklı bir pembelik, ıstırapsız bir hayatın hafifliği.

Holland tamamen sabit duruyordu ama yansıması hareket ediyordu.

Başı hafif eğik, küçük bir tebessüm, siyaha gark olmuş yeşil bir göz.

Yansıması, sözcükler Holland'ın kafasında yankılanarak, *Bizden harika bir kral oldu,* dedi.

"Evet," dedi Holland sakin bir sesle. "Öyle oldu."

Siyah Londra
Üç ay önce

Karanlık...

Her yer karanlıktı.

Uzayıp giden türden.

Saniyelerce, saatlerce ve günlerce süren bir karanlık.

Ardından.

Yavaş yavaş.

Karanlık yerini alacakaranlığa bıraktı.

Hiçbir şey herhangi bir şeye dönüşüyordu; zemin, hava ve arada bir dünya belirinceye kadar aydınlanmaya devam etti.

Acayip, anormal bir biçimde durgun bir dünya.

Holland, metal çubuğun içinden geçtiği önü ve arkası kan içinde, soğuk toprağın üzerinde yatıyordu. Bedeninin etrafını saran alacakaranlığa tuhaf bir kalıcılık hâkimdi; ne giderek ağaran bir gün ne de yaklaşmakta olan bir gece. Birikmiş bir toz tabakası altındaki raflar gibi, terk edilmiş bir ev, nefessiz bir beden gibi yoğun bir sessizlik vardı.

Ta ki Holland kesik bir nefes alana dek.

Buna cevaben, nefes almasıyla etrafındaki dünyaya bir hayat üflemişçesine, tekleyen saati yeniden işler hale getirmişçesine tozlu dünya titredi. Gün ışığının huzmelerinde görülen toz zerreleri gibi, tepesindeki havada asılı duran toprak parçaları –veya kül ya da başka bir şey– şimdi sürüklenerek kar taneleri gibi saçlarına, yanaklarına ve giysilerine çöküyordu.

Acı. Her şey acı veriyordu.

Ancak yaşıyordu.

Nasıl olduysa –inanılmaz bir şekilde– yaşıyordu.

Günlerdir, haftalardır yerde yatıyormuş gibi bütün vücudu acıyordu; sadece göğsündeki yara değil, kasları ve kemikleri de... ve aldığı her kesik nefes ciğerlerine çivi misali saplanıyordu. Ölmüş olması gerekirdi. Onun yerine kendini topladı ve doğrularak oturdu.

Görüşü bir an bulandı ama neyse ki göğsündeki acı kötüleşmemişti. Kalbiyle eşzamanlı atarak ağır bir sancı halindeki varlığını sürdürüyordu. Etrafına bakındı ve duvarlı bir bahçede, daha doğrusu belki bir zamanlar bahçe olan bir yerde oturduğunu fark etti; otlar çoktan kuruyup solmuştu ve sarmaşık ile saplardan geriye kalanlar ise dokunsan kül olmaya hazır görünüyordu.

Neredeydi?

Holland hafızasını yokladı ama gözünün önüne gelen son görüntü Kell'in yüzüydü; Holland'ın onu bağlamak için kullandığı suyla mücadele ederken bile amansız bir kararlılıkla bakıyordu. Holland'ın sırtına saplanan acıyı takiben, metal çubuk etini ve kaslarını yırtıp kaburgalarını parçalayıp göğsünde bir yara açarken,

Kell odaklanmış bir şekilde gözlerini kısıyordu. Büyük bir acı, ardından teslim oluş ve sonra hiçlik.

Ancak o mücadele başka bir Londra'da verilmişti. Burası ne o şehrin çiçek kokusunu ne de titreşim halindeki sihrini içinde barındırıyordu. Burası *kendi* Londra'sı da değildi; aynı çorak atmosferi, renksiz paleti paylaşmasına rağmen, bu Holland buranın acı soğuk ve kül ile metal kokusundan noksan olduğunu biliyordu.

Holland giderek yavaşlayan nabzı dışında her şeye karşı hissiz bir biçimde Taş Orman'da yattığını hayal meyal anımsıyordu. Sonra da uçuruma sürüklendiğini. Ölüm sandığı bir karanlığı. Ancak ölüm onu reddederek buraya teslim etmişti.

Burası tek bir yer olabilirdi.

Siyah Londra.

Holland'ın kanaması durmuştu ama parmakları dalgınlıkla yaraya değil, pelerinini tutan gümüş çembere –Dane'lerin kontrolünün simgesine– kaydı ama pelerinin kendisi gibi o da gitmişti. Gömleği yırtılmıştı, bir zamanlar Athos'un mührüyle gümüşi bir yara izi bulunan altındaki teni şimdi parçalanmış bir et ve kurumuş kan yığını halindeydi. Ancak o zaman, parmakları yaranın üzerinde gezinirken Holland değişimi hissetti. Şok, acı ve etrafındaki tuhaf ortam bunu gölgede bırakmıştı ama şimdi tenini ve damarlarını karıncalandıran, yedi yıldır hissetmediği bir hafiflik duyuyordu.

Özgürlük.

Athos'un büyüsü bozulmuş, bağlayıcılığı yok olmuştu. Ancak nasıl? Sihir tene değil, ruha bağlıydı –Holland biliyordu çünkü daha önce defalarca kesip koparmayı denemişti– ve ancak o büyüyü yapan tarafından bozulabilirdi.

Bu da ancak tek bir anlama gelebilirdi.

Athos Dane *ölmüştü*.

Bu düşünce Holland'ı beklenmedik bir yoğunlukla sarstı, kesik bir nefes aldı ve altındaki kuru toprağa tutundu. Ancak toprak artık kuru değildi. Her tarafa bir kış coğrafyasının kasvetli durağanlığı

hâkim olsa da Holland'ın altındaki zemin, kanının toprağı ıslattığı yer, artık verimli ve yeşilin uyanışa geçtiği bir alandı.

Yanında, çimlerin üzerinde siyah taş –*Vitari*– duruyordu ve gerilmesinin peşi sıra boş olduğunu fark etti. İçi boştu.

Silahı var mı diye üstünü yokladı. Silahlara hiç ilgi duymamıştı, kendi keskin becerilerini bir bıçağın hantal keskinliğine yeğlerdi ama kafası allak bullaktı ve sırf dik durmanın bile ne kadar güç istediğini düşününce, açıkçası şu an çağıracak bir sihri olup olmadığından emin değildi. Kavisli bıçağını öteki Londra'da kaybetmişti ama kavalkemiğinde bir hançer buldu. Ucunu sert zemine bastırdı ve ondan güç alarak önce dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra ayağa kalktı.

Holland ayağa kalktığında –bir dalga halinde gelen baş dönmesi ve yayılan acı karşısında kendini tutarak– yeşilliğin sadece onun bulunduğu noktayla sınırlı olmadığını gördü. Bir tür yol halinde ondan öteye doğru uzanıyordu. Çorak toprağın üzerinde kıvrılan yeşil bir şeritten halliceydi; çimler, otlar ve yabani çiçeklerden ibaret dar şerit, bahçenin ucundaki kemerli duvarın içinden geçerek gözden kayboluyordu.

Holland tereddüt ederek yolu takip etti.

Göğsü zonkluyor, vücudu acıyor, damarları hâlâ kana susuyordu fakat kırık olduğunu bildiği kaburgaları iyileşmeye başlamış, kasları toparlanmıştı ve Holland kendini yavaş yavaş eski adımlarının hızını yaklarken buldu.

Athos Dane'in zulmünde geçen yıllar ona acısını sessizce çekmeyi öğretmişti ve şimdi de dişlerini sıkmış, onu bahçe duvarından yola çıkaran hayat şeridini takip ediyordu.

Holland'ın nefesi omzuna yeni bir sancı göndererek göğsünde tıkandı. Etrafında boylu boyunca uzanan şehir, Londra'nın hem tanıdık hem tamamen *başka* bir versiyonuydu. Binalar hoştu, duman gibi gökyüzüne uzanan şekilleriyle parlak taştan oyulmuş tuhaf yapılardı. Loş aydınlık yoğun bir alacakaranlığa dönerken binalar artakalan ışığı yansıtsalar da etrafta başka hiçbir ışık kaynağı yoktu.

Ne asılı fenerler ne de şömine ateşi. Holland'ın görüşü keskindi, dolayısıyla onu rahatsız eden şey çökmekte olan karanlık değil, bunun ne anlama geldiğiydi. Burada ya ışığa *gerek* duyan kimse yoktu ya da geride kalanlar karanlığı tercih ediyorlardı.

Herkes Siyah Londra'nın, yakıtı ve havası tükenmiş bir ateş gibi kendi kendini tükettiğini, yok ettiğini düşünüyordu. Bu her ne kadar doğru olsa da Holland, varsayımların, gerçeklerin yerini almak için var olduğunu biliyordu ve Holland'ın ayakları altında uzanan yeşillik, onda, bu dünya gerçekten ölmüş olabilir mi yoksa sadece *beklemede* mi sorusunu uyandırdı.

Neticede insanları öldürebilirdin ama sihri öldüremezdin.

Tam olarak değil.

Hayalet sokaklara uzanan yeni yolu takip ederken oradaki buradaki pürüzsüz taş duvarlara yapışıp pencerelerden içeri bakıyordu ama hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu.

Farklı birkaç adı olsa da her Londra'nın içinden geçen nehre ulaştı. Suyu kapkaraydı ama bu, Holland'ı, nehrin akmadığı gerçeği kadar rahatsız etmemişti. Isle gibi buz tutmamıştı ve su olduğu için şehrin geri kalanıyla beraber çürümüş ya da taş kesmiş olamazdı. Ancak akmıyordu. Holland'ın, bir yerden ziyade bir zaman diliminde bulunduğuna dair o sinir bozucu hisse bir de bu tuhaf durgunluk eklenmişti.

Yeşillikli yol sonunda onu saraya çıkardı.

Öbür binalar gibi bu da duman gibi gökyüzüne uzanıyor, siyah kuleleri alacakaranlığın pusunda gözden kayboluyordu. Sarayın kapıları açık, ağırlıkları paslı menteşelerine binmişti ve büyük basamakları gıcırdıyordu. Çimenli yol kesintisiz bir şekilde devam ediyordu. Hatta kırık dökük merdivenlerden yukarı uzanırken sanki sarmaşık ve çiçeklerden bir halat halinde kalınlaşıyordu. Holland tek elini ağrıyan kaburgalarına bastırarak basamaklardan çıktı.

Dokunmasıyla sarayın kapıları ardına kadar açıldı, içerideki hava bir mezar gibi durağan ve ağırdı, kubbeli tavanları Beyaz Londra'nın kiliseye benzer kalesini andırıyordu ama kenarları daha

yumuşaktı. Camsı taşın hiçbir bağlantı veya katman izi olmaksızın hem içeride hem dışarıdaki varlığı yapıya uhrevi, imkânsız bir hava katıyordu. Burası tamamen sihirden var olmuş gibiydi.

Yeşillikli yol taş zeminin üzerinden ve içeride kalmış solgun çiçekli, dev vitray camlı başka bir çift kapının altından uzanarak Holland'ın önünden devam ediyordu. Holland kapıları iterek açtı ve kendini bir Kral'a bakarken buldu.

Nefesi kesildi, sonra karşısındaki karaltı halindeki adamın etten kemikten değil, camsı siyah taştan yapılma olduğunu fark etti.

Bu sadece tahtta oturan bir heykeldi.

Ancak Dane'lerin sarayı önündeki Taş Orman'ı dolduran heykellerden farklı olarak bu *giyinikti*. Giysileriyse sanki *hareket ediyordu*. Kral'ın omuzlarını örten pelerin rüzgâra tutulmuş gibi dalgalanıyordu ve saçları *yontulmuş* olmasına rağmen sanki esintide (odada hiç esinti *olmamasına* rağmen) nazikçe uçuşuyordu. Başının üzerinde bir taç vardı ve heykelin açık gözlerinde taşın kendisinden bir ton açık bir grilik sarmal halinde dönüyordu. Holland başta bunun sadece taşın bir özelliği olduğunu sanmıştı ama sonra gri sarmal kıpırdadı. Gözbebeklerinin içine doğru kıvrıldı, Holland'ı bulana dek dönüp durdu.

Holland gerildi.

Heykel *canlıydı*.

İnsan gibi olmasa da, tıpkı ayaklarının altındaki otlar gibi basit, daimi bir biçimde canlıydı. Doğal görünüyordu. Ancak tamamen yapaydı.

"*Oshoc*," diye mırıldandı Holland. Ağzından çıkan bir parça sihir sözcüğü daha büyük, kendi başına buyruk bir şeye dönüştü. Bir isteğe.

Heykel bir şey demedi. Gri duman tutamları Kral'ın suratından onu izliyordu, yeşil şerit ise platformun üzerine doğru uzanarak *oshoc*'un tahtının ve heykelin botlarından birinin etrafına dolandı. Holland kendini öne doğru yürürken buldu, ta ki ayakkabıları tahtın platformunun ucuna değene kadar.

Bunun üzerine heykel konuşmaya başladı.

Sesli değil ama Holland'ın zihninde konuşuyordu.

Antari.

"Kimsin?" diye sordu Holland.

Ben kralım.

"Bir adın var mı?"

Yine hayal gibi bir kıpırtı oldu. Belli belirsiz bir hareketle parmaklarıyla tahtı sıkıca kavradı, bir bilmeceymiş gibi başını hafifçe yana eğdi. *Her şeyin bir adı vardır.*

"Şehrimde bulunan bir taş vardı," diye devam etti Holland, "kendisine *Vitari* diyordu."

Yaratığın donuk suratında ışık misali bir tebessüm belirdi sanki. *Ben* Vitari *değilim,* dedi sakince. *Ancak* Vitari *benden bir parçaydı.* Holland kaşlarını çattı, bu kafa karışıklığı yaratığın hoşuna gitmişe benziyordu. *Bir ağacın tek bir yaprağı*, dedi anlayışlı bir sesle.

Holland kaskatı kesildi. Taşın gücünün, önünde oturan şeye kıyasla yalnızca bir yaprak olduğu düşüncesi... taş suratı, sakin tavrı ve dünyanın kendisi kadar kadim gözleriyle bu *şey*...

Adım, dedi yaratık, *Osaron.*

Bu eski bir sözcüktü, *gölge* anlamına gelen bir Antari sözcüğü.

Holland konuşmak için ağzını açtı ama göğsünü sarsan yeni bir sancıyla nefesi kesildi. Gri duman büküldü.

Bedenin güçsüz.

Holland'ın yanağından aşağı ter süzüldü ama dik durmak için kendini zorladı.

Seni kurtardım.

Holland, *oshoc*'un, hayatını bir defalığına mı kurtardığını, yoksa hâlâ kurtarmaya devam ettiğini mi kastediyordu, emin değildi. "Neden?" dedi boğulurcasına.

Yalnızdım. Artık birlikteyiz.

İçini bir ürperti sardı. Bu, bütün büyücü dünyasından beslenen *şeydi.* Holland ise şimdi onu uyandırmıştı.

Bir sancı daha saplandı ve dizlerinden biri boşalır gibi oldu.

Benim sayemde yaşıyorsun. Ancak ölmeye devam ediyorsun.

Holland'ın görüşü bir netleşip bir bulanıklaşıyordu. Yutkundu ve ağzında kan tadı hissetti. "Bu dünyaya ne oldu?" diye sordu.

Heykel düz bir biçimde ona baktı. *Öldü.*

"Onu sen mi öldürdün?" Holland, Siyah Londra salgınının hep büyük ve yenilmez bir şey olduğunu; zayıflıktan, açgözlülükten ve açlıktan doğduğunu sanmıştı. Bunun bir şey, bir varlık, bir *oshoc* olabileceği aklının ucundan geçmemişti.

Öldü, diye tekrarladı gölge. *Diğer her şey gibi.*

"*Nasıl?*" diye sordu Holland. "*Nasıl* öldü?"

İnsanların... dedi, *öylesine kırılgan şeyler olduğunu bilmezdim. Daha dikkatli olmayı... öğrendim. Ancak...*

Ancak çok geçti, diye düşündü Holland. *Geriye kimse kalmadı.*

Seni kurtardım, dedi tekrar, vurgularcasına.

"Ne istiyorsun?"

Bir anlaşma yapmak. Holland'ın etrafındaki görünmez rüzgâr hızlandı ve Osaron'un heykeli öne doğru eğilir gibi oldu. *Ne istiyorsun, Antari?*

Soru karşısında zihnini sabitlemeye çalıştı ama yanıtlar dumanın arasından akıp gitti. Yaşamak. Özgür olmak. Sonra güç, yaşam açlığı çeken kendi dünyasını düşündü. Öldüğünü düşündü; burası gibi olmasa da yavaş yavaş acı çekerek.

Ne istiyorsun, Holland?

Dünyasını kurtarmak istiyordu. Londra –*onun* Londra'sı– yeniden canlanırken zihnindeki görüntü değişmeye başladı. Kendisini tahtın başında, çatısız bir saraydan parlak mavi bir gökyüzüne bakarken gördü, güneşin sıcağını teninde...

"Hayır," dedi birden, elini yaralı omzuna batırıp acının verdiği şokla hayalden sıyrılarak. Bu bir hileydi, bir tuzaktı.

Her şeyin bir bedeli vardır, dedi Osaron. *Dünyanın tabiatında bu var. Her şey karşılıklı. Dünyan ölürken sen de burada kalıp bir hiç uğruna ölebilirsin. Ya da dünyanı kurtarabilirsin. Seçim senin.*

"*Sen* ne istiyorsun?" diye sordu Holland.

Yaşamak, dedi gölge. *Hayatını kurtarabilirim. Dünyanı kurtarabilirim. Anlaşma basit, Antari. Benim gücüm, senin bedenin.*

"Peki kimin zihni?" diye meydan okudu Holland. "Kimin *iradesi?*"

Bizim, diye hırıldadı Kral.

Holland göğsünde bir sızı duydu. Bir bağlanma daha. Asla özgür olmayacak mıydı?

Gözlerini yumdu ve yeniden o tahtta, o mükemmel gökyüzüne bakıyordu.

Ee, diye sordu gölge Kral. *Anlaştık mı?*

BEŞ

KRALİYET KARŞILAMASI

I

Arnes Denizi

"Kahretsin, Bard, kediyi ateşe vereceksin."

Lila başını birden kaldırdı. Alucard'ın kamarasındaki bir koltuğun ucuna ilişmiş, avuçları arasında bir alev tutuyordu. Dikkati dağılmış olacaktı ki elleri farkında olmadan alçalmış ve ateş yere, kedilere özgü bir yoğunlukla onu izleyen Esa'ya yöneliyordu.

Lila kesik bir nefes alarak avuçlarını hızla kapadı ve Esa'nın pofuduk beyaz kuyruğunun alev almasını son anda engelleyerek ateşi söndürdü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı koltuğa geri çökerek. "Sıkılmış olmalıyım."

Doğrusu, Lila yorgunluktan bitkin düşmüştü. Alucard'ın duyurusundan beri her zamankinden daha az uyuyor, her anını Alucard'ın ona öğrettiği her şeyi ve öğretmediği birkaç şeyi pratik yaparak geçiriyordu. Gerçekten uyumaya *çalıştığındaysa* her defasında aklı Londra'ya, turnuvaya, Kell'e gidiyordu.

"Öyle olmalı," diye söylendi Alucard, Esa'yı kucaklayıp güvenli bir şekilde masasının üzerine koyarken.

"Ne bekliyordun ki?" Lila esnedi. "O alevi saatlerdir elimde tutuyordum."

"Tamı tamına kırk üç dakika," dedi. "Egzersizin bütün *amacı* zihninin dağılmasını engellemek."

"O halde," dedi kendisine bir içki doldurarak, "sanırım sadece dikkatim dağıldı."

"Benim heyecan verici varlığımdan mı yoksa varışımızın yaklaşıyor olmasından mı?"

Lila şarabı dairesel hareketlerle döndürüp bir yudum aldı. Yoğun ve tatlıydı, Alucard'ın genelde masanın üzerinde bulundurduğu karaftakilerden daha ağırdı. "Daha önce hiç bir Veskliyle kapıştın mı?" diye sordu Lila adamın sorusunu geçiştirerek.

Alucard kendi kadehini aldı. "Bir tavernanın arkasında, evet. Bir turnuvada, hayır."

"Ya bir Faroluyla?"

"Yani," dedi karşıdaki koltuğa geçerek, "cenk meydanında da yataktaki gibilerse..."

"Dalgaya vuruyorsun," dedi Lila oturduğu yerden öne doğru eğilerek, "ama *Essen Tasch*'ta ikisiyle de karşı karşıya gelmek zorunda kalmayacak mısın?"

"İlk rauntta kaybetmediğimi varsayarsak, evet."

"O halde onlar hakkında ne biliyorsun?" diye üsteledi Lila. "Yetenekleri? Dövüş stilleri?"

Alucard tek kaşını kaldırırken safiri parıldadı. "Korkunç meraklısın."

"Merak yaradılışımda var," diye itiraz etti Lila. "Ayrıca ister inan ister inanma, şu şey bittikten sonra yeni bir kaptan arayışına girmek zorunda olmak işime gelmez."

"Ah, merak etme, çok az yarışçı sahiden *ölüyor*." Lila ona ters bir bakış attı. "Ne bildiğime gelecek olursak; Vesklilerin ağaç gibi büyümeleri ile Faroluların makyaja dair hoşuma giden şeyleri abartmaları dışında, söz konusu sihir olduğunda iki taraf da etkileyicidir."

Lila içkisini kenara koydu. "Nasıl yani?"

"Şöyle ki, biz Arneslilerin kaynağı Isle'dır. Nehir nasıl bir damar gibi başkentimizin içinden geçiyorsa, sihrin de dünyanın içinden öyle geçtiğine inanırız. Benzer biçimde Vesklilerin de, onları, her biri bir elementte vücut bulan tanrılarına yaklaştırdığını iddia ettikleri dağları vardır. Güçlü insanlardır ama dağlara ne kadar benzerlerse, güce de o kadar yakın olacaklarına inanarak fiziksel kuvvete güvenirler."

"Ya Farolular, onların kaynağı nedir?"

Alucard içkisinden yudumladı. "Mesele de bu ya. Onların bir kaynağı yok. Farolular, sihrin her yerde olduğuna inanıyorlar. Bir bakıma haklılar. Sihir teknik olarak her yerdedir ama öylece üzerinden yürüyüp geçerek dünyanın merkezine erişebileceklerini iddia ederler. Farolular kendilerini kutsanmış bir ırk olarak görürler. Biraz kibirli olsalar da *güçlüdürler*. Belki kendilerini gücün bir aracısı olarak kullanmanın bir yolunu *bulmuşlardır*. Ya da o mücevherleri, kendilerine sihri bağlamak için kullanıyorlardır." Bunu söylerken sesinde tiksinti dolu bir tını vardı. Lila, Kell'in ona Beyaz Londralılardan, gücü bağlamak için dövmeleri kullandıklarından ve Kırmızı Londralıların bunu utanç verici bulduklarından bahsettiğini hatırladı. "Belki de hepsi göstermeliktir."

"Herkesin farklı şeylere inanması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Neden etsin ki?" diye sordu. "Aslında hepimiz aynı şeye inanıyoruz, ona verdiğimiz isimler farklı, o kadar. Suç değil ya."

Lila güldü. Keşke kendi dünyasındaki insanlar da bu kadar hoşgörülü olsaydı. "*Essen Tasch*'ın kendisi de bir tür ders sayılır," diye devam etti Alucard, "inandığın sürece sihre ne dediğinin bir önemi yok."

"Gerçekten turnuvayı kazanabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Lila.

Alucard güldü. "Muhtemelen hayır."

"O zaman niye uğraşıyorsun?"

"Çünkü işin eğlencesi mücadele kısmında," dedi ve Lila'nın yüzündeki şüpheyi okuyunca ekledi: "Buna yabancıymışsın gibi davranma, Bard. Belaya nasıl balıklama atladığını gördüm."

"Ondan değil..."

Sahiden değildi. Sadece, Alucard'ı, sihirli bir düellodayken gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Bu zordu çünkü Lila daha önce hiç kaptanı *dövüşürken* görmemişti. Elbette elinde kılıçla birkaç tumturaklı hareket yaptığını görmüştü ama genellikle hoş görüntüsüyle bir şey yapmadan dururdu; Sasenroche'taki gösterisinden önce Lila'nın, Alucard'ın sihirde ne kadar iyi olduğu konusunda bir fikri yoktu. Oysa Gedikler'de performansını çabasız sergileyişi... Lila, Alucard'ın dövüşürken neye benzeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Bir enerji seli mi olacaktı, bir esinti mi yoksa bir şekilde aynı anda ikisi birden olan Kell gibi mi?

"Daha önce hiç turnuva görmemiş olmana şaşırdım," dedi Alucard.

"Görmediğimi kim söylemiş?"

"Günlerdir adamlarıma sorular soruyorsun. Fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Belli ki, diye düşündü Lila.

"Görmediysem ne olmuş yani." Lila içkisini tekrar eline alarak omuz silkti. "Herkes kışları şehirde geçirmiyor."

Alucard'ın kendini beğenmiş ifadesi yok oldu. "*Bana* sorabilirdin."

"Yani dırdırlarına, aslında soru olan yanıtlarına ve bitmez tükenmez sorgulamalarına katlansaydım, öyle mi?"

"Sorgulamalarımın gayet keyifli olduğu söylenir." Bunun üzerine Lila bardağının içine doğru güldü. "Bir kaptanı, mürettebatını tanımak istediği için suçlayamazsın."

"Sen de, sırlarını açık etmemek istediği için bir hırsızı suçlayamazsın."

"Güven sorunların var, Delilah Bard."

"Gözlem gücün dudak uçuklatıyor." Lila gülümsedi ve içkisini bitirdi. Dudakları karıncalandı, boğazı yandı. Gerçekten de her zamankinden sertti. Lila normalde çok içmezdi; yıllarını, hayatta kalmak zorunda olduğu her duyuya ihtiyaç duyarak geçirmişti. Ancak burada, Alucard'ın kamarasında bir şeyin farkına varmıştı: Korkmuyordu. Kaçmıyordu. Elbette her konuşmalarında birkaç şeyi aynı anda dengede tutması gerektiriyordu ama Lila nasıl idare edeceğini biliyordu.

Alucard tembel, sarhoş bir gülümsemeyle ona baktı. Sarhoş da olsa, ayık da olsa hep gülümsüyordu. Daima somurtan Kell'in tam tersiydi.

Alucard derin bir iç çekti, gözlerini kapadı ve başını geriye, konforlu koltuğa yasladı. Hem yumuşak hem keskin hatlarıyla hoş bir yüzü vardı. Uzanıp parmaklarını dudaklarında gezdirmek için tuhaf bir istek duydu.

Lila gerçekten de ilk tanıştıkları zaman, henüz onu tanımadan önce, ondan bu kadar hoşlanmadan önce onu öldürmeliydi.

Alucard'ın gözkapakları ağır ağır aralandı. "Aklından geçenleri öğrenmek için neler vermezdim," dedi yavaşça, bardağını dudaklarına götürerek.

Esa, Lila'nın koltuğuna sürtündü ve Lila kedinin kuyruğunu parmaklarına doladı. "Seni keşke aylar önce öldürseymişim diye geçiriyordum içimden," dedi rahat bir şekilde, Alucard'ın, şarabını içerken az daha boğulmasına keyiflenerek.

"Ah, Bard," diye takıldı, "yani bu, o zamandan bu yana bana karşı bir düşkünlüğün olduğu anlamına mı geliyor?"

"Düşkünlük zayıflıktır," dedi Lila hiç düşünmeden.

Alucard'ın gülümsemesi kesildi ve bardağını kenara koydu. Öne eğildi, uzun bir müddet Lila'yı inceledi ve ardından, "Üzgünüm," dedi. Sesi kulağa çok... içten geliyordu, bu da Lila'yı hemen kuşkulandırmıştı. Alucard birçok şey olabilirdi ama içtenlik onlardan biri değildi.

"Sana ısınmaya başladığım için mi?" diye sordu Lila.

Alucard başını iki yana salladı. "Yaşadığın her neyse onun için. Böylesine canını yakan her kimse, arkadaşları ve düşkünlüğü kalkan yerine silah olarak gördüğün için." Lila sıcaklığın yanaklarına doğru yükseldiğini hissetti.

"Hayatta kalmamı sağlamış, öyle değil mi?"

"Belki. Ancak hayat, zevkler olmadan anlamsız."

Bunun üzerine Lila'nın tepesi attı ve ayağa kalktı. "Zevk almadığımı kim söylemiş? Bir bahsi kazandığımda bundan zevk duyuyorum. Sihirle ateş çıkardığımda zevk duyuyorum. Sonra..."

Alucard sözünü kesti. Bunu bir sözcükle değil, öpücükle yaptı. Tek ve seri bir hamleyle aralarındaki mesafeyi kapadı ve bir elini Lila'nın koluna, diğerini Lila'nın ensesine, ağzınıysa onunkine götürdü. Lila geri çekilmedi.

Kendi kendine, onu durduran şeyin şaşkınlık olduğunu söylese de bu bir yalan olabilirdi. Belki şaraptandı, belki de odanın sıcaklığından. Ya da Alucard'ın onun hakkında, zevkler hakkında, hayat hakkında haklı olduğu korkusundandı. Belki... Ama o an bildiği tek şey Alucard'ın onu öptüğü, onun da Alucard'ın öpücüğüne karşılık verdiğiydi. Sonra Alucard'ın dudakları birdenbire onunkilerden geri çekildi ve Lila'nın yüzünün önünde gülümsemesi belirdi.

"Söylesene," diye fısıldadı Alucard, "bu, bir bahsi kazanmaktan daha iyi miydi?"

Lila soluk soluğaydı. "Geçerli bir sav."

"Bu savın üstüne gitmek isterim," dedi, "ama önce..." Alucard boğazını temizledi ve Lila'nın, bacağının iç kısmına dayadığı bıçağa baktı.

"Refleks," dedi Lila sırıtarak silahı kınına geri koyarken.

İkisi de kıpırdamadılar. Yüzleri birbirlerine o kadar yakındı ki burunları burunlarına, dudakları dudaklarına, kirpikleri kirpiklerine değiyordu ve Lila'nın görebildiği tek şey, Alucard'ın fırtına mavisi gözleri ve Kell'in iki kaşı arasındaki çizgiler gibi Alucard'ın da gözlerinin kenarında gülmekten oluşan belli belirsiz mimik çizgi-

leriydi. Birbirlerinin tam zıddıydı. Alucard başparmağını Lila'nın yanağında gezdirdi ve sonra onu tekrar öptü; bu kez hareketlerinde ne bir saldırı ne de şaşkınlık, sadece hafif bir kesinlik vardı. Alucard'ın dudakları onunkinde gezinirken ve Lila öne eğilip kendi dudaklarını onunkine bastırırken Alucard oyunbaz bir şekilde geri çekiliyordu. Dans gibi, kısasa kısas. Lila'nın onu istemesini istiyordu, haklı olduğunu ispatlamak istiyordu. Lila'nın mantıklı yanı tüm bunların farkındaydı ama dirayeti hızla çarpan kalbinin altında kayboluyordu. Alucard'ın dudakları çenesinde gezinirken ve onu ürperterek boynundan aşağı kaymaya başlarken, Lila bedenlerin hain şeyler olduğunu fark etti.

Alucard, Lila'nın titreyişini fark etmiş olmalıydı çünkü onun mükemmel, yılanı deliğinden çıkaran gülümsemesini teninde hissetti. Lila'nın sırtı geriye doğru eğildi. Köprücükkemiğini öperken, Alucard'ın eli Lila'nın belinden onu kendine çekti. Alucard'ın ellerinin tenini bulduğu noktadan Lila'nın tüm bedenine bir sıcaklık yayıldı. Lila parmaklarını Alucard'ın saçlarına doladı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Birbirine dolanmış uzuvlar ve arzu vardı ve Lila, bunun özgürlükten veya sihirden *daha iyi* olduğunu düşünmüyordu ama kesinlikle yakındı.

Soluklanmak için geri çekilen ilk Alucard oldu.

"Lila," diye fısıldadı düzensiz nefesiyle.

"Evet," dedi Lila yarı cevaplar yarı sorarcasına.

Alucard'ın yarı açık gözkapakları dans ediyordu. "Neden kaçıyorsun?"

Sözcükler Lila'yı o anın içinden sarsarak çıkaran bir soğuk su etkisi yarattı. Alucard'ı itti. Dizlerinin arkası koltuğa değerek yarı kahkaha, yarı iç çekişle zarif bir biçimde koltuğa çöktü.

"*Piçin* tekisin," diye tersledi Lila yüzü sinirle kızararak.

Alucard başını tembel bir şekilde yana eğdi. "Kuşkusuz."

"Tüm bunlar, her ne *haltsa*," elini salladı, "sana gerçeği söylemem içindi."

"Ben olsam böyle demezdim. Aynı anda birden çok işi yerine getirme konusunda iyiyimdir."

Lila şarap bardağını alıp onun üzerine attı. Şarap da bardak da havaya fırladı ama ikisi de kafasına ulaşmadan önce durdu. Bardak, ağırlığı yokmuşçasına süzülen bordo şarap taneleriyle ikisinin arasında asılı kaldı.

"Bu," dedi Alucard havadaki kadehi almak için uzanarak, "*çok* pahalı bir *vintage* parça."

Öteki elinin parmakları dairesel bir hareket yaptı ve şarap kadehinin içine geri döküldü. Alucard gülümsedi. Lila da gülümseyerek karşılık verdi ve şişeyi masadan alıp ateşe fırlattı. Alucard bu kez yeterince hızlı davranamadı ve şömine şarabı yutarken alevler çatırdayarak harlandı.

Alucard bezgin bir ses çıkardı ama Lila hiddetle dışarı çıkmıştı bile ve kaptanın aklı, peşinden gitmemesi gerektiğini bilecek kadar başındaydı.

II

Kırmızı Londra

Çanlar çalıyordu ve Rhy geç kalmıştı.

Uzaktan gelen müzik ve kahkaha seslerini, at arabaları ve dans gürültülerini duyabiliyordu. İnsanlar onu bekliyordu. Babasıyla, Rhy'ın hiçbir şeyi ciddiye almadığı, hiçbir şeyi *asla* ciddiye almadığı ve zamanında gelme zahmetinde bile bulunamazken nasıl kral olabileceği konusunda kavga etmişlerdi.

Çan sesleri kesildi ve Rhy tuniğini iliklemeye çalışırken lanet okudu. En üst düğmeyi geçirmekle cebelleşiyordu.

"*Nerede* o?" Babasının homurtusunu duyabiliyordu.

Üst düğme yine elinden kaydı ve Rhy inleyerek aynasına yöneldi ama önünde durduğunda donakaldı.

Dünya sessizliğe büründü.

Aynaya bakıyordu ama aynanın aksinden ona bakan *Kell*'di.

Kardeşinin gözleri endişeyle kocaman açılmıştı. Arkasında yansıyan Rhy'ın odasıydı ama Kell, göğsü panikle inip kalkarken bir kutuya sıkışıp kalmış gibi davranıyordu.

Rhy uzandı ama aynaya dokunduğunda içini korkunç bir ürperti kapladı. Hızla geri çekildi.

"Kell," dedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Kell'in dudakları kıpırdıyordu ve Rhy bir an bu imkânsız yansımanın sadece kendi sözcüklerini tekrar ettiğini sandı ama Kell'in ağzının aldığı şekiller farklıydı.

Kell ellerini aynaya bastırdı, sesini yükseltti ve ağzından tek bir boğuk sözcük çıktı.

"*Rhy...*"

"Neredesin?" diye sordu Rhy, Kell'in arkasındaki oda kararmaya, gölgelerle girdap gibi dönmeye ve yerini bir siyahlığa bırakmaya başlarken. "*Neler oluyor?*"

Sonra, aynanın diğer tarafında, Kell elini göğsüne kenetleyerek *çığlık attı.*

Bu, odayı inleten ve Rhy'ın vücudunu baştan aşağı ürperten korkunç, yürek burkan bir sesti.

Rhy, Kell'in ismini haykırdı ve kardeşine ulaşmaya gayretiyle büyüyü ya da aynayı kırmaya çalışarak yumruklarını aynaya vurdu. Rhy sorunun ne olduğunu bilmiyordu. Kell'in acısını hissedemiyordu. *Hiçbir şey* hissedemiyordu.

Kell aynanın ötesinde bir çığlık daha attı ve iki büklüm olarak dizleri üzerinde yere çöktü.

Ardından Rhy kanı gördü. Kell ellerini göğsüne bastırdı. Rhy erkek kardeşinin parmakları arasından kanlar akarken dehşet içinde ve çaresizce onu izliyordu. Çok kan akıyordu. Aşırı. Öldüresiye. *Hayır, hayır, hayır,* diye düşündü, *bu olamaz.*

Bakışlarını eğdi ve kendi parmaklarıyla altın kabzasını kavradığı, kaburgalarına gömülü bıçağı gördü.

Rhy kesik bir nefes aldı ve bıçağı çekerek çıkarmaya çalıştı ama sıkışmıştı.

Aynanın ötesinde Kell kan öksürdü.

"*Dayan,*" diye bağırdı Rhy.

Kell kırmızı bir kan gölü içinde dizleri üzerinde duruyordu. Bir odanın içinde. Bir denizin içinde. Çok fazla kırmızı vardı. Elleri iki yana düştü.

"Dayan," diye yalvardı Rhy var gücüyle bıçağı çekerken. Yerinden kıpırdamıyordu.

Kell'in başı öne düştü.

"Dayan."

Bedeni devrildi.

Bıçak çıktı.

Rhy uykusundan hızla fırladı.

Kalbi delicesine çarpıyordu ve çarşaf terden ıpıslak olmuştu. Kucağına bir yastık aldı ve vücudunun, rüyanın gerçek olmadığını ayrımsamasını beklerken kesik nefesler alarak yüzünü yastığa gömdü. Yüzünden aşağı terler süzülüyordu. Kasları seğirdi. Nefesi düzensizleşti ve balkon kapılarından içeri sabah güneşinin süzülmesini umarak başını kaldırıp baktı ama onun yerine Isle'ın solgun kırmızı ışığının aydınlattığı karanlıkla karşılaştı.

Öfke dolu hıçkırığını bastırdı.

Başucunda bir bardak su duruyordu; erkek kardeşi, o ilk birkaç gece olduğu gibi, Prens'in saldırıya uğradığına ikna olmuş bir halde içeri dalacak mı diye beklerken parmakları titreyerek suyu hızla kafaya dikti.

Ancak geceler, sabahlar ve ikisi arasındaki rüyalar söz konusu olduğunda, Rhy ile Kell hızla sessiz bir anlaşma geliştirmişlerdi. Kötü bir gecenin ardından biri diğerine küçük, iç rahatlatıcı bir bakış atacaktı ama asıl önemlisi, ikisine de tebelleş olan kâbusları hakkında hiç *konuşmayacak* olmalarıydı.

Rhy, Gölgeler tarafından kaçırılmasının ardından yıllar önce Tieren'in ona öğrettiği gibi, basıncını nefes alarak azaltıp nefes vererek artırdığı göğsüne avcunu bastırdı. Takip eden aylarda ona bu kâbusları gördüren şey kaçırılma olayı değil; Kell'in, elinde bıçakla ve kesik damarlarından oluk oluk kanlar akarak iri iri gözler ve soluk teniyle yere çökmüş görüntüsüydü.

Tamam, dedi Rhy kendi kendine. *İyisin. Her şey yolunda.*

Biraz sakinleştiğini hissederek örtüyü üzerinden attı ve sendeleyerek doğruldu.

Elleri kendine bir içki doldurmak için can atsa da tekrar uyuma düşüncesine katlanamıyordu. Ayrıca saat günbatımından çok şafağa yakındı. En iyisi beklemekti.

Rhy üstüne ipek bir pantolon ve bir sabahlık –ikincisi sade ve konforlu bir biçimde lüks ve ağırdı– geçirdi ve gecenin buz gibi soğuğuyla uykunun son demlerini dağıtmak için balkon kapısını açtı.

Aşağıdaki yüzer arenalar da nehrin parıltısını gizleyen birer karaltıdan farksızdı. Şehirde oraya buraya serpiştirilmiş birkaç ışık vardı ama onun dikkati şimdi dahi gemilerin sakin sakin limana yanaştıkları iskelelere kaydı.

Rhy içlerinden özellikle bir gemiyi seçmeye çalışarak gözlerini kıstı.

Gümüş süslemeli ve mavimsi siyah yelkenli koyu ahşap bir gemiyi arıyordu.

Ancak *Gece Kulesi*'nin geldiğine dair bir iz yoktu.

Henüz yoktu.

III

Arnes Denizi

Lila kazara ondan tarafa dönen herkese ters ters bakarak *Kule*'nin güvertesinde fırtına gibi koşturuyordu. Paltosunu Alucard'ın kamarasında unutmuştu ve gece rüzgârı duvar gibi çarparak gömleğinin kollarını ve tenini delip geçiyordu. Rüzgâr ısırıyor, yakıyordu ama Lila geri dönmedi; bunun yerine, geminin kıç kısmına geçip küpeşteye yaslanırken soğuk havanın ayıltıcı şokunu içine çekti.

Aşağıdaki suya, *Piç,* diye homurdandı.

Hedef değil, hırsız olmaya alışkındı. Diğer el cebinden çalmaya çalışırken gözünün önündeki ele odaklandığı için az kalsın tongaya düşüyordu. Çıplak parmaklarıyla küpeşteye tutundu ve öfkeyle açık denize baktı: Alucard'a, kendisine, kenarları çok dik ve küçük bu aptal gemiye öfkeliydi.

Neden kaçıyorsun? diye sormuştu.

Hiçbir şeyden.

Her şeyden.

Bizden. Bundan.

Sihirden.

Aslında tıslayan ateşe bakarken ateşin de harlı, güçlü bir şekilde ona baktığı, onu dinlediği bir an olmuştu ve Lila onu büyütebile-

ceğini, bütün bir kamarayı anlık bir öfkeyle ateşe verebileceğini; gemiyi, kendini, gemideki herkesi yakabileceğini biliyordu.

Sihrin sadece gerektiğinde erişilebilecek, istifade edilebilecek bir şey olmadığını anlamaya başlıyordu. Sihir hep oradaydı, hazırda bekliyordu. Bu da Lila'yı, neredeyse Alucard'ın onunla oynayabilmesi, dikkat dağınıklığını kendi lehine çevirmesi kadar korkutuyordu. Gardını düşürmüştü, bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Piç.

Soğuk hava yanaklarındaki ateşin dinmesine yardımcı olsa da, enerji hâlâ teninin altından hücum ediyordu. Öfkeyle denize baktı ve küvetteki bir çocuk gibi uzanıp bütün gücüyle suyu ittiğini hayal etti.

Bir şiir çağırmakla uğraşmadı, bu arzusunun gerçekleşmesini beklemiyordu ama hemen ardından içindeki enerji akınını hissetti ve suyun canlanıp kabarmasıyla gemi ani bir dalga eşliğinde şiddetle sallandı.

Adamlar neler olduğunu anlamaya çalışırken *Kule*'de endişe çığlıkları yükseldi ve Lila, aşağıda Alucard'ın kaliteli birkaç şarabını daha devirmiş olmayı umarak acımasızca sırıttı. Ne yaptığı kafasına sonradan dank etti. Okyanusu hareket ettirmişti ya da en azından gemi büyüklüğündeki bir parçasını hareket ettirmişti. Kan görmeyi bekleyerek elini burnuna götürdü ama bir şey yoktu. İyiydi. Bir zarar görmemişti. Küçük, şaşkın bir kahkaha attı.

Nesin sen?

Lila soğuğun nihayet kemiklerine işlemesiyle titredi. Birden yorgun düşmüştü ve bunun yoğun sihrin yan etkisi mi yoksa yalnızca içini tüketen öfkeden mi olduğunu bilmiyordu.

Barron ne derdi hep?

Öfke, mum ve barut fıçısıyla ilgili bir şeylerdi.

Sözcükleri tam hatırlayamaması karşısında göğsüne bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. Barron ailesinden biri gibiydi ve artık yoktu. Şimdi yas tutmaya ne hakkı vardı? Ondan kurtulmak istiyordu, öyle değil mi? İşte bu yüzdendi. İnsanlar ancak onları, canını

yakmalarına izin verecek kadar önemsediğin sürece sana zarar verebilirlerdi.

Lila küpeşteden uzaklaşacakken boğuk bir nefes sesi duydu ve yalnız olmadığını fark etti. Gemideyken elbette kimse gerçek anlamda yalnız olamazdı ama yakınında durduğu halatların önünde nefesini tutan biri vardı. Gözlerini kısarak gölgelere baktı, figür öne çıkmaktansa sinmeye daha hevesli görününce Lila parmaklarını şıklattı ve küçük, titrek bir alev çağırdı; bu, pratik yapmaya başlayalı haftalar olmasına rağmen soğukkanlılıkla kotardığı bir hareketti.

Deniz meltemine karşı mücadele veren ışık, Alucard'ın ikinci kaptanı Lenos'un korkuluk gibi cüssesini aydınlattı. Adam tiz bir ses çıkardı ve Lila iç çekerek ateşi söndürüp ikisini de karanlığın rahatlığına geri gömdü.

"Lenos," dedi arkadaş canlısı bir ses tonu takınmaya çalışarak. Lila'nın gemiye ve denize ne yaptığını görmüş müydü? Adamın suratındaki, doğrudan korku olmasa da temkinli bir ifadeydi ama Lila'nın yanındayken zaten hep böyleydi. Ne de olsa Lila'nın *Kule*'ye musallat Sarows olduğu dedikodusunu çıkaran da oydu.

Adam öne doğru bir adım attı ve Lila, ona bir şey uzattığını gördü; bu Lenos'un paltosuydu.

İstemsizce reddedecek oldu ama sağduyusunun etkisiyle uzandı ve paltoyu aldı. Sihirli kapılardan ve kötü kraliçelerden sağ kurtulmuştu; şimdi soğuktan üşütüp ölürse kahrolurdu.

Adam yanacağından korkarcasına Lila'nın parmakları değer değmez paltoyu bıraktı ve Lila paltoyu üzerine geçirirken Lenos'un bedeninin sıcağı hâlâ astarında duruyordu. Yakasını kaldırdı ve ellerini ceplerine sokarak ısınsın diye parmaklarını esnetti.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu Arnesçe.

"Biraz," diye itiraf etti adam bakışlarını kaçırarak.

"Bana güvenmediğin için mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Ondan değil," diye geveledi. "Sadece, bizden farklısın..."

Lila adama çarpık bir tebessümle güldü. "Öyle diyorlar."

"Şey, bilirsin işte, bir kız olduğun için değil. Ondan değil."

"O halde Sarows olduğum için mi? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Adam omuz silkti. "Yok, tam olarak değil. Ancak sen *aven*'sin."

Lila kaşlarını çattı. Söylediği şey *kutsanmış* demekti. Ancak Lila bunun kendi dilinde tam bir karşılığı olmadığını öğrenmişti. Arnesçede *kutsanmış* olmak her zaman iyi bir şey değildi. Bazıları bunu *seçilmiş* anlamında kullanırdı. Diğerlerine göre *ayrıcalıklı* demekti. Ancak bazıları için *lanetlenmiş* anlamındaydı. *Diğeri. Öteki.*

"*Aven,*" dedi Lila, "senden yana olduğu sürece iyi bir şey de olabilir."

"Sen bizden yana mısın?" diye sordu adam sessizce.

Lila kendinden yanaydı. Ancak galiba *Kule*'den de yanaydı. "Tabii."

Adam kollarını etrafına doladı ve bakışlarını Lila'nın üzerinden suya çevirdi. Sis çöküyordu ve adam sise dikkatle bakarken Lila, acaba sis tabakasının içinde ne görüyor diye merak etti.

"Casta adında küçük bir yerde büyüdüm," dedi adam. "Güney kayalıklarında. Castalılar bazen sihrin insanları seçtiğine inanırlar."

"Üstat Kell gibi," dedi Lila ve ekledi: "Siyah gözlü prens."

Lenos başıyla onayladı. "Evet, sihir Üstat Kell'i seçti. Ancak onun olduğu şey –Antari– *aven*'in sadece tek bir türü. Belki en güçlüsü ama bu, kişinin güçlülük tanımına göre değişir. Bir diğeri rahiplerdir. Hepsini dengeli kullanabilecek şekilde her elemente sahip oldukları ve dolayısıyla iyileştirebildikleri, yetiştirebildikleri ve canlandırabildikleri için bazıları *onların* en güçlü olduklarını düşünürler. Önceleri her türden *aven* varmış: Tüm elementlerde ustalaşabilenler. Yalnızca birinde ustalaşabilenler ama dalgaları, rüzgârı ya da mevsimleri değiştirebilecek kadar güçlü olanlar. Sihrin söylediklerini duyabilenler. *Aven* tek bir şey değildir çünkü sihir tek bir şey değildir. Her şeydir, eskidir ve yenidir ve sürekli değişir. Castalılar, *aven* biri ortaya çıkarsa bunun bir sebebi olduğuna, sihrin bize bir şey söylemeye çalıştığına inanırlar..." Sustu. Lila

dikkatle ona bakıyordu. Lenos'un onunla şimdiye kadarki en uzun konuşması buydu. Hatta Lila, onun daha önce *kimseyle* bu kadar uzun konuştuğunu duymamıştı.

"Yani burada olmamın bir sebebi olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Lila.

Lenos topukları ve parmak uçları arasında sallandı. "Hepimiz bir sebepten buradayız, Bard. Bazı sebepler diğerlerinden daha büyüktür, o kadar. Yani, sanırım kim olduğundan, hatta ne olduğundan korkmuyorum. *Neden* olduğundan korkuyorum."

Titreyip döndü.

"Bekle," dedi Lila paltoyu üzerinden çıkararak. "Al."

Adam paltoya uzandı ve elleri neredeyse birbirine değdiğinde geri kaçmaması Lila'yı rahatlattı. Arkasından adamın gidişini izledi, sonra aşağı indi.

Paltosunu kamarasının kapısına asılı buldu, yanında açılmamış bir şişe mor şarap ve *Solase* yazılı bir not vardı.

Özür dilerim.

Lila iç çekip şişeyi aldı, düşünceleri karmakarışıktı, bedeni uykuya açtı.

Sonra yukarıdan gelen sesi duydu.

"*Hals!*" diye bağırıyordu üst güverteden bir ses.

Kara göründü.

IV

Çanlar on iki defa çaldı, sonra on iki defa daha. Kell sayısını şaşırıncaya kadar da devam etti; bir gün, bir hafta, bir aydaki sayıyı aşalı çok olmuştu.

Bu ısrarlı sesin tek bir anlamı olabilirdi: Asiller gelmişti.

Kell balkonunda durup gelişlerini izledi. Londra'nın en son *Essen Tasch*'a ev sahipliği yapmasının üzerinden altı yıl geçmişti ama nerelerden geldiklerini, neler gördüklerini hayal etmeye çalıştığı gemi ve insan kafilesinin geçit törenini izlediğini hâlâ hatırlıyordu. Dünyaya gidemiyordu ama bu gibi nadir etkinliklerde dünya ona geliyordu.

Şimdi gemilerin Isle üzerindeki ilerleyişini izlerken (Rhy'ın yüzer stadyumlarının izin verdiği ölçüde) kendini, Lila acaba bunlardan hangisini seçerdi diye merak ederken buldu. Nispeten küçük birkaç özel gemi vardı ama çoğu, zengin tüccarları ve soyluları Faro ile Vesk'ten Arnes'in başkentindeki şenliklere getirmek için tasarlanmış dev gemiler ve lüks teknelerdi. Tüm gemilerin ya yelkeninde ya da bordasında, kendi kraliyet sembollerini taşıyan bir menşe amblemi vardı. Onay evraklarıyla birlikte bu amblemler onlara *Essen Tasch* boyunca iskelelere erişim imkânı sunacaktı.

Lila, şu Faro amblemli şık, gümüş, ahşap gemiyi mi tercih ederdi? Yoksa şimdi yaklaşmakta olan canlı renkli Vesk gemisi

gibi daha cesur bir şey mi? Yoksa koyu cilalı ahşabı ve yeni yelkenleriyle görkemli bir Arnes gemisini mi? Sahi, Lila denize *nasıl* açılacağını bile biliyor muydu ki? Muhtemelen bilmiyordu ama tuhaf olanı sıradan, imkânsızı kolay gösterebilecek biri varsa o da Delilah Bard'dı.

"Neye sırıtıyorsun öyle?" diye sordu Rhy yanında belirerek.

"Stadyumların nehri allak bullak ediyor."

"Saçmalık," dedi Rhy. "Şehrin her iki yakasında hem kuzey hem güney kıyılarına geçici iskeleler diktirdim. Bir sürü boş alan var."

Kell başıyla Isle'ı işaret etti. "Sen onu misafirlerimize anlat."

Aşağıdaki diğer gemiler, nehirden yaklaşan ve anca barikatlara ulaştığında duran Vesk filosuna yol açmak için kenara çekilmişlerdi. Beyaz bir ay önünde uçan karga tasvirli kraliyet amblemini taşıyan, siyah yelkenli ve kızılağaçtan şahane bir Vesk kraliyet mavnasına iki askeri gemi eşlik ediyordu.

Birkaç dakika sonra ise, yelkenleri karaağaç armalı, hepsi iskelet gibi ve gümüşi beyaz gemileriyle Faro imparatorluğunun gemisi takip etti.

"Gitmeliyiz," dedi Prens. "Onları karşılamak için orada olmamız gerek."

Onun da orada bulunması gerektiğini açıkça söylemiş olmasına rağmen, "*Olmamız?*" diye tekrarladı Kell. Buruk bir şekilde, aileden olduğu için değil, *aven* olduğu için diye geçirdi içinden. Arnes gücünün bir sembolü olduğu için.

"Seni görmek isteyeceklerdir," demişti Kral. Kell anlamıştı. Maxim *sen* derken *insan* Kell'i kastetmiyordu. Antari Kell'i kastediyordu. Sinirlendi. Neden kendini bir ganimet gibi hissediyordu? Ya da daha kötüsü, bir süs eşyası...

"Kes şunu," diye söylendi Rhy.

"Neyi keseyim?"

"Suratını her zamankinden bile çok asacak kadar aklından geçirdiğin şey her neyse onu. İkimizin de yüzünü kırıştıracaksın." Kell bir iç çekti.

"Haydi," diye üsteledi Rhy. "Onlarla hayatta tek başıma yüzleşmem."

"Hangisinden korkuyorsun? Lord Sol-in-Ar mı?"

"Cora."

"Vesk Prensesi?" Kell kahkaha attı. "O daha bir çocuk."

"*Çocuktu* –hem de kâbus gibi bir çocuk– ama duyduğuma göre gerçek anlamda korkunç bir şey olmuş."

Kell başını iki yana salladı. "Haydi o zaman," dedi kolunu Prens'in omzuna atarak. "Ben seni korurum."

"Kahramanım."

Kırmızı Saray'ın beş salonu vardı: Cilalı ahşap ve yontulmuş kristallerle bezenmiş üç katlı gösterişli bir balo salonu olan Büyük Salon; tamamen taştan ve değerli metalden geniş bir resepsiyon salonu olan Altın Salon; baştan aşağı camdan oluşan ve sarayın merkezinde yer alan Mücevher Salon; mozaik zemini güneşin ve yıldızların altında parıldayan çatıdaki Gökyüzü Salonu ve Gül Salon. Bu sonuncusu sarayın önünde yer alıyordu ve görkemli bir şıklıkla kendine ait salon ve kapılarından erişim sağlanıyordu. Burası sarayın, üzerinde hiçbir şey olmayan kanadına inşa edilmişti ve tavana yerleştirilmiş pencerelerden içeri ışık süzülüyordu. Duvarlar ve zemin lâl ve altın damarlı, yalnızca kraliyet kullanımı için maden büyücüleri tarafından işlenen solgun bir taş olan kraliyet mermeriyle döşeliydi. Sütunlar yerine devasa ayaklı vazolardaki çiçek buketleri odayı paralel şeritler halinde bölüyordu. Bu sütunlar arasında kapıdan kürsüye ve tahta kadar altın bir yolluk uzanıyordu.

Gül Salonu, kraliyetin saray halkıyla toplantı yaptığı ve komşu kraliyet ailelerini makamına kabul etmesi için tahsis edilmiş bir yerdi.

Tabii gelirlerse.

Kell ve Rhy tahtların iki yanında duruyorlardı; Rhy babasının koltuğuna yaslanıyor, Kell ise Kraliçe'nin koltuğunun yanında teyakkuzda bekliyordu.

Üstat Tieren kürsünün dibinde duruyor ama Kell'le göz göze gelmiyordu. Kell'e mi öyle geliyordu yoksa *Aven Essen* ondan kaçıyor muydu? Seçilmiş bir *ostra* ve *vestra* meclisi sohbet etmek için ayrı kümeler halinde etrafta dolaşırken, kraliyet muhafızları ışıl ışıl zırhları içinde heykel gibi duruyorlardı. Kraliyet gemileri demir atalı ve onlara saraya kadar eşlik etmesi için bir refakat ekibi gönderileli bir saati geçmişti. Köpüklü şaraplar, beklemekten köpükleri kaçmış bir halde tepsilerin üzerinde duruyorlardı.

Rhy ağırlığını bir o ayağına bir ötekine verdi, gergin olduğu belliydi. Ne de olsa ilk kez bir kraliyet etkinliğinin başında bulunuyordu ve her ne kadar ayrıntılar konusunda hep iyi olsa da detaycılığının odağı genellikle giysileri ve saçı etrafında toplanırdı. *Essen Tasch* ise bambaşka bir kulvardı. Kell, Rhy'ın, kalbinin üzerindeki pırıl pırıl altın Maresh armasıyla –bir kadeh ve doğan güneş– oynamasını izledi. Bir tane de Kell'e vermiş, o da bunu gönülsüzce kırmızı paltosunun göğsüne iğnelemişti.

Kral Maxim ise bir bozuk parayla oynuyordu; Kell, Kral'ın bunu ancak yerinde duramadığı zamanlarda yaptığını görmüştü. Babası gibi Maxim de bir maden işçisi, güçlü bir büyücüydü ama artık buna pek gerek duyduğu söylenemezdi. Yine de Kell, Maxim'in gençlik hikâyelerini; orduları döven ve kalpleri eriten "çelik prens" masallarını duymuştu ve Kral'ın şimdi bile adamlarının alevlerini harlamak için yılda iki kez sınırlara gittiğini biliyordu.

"Umarım misafirlerimizin başlarına bir şey gelmemiştir," dedi Kral Maxim.

"Belki kaybolmuşlardır," dedi Rhy düşünceli bir şekilde.

"Keşke," diye mırıldandı Kell.

Kraliçe Emira ikisine de ters bakınca Kell gülmemek için kendini zor tuttu; tam bir anne tavrıydı.

Nihayet trompetler duyuldu ve kapılar ardına kadar açıldı.

"Sonunda," diye mırıldandı Rhy.

"Vesk hükümdar ailesi, Taskon Hanesi'nden," diye bildirdi hizmetkârlardan biri, sesi salonun içinde yankılanarak, "Prens Col ve Prenses Cora."

Taskon kardeşler, yanlarında bir düzine hizmetkârla içeri girdi.

Arkalarından sürünen şık pelerinleriyle, yeşil ve gümüş renkli bol giysileri içinde göz alıcı görünüyorlardı. Col on sekiz olmuştu, Cora ise ondan iki yaş küçüktü.

"Majesteleri," dedi iriyarı bir genç olan Prens Col, keskin Arnes aksanıyla.

"Şehrinize hoş bulduk," diye ekledi Prenses Cora melek gibi bir gülümsemeyle reverans yaparak.

Kell, Rhy'a, *Gerçekten mi? O çok korktuğun kız bu mu?* dercesine bir bakış attı.

Rhy da, *Sen de korksan iyi edersin,* diyen bir bakışla karşılık verdi.

Kell, Prenses Cora'ya, bu kez daha dikkatli bir bakış attı. Prenses neredeyse bir şarap kadehini bile tutamayacak kadar güçsüz görünüyordu. Bal sarısı saçları, bir taç gibi başını çevreleyerek zümrütlerle bezeli, özenli bir örgüyle tepede toplanmıştı.

Bir Veskliye göre zayıftı, evet, uzun boyluydu ama ince beliyle daha çok Arnes hanesine özgü bir zarafeti vardı. Rhy üç yıl önce Vesk'teki *Essen Tasch*'a giderken annesine eşlik etmişti, dolayısıyla kızın büyümüş halini görmüştü. Oysa Kell şehirden dışarı çıkamadığı için turnuvayı ancak Arnes'in ev sahipliği yaptığı yıllarda görmüştü. Oyunlar altı yıl önce orada düzenlendiğinde Prens Col erkek kardeşlerinden biriyle gelmişti.

Kell, *Cora*'yı en son on iki yıl önce gördüğünde daha küçük bir çocuktu.

Kızın solgun mavi gözleri şimdi yukarı doğru çevrilmiş ve Kell'in iki renkli gözleriyle buluştuğunda bakışlarını onunkilere kilitlemişti. İnsanların, bakışlarını Kell'in gözlerinden kaçırmalarına, daha güvenli başka bir yöne çevirmelerine o kadar alışkındı ki bu

yoğun dikkat karşısında gafil avlanmıştı, içinde aniden beliren gözlerini kaçırma isteğini bastırdı.

Bu arada hizmetkârlardan biri, elinde yeşil ağır bir kumaşa sarılı büyük bir nesneyi taht platformuna götürdü ve basamağın üzerine bıraktı. Hizmetkâr, kumaşı dramatik bir zarafetle açtığında bir kafes içinde bir kuş belirdi; Arnes saray halkı tarafından sevilen çok renkli bir taklitçi ya da ötücü kuş değildi, daha *yırtıcı* bir türdü. Kocamandı ve siyah boyun ve sorgucunun olduğu kafası dışında rengi gümüşi griydi. Gagası bıçak gibi keskin görünüyordu.

"Bir teşekkür hediyesi," diye belirtti Prens Col, "bizi evinize davet ettiğiniz için." Col'un Cora'yla tek ortak özelliği ten rengiydi. Col ondan daha uzundu. Cora ince yapılıyken, Col irikıyımdı. Yakışıklıydı ama tavrında, ifadesinde boğamsı bir hal vardı.

"Teşekkür," dedi Kral, başıyla Üstat Tieren'e işaret ederek. Üstat Tieren hızla öne çıkarak kafesi kaldırdı. Kell bunun mabede gideceğini ya da özgür bırakılacağını tahmin ediyordu. Saray vahşi hayvanlar için uygun değildi.

Kell göz ucuyla değiş tokuşu takip ederken dikkati hâlâ, genç adamın siyah gözü tarafından adeta büyülenmişçesine ona bakan Prenses'teydi. Parmağıyla bir şeyi –veya *birini*– gösterip, "Bundan istiyorum," diyecek türden bir kıza benziyordu. Bu düşünce neredeyse komik gelmişti, ta ki Astrid'in sözlerini –*Hayatına sahip olacağım, çiçek çocuk*– hatırlayana kadar, sonrasında komiklik yerini soğukluğa bıraktı. Kell neredeyse fark edilmez bir şekilde geriye doğru bir adım attı.

"Bizim evimiz sizin evinizdir," diyordu Kral Maxim. Hepsi birer senaryoyu andırıyordu.

"Tanrılar bizden yana olursa," dedi Prens Col sırıtarak, "turnuvanız da öyle olsun."

Rhy öfkelenirken, Kral sadece kahkaha atmakla yetindi. "Göreceğiz," dedi Kral, Kell'in, sahte olduğunu bildiği büyük bir tebessümle. Kral'ın, Prens Col'u veya Vesk kraliyet ailesinden

herhangi birini umursadığı yoktu. Asıl tehlike Faro'daydı. Lord Sol-in-Ar'daydı.

Tam o sırada trompet sesleri bir kez daha duyuldu ve Vesk maiyeti şarap kadehlerini alıp kenara çekildiler.

Kapılar açıldığı sırada, "Faro Vekili, Lord Sol-in-Ar," diye bildirdi hizmetkâr.

Maiyetinin etraflarını sardığı Vesklilerden farklı olarak, Sol-in-Ar, kendisi önden, adamları birlik halinde arkasından içeri girdiler. Hepsi Faro tarzında giyinmişti; ucu bir pelerin gibi tek omuzdan geriye atılmış yekpare bir kumaş, karman çorman etraflarına sarmalanmıştı. Adamlarının hepsi siyah ve beyaz detaylı koyu morlar kuşanmışken Sol-in-Ar en uç kenarları çivit mavi işlemeli beyazlar içindeydi.

Tüm üst düzey Farolular gibi, o da tamamen tıraşlıydı ve yüzündeki taşlar olduğu gibi gözler önüne seriliyordu ama tercihini cam ya da değerli taşlardan yana kullanan birçoğunun aksine, Lord Sol-in-Ar'ın takıları, şakaklarından boğazına kavisli yollar halinde uzanan beyaz altın ve elmas biçimli parçalardan oluşuyordu. Siyah saçları kısa kesilmişti ve kaşlarının hemen üzerinde, alnında, kraliyetten olduğunu gösteren, diğerlerinden daha büyük tek bir damla beyaz altın göze çarpıyordu.

Rhy yıllar önce bir yakutu alnına tutarak, "Nasıl seçiyorlar?" diye sesli bir şekilde merakını dile getirmişti. "Yani, babamın dediğine göre değerli taşların sayısı toplumsal bir belirleyiciymiş ama belli ki renk olayı muamma. Keyfi olduğundan kuşkuluyum –Veskliler olsa belki, ama Farolularla ilgili hiçbir şey keyfi olacağa benzemiyor– yani renklerin bir anlamı *olmalı*."

"Fark eder mi?" diye sormuştu Kell bezginlikle.

"Elbette fark eder," diye çıkıştı Rhy. "Bu, konuşmadığın bir dil olduğunu bilmen ve sana bunu öğretmeye hevesli kimsenin olmaması gibi bir şey."

"Belki kişiseldir."

Rhy başını eğip yakutun düşmemesi için kaşlarını çatmıştı. "Nasıl görünüyorum?"

Kell alayla gülmüştü. "Komik."

Ancak Lord Sol-in-Ar'la ilgili komik hiçbir şey yoktu. Uzun boyluydu –muhafızlarından birkaç santim daha uzundu–, keskin hatlı bir çenesi vardı. Teni kömür rengiydi, gözleri açık yeşil ve billur gibi keskindi. Faro Kralı'nın ağabeyi ve bir zamanlar dağılmış toprakların bütünlüğünü yeniden sağlamaktan sorumlu ve tahtın arkasındaki esas düşüncenin büyük bölümü olarak görülen Faro donanmasının komutanıydı.

Sihri olmadığı için hükümdar olamıyordu. Bu eksikliği askeri hüneri ve düzen konusundaki keskin gözüyle fazlasıyla telafi etmişti ama Kell, bu gerçeğin Rhy'ı rahatsız ettiğini biliyordu.

"Hoş geldiniz, Lord Sol-in-Ar," dedi Kral Maxim.

Faro vekili başını öne salladı ama gülümsemedi. "Şehriniz ışıl ışıl," demekle yetindi. Aksanı bir nehir taşı gibi ağır ve pürüzsüzdü. Parmağını şıklattı ve iki hizmetkârı, kabuğu simsiyah fidanları bir çift saksıda öne doğru taşıdılar. Nasıl ki Vesk sembolü kuş ise, bunlar da Faro kraliyet armasının simgesi olan ağaçların ta kendisiydi. Kell, tıbbi –hatta sihirli– özellikleri olduğu söylenen bu nadir bulunur Faro huş ağacını duymuştu.

"Bir hediye," dedi yumuşak bir sesle. "İyilikler serpilsin diye."

Kral ve Kraliçe teşekkürlerini belirtircesine başlarını eğdiler ve Lord Sol-in-Ar'ın bakışları platformdan kayıp Rhy'ı es geçerek bir anlığına Kell'e takıldı, sonra başıyla selamlayıp geri çekildi. Bunun üzerine Kral ve Kraliçe tahtlarından inerken şampanya kadehlerini aldılar. Odanın geri kalanı aynı hareketi tekrarlarken Kell iç çekti.

Herkes görsün diye orada dikilmek zaten yeterince eziyet vericiydi.

Şimdi bir de gerçek anlamda talihsiz bir sosyalleşme görevi onu bekliyordu.

Rhy, görünen o ki son karşılaşmalarını ondan öpücük koparmaya ve saçlarına çiçekler örmeye çalışmakla geçiren Prenses'e karşı kendini hazırlıyordu. Ancak Rhy'ın endişeleri boşa çıkmıştı: Prenses, gözlerini diğer avına dikmişti. Ona doğru yaklaşırken Kell şarap kadehine uzanarak içinden, *Krallar aşkına,* diye söylendi.

"Prens Kell," dedi Prenses çocuksu bir gülüşle. Kell, kendisine *Prens* değil, *Üstat* diye hitap etmesi gerektiği konusunda uyarma zahmetine girişmedi. "Akşam balolarında benimle dans edeceksiniz."

Kell, Prenses'in Arnesçesi pek iyi değil mi yoksa bu kadar doğrudan olması kasti mi, emin değildi. Ancak Rhy ona, bu turnuvaya hazırlanmak için aylarını harcadığını; bunun bir siyaset ve diplomasi gösterisi olduğunu; hepsinin fedakârlıkta bulunacağını ve Kell'in, Prenses'in dansını reddederek imparatorluğun huzurunu tehlikeye atmaktansa kendini bıçaklamayı yeğleyeceğini söyleyen bir bakış attı.

Kell gülümsemek ve başını eğerek selamlamakla yetindi. "Elbette, Ekselansları," diye karşılık verdi ve Veskçe ekledi: "*Gradaich an'ach.*"

Benim için bir zevktir.

Hizmetkârlarından birinin yanına ilerlerken Prenses'in yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

Rhy yaklaşarak eğildi. "Görünüşe göre korumaya ihtiyacı olan ben değilmişim. Biliyor musun..." Şarabından bir yudum aldı. "Aslında ilginç bir çift olurdunuz."

Kell yüzündeki tebessümü korudu. "Şu iğneyi üzerine saplarım."

"Canın yanar."

"Buna değer." Lord Sol-in-Ar'ın yaklaşmasıyla sözü yarım kaldı.

"Prens Rhy," dedi vekil başıyla selamlayarak. Rhy doğruldu ve ardından saygıyla eğildi.

"Lord Sol-in-Ar," dedi. "*Hasanal rasnavoras ahas.*"

Varlığınız krallığımıza şeref verdi.

Vekilin gözleri hoşnut bir şaşkınlıkla açıldı. "*Amun shahar,*" dedikten sonra Arnesçeye geri döndü. "Farocanız mükemmel."

Prens kızardı. Dile hep bir yatkınlığı olmuştu. Rhy'ın, üzerinde pratik yapacak biri olmasını istemesi sayesinde, Kell'in Farocası da fena sayılmazdı ama bir şey demedi.

"Dilimizi öğrenme gayreti sarf ediyorsunuz," dedi Rhy. "Aynı şekilde karşılık vermek saygı namına uygun olandır." Sonra, kendini sevimli gösteren bir tebessümle ekledi: "Üstelik Faro dilini hep güzel bulmuşumdur."

Sol-in-Ar başıyla onaylarken bakışları Kell'e çevrildi.

"Ya siz," dedi vekil. "Arnesli Antari olmalısınız."

Kell başını eğerek selamladı ama doğrulup baktığında Sol-in-Ar, sihir izi yalnızca gözlerinde değil, varlığını bütünüyle sarmışçasına onu hâlâ tepeden tırnağa süzüyordu. Bakışları nihayet Kell'in yüzünde sabitlendiğinde, alnındaki metal damla ışıldayarak hafifçe kaşlarını çattı.

"*Namunast,*" diye mırıldandı. *Büyüleyici.*

Sol-in-Ar gider gitmez, Kell şarabını tek dikişte bitirdi ve sonrasında kimse onu durduramadan Gül Salon'un açık kapılarından dışarı çıktı.

Bir gün için fazlasıyla kraliyet mensubuna maruz kalmıştı.

V

Nehir kızıla çalıyordu.

Gece Kulesi Isle ağzından ilk geçtiğinde, Lila ancak sudaki hafif rengi seçebilmişti, o da ancak gece görülebiliyordu. Şimdi şehre hızla yaklaşırken, su gün ortasında bile kırmızı ışıklarıyla içeriden aydınlatılmış, yakut gibi parlıyordu. Onları Londra'nın içine yönlendiren bir işaret ışığı gibiydi.

Lila başlarda nehrin aydınlığının sabit, durağan olduğunu sanmıştı ama artık –sihrin canlı bir şey olduğunu görme, hissetme ve düşünme konusunda kendini eğittiği birkaç ayın sonunda– bulut katmanlarının ardındaki şimşek gibi yüzeyin altında attığını fark ediyordu.

Küpeştenin üzerine yaslandı ve solgun taşı parçasını parmakları arasında evirip çevirdi. Beyaz Londra'daki Dane ikizleriyle karşı karşıya geldiğinden beri ondaydı ama kenarları aşınıp pürüzsüzleşmeye başlamıştı. Ellerini durdurmaya çalıştı ama gergin enerji çok fazlaydı ve gideceği bir yer yoktu.

"Günbatımında varmış oluruz," dedi Alucard yanından. Lila'nın nabzı hızlandı. "Şehirden ayrılmanla ilgili bana anlatmak istediğin bir şey varsa şimdi zamanı. Doğrusu, esas zamanı son dört ay boyunca herhangi bir andı, şimdiyse gerçekten zor bir durum ama..."

"Yine başlama," diye homurdandı Lila taşı cebine geri koyarak.

"Hepimizin iblisleri vardır, Bard. Ancak seninkiler hâlâ orada bekliyorsa..."

"Benim iblislerimin hepsi öldü."

"O halde sana imreniyorum." Aralarına bir sessizlik çöktü. "Bana hâlâ kızgınsın."

Lila doğruldu. "Beni *ağzımdan laf almak* için baştan çıkarmaya çalıştın."

"Bunu sonsuza kadar yüzüme vuramazsın."

"*Dün geceydi.*"

"Yani başka seçeneğim kalmamıştı, denemeye değer diye düşündüm."

Lila gözlerini devirdi. "Bir kızı nasıl özel hissettireceğini gerçekten de biliyormuşsun."

"Ben de tam olarak seni özel hissettirdiğim için başımın belada olduğunu sanıyordum."

Lila saçını gözlerinin önünden havalandırarak ofladı. Nehri seyretmek için arkasını döndü ve Alucard dirseklerini küpeşteye dayayarak yanından ayrılmayınca şaşırdı.

"Geri döneceğin için *sen* heyecanlı mısın?" diye sordu Lila.

"Londra'yı seviyorum," dedi Alucard. Lila devam etmesi için bekledi ama devamı gelmedi. Onun yerine el bileklerini ovuşturmaya başladı.

"Ne zaman bir şey düşünsen," dedi Lila, Alucard'ın ellerini işaret ederek, "bunu yapıyorsun."

Alucard durdu. "Neyse ki derin düşüncelere dalma gibi bir alışkanlığım yok." Dirseklerini küpeşteden ayırmadan avuçlarını yukarı çevirdi ve tuniğinin kol manşetlerini yukarı sıvandığında Lila, Alucard'ın bileklerindeki izleri görebildi. Onları ilk fark ettiğinde sadece birer gölge olduklarını sanmış ama yakından bakınca *yara izleri* olduğunu ayrımsamıştı.

Alucard kollarını kavuşturarak paltosunun içinden bir matara çıkardı. Bu cam bir mataraydı ve içindeki açık pembe sıvı çalkala-

nıyordu. Alucard hiç ayıklığa o kadar düşkün biri gibi görünmese de şehre yaklaştıkça daha fazla içer olmuştu.

"Demir atıncaya kadar ayılmış olurum," dedi Lila'nın yüzündeki ifadeyi okuyarak. Boştaki eli yine bileğine doğru kaydı.

"Seni ele veren şey bu," dedi Lila. "Bileklerin. Konuyu o yüzden açtım. İnsanlar kendilerini neyin ele verdiğini daima bilmeliler."

"Peki seninki ne, Bard?" diye sordu matarayı ona uzatarak.

Lila matarayı aldı ama içmedi. Onun yerine başını yana eğdi. "Sen söyle."

Alucard ona doğru döndü ve yanıtı Lila'nın etrafında, boşlukta görebilecekmiş gibi gözlerini kısarak ona baktı. Ne olduğunu keşfetmiş gibi yaparak mavi gözlerini kocaman açtı. "Saçını kulağının arkasına atıyorsun," dedi. "Ancak yalnızca sağ tarafına. Ne zaman gerilsen bunu yapıyorsun. Kendine hâkim olmak için yaptığını tahmin ediyorum."

Lila gönülsüzce gülümsedi. "Hareketi yakalamışsın ama sebebini ıskaladın."

"Aydınlat beni."

"İnsanlar gerildiklerinde, ifadelerini saklama eğiliminde olurlar," dedi. "Bense saçımı kulağımın arkasına atarken, karşımdaki kişiye –hedefime, rakibime, başkalarına– saklanmadığımı göstermiş olurum. Gözlerinin içine bakar ve onların da *benim* gözlerimin içine bakmalarına izin veririm."

Alucard tek kaşını kaldırdı. "*Gözünün.*"

Matara Lila'nın elinde parçalandı. Önce o şokla, sonra alkolün avcunu yakmasıyla acı içinde tısladı. Matarayı elinden bıraktı, parçaları güverteye saçıldı.

"Ne dedin?" diye fısıldadı Lila.

Alucard soruyu duymazdan geldi. Söylenerek bileğini ani bir hareketle çevirdi ve kırık parçalar parmakları üzerinde havaya kalktı. Lila kanlı avcunu göğsüne götürdü ama Alucard diğer elini uzattı.

"İzin ver," dedi Lila'nın bileğine uzanıp sığ kesikleri görecek şekilde bileğini nazikçe çevirirken. Cam Lila'nın avcunda parlı-

yordu ama Alucard'ın dudakları kıpırdarken, küçük parçalar ve kıymıklar da yükselerek havadaki daha iri parçalara katıldı. Alucard parmaklarının ani bir hareketiyle kırık parçaları uzaklaştırdı ve hepsi sessizce geminin kenarına düştü.

"Alucard," diye homurdandı Lila. "Ne dedin?"

Eli hâlâ, avcu yukarı bakar vaziyette Alucard'ın elinde duruyordu. "Seni ele veren şey," dedi Alucard kesikleri incelerken. "Belli belirsiz. Başını yana eğerek, bakışlarını sabitleyerek geçiştirmeye çalışıyorsun ama bunu aslında görüşündeki boşluğu kapatmak için yapıyorsun." Kolundan siyah bir kumaş parçası çekip çıkardı ve Lila'nın elini sarmaya başladı. Lila engel olmadı. "Bir de saçın," diye ekledi Alucard eğreti bandaja düğüm atarken. "Bilhassa *sağ* kulağının arkasına atıyorsun, insanları yanıltmak için." Lila'nın elini bıraktı. "O kadar ince ki birçoğunun fark ettiğini bile sanmıyorum."

"Sen fark etmişsin," diye mırıldandı Lila.

Alucard uzandı, parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerinin, gözünün, içine baktı.

"Algılarım fazlasıyla açıktır," dedi Alucard.

Lila elindeki acıya odaklanarak yumruklarını sıktı.

"Olağanüstü bir hırsızsın, Lila," dedi, "hem de..."

"Sakın," diye tersledi Lila geri çekilerek. Alucard bakışlarını ondan kaçırmama nezaketini gösterdi. "Ben olağanüstü bir hırsızım, Alucard. Bu," dedi gözünü işaret ederek, "bir zayıflık değil. Çok uzun zamandır olmadı. Olsa bile fazlasıyla telafi ederim."

Alucard gülümsedi. Küçük, içten bir gülümsemeydi. "Hepimizin yara izleri vardır," dedi ve Lila kendini tutamadan bakışları Alucard'ın bileklerine kaydı. "Evet," dedi Alucard bakışını yakalayarak, "büyüleyici kaptanların bile." Kollarını yeniden yukarı sıvayınca, iki bileğinin de etrafına sarılı gümüş şeritler hariç bir şey olmayan pürüzsüz, koyu teni göründü. Şeritler garip bir şekilde uyumluydu. Hatta birbirlerinin tıpatıp aynısıydı.

"Kelepçeler," diye doğruladı Alucard.

Lila kaşlarını çattı. "Neden?"

Alucard omuz silkti. "Kötü bir gündü." Alucard bir adım geri çekildi ve sırtını bir sandık yığınına yasladı. "Arnesliler korsanları yakaladıklarında ne yaparlar, bilir misin?" diye sordu gelişigüzel. "Kaçmaya çalışanlara?"

Lila kollarını önünde kavuşturdu. "Korsan olmadığını söylemiştin."

"Değilim." Elini salladı. "Artık değilim. Ancak insan gençliğinde aptalca şeyler yapabiliyor. Yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış taraftaydım; öyle diyelim."

"Ne yaparlar?" diye sordu Lila merakına engel olamayarak.

Alucard'ın bakışları nehre çevrildi. "Gardiyanlar etkili bir ikna sistemi kullanırlar. Tüm tutsakları kelepçelerler ve bunları daha senin ifadeni bile almadan takarlar. Bileklerinden birbirine bağlı ağır şeylerdir ama demirler o kadar da kötü sayılmaz. Fazla yaygara koparırsan veya direnirsen, metali ısıtırlar. Çok değil. İlki yalnızca uyarı niteliğindedir ama ikinci ya da üçüncü suçunsa ya da kaçmaya yeltenecek kadar aptalsan çok daha beterdir." Alucard'ın gözleri, uzaklardaki bir şeye odaklanmışçasına hem keskin hem boş bakıyordu. Konuşurken sesine tuhaf bir sakinlik hâkimdi. "Oldukça basit bir yöntem. Ateşten metal bir çubuk alır ve metal kızıncaya kadar demir kelepçeye tutarlar. Suç ne kadar beterse, metal çubuğu kelepçelere o kadar uzun tutarlar. Çoğunlukla çığlık atmaya başladığında ya da derinin yanmasıyla durarlar..."

Lila, Alucard'ı gösterişli kaptan montuyla değil; kahverengi saçları terden yüzüne yapışmış, kızgın demirden kaçmaya ve elleri bağlı halde hırpalanmış, yara bere içinde olsa da cazibesiyle kurtulmaya çalışırken hayal etti. Ancak belli ki işe yaramamıştı, yalvarışlarını hayal etti, yanık etinin kokusunu, çığlıkları...

"Sorun şu ki," diyordu Alucard, "metal, soğuduğundan çok daha hızlı ısındığı için çubuğu çektiklerinde eziyet bitmez."

Lila kötü oldu. "Üzgünüm," dedi bu sözcükten ve beraberindeki acımadan nefret etmesine rağmen.

"Ben değilim," dedi Alucard. "Her iyi kaptanın yara izleri olmalıdır. İnsanı hizaya getirir."

Bunu öyle sıradan bir şeymiş gibi söylese de, Lila yüzünde anıların verdiği o gerginliği görebiliyordu. O kızgın sıcaklık hâlâ teninden yükselircesine uzanıp bileğine dokunmak için tuhaf bir istek duydu.

Bunun yerine, "Neden korsan oldun?" diye sordu.

Alucard mahcup bir gülümsemeyle ona baktı. "Birkaç kötü fikir arasında en iyisi bu gibiydi."

"Ancak yürümemiş."

"Zekice bir tespit."

"O halde nasıl kaçtın?"

Gözünün üzerindeki safir parıldadı. "Kaçtığımı kim söylemiş?"

Tam o sırada mürettebattan sesler yükseldi.

"Londra!"

Lila döndü ve solan aydınlıkta bir ateş gibi yükselen şehri gördü.

Kalbi hızla atıyordu ve Alucard doğrulurken tuniğinin kolları aşağı sıyrılarak bileklerini örttü.

"Peki o zaman," dedi çarpık gülüşünü geri takınarak. "Görünüşe bakılırsa geldik."

VI

Gece Kulesi günbatımında iskeleye demirledi.

Lila, dikkati Isle kıyılarını dolduran düzinelerce şık gemiye kayarak halatların çözülmesine, rampaların kurulmasına yardım etti. Kırmızı Londra iskeleleri tam bir enerji, insan, kaos, sihir, kahkaha, alacakaranlık yumağıydı. Şubat soğuğuna rağmen şehir sıcaklık saçıyordu. Uzaktaki kraliyet sarayı, çöken karanlığın üzerinden ikinci bir güneş gibi yükseliyordu.

"Hoş geldin," dedi Alucard iskeleye bir sandık taşırken omzunu Lila'nın omzuna dokundurarak. Lila mor gözleri ve sallanan kuyruğuyla Esa'yı sandığın üzerinde otururken görünce irkildi.

"Onun gemide kalması gerekmiyor mu?" Kedinin kulağı seğirdi ve Lila, kedinin ona karşı göstermeye başladığı cana yakın eğilim her neyse bunu yok ettiğini hissetti.

"Saçmalama," dedi Alucard. "Gemi bir kedi için hiç de uygun bir yer değil." Lila tam, kendisinin gemide olduğu süre boyunca kedinin de orada olduğunu söyleyecekti ki Alucard ekledi: "Değerli eşyalarımı yanımdan ayırmam."

Lila birden heyecanlandı. Kediler burada çok mu kıymetliydi? Yoksa nadir mi bulunuyorlardı? Hiç başka kedi görmemişti ama karada geçirdiği o kısa sürede pek dikkat ettiği de söylenemezdi. "Ah öyle mi?"

"O bakışı sevmedim," dedi Alucard sandığı ve kediyi yana çevirip uzaklaştırarak.

"Ne bakışı?" diye soru Lila masumca.

"Değerini sana söylersem Esa'nın sırra kadem basabileceğini söyleyen o bakış." Lila güldü. "Ancak illa bilmek istiyorsan, ona daha biçilemez çünkü kalbimi içinde saklıyorum, dolayısıyla kimse onu çalamaz." Alucard bunu söylerken gülümsedi ama Esa gözünü bile kırpmıyordu.

"Öyle mi?"

"Doğrusu," dedi sandığı bir yük arabasına koyarak, "o bir hediyeydi."

"Kimden?" diye sordu Lila kendine engel olamadan.

Alucard sırıttı. "Ah, birdenbire paylaşmaya hazır mı hissettin? Soru cevapları değiş tokuş etmeye başlayalım mı?"

Lila gözlerini devirdi ve adamların kıyıya daha fazla sandık taşımasına yardım etmeye gitti. Birkaçı *Kule*'de kalırken, geri kalanı bir hana yerleşecekti. Eşyalar arabalara yüklendi, Alucard evraklarını ışıltılı zırhı içindeki bir muhafıza sundu ve Lila gözlerini diğer gemiler üzerinde gezdirdi. Bazıları karmaşık, bazıları sadeydi ama hepsi de kendilerince etkileyiciydi.

Sonra, iki gemi ötedeki bir Arnes gemisinden birinin indiğini gördü. Bir *kadındı*. Üstelik Lila'nın gemilerde takılacağını sanmadığı türden bir kadın. Pantolon ve yakasız palto giyiyordu, belindeki kemerden bir kılıç sarkıyordu.

Kadın iskeleden *Kule*'ye ilerlemeye başladı, hareketlerinde bir hayvanilik vardı. Bir *sinsilik*. Lila'dan uzundu, hatta Alucard'dan da uzundu; hatları bir tilkininki gibi keskindi ve dağınık kestane rengi yelesi –bunun için daha uygun bir sözcük yoktu– tam örgü değil, iri burgular halinde kendi çevresinde dolanmıştı; bu da onu yarı aslan, yarı yılan gibi gösteriyordu. Belki Lila'nın tehdide uğramış hissetmesi gerekirdi ama şaşkınlığa kapılmakla meşguldü.

"İşte zıt gidilmemesi gereken bir kaptan," diye fısıldadı Alucard, Lila'nın kulağına.

"Alucard Emery," dedi kadın, yanlarına geldiğinde. Sesinde denize özgü hafif tırmalayıcı bir tını vardı ve Arnesçesi bozuktu. "Seni uzun bir süredir Londra topraklarında görmüyordum. Turnuva için geldin sanıyorum."

"Beni bilirsin, Jasta. Kendimi gülünç duruma düşürme fırsatına karşı koyamam."

Kadın paslanmış çanlar gibi bir sesle kıkırdadı. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Alucard suratını asar gibi yaptı. "Yani bu, bahsini bana oynamayacağın anlamına mı geliyor?"

"Birkaç bozukluk artırabilirsem bakarız," dedi Jasta. Ardından silahları bozuk paralar gibi çınlayarak yürümeye devam etti.

Alucard, Lila'ya doğru eğildi. "Sana bir tavsiye, Bard. Bir içki yarışında sakın ona meydan okuyayım deme. Aynısı bir kılıç yarışı veya kaybedebileceğin herhangi bir şey için de geçerli. Çünkü kaybedersin."

Ancak Lila onu dinlemiyordu bile. Arkasında ona ayak uyduran bir grup kurt gibi adamla iskeleden ilerlerken Lila gözlerini Jasta'dan alamıyordu.

"Daha önce hiç kadın bir kaptan görmemiştim."

"Arnes'te pek yoktur ama dünya büyük," dedi Alucard. "Onun geldiği yerde daha yaygın."

"Nereli?"

"Jasta mı? Sonal'dan. İmparatorluğun doğu yakası. Vesk sınırına yakındır, o yüzden hali tavrı..."

"Kibirli."

"Aynen. Ayrıca sakın yeni bir gemi arayışına gireyim deme. Aynı numarayı *onun* gemisine kapak atmak için çevirseydin boğazını keser ve seni gemiden aşağı atardı."

Lila gülümsedi. "Tam benlik bir kaptana benziyor."

"İşte geldik," dedi Alucard hana vardıklarında.

Mekânın adı Vesnara Shast'tı, *Dolambaçlı Yol* demekti. Lenos'un huzursuzluğunu görene kadar Lila'nın daha önce bilmediği şey ise, Arnesçedeki *yol –shast–* sözcüğünün *ruh* anlamına da geldiğiydi. Lila bu alternatifi biraz rahatsız edici bulmuştu, hanın atmosferi de içini rahatlatmaya yardımcı olmuyordu.

Eğri büğrü, eski bir yapıydı –geçen sonbahar Kırmızı Londra'da geçirdiği kısa zamanda binaların çoğunun yeni gibi geldiğini fark etmemişti–, birbirinin üzerine rasgele istiflenmiş bir kutu yığınına benziyordu. Açıkçası burası ona biraz Gri Londra'daki uğrak noktalarını anımsatmıştı. Eski taşlar sarkmaya, katlar bel vermeye başlamıştı.

Ana salon, hava henüz yeni kararmış olmasına rağmen, birçoğu kadehlerinin dibini görmüş Arnesli denizcilerle tıklım tıkış masalarla doluydu. Karşı duvarda, önüne bir kurt köpeğinin serildiği tek bir şömine yanıyordu ama insan kalabalığından içeride boğucu bir hava vardı.

"Tam lüks hayatı yaşıyoruz, değil mi?" diye homurdandı Stross.

"Yataklarımız var," dedi Tav her zamanki iyimserliğiyle.

"Ondan emin miyiz?" diye sordu Vasry.

"Birileri benim sert mürettebatımı bir grup mızmız çocukla mı değiştirdi?" diye çıkıştı Alucard. "Sana dişlemen için gidip bir emzik bulayım mı, Stross?"

Stross homurdandı ama kaptan anahtarları uzatırken başka bir şey demedi. Bir odaya dört adam. Ancak daracık odalara ve hana, kapasitesini fazlasıyla aşıyormuş gibi görünmesine rağmen Alucard kendine bir oda ayırmayı başarmıştı.

"Kaptanın ayrıcalığı," dedi.

Lila'ya gelince, Vasry, Tav ve Lenos'la aynı odaya düşmüştü.

Grup sandıklarını yüklenerek odalara dağıldı. Dolambaçlı Yol, adından da anlaşılacağı gibi, aynı anda birkaç doğa kanununa birden meydan okurcasına dolambaçlı koridor ve merdivenlerden oluşuyordu. Lila hanın büyülü mü yoksa kendine mahsus mu oldu-

ğunu merak etti. Burası insanın kolaylıkla kaybolabileceği türden bir yerdi ve Lila, gecenin ve içkinin etkisiyle daha da karışık olabileceğini tahmin edebiliyordu. Alucard buraya ***eksantrik*** diyordu.

Lila'nın odasında dört kişi olmalarına rağmen yalnızca iki yatak vardı.

"Bu samimi olacak," dedi Tav.

"Hayır," dedi Lila bozuk ama kararlı Arnesçesiyle. "Yatağımı kimseyle paylaşmam..."

"*Tac?*" diye takıldı Vasry sandığını yere bırakarak. "Tabii ki senin için bir şeyler ayarlayabiliriz..."

"... çünkü uykumda insanları bıçaklama alışkanlığım var," diye tamamladı cümlesini soğukkanlılıkla.

Vasry'nin beti benzi atmıştı.

"Bard yatakta yatsın," dedi Tav. "Ben yerde yatarım. Hem zaten senin geceleri burada bizimle geçirme ihtimalin nedir ki, Vasry?"

Vasry uzun, siyah kirpiklerini kırpıştırdı. "Mantıklı."

Lenos geldiklerinden beri bir şey dememişti; ne anahtarlarını aldıklarında ne de merdivenlerden çıkarken. Belli ki Sarows'la aynı odayı paylaşacağı için sinirleri bozulmuş bir halde duvara sinmişti. En dirençlisi Tav çıkmıştı ama kartlarını doğru oynarsa, yarına kadar oda muhtemelen Lila'ya kalırdı.

Oda fena değildi. Kabaca, bir gömme dolapla aynı ölçülerdeki kamarasıyla aynı büyüklükteydi ama dar pencereden dışarı baktığında şehri, nehri ve üzerinde yükselen sarayı görebiliyordu.

Doğrusu, geri dönmek iyi gelmişti.

Eldivenlerini ve kepini taktı, göğsünden bir paket çıkardı ve odadan ayrıldıktan sonra tam kapıyı kapatırken koridorun karşısındaki bir odadan Alucard çıktı. Esa'nın beyaz kuyruğu botunun etrafına dolandı.

"Nereye?" diye sordu.

"Gece Pazarı'na."

Safirli kaşını kaldırdı. "Londra topraklarına ayak basar basmaz paralarını harcamaya mı çıkıyorsun?"

"Ne diyebilirim ki?" dedi Lila sakince. "Yeni bir elbiseye ihtiyacım var."

Alucard güldü ama daha fazla üstüne gitmedi, merdivenlerden aşağı kadar eşlik etmesine rağmen dışarı çıkarken peşinden gelmedi.

Aylardır ilk defa Lila gerçek anlamda yalnızdı. Bard kimliğinden, *Gece Kulesi*'ndeki en iyi hırsız kimliğinden sıyrılıp çöken karanlıkta yalnızca bir yabancıya dönüşürken derin bir nefes aldı ve göğsünün gevşemeye başladığını hissetti.

Siyah yüzeydeki hareketli beyaz tebeşir yazılarının çeşitli tören ve kutlamalarla ilgili ayrıntılar verdiği *Essen Tasch* reklamları yapan birkaç kehanet panosunun önünden geçti. Birkaç çocuk, bir dondurup bir çözerek bir su birikintisinin etrafında geziniyordu. Veskli bir adam parmaklarını şıklatarak bir pipo yaktı. Farolu bir kadın sadece üzerinde parmaklarını gezdirerek şalının rengini değiştirdi.

Lila nereye baksa sihir izleri görüyordu.

Denizdeyken bu yeterince garip bir manzarayken –elbette Gri Londra'daki kadar olmasa da– burada sihir her yerdeydi. Lila, Kırmızı Londra'nın nasıl sihirle parladığını unutmuştu ve burada daha fazla zaman geçirdikçe, Kell'in gerçekten de buraya ait *olmadığını* daha çok fark ediyordu. Bu renk, kahkaha, itiş kakış ve sihir karmaşasına uymuyordu. Bunun için fazla ölçülüydü.

Burası performansçılara göre bir yerdi. Lila'ya uyardı.

Geç bir saat değildi ama Lila Gece Pazarı'na yaklaşırken şehre kış karanlığı çökmüştü. Kıyı boyunca uzanan stantlar yalnızca her zamanki fenerler ve meşalelerle değil, aynı zamanda pazara gidenlerin beraberlerinde taşıdıkları solgun ışık küreleriyle de aydınlanıyordu. İlk bakışta, tepeden tırnağa olmasa da yaşam güçleri aniden zuhur etmişçesine içlerinden saçılan bir ışıkla parlıyordu sanki. Pelerinleri önünde yüzlerce minik ışık yanarken, yarattığı etki rahatsız ediciydi. Ancak Lila yaklaştıkça ışığın ellerindeki bir şeyden yayıldığını fark etti.

"Avuç ateşi?" diye sordu pazarın girişindeki bir adam, elinde solgun ışıkla dolu cam bir küre tutarak. Etrafındaki havayı buğulandıracak kadar sıcaktı.

"Ne kadar?"

"Dört lin."

Ucuz değildi ama eldivenlerle bile parmakları donuyordu ve küreye hayran kalmıştı, o yüzden adama parasını ödedi ve küreyi alarak ellerinden kollarına doğru yayılan yumuşak, dağınık sıcaklığa hayretle baktı.

Kendini tutamayıp gülümseyerek avuç ateşini elleri arasına aldı. Pazar havası hâlâ çiçek kokuyordu ama yanık odun, tarçın ve meyve kokusu da duyuluyordu. Lila geçen sonbaharda burada tam bir yabancıydı; elbette hâlâ yabancı sayılırdı ama artık bunu gizlemesi gerektiğini biliyordu. Aylar önce ona hiçbir şey ifade etmeyen karmaşık harfler şimdi anlayabildiği sözcüklere dönüşüyordu. Tüccarlar mallarını bağırarak satarken artık ne olduklarını anlayabiliyordu ve müzik sihirliymişçesine zuhur ederken bunun tam olarak ne olduğunu biliyordu ve bu düşünce dengesini bozmuyordu. Bilakis, hayatı boyunca hep bir dengesizlik hissetmişti ve şimdi ayakları sağlam bir biçimde yere basıyordu.

İnsanların çoğu sıcak şarap ve şişe geçirilmiş etlerin tadına bakarak, kadife astarlı başlıklara ve sihirli andaçlara dokunarak stantları geziyordu ama Lila çadırlar ve stantlar arasından dolaşarak pazarın öbür ucuna ilerlediğinde başı yukarıda kendi kendine mırıldanarak yürüyordu. Gezmek için daha sonra zamanı olurdu ama şimdi halletmesi gereken bir iş vardı.

Kıyının ilerisindeki saray alçalmış bir kızıl ay gibi görünüyordu. Aradığı standı saray basamaklarının yakınında, pazarın en ucundaki iki çadır arasında buldu.

Buraya son geldiğinde girişin üzerine asılı tabelayı okuyamamıştı. Şimdiyse anlamını çözecek kadar Arnesçe biliyordu.

IS POSTRAN.

Gardırop.

Basit ama zekiceydi; *postran,* hem giysi hem de giysilerin tutulduğu yer anlamına geliyordu.

Kapı işlevi gören kumaş perdeye minik ziller takılmıştı ve Lila kumaşı hafifçe kenara çektiğinde ziller alçak sesle çınladı. Standın bulunduğu kısma girmek, iyi ısıtılmış bir evin eşiğinden içeri girmek gibiydi. Köşelerde fenerler yanıyordu ve sadece pembemsi bir ışık değil, epey ısı da yayıyordu. Lila çadırı inceledi. Bir zamanlar arka duvar suratlarla kaplıydı, oysa şimdi kışlık şeyler; şapkalar, atkılar, başlıklar ve üçünün karışımı gibi görünen birkaç aksesuar diziliydi.

Kahverengi saçları örgülü bir topuz halinde toplanmış şişmanca bir kadın masalardan birinin önüne diz çökmüş, altındaki bir şeye uzanıyordu.

"*An esto,*" diye seslendi zil seslerini duyunca, sonra masanın altına kaçan şey her neyse alçak sesle ona lanetler savurdu. "Aha!" dedi sonunda, değersiz şeyi cebine geri sokup ayağa kalkarak. "*Solase,*" dedi dönerken üstünü silkerek. "*Kers...*" Ancak sonra sesi kesilerek yerini bir gülümsemeye bıraktı.

Lila, duvara dizili maskelere hayranlıkla bakmak için Calla'nın çadırına en son dört ay önce gelmişti. Satıcı kadın ona bir şeytan suratı, bir palto ve bir çift bot vereli dört ay olmuştu. Bunlar yeni bir kimliğin, yeni bir hayatın başlangıçlarıydı.

Üzerinden dört ay geçmesine rağmen Calla'nın gözleri, onu tanıdığını belli edercesine hemen parladı. "Lila," dedi *i*'yi biraz uzatarak.

"Calla," dedi Lila. "*As esher tan ves.*"

İyisindir umarım.

Kadın gülümsedi. "Arnesçen," dedi kendi dilinde, "iyileşiyor."

"Yeterince hızlı değil," dedi Lila. "Senin kraliyet dilinse her zamanki gibi kusursuz."

"*Tac,*" diye çıkıştı siyah önlüğünün önünü düzelterek.

Lila kadına karşı olağandışı bir sempati, onu endişelendirmesi gereken bir yakınlık duyuyordu ama bu hissi kesip atmaya gönlü razı gelmiyordu.

"Yoktun."

"Denizdeydim," diye yanıtladı Lila.

"Dünyanın yarısıyla beraber demir atmış olmalısın," dedi Calla tezgâhının öne tarafına yürüyüp perdeyi örterek. "*Essen Tasch* için tam zamanında."

"Tesadüf değil."

"O halde izlemeye geldin."

"Kaptanım yarışıyor," diye yanıtladı Lila.

"Calla'nın gözleri büyüdü. "Alucard Emery'nin gemisinde misin?"

"Onu tanıyor musun?"

Calla omuz silkti. "Kötü şöhretler gürültülü yaratır." Dumanı dağıtırcasına elini salladı. "Seni tezgâhıma hangi rüzgâr attı? Yeni bir palto zamanı mı? Belki yeşil ya da mavi. Siyah bu kış gözden düştü."

"Pek umurumda değil," dedi Lila. "Beni paltomdan asla ayıramazsın."

Calla kıkırdadı ve parmağını incelercesine Lila'nın kolunda gezdirdi. "İyi dayanmış." Sonra söylendi. "Azizler bilir, bununla neler yapmışsındır. Şuradaki bir *bıçak* kesiği mi?"

"Bir çiviye takıldım," diye yalan söyledi.

"*Tac*, Lila, benim elimden çıkan işler o kadar hassas değildir."

"Şey, küçük bir bıçak olabilir," diye itiraf etti.

Calla başını iki yana salladı. "Önce kaleleri ele geçirmeler, şimdi de denizlerde kavga dövüş. Çok acayip bir kızsın. *Anesh*, Üstat Kell de acayip bir çocuk, ne diyebilirim ki."

Lila bu ima karşısında kızardı. "Borcumu unutmuş değilim," dedi. "Onu ödemeye geldim." Bunun üzerine küçük ahşap bir kutu çıkardı. Cam kakmalı şık bir şeydi. Kutunun içi siyah ipekle astarlanmış ve bölümlere ayrılmıştı. Birinde ateş incileri, diğerinde bir makara gümüş tel, menekşe rengi taş kopçalar ve kuştüyü gibi

narin minik altın tüyler vardı. Calla bu hazine karşısında küçük, kesik bir nefes aldı.

"*Mas aven,*" diye fısıldadı. Sonra başını kaldırıp baktı. "Sorduğum için bağışla ama bunları arayıp bulmaya kimse gelmeyecektir herhalde?" Soruda şaşırtıcı bir şekilde küçük bir yargılama vardı. Lila tebessüm etti.

"Alucard Emery'yi tanıyorsan, bir kraliyet gemisi kaptanı olduğunu biliyorsundur. Bunlara, kendi sularımızdaki bir gemide el konuldu. Bana aitti, şimdiyse senin."

Calla'nın kısa parmakları kutudakilerin üzerinde gezindi. Sonra kapağını kapadı ve kutuyu ortadan kaldırdı. "Bunlar çok," dedi. "Alacaklısın."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Lila. "Çünkü bir iyilik istemeye geldim."

"Satın alıp parasını ödemişsen iyilik sayılmaz. Ne yapabilirim?"

Lila paltosuna uzandı ve Calla'nın ona aylar önce verdiği, Sarows lakabını güçlendiren siyah maskeyi çıkardı. Tuzlu havadan ve aylarca kullanılmaktan yıpranmıştı; siyah derisinin üzerinde çatlaklar oluşmuş, boynuzları yukarı kıvrımlarını biraz yitirmiş ve maskeyi bağlamaya yarayan ipler aşınmıştı.

"Bununla ne yaptın böyle?" diye söylendi Calla, dudakları anaç bir onaylamazlıkla büzülerek.

"Onarır mısın?"

Calla başını iki yana salladı. "Taze bir başlangıç daha iyi olur," dedi maskeyi kenara koyarak.

"Hayır," diye üsteledi Lila maskeye uzanarak. "Ben bunu seviyorum. Sağlamlaştıramayacağına emin misin?"

"Ne için?" diye sordu Calla kurnazca. "Mücadele için mi?"

Lila dudağını ısırdı, satıcı kadın yanıtı yüzünden okumuşa benziyordu. "*Tac,* Lila, acayiplik başka bir şeydir, *delilik* başka. *Esen Tasch*'ta yarışmak istiyor olamazsın."

"Ne o?" diye takıldı Lila. "*Hanımefendiliğe* uymaz mı?"

Calla iç çekti. "Lila, seninle tanıştığımızda dükkânımda ne var ne yoksa önüne sundum ve sen gidip bir şeytan maskesi ile bir erkek paltosu seçtin. Mesele uygun olup olmama meselesi değil, sadece tehlikeli. *Anesh,* sen de öylesin ya." Bunu bir iltifatmış gibi söylüyordu ama gönülsüz bir iltifat. "Ancak listede yoksun."

"Sen onu merak etme," dedi Lila sırıtarak.

Calla itiraz etmeye yeltendi, sonra kendini tutarak başını iki yana salladı. "Hayır, bilmek istemiyorum." Şeytan maskesine baktı. "Sana bu konuda yardım etmemeliyim."

"Mecbur değilsin," dedi Lila. "Başkasını bulabilirim."

"*Bulabilirsin,*" dedi Calla, "ama onlar benim kadar iyi olmayacaktır."

"Yanından bile *geçemezler,*" diye üsteledi Lila.

Calla bir iç çekti. "*Stas reskon,*" diye mırıldandı. Bu, Lila'nın daha önce duyduğu bir cümleydi. *Tehlikeyi kovalamak.*

Lila, Barron'ı anımsayarak gülümsedi. "Bir keresinde bir dostum, ortada bir bela varsa illa gidip onu bulacağımı söylemişti."

"O dostunla iyi anlaşırmışız."

"Bence de," dedi Lila gülümsemesi kaybolarak. "Ancak o artık yok."

Calla maskeyi kenara koydu. "İki gün sonra gel. Ne yapabilirim bir bakalım."

"*Rensa tav,* Calla."

"Daha teşekkür etme, tuhaf kız."

Lila gitmek üzere döndü ama perdenin yanına geldiğinde duraksadı. "Daha yeni geldim," dedi dikkatli bir şekilde, "o yüzden prensleri soracak zamanım olmadı." Geriye doğru baktı. "Nasıllar?"

"Pekâlâ, gidip kendi gözünle görebilirsin."

"Yapamam," dedi Lila. "Yani yapmamalıyım. Kell ve ben, aramızdaki... geçici bir anlaşmaydı."

Kadın Lila'ya, buna zerre kadar inanmadığını söyleyen bir bakış attı. Lila konuşmanın burada bittiğini varsayarak yeniden döndü ama Calla, "Sen gittikten sonra bana geldi," dedi. "Üstat Kell."

Lila'nın gözleri iri iri açıldı. "Ne için?"

"Giysilerinin borcunu ödemek için."

Lila'nın keyfi kaçtı. "Ben kendi borçlarımı ödeyebilirim," diye parladı, "ve Kell bunu biliyor."

Calla gülümsedi. "Ben de ona aynısını söyledim. Sonra gitti. Ancak bir hafta sonra geri geldi ve aynı teklifte bulundu. Her hafta geliyor."

"Piç," diye mırıldandı Lila ama satıcı kadın başını iki yana salladı.

"Görmüyor musun?" dedi Calla. "Borcunu ödemeye gelmiyordu. Borcunu ödemek için geri gelip gelmediğini görmeye geliyordu." Lila yüzünün sıcakladığını hissetti. "İkiniz neden yıldızlar gibi birbirinizin etrafında dönüyorsunuz, bilmiyorum. Bu *benim* kozmik dansım değil. Ancak bildiğim bir şey varsa o da arada sizi birbirinizden sadece birkaç adım ve bir avuç merdiven ayırıyorken buraya birbirinizi sormaya geldiğiniz."

"Karmaşık," dedi Lila.

"*As esta narash,*" diye mırıldandı Calla kendi kendine ve Lila bu sözcüklerin ne anlama geldiğini artık biliyordu. *Olmayan ne var ki.*

VII

Kell haftalardır ilk kez Gece Pazarı'nda dolaşıyordu.

Ortalıkta görünmekten kaçınmaya başlamıştı, isyankârlık anları kendi halini düşünen anlarına kıyasla oldukça azalmıştı. *Ne isterlerse onu düşünsünler* düşüncesi, *seni bir canavar olarak görüyorlar* düşüncesinden daha az uğrar olmuştu.

Ancak hava alması gerekiyordu ve Rhy hayatında ilk kez onu oyalayamayacak kadar meşguldü. Sorun değildi. Yaklaşan oyunların artan çılgınlığında, Kell sadece hareket etmek, dolaşmak istiyordu ve kendini kalabalık pazarda gezinirken buldu. Şehirdeki yabancı akını ona siper oluyordu. Burada yerlilerin dönüp bakmayacağı kadar çok yabancı olduğundan, onu fark etmeleri çok daha küçük bir ihtimaldi. Özellikle de Kell, Rhy'ın tavsiyesine uyup simsiyah soylu paltosunu daha moda olan açık mavisiyle değiştirip kızılımsı saçlarına bir kış başlığı takmışken.

Hastra sıradan giysileriyle yanında yürüyordu. Muhafızını bu gece ekmeye yeltenmemişti ve karşılığında da genç adam, kraliyet kılıcı hâlâ yanında asılı durmasına rağmen kırmızılı altınlı paltosunu ve zırhını daha az şüphe uyandıracak bir şeyle değiştirmeyi kabul etmişti.

Şimdi baştaki tereddüt yerini rahatlamaya bırakırken Kell, yıllardır ilk kez kendini anonim olmanın verdiği mutlulukla kalabalığın

içinde ilerleyerek pazardan *keyif alırken* buldu. Yarışmacı maskesini kuşanmak ve bambaşka birine dönüşmek için sabırsızlanıyordu.

Kamerov.

Hastra ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra elinde bir bardak baharatlı şarapla geri gelerek bardağı Kell'e uzattı.

"Seninki nerede?" diye sordu Kell bardağı alırken.

Hastra başını salladı. "Nöbetteyken içmek uygun olmaz, efendim."

Kell iç çekti. Yalnız içme fikrinden hoşlanmıyordu ama şaraba gerçekten ihtiyacı vardı. İlk durağı pazar değildi. Önce iskeleye uğramıştı.

Kaçınılmaz olanı orada bulmuştu: Koyu renk gövde, gümüş süsleme, mavi yelkenler.

Gece Kulesi Londra'ya geri dönmüştü.

Yani Alucard Emery buradaydı. Burada bir yerlerdeydi.

Kell'in içinden gemiyi batırmak geldi ama bu sadece sorun yaratırdı ve Rhy öğrenecek olursa muhtemelen öfke nöbeti geçirirdi ya da inadına kendini bıçaklardı.

Bu yüzden *Kule*'ye öfkeyle bakmaya ve gerisini hayal gücüne bırakmaya razı oldu.

"Bir görevde miyiz, efendim?" diye fısıldamıştı Hastra (genç muhafız bu yeni sırdaş ve suç ortağı rolünü fazla ciddiye alıyordu).

"Görevdeyiz," diye geveledi Kell ciddiymiş gibi yaparak.

Bir dükkânın karartılı tentesi altında oyalanmış ve uzun, olaysız birkaç dakika boyunca kaşları çatık bir şekilde gemiye baktıktan sonra bir içkiye ihtiyacı olduğunu söylemişti.

İşte Kell bu şekilde kendini pazarda şarabını yudumlarken ve dalgın gözlerle kalabalığı tararken bulmuştu.

"Staff nerede?" diye sordu. "Yoksa geride bırakılmaktan mı sıkıldı?"

"Açıkçası, sanırım Lord Sol-in-Ar'la alakadar olması için görevlendirildi."

Alakadar olmak mı? diye düşündü Kell. Kral, Farolu Lord konusunda o derece gergin miydi?

Birkaç adım arkasından gelen Hastra'yla beraber pazarda yürümeye kaldığı yerden devam etti.

Kell yürürken kalabalık iyice artmış, dalga gibi etrafını sarmıştı. Parlak, karmaşık bir biçimde etraflarına dolanmış kumaşları ve mücevherli tenleriyle Farolular. Uzun boylu ve yele gibi saçlarıyla daha da uzun görünen, gümüş ve altın şeritlerle bezeli Vesklıler. Ve elbette, zengin cüppeleri ve pelerinleriyle Arnesliler.

Bir de Kell'in tam çıkaramadıkları vardı. Birkaçı Veskli denecek kadar açık tenli ama Arnes giysileri içindeydi. Vesk örgüleriyle koyu tenli biri de vardı.

Kâbus zihninin yüzeyine çıktı; bir sürü yabancı, bir o kadar da tanıdık sima vardı ama Kell bunu geri bastırdı. Karşıya geçtiklerinde bir yabancı koluna değdi ve Kell, çalınacak bir şey olmamasına rağmen ellerini ceplerini yoklarken buldu.

Bir sürü insan, diye düşündü. Lila buradaki bütün cepleri elden geçirirdi.

Tam bunu düşünürken gözüne renk ve ışıklar arasında bir karaltı ilişti.

Ince bir cüsse.

Siyah bir palto.

Keskin bir tebessüm.

Kell'in nefesi kesildi ama göz açıp kapayıncaya kadar gölge gitmişti. Kalabalığın yarattığı hayaletlerden bir başkası, bir göz yanılmasıydı.

Yanılsama da olsa, o kısacık an Kell'i sarsmaya yetmişti ve adımları, etrafındaki yaya trafiğini sekteye uğratacak kadar yavaşladı.

Hastra yine yanında bitti. "İyi misiniz, efendim?"

Kell geçiştirircesine elini salladı. "İyiyim," dedi. "Ancak geri dönsek iyi olur."

Pazarın saray tarafındaki ucuna doğru yürümeye koyuldu ve Calla'nın standına vardığında durdu. Hastra'ya, "Burada bekle," dedi ve ardından içeri daldı.

Calla'nın dükkânı, görünüşe göre şehrin şenlik ihtiyaçları doğrultusunda, her defasında değişiyordu. Kell'in bakışları, bu kez duvarlara dizili ve masaları kaplayan çeşitli kış aksesuarları üzerinde gezindi.

"*Avan!*" diye seslendi satıcı kadın, bir elinde siyah deri bir parçayla çadırın perdeli arka tarafından belirdiği sırada. Calla, bir işkadınının kurnaz bakışlarına ve bir odun ateşinin sıcaklığına sahip kısa boylu, şişmanca bir kadındı. Onu görünce kadının yüzü aydınlandı. "Üstat Kell!" dedi büyük bir saygıyla eğilip selamlarken.

"Haydi ama, Calla," dedi Kell onu doğrultarak, "buna gerek yok."

Kadının bakışlarında her zamankinden daha muzır bir hal vardı. "Sizi bu gece dükkânıma hangi rüzgâr attı, *mas vares?*"

Bunu –*Prensim*– derken öylesine nazikti ki Kell kadını düzeltmekle uğraşmadı bile. Onun yerine masanın üzerindeki bir kutuyu inceledi, kakmalı güzel bir şeydi. "Şey, pazarda dolaşıyordum, gelip nasılsın diye bir bakayım dedim."

"Büyük şeref verdiniz," dedi kadın gülümsemesi daha da genişleyerek. "Ayrıca borç için geldiyseniz," diye sürdürdü ışıl ışıl gözlerle, "yakın zaman önce ödendi, bilginiz olsun."

Kell'in göğsü sıkıştı. "Ne? *Ne zaman?*"

"Açıkçası," diye devam etti Calla. "Daha birkaç dakika oldu."

Kell hoşa kal bile demedi.

Çadırdan fırlayıp tıklım tıklım pazara çıktı ve bakışlarıyla akın halinde gelip geçen insanları taradı.

"Efendim," diye sordu Hastra belli ki endişelenerek. "Sorun nedir?"

Kell yanıtlamadı. Yavaş dairesel bir hareketle döndü ve gözleri kalabalığın arasında ince yapılı, siyah paltolu ve keskin tebessümlü o karaltıyı aradı.

Gerçekti. *Buradaydı.* Ve tabii ki gitmişti bile.

Kell kalabalığa rağmen dikkat çekmeye başladığının farkındaydı. Birkaç Arnesli aralarında fısıldaşmaya başladı. Kell insanların bakışlarını hissedebiliyordu.

"Haydi gidelim," dedi ayaklarını gerisingeri saraya doğru sürüyerek. Ancak kalbi hızla çarparak yürürken o anı, hayalete o anlık bakışını zihninde başa sararak yeniden canlandırdı.

Ancak o bir hayalet *değildi.* Göz yanılması da değildi.

Delilah Bard Londra'ya geri dönmüştü.

ALTI

DÜZENBAZLAR

I

Beyaz Londra

Holland hikâyeleri ezbere biliyordu.

Onlarla büyümüştü; kötü kral, deli kral, lanet hikâyeleri ve iyi kral, güçlü kral, kurtarıcı hikâyeleriyle. Sihrin neden kaybolduğu ve onu kimin geri getireceğiyle ilgili hikâyeler. Ne zaman ki damarlarında kan ve güç tortularıyla yeni bir hükümdar tahta çıksa, insanlar *şimdi* derlerdi. Sihir şimdi geri gelecek. Dünya şimdi uyanacak. Şimdi daha iyiye gideceğiz, şimdi daha da güçleneceğiz.

Hikâyeler her Londralının damarlarında akardı. İnsanlar zayıf düştüklerinde, sararıp solduklarında bile; içleri dışları çürümeye başladığında bile; yiyecekleri, güçleri, sihirleri olmadığında bile hikâyeler varlığını sürdürürdü. Küçüklüğünde Holland da bunlara inanırdı. Gözü siyaha döndüğünde, kahramanın *kendisi* olabileceğine bile inanmıştı: İyi kralın, güçlü kralın, kurtarıcının kendisi olabileceğine.

Ancak Athos Dane'in önünde diz çökerken Holland hikâyelerin gerçekte ne olduğunu görmüştü: Aç ruhlar için ümitsiz masallar.

Buna rağmen...

Buna rağmen...

Şimdi adı herkesin dilinde ve damarlarında akan tanrının gücüyle şehrin merkezindeki bir meydanda duruyordu. Nereye adım atsa buzlar geri çekiliyordu. Neye dokunsa rengine geri kavuşuyordu. Şehirde gittiği her yerde buzlar çözülüyordu. (Siljt'in buzlarının çözüldüğü gün insanlar deliye dönmüştü. Holland isyanlara öncülük etmiş, ayaklanmalara şahit olmuştu ama hayatında hiç *kutlama* görmemişti.) Gerginlik elbette vardı. İnsanlar çok uzun zamandır açlık çekiyorlardı, sadece şiddet ve tamahla hayatta kalmışlardı. Onları suçlayamazdı. Ancak öğreneceklerdi. Göreceklerdi. Umut, inanç, değişim: Bunlar hassas şeylerdi ve üstüne düşmek gerekiyordu.

"*Køt!*" *Kral* diye bağırırlarken zihnindeki ses, o devamlı dostu keyifle mırıldanıyordu.

Aydınlık bir gündü, havada bir canlılık vardı ve insanlar, Demir Muhafızlar tarafından yanına yaklaştırılmadan, Holland'ın son başarısını görmek için toplanmışlardı. Ojka, saçları güneşte alev alev, elinde bir bıçakla Holland'ın yanında duruyordu.

Kral! Kral! Kral!

Durdukları yere Kan Meydanı deniyordu. Bir infaz meydanı olan bu yerde, Holland'ın botlarının altındaki taşlar, bir miktar sihir barındırıyorsa diye parmakların eşeleyerek hayata tutunmaya çalıştığı yol yol olmuş kara lekelerle doluydu. Sekiz yıl önce burada Dane'ler onu hızlı bir ölümden çekip yavaş bir ölüm bahşetmişlerdi ona.

Kan Meydanı.

Bu isme başka bir anlam vermenin zamanı gelmişti.

Holland ellerini uzattı ve Ojka bıçağı Holland'ın avuçlarının üzerine yerleştirdi. Kalabalık beklenti içinde sessizliğe büründü.

"Kralım?" dedi Ojka sarı gözleriyle izin isteyerek. Holland'ın eli çok defa kendisinin olsa da iradesi kendi kontrolünde olmamıştı. Şimdiyse eli uşağına, iradesi ise kendisine aitti.

Holland başıyla onayladı ve bıçak avcunu kesti. Kan fışkırarak bozuk taşların üzerine döküldü ve döküldüğü yerde, havuza atılmış

bir taş gibi yüzeyini parçaladı. Zemin dalgalandı ve Holland'ın gözlerinin ardında meydanın yeniden doğan görüntüsü belirdi. Temiz ve bir bütün halindeydi. Dalgalar yayılırken lekeleri yutuyor; çatlakları düzeltiyor; kırık kaldırım taşlarını parlak mermerlere, metruk bir kuyuyu bir çeşmeye ve çökmüş sütunlarıysa kemerli geçitlere çeviriyordu.

Daha fazlasını yapabiliriz, dedi zihnindeki tanrı.

Holland *oshoc*'un düşüncelerini kendisininkilerden ayıramadan sihir yayılmaya başladı.

Kan Meydanı'nın kemerli geçitleri, taşları su gibi eriyerek, ardından cam halinde katılaşarak dalga dalga yeniden şekillendi. Geçitlerin ötesindeki caddeler titredi ve Kral'ın ayakları altındaki zemin taştan zengin, koyu renk bir toprağa dönüştü. İnsanlar dizleri üzerinde bereketli toprağa çöküp parmaklarını bileklerine kadar toprağa gömdüler.

Yeter, Osaron, dedi Holland içinden. Kanlı ellerini yumdu ama dalgalanmalar devam ediyor, harap binaların iskeletleri kum halinde çöküyor, çeşmeden su yerine kehribar renkli şarap akıyordu.

Sütunlar biçim değiştirse de gövdeleri hâlâ mermerken elma ağaçlarına dönüşüyordu ve sihir, damarlarından kan misali akarken, kalbi hızla atarken ve her atış daha fazla gücü zorla dünyaya akıtırken Holland'ın göğsü ağrımaya başladı.

Yeter!

Dalgalanmalar kesildi.

Dünya sessizleşti.

Meydan, kenarları sarsak bir kıyı halinde elementlerden oluşan yanardöner bir ucubeye dönüşürken sihir gitgide azaldı. İnsanlar toprağa bulanmış, çeşmenin yağmurundan sırılsıklam olmuşlardı; yüzleri aydınlanmış, gözleri –açlıktan değil, şaşkınlıktan– kocaman açılmıştı.

Hepsi, "Kral! Kral! Kral!" diye bağırırken onun zihninde Osaron'un kendi sözleri yankılanıyordu.

Daha. Daha. Daha.

II

Kırmızı Londra

Dolambaçlı Yol'a döndüğünde kalabalık azalmıştı ama kurt köpeği hâlâ şöminenin önündeki yerinde yatıyordu. Lila, hayvanın canlı olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Şöminenin önüne gitti ve eli hayvanın göğsüne doğru uzanarak yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

"Ben baktım bile," dedi arkasından bir ses. Lila başını kaldırıp baktığında gerginlikle kıpırdanan Lenos'u gördü. "İyi durumda."

Lila doğruldu. "Herkes nerede?"

Lenos başıyla köşedeki bir masayı işaret etti. "Stross ve Tav oyun oynuyor."

Sanct oynuyorlardı ve Lila'nın anladığı kadarıyla oyuna başlayalı çok olmamıştı çünkü ikisi de sinirli görünmüyordu ve ikisinin de silahları ve giysilerinin çoğu hâlâ üzerlerindeydi. Lila daha ziyade denizcilerin kazanıp kaybetmelerini izlemekle geçen dört ayın sonunda bırak hile yapmayı, oynayacak kadar bile kurallarını anlamamış olduğundan, oyuna bir düşkünlüğü yoktu.

"Vasry dışarı çıktı," diye sürdürdü Lenos, Lila ağır adımlarla masaya doğru yürürken. "Kobis de uyumaya gitti."

"Ya Alucard?" diye sordu Lila ses tonundaki kayıtsızlığı korumaya çalışarak. Stross'un içkisini aldı ve adamın homurtulu itirazlarını duymazdan gelerek kafaya dikti.

Stross üzerinde iki kadeh tutan başlıklı bir figürün bulunduğu kartı attı. "Geç kaldın," dedi Lila'ya, bakışlarını masadan ve kartlardan ayırmaksızın. "Kaptan yatacağını söyledi."

"Epey erken," dedi Lila düşünceli bir şekilde.

Tav kıkırdadı ve bir şeyler geveledi ama Lila ne dediğini anlayamadı. İmparatorluğun sınır bölgesindeki bir yerden geliyordu ve içtikçe aksanı daha da anlaşılmaz olmuştu. Lila bir şeyi anlamadığında ağzını açmadığından, oradan uzaklaşmakla yetindi. Birkaç adım sonra durdu ve paltosundan avuç ateşini çıkararak Lenos'a döndü. Işık solmaya başlamıştı bile ve Lila, bunu yeniden canlandırmanın bir yolu olup olmadığını, tek kullanımlık bir efsun mu olduğunu sormayı unuttuğunu fark etti, eğer öyleyse parasını boşa harcamış demekti.

"Al," dedi küreyi Lenos'a fırlatarak.

"Ne bu?" diye sordu Lenos şaşkınlıkla.

"Gölgeleri uzak tutuyor," dedi Lila merdivenlere yönelerek. Lenos, ya kürenin ya da Sarows'un az önce ona bir hediye vermiş olmasının verdiği şaşkınlıkla küreye bakarak öylece kalakaldı.

Bunu ona neden *vermişti* ki?

Yumuşuyorsun, diye söylendi zihnindeki bir ses. Bu ne Kell'in ne de Barron'ın sesiydi. Hayır, bu ses tamamen ona aitti.

Lila merdivenlerden çıkarken handan ya da pazardan değil, –büyüyle korunmuş çadırlardan çalmaması gerektiğini biliyordu– Alucard'ın *Kule*'deki zulasından aşırdığı ince bir şarap şişesi çıkardı.

Kaptanın odası onunkinin karşısındaydı, kapıları birer düellocu gibi birbirine bakıyordu. Tam da olması gerektiği gibi. Ancak Lila kapılara vardığında, hangisi için geldiği ve hangisini açmayı planladığı sorusuyla karşı karşıya kalarak duraksadı.

Koridorda oyalandı.

Ayaklarının *neden* kendi odasından çok onunkine doğru çekildiğinden emin değildi. Belki hem yabancı hem tanıdık bir yer olan bu şehre geri dönmenin verdiği huzursuzluktandı. Belki kendi dilinin konfor alanına geri dönmek istediğindendi. Belki turnuvayla ve Alucard'ın katılımıyla ilgili daha fazla şey öğrenmek istediğindendi. Belki de sadece alışkanlıktandı. Ne de olsa denizdeyken çoğu geceyi bu şekilde geçiriyorlardı; bir şişe şarap, sihirli bir ateş eşliğinde ikisi de kendi sırlarını açık etmeden birbirlerininkini söyletmeye çalışarak. Lila bu mazerete gerçekten de yokluğunu özleyecek kadar alışmış olabilir miydi?

Lanet olsun, diye geçirdi içinden. Her küçük şey üzerine bu kadar çok düşünmek tam bir ömür törpüsüydü. Kaptanı niçin görmek istediğinin ne önemi vardı? İstiyordu işte.

Bunun üzerine, sebebini bir kenara bırakarak kapıya vurmak için uzandığında, içeriden hızla kapıya yaklaşan adım seslerini duyup durdu.

Hırsızlık sezileri harekete geçti ve bedeni zihninden önce davranarak botları sessizce bir, sonra iki adım geri çekildi ve yavaşça koridorun en yakın dönemecinin köşesi ardına sıvıştı. Saklanmak için hiçbir nedeni yoktu ama bunu öylesine uzun zamandır yapıyordu ki hareket kendiliğinden olagelmişti. Üstelik saklanmak en basit haliyle görünmeden görmek demekti, bu da Lila'ya üstünlük sağlıyordu. Bununla kaybedeceği bir şey yoktu, hatta çoğu zaman kazançlı bir durumdu.

Hemen sonra kapı açıldı ve Alucard Emery koridora çıktı.

Fark ettiği ilk şey sessizlikti. *Gece Kulesi*'nin kaptanı normalde az da olsa ses çıkarırdı. Mücevherleri şıngırdar, silahları takırdar, çelik topuklu botları her adımda kendini belli ederdi ve giysileri ses çıkarmadığında bile, genellikle Alucard'ın kendisi mırıldarcasına sesler çıkarırdı. Lila bir keresinde bundan söz etmiş, Alucard ise sadece sessizlik meraklısı biri olmadığını söylemişti. Lila, bunun Alucard'ın elinde olmadığını sanıyordu ama koridorda ilerlerken

adım seslerini yalnızca yer döşemelerinin hafif gıcırtısı ele verdiğine göre, önceki gürültüleri hep kasten çıkardığını fark etti Lila.

Oynadığı role bir başka açıdan bakınca... hangi role bürünmüştü?

Tam takım giyinmişti ama üzerindekiler her zamanki giysileri değildi. Alucard hep kaliteli, gösterişli şeylerden hoşlanırdı ama şimdi bir korsan kaptandan çok şık bir gölgeyi andırıyordu. Karaya çıktıklarında üzerindeki mavi paltoyu kömür karası bir yarı pelerinle ve boynuna sarılı sade gümüş bir atkıyla değiştirmişti. Görünürde silah taşımıyordu ve kaşındaki safirle beraber, tüy biçimindeki kalın gümüş dışında parmaklarındaki bütün yüzükler de gitmişti. Sarılı kahverengi saçları siyah bir kasket altında geriye doğru taranmıştı ve Lila'nın ilk düşüncesi, bu sade haliyle daha genç, neredeyse çocuksu göründüğüydü.

İyi de, nereye gidiyordu? Ayrıca neden kılık değiştirerek gidiyordu? Han merdivenlerinden aşağı, gecenin karanlığına doğru yürürken Lila da takip ediyordu; izini kaybetmeyecek kadar yakınından, fark edilmeyecek kadar uzağından ilerliyordu. Son dört ayını bir korsan gemisinde tayfa olarak geçirmiş olabilirdi ama *yıllarını* bir gölge olarak geçirmişti. Karanlığa nasıl karışacağını, bir hedefin peşine nasıl takılacağını, gecenin akıntısına karşı değil de akıntısıyla beraber hareket edip nefes alacağını biliyordu ve Alucard'ın adımları hafif olabilirdi ama onunkiler sessizdi.

Lila, Alucard'ın, insanlarla dolup taşan pazara doğru ya da nehirden uzaktaki ışıkların izini süren ağ halindeki sokaklara yönelmesini beklemişti. Oysa Alucard, Isle'ın kırmızı ışığını ve sarayı geçince bir köprüye uzanan ana meydanı takip ederek nehir kıyısında ilerliyordu. Köprü soluk taşlardan yapılmış ve bakırla işlenmişti: Bakır korkuluklar, bakır sütunlar ve oyma bakır sayvanlar. Bu şey parlak bir tünele benziyordu. Lila başına geldiğinde duraksadı; sayvanların altındaki köprü boylu boyunca aydınlatılmıştı, metal ışığı yansıtıyor ve artırıyordu, geçit boyunca çoğunlukla çiftler ve gruplar halinde soğuktan yakalarını kaldırmış insanlar olmasına

rağmen birkaçı gerçekten de karşı kıyıya geçiyordu sanki. Aralarına karışmak neredeyse imkânsızdı.

Birkaç satıcı, sis ve mum ışığıyla halelenmiş fenerlerin altında stantlar kurmuştu ve Lila, acaba Alucard bunlardan birine mi geçecek diye durup bekledi ama dosdoğru karşıya bakarak hızlı adımlarla karşıya geçiyordu. Lila ya takip edecek ya da geride kalacaktı. Adımlarını normal bir hızda tutmaya çalışarak ve ışıltılı stantlar ile desenli metal tavanı yok sayarak peşinden yürümeye koyuldu fakat bunu amacını belli etmeyecek şekilde yapıyordu. Zaten boşuna bir çabaydı. Alucard bir kez olsun arkasına dönüp bakmamıştı.

Bakır saçakların altında yürürken, onların, yapraklarının arasından yıldız parıltıları görülen ağaçlara benzer şekilde yapıldıklarını gördü ve bir kez daha ne garip bir dünyaya düştüğünü ve orada olmaktan ne kadar mutlu olduğunu düşündü.

Alucard köprüyü boydan boya geçti ve Isle'ın güney kıyısına çıkan uzun bir merdivenden aşağı indi. Lila bu tarafa sadece bir kez, Kell ile birlikte Rhy'ı mabede götürürken geçmişti ve şehrin bu diğer, daha karanlık yarısında neler olduğu üzerine pek de düşünmemişti. Dükkânlar ve tavernalar, belki de kuzey kıyının daha karanlık bir versiyonu olmalı, diye tahmin yürüttü. Yanılıyordu. Londra'nın bu yarısı nispeten sessizdi; mabet, nehirdeki bir dönemeçten vakur bir biçimde yükseliyordu ve kıyıdaki dükkânlar ile pansiyonların oluşturduğu sınır yerini bağlara ve bahçelere, onun ötesindeyse köşklere bırakıyordu.

Lila'nın Mayfair ve Regent Park'taki eski uğrak mekânları, Londra'nın bu güney kıyısıyla karşılaştırıldığında sönük kalıyordu. Görkemli atların çektiği şık arabalar yüksek duvarlı, mermer, cam, ışıltılı metallerle bezeli büyük malikânelerin bulunduğu caddeler boyunca geziniyordu. Akşam sisinin bile sanki kendine has zengin bir ışıltısı vardı.

Alucard önünde adımlarını hızlandırmıştı, Lila da hızına ayak uydurmaya çalışıyordu. Bu caddelerde çok daha az insan vardı, bu da Alucard'ı takip etmeyi bir hayli zorlaştırıyordu ama Alucard

dikkatini önündeki yoldan ayırmıyordu. Lila'nın anladığı kadarıyla burada görecek bir şey, yapılacak bir iş, bulaşılacak bir bela yoktu. Varsa yoksa pencerelerinin yarısı karanlık evler, o kadar.

Alucard sonunda yoldan ayrılarak süslü bir bahçe kapısından çalılık, dalları kış soğuğundan çıplak kalmış ağaçların sınır çizdiği bir avluya girdi.

Lila ona yetiştiğinde bahçe kapısındaki kıvrımlı metallerin süslü bir *E* harfi oluşturduğunu gördü. Sonra içeri bakıp soluğu kesildi. Avlunun zemini parlak mavi ve gümüş taşlarla bezeli bir mozaikten oluşuyordu. Alucard taş yolda yürürken Lila bahçe kapısının gölgesinde bekledi ve Alucard'ın, kapıya gelmeden durup kendine çekidüzen vermesini izledi. Kasketini başından çıkarıp omzundaki çantaya koydu, saçını düzeltti, ellerini gerdi ve Lila'nın duyamadığı bir şeyler mırıldandı, sonra kaldığı yerden sakin ve özgüvenli adımlarla yürümeye devam etti, birkaç basamaktan oluşan merdivenden sıçrayarak çıktı, ardından bir zile bastı.

Hemen sonra iki kanatlı büyük kapılardan biri açıldı ve bir kahya belirdi. Adam Alucard'ı görünce eğilerek selam verdi. "Lord Emery," dedi kenara çekilerek. "Eve hoş geldiniz."

Lila inanamayarak bakakaldı.

Alucard evin sahibini ziyaret etmiyordu.

Evin sahibi *oydu*.

İçeri giremeden kapıda bir kız belirdi ve sevinçle bağırarak kollarını Alucard'ın boynuna doladı.

Alucard kızı kucaklayıp havaya kaldırırken kız, "Luc!" diye bağırdı. Kız en fazla on iki, on üç yaşındaydı ve dalgalı kahverengi saçları, koyu renk gözleri vardı.

"Anisa." Alucard'ın yüzünde, Lila'nın daha önce hiç görmediği bir tebessüm belirdi. Bu bir kaptanın mağrur gülüşü veya bir zamparanın muzip sırıtışı değil, bir ağabeyin gerçek sevgisiydi. Lila'nın hiç kardeşi olmamıştı, o yüzden bu ifadeyi *bilmese* de yalın, gözün başka bir şey görmediği sevgiyi tanımıştı ve bununla birlikte içinde bir şeyler koptu.

Sonra kız kendini öne attığı gibi aynı hızla, Lila'nın daha önce defalarca Alucard'ın ağzında gördüğü o yalancıktan öfkeli ifadeyle birdenbire geri çekildi.

"Esa nerede?" diye sordu kız. Lila soruya değil ama kızın bunu *İngilizce* sormuş olması karşısında gerildi. Kırmızı Londra'da kimse, kraliyeti etkilemeye çalışmıyorsa veya *kraliyetten* değilse o dili konuşmazdı.

Alucard kıkırdadı. "Tabii ya," dedi kapının eşiğinden geçerken. "Üç yıldır eve gelmiyorum ve ilk sorduğun şey kedi..." İçeri girip gözden kayboldular ve kapı örtülürken Lila kendini öylece bakakalmış bir halde buldu.

Alucard Emery, *Gece Kulesi*'nin kaptanı, turnuva büyücüsü ve... Kırmızı Londra soylusu mu? Kimse biliyor muydu? *Herkes* biliyor muydu? Lila buna şaşırması gerektiğinin farkındaydı ama şaşırmamıştı. Alucard'la *Gece Kulesi*'nde ilk karşılaştığı andan itibaren bir rol oynadığını biliyordu; bu rolün arkasındaki adamı ortaya çıkarmak an meselesiydi. Artık gerçeği biliyordu ve bu gerçek ona bir koz veriyordu. Söz konusu Alucard Emery gibi adamlar olduğunda, her türlü avantajı değerlendirmeye değerdi.

Ev dekoratif bir duvarla çevreleniyordu ve Lila alçaktaki bir dal yardımıyla duvara çıkmayı başardı. Duvarın üzerinde, birçoğu örtülü olmayan büyük pencerelerden içeriyi görebiliyordu. Alucard ve kız kardeşinin uzun pencereler ve yanan bir şömineyle karşı duvarda geniş bir bahçeye açılan bir çift cam kapının bulunduğu büyük bir odaya girmelerini eve yaklaşmadan seyrederken Lila'nın silueti arkasındaki ağaçlara karışıyordu. Görüş açısına bir adamın girmesiyle Lila duvarın üzerine çöktü. Adamın teni Alucard'ınkini andırıyordu, çene hatları aynı keskinlikteydi ama Alucard'ın gülümsemesi olmadan anlaşılması güçtü. Adam ondan birkaç yaş büyük görünüyordu.

"Berras," dedi selamladı Alucard. Pencereler aralıktı ve sözleri o aralıktan Lila'ya ulaşıyordu.

Berras adındaki adam öne doğru hızla ilerledi ve bir an Alucard'a saldıracakmış gibi oldu ama kız önce davranıp bir kalkan gibi ağabeyinin önüne atıldı –kızın bu hareketinde, aynısını daha önce defalarca yapmışçasına, inanılmaz deneyimli bir hal vardı– ve Barras'ın eli havada kaldı. Lila, adam elini indirmeden, parmaklarının birinde Alucard'ın tüy yüzüğünün aynısından olduğunu gördü.

"Git, Anisa," diye emretti.

Kız tereddüt etti ama Alucard ona gülümseyip başıyla onaylayınca kız odadan çıktı. İki adam baş başa kaldıklarında Berras patladı.

"Kobis nerede?"

"Onu denize attım," dedi Alucard. Adamın yüzüne bir tiksinti ifadesi yayıldı ve Alucard gözlerini devirdi. "Azizler aşkına, Berras, şakaydı. Küçük aksi casusun mürettebatımın geri kalanıyla beraber güvenli bir biçimde bir hana yerleştirildi."

Kule'nin adamlarından bahsedildiğini duyunca Berras'ın yüzünde hafif alaycı bir sırıtış belirdi.

"O ifadenin sana bir faydası yok, kardeşim," dedi kaptan. "Ayrıca *Gece Kulesi* kraliyet adına denize açılıyor. Benim görevimi aşağılamak, Maresh ailesine hakarettir ve *bunu* yapmak istemeyiz."

"Neden *buradasın*?" diye söylendi Berras eline bir kadeh alarak. Ancak daha içemeden Alucard birden bileğini çevirdi ve şarap bir şerit halinde kadehinden ayrılarak kendi içinde bir sarmal oluşturdu. Göz açıp kapayıncaya kadar yakut renkli bir buz kalıbına dönüşmüştü.

Alucard kristali havadan aldı ve kayıtsızca inceledi. "Şehre turnuva için geldim. Ailemin nasıl olduğunu da bir göreyim dedim. Hoş karşılanacağımı düşünmekle aptallık etmişim." Donmuş küpü şömineye attı ve gitmek üzere döndü.

Alucard bahçe kapısına varana kadar Berras tek kelime etmedi.

"Seni o hapishanede çürümeye bırakabilirdim."

Alucard'ın ağzının kenarında küçük, acı bir tebessüm belirdi. "Neyse ki kararı vermek sana düşmemiş."

Ardından hiddetle dışarı çıktı. Lila duvarın üzerinde doğrulup evin etrafını dolaştığında Alucard'ı, geniş bir balkonda dikilirken gördü. Lila duvarın ötesinde, sarayın kavisini ve nehrin etrafa yayılan aydınlığını seçebiliyordu.

Alucard yüzüne kayıtsızlığa varan soğukkanlı bir maske kuşanmıştı ama parmakları balkonun kenarını kavrarken sıkmaktan bembeyaz kesilmişti.

Lila çıt çıkarmıyordu ama Alucard derin bir iç çekerek, "Casusluk yapmak hoş değil," dedi.

Kahretsin. Alucard'ın, insanlardaki sihri görme yeteneğini unutmuştu. Bu bir hırsızın işine yarayacak bir yetenek olabilirdi, Lila bir kez daha, eşyaları çalmak gibi yetenekleri çalmanın da bir yolu olabilir mi diye merak etti. Alçak duvardan avlunun korkuluklarına indikten sonra sessizce Alucard'ın yanındaki balkona atladı.

"Kaptan," dedi selamla karışık bir özürle.

"Hâlâ kendi çıkarını mı kolluyorsun?" diye sordu. Ancak sesi öfkeli değildi.

"Kızmamışsın," dedi Lila.

Alucard tek kaşını kaldırdı ve Lila, o tanıdık mavi göz kırpışını özlediğini fark etti. "Sanırım. Ayrıca seninkilere kıyasla benim gezintilerim daha masumdu."

"Beni takip mi ettin?" diye çıkıştı Lila.

Alucard kıkırdadı. "Hakarete uğramış gibi yapmaya hakkın yok."

Lila saraya girip Kell'i şaşırtmaya karar vermediği için minnettar bir şekilde başını iki yana salladı. Doğrusu, onu ne zaman göreceği, *görüp görmeyeceği* konusunda hâlâ kararsızdı. Ancak gördüğünde –*görürse*– kesinlikle Alucard'ın onları gözetlemesini istemiyordu. Lila her ne kadar onu ancak sürekli kaşlarını çatan ve az kalsın ikisini de öldürtecek olan aptal bir kaçakçı olarak görse de Kell burada bir kraliyet mensubu, bir azizdi.

"Neye sırıtıyorsun öyle?"

"Hiç," dedi Lila ifadesini düzelterek. "Demek... *Luc*, ha?"

"Bu bir lakap. Eminim senin geldiğin yerde de aynısı vardır. Ayrıca bil diye söylüyorum, Alucard'ı tercih ederim. Kaptan Emery de olur."

"Mürettebat biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?"

"Senin..." Doğru sözcüğü bulmaya çalışarak evi işaret etti.

"Buna sır denemez, Bard. Birçok Arnesli, Emery Hanesi'ni duymuştur."

Senin duymamış olman tuhaf, değil mi? dercesine bir bakış attı.

"Bana *vestra* dediklerini duymadın mı?"

Lila duymuştu. "Bunun bir tür hakaret olduğunu sanmıştım. *Pilse* gibi."

Alucard sessizce güldü. "Belki onlar için öyledir. *Asil* demek."

"*Prens* gibi mi?"

Keyifsiz bir kahkaha attı. "Senin için ne büyük bir hayal kırıklığı olmalıyım. Hileyle başka bir gemiye kapak atmalıydın. Ancak merak etme. Benim ile taht arasında bir sürü kapı var. O kapıların açılması gibi bir arzum da yok."

Lila dudağını ısırdı. "İyi de, herkes biliyorsa niye bir hırsız gibi sıvıştın?"

Bakışları bahçe duvarına geri kaydı. "Çünkü bu şehirde başka insanlar da var, Bard. Bazıları görmek istemediğim; bazılarıysa beni görmesini istemediğim insanlar."

"Ne o?" diye takıldı Lila. "Yoksa Büyük Alucard Emery'nin düşmanları mı var?"

"Korkarım ticaretin beraberinde getirdikleri."

"Tanışıp da birini etkileyemeyeceğini hayal etmek güç," dedi.

Gözleri kısıldı. "Bunu iltifat değilmiş gibi söylüyorsun."

"Belki değildir."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Güzel ev," dedi Lila.

Bu söylememesi gereken bir şeydi. Alucard'ın ifadesi sertleşti. "Umarım seni davet etmediğim ve değerli ailemle tanıştırmadığım

için beni affedersin. Kraliyet dilini konuşabilen fakat ön kapıdan girme nezaketini gösteremeyen erkek giyimli bir kızın aniden çıkagelmesini açıklamak sıkıntılı olabilir."

Lila karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Orada istenmediğini hissetti ama balkonun kenarına adım attığı sırada Alucard, "Bekle," dedi. Sesinde, Lila'ya yabancı gelen bir şey vardı çünkü bu daha önce hiç ondan duyduğu bir şey değildi. İçtenlik. Arkasına döndü ve Alucard'ı, kapının çerçevelediği arkasındaki odanın ışığıyla halelenmiş halde gördü. Neredeyse bir siluetten farksız, bir soylunun sade bir portresi gibiydi.

Birinin gerçekte olduğu gibi değil, olması gerektiği gibi bir görüntüydü.

Sonra Alucard ışıktan uzaklaşıp öne doğru bir adım atarak Lila'yla birlikte gölgelerin arasına karıştı. Bu hali gerçek görünüyordu. Hakiki görünüyordu. Lila anlamıştı; *Bekle,* derken aslında, *Beni bekle,* demek istiyordu.

"Sanırım ikimiz de geri dönsek iyi olacak," diye ekledi kayıtsız görünmeye çalışarak ama başaramamıştı.

"Veda etmen gerekmiyor mu?"

"Vedalaşmalarla aram hiç iyi olmadı. Aslında merhabalarla da öyle. Gereksiz. Ayrıca zaten beni tekrar görecekler."

Lila dönüp eve baktı. "Anisa üzülmeyecek mi?"

"Ah, muhtemelen. Korkarım onun hayal kırıklıklarına alıştım."

"Peki ya..."

"Daha fazla soru yok, Lila," dedi. "Yorgunum."

Alucard, Lila'nın yanındaki korkulukların üzerine çıkıp çabasız, tek bir hamleyle alçak duvara atladığında Lila'nın son itirazları yarım kaldı.

Duvar dardı ama Alucard, üzerinde emin adımlarla ilerliyordu. Adımlarına bakmak için başını eğmiyordu bile.

Lila'nın şaşkınlığını okuyarak, "Burada büyüdüm," dedi. "Ne kadar giriş ve çıkış varsa hepsini denemişimdir."

Bahçe duvarı boyunca ilerleyip avluya indiler ve güvenli bir şekilde bahçe kapısından çıkana kadar gölgelerin arasından ilerlediler.

Alucard arkasına bakmaksızın caddede yürümeye koyuldu ama Lila dönüp büyük malikâneye bir kez daha baktı.

Doğrusu Lila, Alucard'ın bunu niçin yaptığını anlıyordu. Macerayı neden güvende olmaya ve sıkıcılığa tercih ettiğini anlıyordu. Lila güvende olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu ve asla sıkılmak gibi bir lüksü olmamıştı ama bir keresinde Kell'e dediği gibi: İnsanlar ya hayatta kalmak için ya da yaşadıklarını hissetmek için çalardı. Onların aynı sebeplerden kaçtığını düşünüyordu.

Lila ona ayak uydurmak için koştu ve kaptana yetişti, botlarının çıkardığı sesler dışında sokak sessizdi. Lila ona kaçamak bir bakış attı ama Alucard dosdoğru karşıya, uzaklara bakıyordu.

Lila onun gibi, iyi şeyleri ellerinin tersiyle iten, bir önemi yokmuşçasına önlerindeki sıcak yemeklerinden, başlarının üzerindeki sağlam çatılarından vazgeçen insanlardan nefret ederdi.

Ancak sonra Barron ölmüştü ve Lila, bir bakıma kendisinin de aynısını yaptığını fark etmişti. İyi veya nispeten mutlu sayılabilecek bir hayattan kaçmıştı çünkü kendisi için mutlu olmak yeterli değildi. *Daha fazlasını* istiyordu. Bir macera istiyordu. Önceleri, yeterince çalarsa bu açlığın giderek yok olacağını, açlığın bastırılacağını düşünürdü ama belki bu o kadar da basit değildi. Belki mesele, neye sahip olmadığı veya ne olmadığı değil, ne *olduğuydu*. Belki o, *hayatta kalmak* için çalanlardan değildi. Belki sadece heyecan için yapıyordu. Bu ise onu korkutuyordu çünkü bu, hırsızlık yapmasına gerek olmadığı; yaptığını haklı bir gerekçeye dayandıramadığı; İki Adımlık Yer'de kalabileceği; Barron'ın hayatını kurtarabileceği anlamına geliyordu... Bir uçurumda son bulan o tarz bir düşünce kaygan bir zemindi, Lila bunun üzerine geri çekildi.

Kimse oydu.

Peki ya Alucard Emery?

O da kendince sırları olan bir adamdı.

Bunun için onu suçlayamazdı.

III

Kell, Çanak'ta gölge ve ışık gibi hareketlerle eğilip kenara çekildi.

Kaslarının yanmasından, kalbinin hızla çarpmasından haz duyuyordu; iyi uyuyamamıştı ve daha beter halde uyanmıştı. Lila'nın geri döndüğü haberi hâlâ aklını kurcalıyordu. Arnesli bir mürettebatla denize açıldıysa birçoğu turnuva için Londra'ya dönmüştü.

Essen Tasch'a sadece iki gün vardı.

Bıçağın biri yukarı savruldu ve Kell geriye kaçtı.

İki gün olmuştu, hâlâ ortalarda yoktu. Ufak da olsa bir yanı onun geri döndüğünü *hissedebileceğine;* tıpkı dünyadaki sabit noktalar olan İki Adımlık Yer, Batan Güneş, Yanmış Kemik'le kurduğu bağ gibi onunla da bir bağ kurduğuna ikna olmuştu. Öte yandan, belki de bağ kurduğu şey bizzat *oydu.* Belki onu en başta şehre çeken o küçük, görünmez güç Lila'nın ta kendisiydi.

Ne ki onu özlemişti ve şehir bu kadar kalabalıkken onu bir daha nasıl bulacaktı?

Bıçakların izini sür yeter, dedi içinden bir ses. *Bir de saplandığı bedenlerin.*

Kell kendi kendine gülümsedi. Sonra küçük bir sızıyla, acaba ne zamandır Londra'da diye merak etti. Ayrıca neden daha önce onu görmeye gelmemişti. Yolları sadece birkaç günlüğüne kesişmişti ama Lila bu dünyada bir tek Rhy, Tieren ve onu tanıyordu

veya en azından dört ay önce tanıdıkları üçünden ibaretti. Belki de buradan ayrıldıktan sonra bir sürü arkadaş edinmişti ama Kell buna pek ihtimal vermiyordu.

Bir sonraki darbe az kalsın tenine isabet ediyordu ve Kell tam zamanında çekilmişti.

Odaklan, diye söylendi kendi kendine. *Nefes al.*

Gümüş maske hava ve görüş alanı dışında her yanını kaplayarak yüzünü bütünüyle çevreliyordu. Maskeyi, boyutuna ve ağırlığına alışmak istediği için takmıştı ve çok geçmeden anonimliğin, maskenin rahatlığına alışmış, farklılık hoşuna gitmişti. Maskeyi taktığı sürece Kell kendisi değildi.

Kamerov'du.

Acaba Lila bu konuda ne düşünürdü? Lila, Lila, onu bulmak için kan sihri yapmayı bile aklından geçirmiş –Lila'nın mendili hâlâ ondaydı– ama bıçağını çekmeden kendine engel olmuştu. O kadar alçalmadan aylarca dayanmıştı. Ayrıca, bir sahip veya kemik peşinde koşan bir köpek yavrusu değildi. Gelecekse o gelsindi. İyi de neden *gelmemişti*...

Metal o kadar yakınında parlamıştı ki küfrederek yana savruldu ve tam düşecekken dengesini sağladı. Bir düzine düşmanı tek bir tanesiyle değiştirmişti ama antrenman yaptığı cansız mankenlerden farklı olarak bu gayet etten kemiktendi. Hastra tam takım zırhıyla Kell'in hamlelerinden kaçmaya çalışırken bir ileri bir geri gidiyordu. Kell çevikliğini bilerken ve elementleri silahlara dönüştürme pratiği yaparken delikanlı şaşırtıcı bir biçimde, üzerinde sadece küçük bir kalkan ve kör bir bıçakla Çanak'ın etrafında koşturmaya hevesliydi.

Zırh... diye düşündü, etrafında esen rüzgârla, *darbe aldığında*... Sıçradı, duvardan öne doğru atıldı ve Hastra'nın sırtına ani bir hava akımı çarptı... *çatlayacak şekilde tasarlanır.* Hastra öne tökezledi ve yüzünü hızla Kell'e döndü. *On darbeye ilk ulaşan*... Su, elinin etrafında girdap halinde dönerken kuralları ezberinden sıralamayı sürdürdü... *maçı kazanır*... Su bölünerek iki elini birden çevreledi... *ta ki yarışmacılardan biri*... İki akıntı da çarpmadan önce katıla-

şarak öne doğru fırladı... *devam edemeyecek duruma gelene kadar.* Hastra kırık parçalardan sadece birini engelleyebildi, ikincisi zırhın uyluk kısmına çarparak buz parçalarına bölündü... *ya da yenilgiyi kabul edene kadar.*

Kell maskesinin ardında gülümsedi ve muhafız soluk soluğa miğferini çıkardığında o da sırıtıyordu. Kell gümüş maskesini çıkardığında, ıslak saçlarının uçları havaya dikilmişti.

"Bunca haftadır aşağıda yaptığınız bu muydu, Üstat Kell?" diye sordu Hastra nefes nefese. "Turnuvaya mı hazırlanıyordunuz?"

Kell duraksadı, "Öyle sayılır," dedi sonra. Sonuçta hazırlanıyordu; sadece ne *için* hazırlandığını bilmiyordu, o kadar.

"Faydasını görmüşsünüz, efendim," dedi muhafız. "Hiç zorlanmıyorsunuz."

Kell bir kahkaha attı. Doğrusu bütün bedeni ağrıyordu ve kanı dövüşmek istese de gücü zayıf düşmüştü. Bitkindi. Kan sihrinin etkililiğine fazlasıyla alışkındı ama elementler yönlendirme için daha fazla irade istiyordu. Kan büyülerinin yorgunluğu onu birden vuruyor ama bu tarz dövüşler onu yavaş yavaş bitkin düşürüyordu. Turnuva öncesinde belki gerçekten de deliksiz bir uyku çekecekti.

Hastra kutsal topraklarda yürüyormuş gibi antrenman odasında nazik adımlarla ilerledi ve Çanak'ın kemerli yolu önünde durup su kâsesini; toprak, kum ve yağ kaplarının bulunduğu malzeme masasını inceledi.

"*Senin* bir elementin var mı?" diye sordu Kell saçlarını geriye yatırarak.

Hastra'nın gülümsemesi yumuşadı. "Biraz ondan, biraz bundan, efendim."

Kell kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Ailem benim rahip olmamı istiyordu," dedi genç muhafız başını kaşıyarak. "Ancak bu fikir benim için kulağa o kadar da eğlenceli gelmiyordu. Tüm günü o küflü taş yapıda meditasyon yaparak geçirmek..."

"*Denge kurabiliyor* musun?" diye sözünü kesti Kell şaşkınlıkla. Rahipler yalnızca tek bir element konusundaki güçlerinden değil, tüm elementleri dengeli bir biçimde yönetebilme yeteneklerinden dolayı seçilirlerdi; bu, Kell'in yaptığı gibi safi güçle değil, hayatı korumak için gerekli dengeyle mümkündü. Elementleri dengede tutmak kutsal bir yetenekti. Kell bile denge konusunda zorlanıyordu; nasıl ki güçlü bir rüzgâr bir fidanı kökleyebiliyorsa, bir Antari'nin gücü de incelik isteyen işler için aşırı güç barındırabiliyordu. Halihazırda gelişmiş olan şeyleri etkileyebiliyordu ama hayat başlangıçta hassastı ve nazik bir dokunuş gerektiriyordu.

Genç muhafız omuzlarını silkti ve ardından yüzü biraz aydınlandı. "Görmek ister misiniz?" diye sordu neredeyse mahcup bir tavırla.

Kell etrafına bakındı. "Şimdi mi?"

Hastra sırıttı ve bir elini cebine sokarak içinden küçük bir tohum çıkardı. Kell tek kaşını kaldırınca muhafız kıkırdadı. "Bir hanımefendiyi ne zaman etkilemeniz gerektiğini asla bilemezsiniz," dedi. "Birçok insan göğsünü kabartıp işin pırıltılı kısmına başvurur. Ancak bir bilseniz kim bilir kaç gece bir tohumla başlayıp, şey..." Hastra sanki ne zaman gerilse çenesi düşüyordu ve belli ki Kell onu epey geriyordu. "Öte yandan, sizin onları etkilemek için o kadar da çabalamanız gerektiğini sanmıyorum, efendim."

Hastra masanın üzerindeki elementleri inceledi. Küçük bir kâse içinde bir miktar gevşek toprak vardı: Bostanlardaki ve bahçelerdeki zengin topraklardan değil, sokaktaki kaldırım taşları altında bulunan türde çakıllı bir topraktı. Bu antrenman için en iyisi olmayabilirdi –bir seçim yapması gerekse taşı toprağa tercih ederdi– ama bol bulunuyordu. Kell, Hastra'nın bir avuç dolusu toprağı eline alıp parmağıyla ortasına küçük bir çukur açmasını ve tohumu bu çukura atmasını izledi. Ardından diğer elini su kâsesine batırdı ve toprağın üzerine bastırarak tohumu ve toprağı avuçları arasında bir top biçiminde sıkıştırdı. Hastra gözlerini yumdu ve dudakları

kıpırdamaya başladı. Kell aralarındaki boşlukta hafif bir sıcaklık hissetti. Bu, Tieren'le geçirdiği zamanlardan iyi bildiği bir histi.

Hastra hâlâ bir şeyler mırıldanarak ellerini yavaşça açmaya başladı; nemli toprak kümesi avuçları arasında bir yumurta şeklini almıştı.

Kell büyülenmiş bir biçimde nemli toprağın içinden açık yeşil bir filizin yavaşça yükselmesini izledi. Filiz iki santim, sonra beş santim uzadı. Koyu mor yapraklar açmaya başladıktan sonra beyaz yuvarlak bir çiçek baş gösterdi.

Hastra halinden memnun bir şekilde durdu.

"Nedir bu?" diye sordu Kell.

"Acına," dedi muhafız. "Yaprakları ağrıya iyi gelir."

"Bu inanılmaz."

Genç muhafız omuz silkti. "Annem ile babam bunun yerine muhafız olmayı seçtiğimde mutlu olmamışlardı."

"Tahmin edebiliyorum." Kell, Hastra'ya, burada harcandığını söylemek istedi. Yeteneğinin bir kılıç ve bir zırh uğruna çöpe atılmayacak kadar değerli olduğunu. Öte yandan, bir insanın değeri sadece onun nerede olduğuyla belirleniyorsa, Kell'in daha fazlasını isteme konusundaki savı neydi?

"Ancak bilmedikleri için öyle düşünüyorlar," diye sürdürdü Hastra neşeli bir biçimde. "Muhtemelen *sha*'da sokak devriyesi gezdiğimi sanıyorlar. Sizi koruduğumu duyduklarında gurur duyacaklardır, efendim. Hem zaten babamla bir anlaşma yaptım," diye ekledi. "Önünde sonunda mabede katılacağım. Ancak kendimi bildim bileli kraliyet muhafızı olmak istedim. Deneyip görene kadar mutlu olmayacağımı biliyordum. Acaba ne olurdu diye merak etmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum. Ben de, *Niçin ikisi birden olmasın ki?* dedim. İyi ve hazır olduğumda mabet beni zaten kabul edecektir."

"Peki ya o zamana kadar ölürsen?"

Hastra'nın keyfi kaçmadı. "O zaman yeteneğim bir başkasına geçer. Ve umarım o kişi benim kadar inatçı olmaz. Annem

öyle diyor." Sır verircesine eğildi. "Yine de kimse bakmazken iç bahçeyle ilgileniyorum."

Kell gülümsedi. Yılın bu zamanı saray bahçeleri şüphe uyandıracak kadar yeşil *görünüyordu*. Hastra'nın bakışları merdivenlere çevrilerek doğruldu. "Gitsek iyi olacak..."

"Hâlâ zamanımız var," dedi Kell ayağa kalkarak.

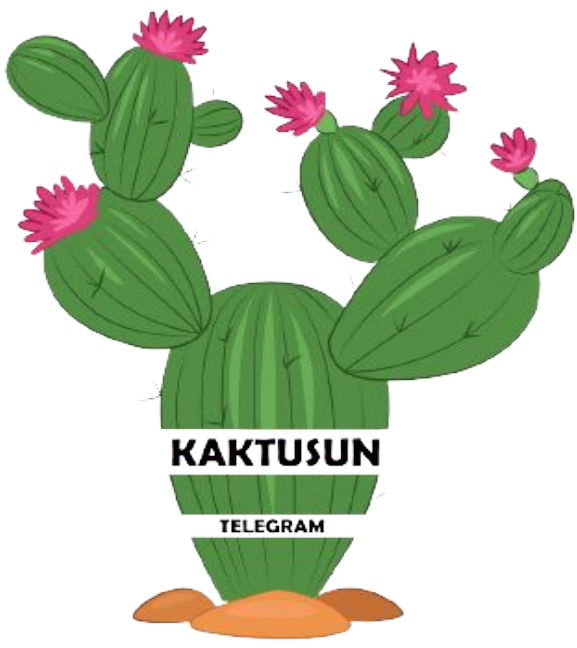
"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Hastra. "Çan seslerini buradan duyamayız ve aydınlığı gösteren bir pencere de yok."

"Sihir," dedi Kell ve peşi sıra Hastra'nın gözleri fal taşı gibi açılınca masanın üzerinde diğer malzemelerinin yanında duran kum saatini gösterdi. "Bir de şu."

Camın içinde hâlâ kum vardı ve Kell henüz yukarıdaki dünyayla yüzleşmeye hazır değildi. "Haydi, bir tur daha."

Hastra pozisyonunu aldı. "Evet, efendim."

"Bana Kamerov de," dedi Kell miğferi başına geri geçirirken.

IV

Sessa Av!

Sözcükler Londra'nın her yanındaki kehanet panolarının tepesinde yazılıydı.

İki gün!

Şehirde geri sayım başlamıştı.

Essen Tasch'a iki gün!

İki gün kalmıştı ve Lila Bard'ın bir sorunu vardı.

Sistemde bir açık olmasını, turnuva listesine tehditle veya rüşvetle girmenin bir yolunu bulacağını veya beklenmedik bir yer açılacağını ummuştu fakat görünüşe bakılırsa, şampiyonların hepsi *haftalar* önce seçilmişti. Listede on iki isim, iki tane de yedek vardı; yani Lila Bard oyuna katılmak için bir fırsat istiyorsa –ki *istiyordu*– isimlerden birini çalması gerekecekti.

Lila zamanında bir sürü şey aşırmıştı ama kimlik onlardan biri değildi. Elbette takma isimler edinmiş, çeşitli sahte rollere girmişti ama hiçbir zaman *gerçek* birinin kişiliğine bürünmemişti.

Elbette öylece başkasının kişiliğine bürünemezdi. *Yerine geçmesi* gerekecekti.

Buna değmez, diye uyardı zihnindeki bir ses; Kell'inkine benzeyen o sinir bozucu, her şeye karışan ses. Belki de bu delilikti. Belki de sadece tribünlerdeki yerini alıp kaptanı için tezahürat

yapmalı ve bahislerde bir miktar para kazanmalıydı. Bu, hafta sonunu geçirmek için fena bir yöntem sayılmazdı. Hem zaten ringde ne işi vardı? Hepi topu birkaç aydır çalışıyordu.

Ama.

Üzerine bir kıymık gibi saplanan o bir tek sözcük.

Ama.

Ama yerinde duramıyordu.

Ama bir heyecan istiyordu.

Ama bu bir meydan okuma olacaktı.

Söz konusu sihir olduğunda, Lila yalnızca kolay kavramakla kalmıyordu. Aynı zamanda *doğal* bir yeteneği de vardı.

Üstat Tieren ona aylar önce, içinde canlandırılmayı bekleyen güçlü bir şey olduğunu söylemişti. Lila ise o şeyi bir sopayla dürtmüştü ve şimdi tamamen uyanıktı; Lila gibi yerinde duramayan, canlı, kıpır kıpır bir şeydi.

Yerinde duramamak ise onu her defasında pervasızlaştırıyordu.

Lila bütün gününü Kırmızı Londra'yı gezerek, *Essen Tasch* ve yarışmacılar hakkında bilmesi gereken ne varsa öğrenerek geçirmişti. Sorulara daha sormadan yanıt alma olasılığının yüksek olduğu tavernalarda, genelevlerde ve eğlence mekânlarında yeterince zaman geçirmişti. Tabii ki birilerinin cebine para sıkıştırmak da seçeneklerdendi ama genellikle, bir yerde yeterince uzun süre oturduğunda, birinin sana para karşılığında söyleyeceklerinden daha fazlasını öğrenirdin. Ayrıca herkes turnuvadan söz ediyor gibiydi.

Görünüşe bakılırsa Alucard, turnuvanın önceki kazananı Kisimyr adında bir kadın ve Jinnar adında bir adamla beraber Arneslilerin favorilerindendi. Ancak isimler yalnızca isimlerden ibaretti. Lila'nın, yarışmacılar sahaya inmeden önce programı *görmesi* gerekiyordu. Uygun hedefler yoksa, dedi kendi kendine, bu işin peşini bırakacak ve turnuvayı mürettebatın geri kalanıyla birlikte tribünlerden izleyecekti. Eğer uygun hedefler yoksa. Ancak önce görmesi gerekiyordu. Bilmesi gerekiyordu.

dururken gümüş tüy yüzüğü loş ışıkta parıldıyordu. Hâlâ sağ kaşında ışıldayan safiri dışında, *Gece Kulesi*'nin *casero*'suna benzemiyordu. Her ne kadar bir korsanı andırmasa da tam anlamıyla genç bir prensi de andırmıyordu. Bakımlı bir bıçak gibi parlak ve keskin görünüyordu.

"Nerede kaldın, Bard?"

Lila omuz silkti. "Keşfe çıktım."

"Neredeyse sensiz çıkıyorduk."

Lila'nın kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsunuz?"

Alucard sırıttı. "Partiye," dedi. Ne ki Arnesçede *parti* sözcüğü o kadar da basit değildi. Lila, çok sayıda Arnesçe sözcüğün anlamının bağlamına göre değiştiğini yeni yeni öğreniyordu. Alucard'ın kullandığı sözcükse en geniş anlama sahip olandı: *Tasura*. Bu sözcük *parti* veya *etkinlik* veya *tören* ya da *toplantı* anlamlarına gelebiliyordu ve taşıdığı anlam, kutlamadan alçakçaya kadar farklılık gösteriyordu.

"Partilerden nefret ederim," dedi Lila merdivenlere yönelerek.

Ancak Alucard o kadar kolay vazgeçecek değildi. Peşinden giderek Lila'nın dirseğinden tuttu; Lila kendisine dokunulmasını istemediğinde ona dokunmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğinden kısa bir an hafifçe tutmuştu. "Bence bunu beğeneceksin," dedi İngilizce mırıldanarak.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü yaklaşan oyunların ne kadar ilgini çektiğini biliyorum."

"Yani?"

"Yani bu resmi olmayan bir gelenektir," dedi, "yerel yarışmacılar turnuva başlamadan önce birer içki paylaşırlar." Lila dikkat kesildi. "İtiraf ediyorum, biraz da poz kesmek için," diye ekledi diğerlerini göstererek, "ama senin geleceğini umuyordum."

"Neden ben?"

"Çünkü bu, yarışmacıları tartmak için bir fırsat," dedi Alucard. "Senin ise gözlerin çok keskin," diye ekledi Alucard gözünü kırparak.

Lila heyecanını gizlemeye çalıştı. "Eh," dedi. "Madem ısrar ediyorsun."

Alucard tebessüm etti ve cebinden gümüş rengi bir şal çıkardı.

"Bu ne için?" diye sordu Lila şalı gevşek bir biçimde boynuna sararken.

"Bu gece maiyetimin bir parçasısın."

Lila diğer adamlara dokunan iğneleyici bir sesle bir kahkaha attı. "*Maiyetim.*" *Sırada ne var?* diye merak etti. *Toprak ağalığı?*

"Bunu, karadaki bir mürettebata verilen ad gibi düşün."

Lila şalın düğümünü düzeltirken, "Umarım sana *sahip* dememi de beklemiyorsundur," dedi.

"Azizler aşkına, hayır, o sözcüğün yatak dışında yeri yok. Üstelik *lord* denmesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. *Kaptan* yeterli." Bekleyen adamları işaret etti. "Gidelim mi?"

Lila başıyla kapıyı gösterirken gülümsemesi keskinleşti. "Önden buyurun, kaptan."

Taverna kapısının üzerindeki tabelada, *Is Casnor Ast*, yazıyordu.

Batan Güneş.

Lila'nın adımları yavaşladı, sonra durdu. Bu çok tuhaftı ama sanki daha önce burada bulunduğu hissinden kurtulamıyordu. Elbette gelmemişti. Dane'lerin işkencesinden sonra Kırmızı Londra'da sadece birkaç gün kalmıştı, sonra da *Kule* tayfasıyla –iyileşecek ve sorulara yanıt bulacak kadar bir süre– takılmış ve bu süre boyunca saraydan uzak kalmıştı.

Ancak orada, eşikte dururken burası çok *tanıdık* geliyordu. Gözlerini kapadığında sanki... Bu olamazdı. Lila gözlerini kırpıştırdı ve bu şehrin görüntüsünü bir başka şehrin, ömrü boyunca yaşamış olduğu şehrin görüntüsüyle örtüştürmeye çalışarak etrafını çevreleyen sokaklara bakındı. Görüntüler iç içe geçerken tam olarak nerede olduğunu, nerede olacağını, anladığını fark etti. Gri

Londra'da tam bu köşede ve nehirle tam olarak aynı mesafede başka bir taverna bulunuyordu, çok iyi bildiği bir taverna.

İki Adımlık Yer.

Bunun olma ihtimali neydi ki? Tavernaların sayısı sorunlar kadar çoktu ama bu ikisinin tam olarak aynı konumda yer alması? Dışarıdan bakınca bile benzemiyor olmasına rağmen bu yer, evdeyken hep hissettiği o aynı garip çekimle Lila'yı kendine çekiyordu. *Ev.* Oradayken İki Adımlık Yer'i hiç bu şekilde görmemişti ama şimdi duruma uyan tek sözcük buydu. Ancak özlem duyduğu *binanın* kendisi değildi. Tam olarak değil.

Elini cebine daldırdı ve parmaklarını, ipek astar katmanın tabanında bir ağırlık gibi duran gümüş cep saatinin etrafına sardı.

"*Kers la*, Bard?"

Lila başını kaldırıp baktığında Alucard'ın kapıyı ona tuttuğunu fark etti. Lila başını iki yana salladı.

"*Skan*," dedi. *Hiç.*

İçeri adım atmasıyla güç ona bir dalga halinde çarptı. O, sihri Alucard gibi göremiyor olabilirdi ama bir araya toplanmış büyücülerden taşınıp bir buhar gibi havayı saran gücü hissedebiliyordu. Bütün yarışmacılar maiyetlerinin tamamıyla gezmezlerdi. Bazıları –halatlar halindeki altın bezeli siyah saçlarıyla arka duvardaki koyu tenli kadın gibi– kendi evrenlerinin merkeziyken; diğerleri peşlerinde bir güç aurasını sürükleyerek küçük gruplar halinde oturuyor ya da tek başlarına salonda dolaşıyorlardı.

Bu arada dejavu devam ediyordu. Lila bunu üzerinden atmak ve odaklanmak için elinden geleni yapıyordu. Neticede buraya sırf Alucard'ın tablosunun bir parçası olmaya gelmemişti. Bir hedef bulmak, kendi küçük sihirli numarasını sergilemek istiyordu. Taverna büyücü doluydu ve Delilah Bard onlardan birini yok edecekti.

Biri Alucard'ı gürültüyle selamladı ve ikisi bilek sıkışırken maiyeti durdu. Stross odayı keskin gözlerle tararken Tav içki almaya gitti. Lila, Stross'un da kendisiyle aynı sebepten, yarışmacıları tartmak için buraya getirildiğini tahmin ediyordu.

Bu arada Vasry salonu bir ziyafet ortamıymış gibi süzüyordu.

Halat saçlı kadın, botları eski ahşap zeminde çınlayarak Alucard'ın yanına ilerlerken, "Şu gördüğün şampiyon, Kisimyr," diye Arnesçe fısıldadı Lila'ya. Kadın yaklaşırken Alucard'la selamlaşan adam birkaç adım geri çekildi.

"Emery," dedi kadın kurnaz bir sırıtış ve sert bir aksanla. "Başını beladan nasıl uzak tutacağını gerçekten bilmiyorsun." Kadın Londralı değildi. Kraliyet dilini konuşsa da sözcüklerinin hepsi bir arada çıkıyordu. Faro dili gibi yılanvari bir biçimde değil, daha ziyade kelimelerin keskin köşeleri yok edilip aradaki boşlukları çıkarılmış gibiydi. Alçak, yankılı bir sesi vardı ve konuşurken kulağa gümbürdeyen bir gök gürültüsü gibi geliyordu.

"Bela daha eğlenceli," dedi Alucard başını eğerek. İkisi sessiz bir sohbete girişirlerken, Kisimyr'in dudakları daha geniş bir sırıtışa büründü; sırıtışında bir kurnazlık vardı ve yüzünün geri kalanıyla; çekik kaşları ve dimdik bakışlarıyla uyum içindeydi. Yüzündeki alaycı, meydan okuyan bir ifadeydi. Kadının her yanından özgüven akıyordu. Bu tam anlamıyla ukalalık sayılmazdı; ukalalık genellikle içi boş, temelsiz olurdu ve Kisimyr'le ilgili her şey, karşısındakine neler yapabileceğini göstermek için *seve seve* bir bahane yaratacağını söylüyordu.

Bu Lila'nın hoşuna gitti ve kendini, yüzüne ne tür bir bütünlük katacağını merak ederek onun ifadesini taklit ederken buldu.

Bu kadınla dövüşmek mi yoksa onun dostu olmak mı istediğini bilmiyordu ama onun *yerini almayacağı* kesindi. Lila'nın dikkati kaslı bir çift adama ve siyah kat kat saçları ve tabii ki kıvrımlı hatlarıyla, mavili çok hoş bir kıza kaydı. O tarafta kayda değer bir şey yoktu. Alucard'ın maiyeti köşedeki bir oturma bölmesine geçerken Lila bakışlarını salonda gezdirmeyi sürdürdü.

Kisimyr kendi grubunun yanına geri dönmüştü ve yanındaki siyah tenli genç bir adamla konuşuyordu. Çıplak kolları ve Kisimyr'inkiler gibi iki kulağından sarkan altın küpeleriyle ince kemikli, sağlam görünümlü bir adamdı.

"Losen," dedi Alucard alçak sesle. "Çırağı."

"Birbirlerine karşı yarışmaları mı gerekecek?"

Alucard omuz silkti. "Kuraya bağlı."

Adamın biri, elinde bir yığın evrakla Kisimyr'in yanında belirdi.

"Bu, Kâhin'e çalışıyor," dedi Stross. "Kendini panolarda görmek istemiyorsan en iyisi ondan uzak durmak."

Tam o sırada tavernanın kapıları açıldı ve genç bir adam ani bir rüzgâr eşliğinde içeri daldı. Rüzgâr bir girdap halinde adamın etrafını sardı ve mum alevlerini titretip fenerleri sallayarak tavernayı etkisi altına aldı. Alucard oturduğu yerde dönüp gülümseyerek gözlerini devirdi. "Jinnar!" dedi sonra. Lila, Alucard'ın sesinden bir isim mi yoksa bir lanet sözü mü söylediğinden emin değildi.

Bu yeni gelen, Sasenroche'ta karşılaştığı iriyarı Veskliler ve mücevherli Farolularla karşılaştırdığında bile, Lila'nın gördüğü en çarpıcı adamlardan biriydi. Geçkin bir gölge gibi incecik gövdesiyle bir Arneslinin koyu renk tenine sahipti, siyah saçlarıysa tepeye dikilmişti. Siyah kaşlarının altındaki gözleri *gümüş* rengiydi ve tavernanın loş ışığında kedi gözleri gibi parlıyordu, gümüşlüğü bozan tek şey gözlerinin ortasındaki siyah noktalardı. Siyah, gür kirpikleri iki gümüşlüğü de çerçeveliyordu ve keskin olmasa da geniş, çakal gibi bir gülüşü vardı. Alucard'ı görünce daha da genişledi.

"Emery!" diye seslendi seri bir hareketle pelerini omuzlarından çekip odayı arşınlayarak. Pelerinin altındaki giysileri üstüne oturmakla kalmıyor, boğazını çevreleyen ve önkolları boyunca uzanan gümüş kelepçelerle bezeli bedenine kalıp gibi oturuyordu.

Alucard ayağa kalktı. "Seni insan içine salıyorlar mı?"

Genç adam kolunu kaptanın omzuna attı. "Yalnızca *Essen Tasch* için. İhtiyar Tieren'in bana karşı bir zaafı olduğunu biliyorsun."

Adam öyle hızlı konuşuyordu ki Lila ona yetişemiyordu ama Londra başrahibinin adının geçmesi üzerine dikkat kesildi.

"Jin, mürettebatımla tanış. En azından en sevdiklerimle."

Adamın gözleri bir an –soğuk bir esinti gibi– Lila'ya takılarak masada gezindikten sonra Alucard'a geri döndü. Metalik gözleri yakından bakınca çok daha rahatsız ediciydi.

"Bugünlerde sana ne diyoruz?"

"Kaptan yeterli."

"Ne kadar da resmi. Ancak bir *vestra* unvanı kadar kötü olamaz herhalde." Kaba bir el hareketinin eşlik ettiği düşünülürse, reveransa pek benzemeyen sunturlu bir hareketle selamladı. "Soylu Emery Hanesi'nin ikinci oğlu, ekselansları Alucard."

"Kendini rezil ediyorsun."

"Hayır, *seni* rezil ediyorum," dedi Jin doğrularak. "Arada fark var."

Alucard ona oturması için yer gösterdi ama Jin reddederek bunun yerine tüy gibi hafif bir biçimde Alucard'ın sandalyesinin sırt kısmına ilişti. "Ne kaçırdım?"

"Henüz bir şey kaçırmadın."

Jin etrafına bakındı. "Bu seferki ilginç olacak."

"Öyle mi?"

"Yıl boyunca bir gizem havası vardı."

"Bu bir element esprisi mi?"

"Hah," dedi Jin, "aklıma gelmemişti bile."

"Rüzgâr esprileri için bir liste tutuyorsun sanıyordum," diye takıldı Alucard. "Ben tutuyorum, sırf senin için. Soğuk rüzgârlar, sert rüzgârlar ve su buharı diye ayırdım..."

"Tıpkı gemi seyirlerin gibi desene," diye laf soktu Jin sandalyeden hoplayarak. "Havacıva. Ancak ben ciddiyim," dedi eğilerek. "Daha yarışmacıların yarısını bile görmedim. Belki de etkisini artırmak için gizli tutuluyordur. Her şeyi şatafatlı göstermek için! Üç yıl önce Faro'daydım ve altınlarını ne çok sevdiklerini bilirsin ama bununla kıyaslandığında bir fakirhaneydi. Söylüyorum sana, gösteri havası aldı başını yürüdü. Prens'in marifeti. Dramaya oldum olası bayılır."

"Bunu diyen de yerden on santim yüksekte süzülen adam."

Lila yere baktı ve Jinnar'ın sahiden de havada süzüldüğünü görünce biraz irkildi. Sürekli olmasa da her hareketinde, yerçekimi-

nin ona etkisi diğerlerinden farklıymış ya da onu havaya kaldıran başka bir şeymiş gibi yere basması biraz daha zaman alıyordu.

"Evet, şey," dedi Jin omuz silkerek, "sanırım bu tam benlik. Aynısı senin için de geçerli," diye ekledi Alucard'ın şapkasındaki gümüş tüye hafifçe vurarak. "Şimdi müsaadenle, etrafı turlayıp gelenlere selam vermem gerek. Yine gelirim."

Öylece gitti. Lila şaşkınlıkla Alucard'a döndü. "Hep böyle midir?"

"Jinnar mı? Oldum olası biraz coşkuludur. Ancak çocuksu mizacı seni yanıltmasın. Tanıdığım en iyi rüzgâr büyücüsüdür."

"*Havada duruyordu*," dedi Lila. Birçok büyücünün sihir *yaptığını* görmüştü. Ancak Jinnar sihrin *ta kendisiydi*.

"Jinnar, sadece bir elementi kullanmaya değil, aynı zamanda ona dönüşmeye inanan özel bir sihir okuluna mensup." Alucard başını kaşıdı. "Renna oynamayı öğrenen ve rahat etmek için topu her yere yanlarında taşımaları gereken çocuklar gibi. Jin topu asla yere koymuyor diyelim."

Lila, rüzgâr büyücüsünün salonda oradan oraya uçmasını, Kisimyr ve Losen ile mavili kızı selamlamasını izledi. Sonra durup bir kanepenin kenarına ilişti ve Lila'nın daha önce fark etmediği bir adamla konuşmaya başladı. Belki de *fark etmişti* ama onu, boğazında *S* biçiminde parıltılı iğneli sade siyah paltosuyla başka birinin maiyetinden sanmıştı. Adam daha önceden içeri girmiş, salonun kenarından geçip bir bardak beyaz bira almıştı. Hareketlerinde dikkat çekmemeye çalışmaktan ziyade bir huzursuzluk vardı ve nihayet içkisini huzurla yudumlamak için bir kanepeye çekilmişti.

Jin elini sallarken, Lila, duman ve gölgeyle kaplı salona gözlerini kısarak bakıyordu. Adam açık tenliydi, saçları Lila'nınkilerden koyuydu ve daha kısaydı ama keskin hatları vardı. *Boyu kaç ki?* diye merak etti Lila, adamın omuzlarını ve kol uzunluğunu gözüyle tartarak. Yanağına serin bir hava değdi ve Jin'in geri geldiğini fark ederek gözlerini kırpıştırdı.

Selam bile vermeksizin belirmiş, yine Alucard'ın sandalyesinin sırtında oturuyordu.

"Ee," diye sordu Alucard başını arkaya yatırarak, "herkes burada mı?"

"Neredeyse." Jinnar cebinden yarışma listesini çıkardı. "Brost ortalıkta yok. Kamerov da öyle. Zenisra da."

Alucard son isim karşısında, "Şükürler olsun," diye mırıldandı.

Jin kıkırdadı. "Birçoğunun yatak arkadaşından çok düşmanın var."

Alucard'ın kaşındaki safir parıldadı. "Ah, onlardan bende de çok var." Başıyla kanepedeki adamı işaret etti. "Ya şu gölge?"

"Uzun, kasvetli, sessiz olan mı? Adı Stasion Elsor. İyi birine benziyor. Biraz utangaç."

Stasion Elsor, diye düşündü Lila, ismi içinden tekrar ederek.

"Belki de saman altından su yürütecek kadar zekidir."

"Belki," dedi Jin. "Her neyse, ilk kez katılıyor, kıyıdaki Besa Nal'dan."

"Adamlarımdan Stross oralı."

"Eh, umarım Stasion'un sahadaki tarzı tavernadakinden daha güçlüdür."

"Her şey gösteri yapmaktan ibaret değil," diye çıkıştı Alucard.

Jin güldü. "Söyleyene bak." Sonra sandalyeden indi ve esip gitti.

Alucard ayağa kalktı. Oraya nasıl geldiğinden emin değilmiş gibi elindeki içkiye baktı. Sonra tek yudumda içip bitirdi. "Galiba selam vermeye başlasam iyi olacak," dedi boş bardağı masaya koyarak. "Birazdan dönerim."

Lila, bakışları çoktan kanepedeki adama çevrilerek dalgınlıkla başını salladı. Ancak adam artık orada değildi. Gözleriyle salona inceledi ve tam kapıya baktığında Stasion Elsor'un dışarı çıkarak gözden kaybolduğunu gördü. Lila içkisini bitirip ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Stross.

Lila keskin bir tebessümle ona baktı ve paltosunun yakasını kaldırdı. "Biraz bela bulmaya."

V

Boyları aşağı yukarı aynıydı. Adamı takip ederken ilk fark ettiği buydu. Elsor az farkla daha uzundu ve omuzları biraz daha genişti ama dar bir beli, uzun bacakları vardı. Lila peşinden giderken adımlarını onunkine uydurdu.

Nehre çok yakın olduklarından sokaklar, Lila'nın takibini gizleyecek kadar kalabalıktı ve Lila kendini hedefi peşindeki bir hırsızdan çok avının peşindeki bir kedi gibi hissetmeye başlamıştı.

Geri dönmek için bir sürü fırsatı vardı. Ancak o devam etti.

Lila hiçbir zaman gerçek anlamda kadere inanmamıştı ama dini inkâr eden çoğu insan gibi o da gerektiğinde bir ölçüde inanca sığınabiliyordu.

Elsor Londralı değildi. Maiyeti yoktu. Lila aradaki mesafeyi kapatırken, acaba tavernada onu Jinnar dışında kaç kişi fark etmiştir diye merak etti. Soluk gün ışığında suratına dikkatle bakan olmuş mudur diye.

Turnuva başladığında zaten kimsenin suratı görünmeyecekti.

Delilik, diye uyardı bir ses ama kaybedecek neyi vardı? Alucard ve *Kule* mi? Önemsemek, ait olmak; bunlar hep abartılmış şeylerdi.

Elsor ellerini ceplerine soktu.

Lila ellerini ceplerine soktu.

Elsor başını çevirdi.

Lila başını çevirdi.

Lila'nın üzerinde çeşitli bıçaklar vardı ama zorunda kalmazsa onu öldürmeyi planlamıyordu. Kimlik çalmak bir şey, hayat çalmak başka bir şeydi ve Lila her ne kadar payına düşen kadarını öldürmüş olsa da bunu kesinlikle hafife almıyordu. Ne ki planının işe yaraması için Stasion Elsor'un başına *bir şey* gelmesi şarttı.

Adam bir köşeyi dönüp iskelelere çıkan dar bir sokağa saptı. Dik sokak, karanlık dükkânlar ve dağınık duran çöp tenekeleri dışında boştu.

Elsor şüphesiz çok iyi bir büyücüydü ama Lila şaşırtma şansına sahipti ve kirli oynamakta da bir sakınca görmüyordu.

Kapıya dayalı metal bir çubuk fener ışığı altında ona göz kırpıyordu.

Lila çubuğu kaldırırken metal taşlara sürttü ve Elsor hızla arkasını döndü. Hızlıydı ama Lila kadar değil; nerede olduğunu bulduğunda Lila kapının iç tarafına yaslanmıştı.

Adamın avcundan alevler çıktı ve ışığı havaya kaldırmasıyla sokakta dans eden gölgeler belirdi. Ateş ustasıydı.

Lila'nın ihtiyacı olan son işaret buydu.

Dudakları kıpırdadı, Blake'ten bir mısra okurken sihrin yarattığı karıncalanmayı hissetti. Bu bir ateş ya da su şarkısı değil, toprak şarkısıydı. Adamın tepesindeki pencere pervazında duran bir saksı kenardan kayarak aşağı düştü. Adamı birkaç santimle ıskalayarak sokakta parçalandı ve Elsor sesin geldiği yöne hızla döndü. Dönerken Lila aradaki boşluğu kapadı ve hafif bir suçluluk duygusuyla çubuğu kaldırdı.

Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar, dedi içinden ve çubuğu salladı.

Adamın elleri yukarı kalktı; hamleyi engelleyemeyecek kadar yavaş olsa da, adam, boş bir ağırlık sesi ve alevin sönerkenki tıslaması eşliğinde sokağa devrilmeden önce Lila'nın ceketinin önünü ateşle yalayıp geçecek kadar hızlıydı.

Lila paltosundaki kıvılcımları eliyle söndürürken kaşlarını çattı. Bu Calla'nın hoşuna gitmeyecekti.

Çubuğu duvara yasladı ve Stasion Elsor'u incelemek için yere diz çöktü; yakından bakınca yüz hatları daha keskindi. Alnından kan damlıyor, göğsü kalkıp iniyordu ve Lila, onun kolunu kendi omzuna atıp o yükle birlikte ayağa kalkmaya çabalarken kendini dizginlediği için gurur duydu. Adamın başı öne düşmüş, siyah saçları şakağındaki yarayı örterken neredeyse içkinin dibine vurmuş biri gibi görünüyordu.

Şimdi ne olacak? diye düşündü ve tam o anda arkasından bir ses, "Şimdi ne olacak?" dedi.

Lila, Elsor'u düşürerek hızla dönerken hançerini çekti. Bileğini hızla çevirmesiyle hançer iki tane oldu ve metali metale sürterken iki bıçağın kenarlarından ateş çıktı.

Alucard, kollarını önünde kavuşturmuş, dar bir yolun ağzında duruyordu. "Etkileyici," dedi hiç etkilenmemiş bir sesle. "Söylesene, planın ne? Beni yakmak mı, bıçaklamak mı yoksa ikisi birden mi?"

"Burada ne işin var?" dedi Lila tıslayarak.

"Asıl bunu sorması gereken benim."

Lila yerdeki bedeni işaret etti. "Belli olmuyor mu?"

Alucard'ın bakışları bıçaklardan metal çubuğa ve Lila'nın ayağının dibindeki devrilmiş bedene kaydı. "Hayır, tam olarak değil. Çünkü bir yarışmacıyı öldürecek kadar aptal *olamazsın*."

Lila bıçakları birbirine çarpıp alevleri söndürerek geri birleştirdi. "Onu öldürmedim."

Alucard hafifçe inledi. "Azizler aşkına, sen gerçekten canına susamışsın." Şapkasını tuttu. "*Aklından ne geçiyordu?*"

Lila etrafına bakındı. "Gelen giden bir sürü nakliye gemisi var. İçlerinden birine saklayacaktım."

"Peki uyandığında, tekneyi geri döndürdüğünde ve tam zamanında gelip seni tutuklattığında ve yarışa girdiğinde ne yapmayı planlıyorsun?" Lila soruyu yanıtsız bırakınca –o kadar ilerisini düşünmemişti– Alucard başını iki yana salladı. "Bir şeyleri elde etme konusunda gerçek bir yeteneğe sahipsin, Bard. Ancak bir şeylerden kurtulma konusunda o kadar iyi değilsin."

Lila geri adım atmadı. "Bir yolunu bulurum." Alucard farklı dillerde sessizce lanet okudu. "Sen beni *takip* mi ediyordun?"

Alucard ellerini kaldırdı. "Bir yarışmacıya saldırdın –onun yerini alma gibi saçma bir düşünceyle– ve karşıma geçmiş ciddi ciddi *benim* yaptığıma mı bozuluyorsun? Bunun *benim* için ne demek olduğu konusunda bir *fikrin* var mı?" Alucard'ın sesi hafif histerik çıkıyordu.

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Aksine, tamamen benimle ilgisi var!" diye tersledi Alucard. "Ben kaptanım! Sen de benim tayfamsın." Sözü beklenmedik bir etkiyle canını yakmıştı. "Yetkililer gemimden bir denizcinin bir yarışmacıyı sabote ettiğini öğrenirse ne düşünecekler sanıyorsun? Böyle aptalca bir şeyi kendiliğinden yapacak kadar delirmiş olduğunu mu yoksa bunu sana *benim* yaptırdığımı mı?" Öfkeden beti benzi atmıştı ve etraflarını saran hava uğulduyordu. Lila'nın içinde parlayan öfkeyi hızla suçluluk duygusu izledi. İkisinin bir araya gelmesiyle midesi bulandı.

"Alucard..." diye başladı.

"Yüzünü gördü mü?"

Lila kollarını kavuşturdu. "Sanmıyorum."

Alucard söylenerek bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı, sonra Elsor'un yanında dizlerinin üzerine çöktü. Adamı yuvarlayarak çevirdi ve ceplerini kurcalamaya başladı.

"Onu *soyuyor* musun?" diye sordu Lila inanmaz bir şekilde.

Alucard, Elsor'un paltosundan çıkanları donmuş taşların üzerine yayarken hiçbir şey demedi. Bir han odası anahtarı. Birkaç bozukluk. Katlanmış bir tomar kâğıt. Bunların ortasında ise, Lila, adamın *Essen Tasch*'a resmi davetiyesi olduğunu gördü. Alucard, adamın paltosunun yakasındaki parıltılı iğneyi çıkardı, sonra başını iki yana sallayarak eşyaları toplamaya başladı. Ayağa kalktı ve eşyaları Lila'nın ellerine tutuşturdu. "İşler sarpa sardığında ki *saracak*, *Kule*'yi de peşinden sürüklemeyeceksin. Anladın mı, Bard?"

Lila onaylarcasına, hızla başını salladı.

"Ayrıca bil diye söylüyorum," dedi, "bu berbat bir fikir. *Yakalanacaksın.* Belki hemen değil ama önünde sonunda. Yakalandığındaysa, seni korumayacağım."

Lila tek kaşını kaldırdı. "Senden böyle bir şey istemiyorum. İster inan ister inanma, Alucard ama ben kendimi koruyabilirim."

Alucard aralarındaki baygın adama baktı. "Yani bu adamdan kurtulmak için benim yardımıma ihtiyacın *olmadığını* mı söylüyorsun?"

Lila saçını kulağının arkasına götürdü. "Buna *ihtiyacım* olduğundan emin değilim ama kesinlikle minnettar olurum." Elsor'un kollarından birini tutmak için diz çöktü, Alucard da diğer koluna uzandı ama yarı yolda durdu. Bunu bir kez daha düşünür gibiydi. Karanlık gözleri ve sert bir çizgi halindeki ağzıyla kollarını önünde kavuşturdu.

"Yine ne var?" diye sordu Lila doğrularak.

"Bu pahalı bir sır, Bard," dedi Alucard. "Bir başkası karşılığında tutarım ancak."

Lanet olsun, diye düşündü Lila. Denizde geçirdiği aylar boyunca istemediği tek bir şeyi bile paylaşmamıştı. "Sana tek soru hakkı veriyorum," dedi sonunda. "Tek yanıt."

Alucard tekrar tekrar aynı soruları sormuştu: *Kimsin? Nesin? Nereden geldin?* Lila'nın ona tekrar tekrar verdiği yanıtlar yalan değildi. *Delilah Bard. Türünün tek örneği. Londra.*

Ancak o gece iskelede dururken Alucard bu sorulardan hiçbirini sormadı.

"Londralı olduğunu söylüyorsun..." Gözlerinin içine baktı. "Ancak *bu* Londra'yı kastetmiyorsun, öyle değil mi?"

Lila'nın kalbi tekledi ve bir yalanla yanıtlayamayacağı tek soru bu olsa da gülümsediğini fark etti. "Evet," dedi. "Şimdi şunu kaldırmama yardım et."

Lila iskelenin nakliye gemilerinin bulunduğu taraftaki bir dizi kasaya yaslandı –burası turnuva süresince limanda bekleyecek gemilerin dışında gelip gidecek gemilere ayrılmıştı– ve Elsor'un *S* şeklindeki iğnesini parmakları arasında çevirdi. Alucard son dakikada yollamaya karar verdiği yükünü almaları için agresif bir çift adamı ikna etmeye çalışırken, Elsor kasalara yaslanmış halde yerde oturuyordu. Lila, Arnesçesine aşina olduğu için çoğu Alucard'ın söylediklerinden olmak üzere konuşmanın ancak ufak tefek kısımlarını yakalayabiliyordu.

"Nereye koyacağız... ne zamana olur? Yılın bu zamanında iki hafta sonra..."

Lila iğneyi cebine yerleştirdi ve Elsor'un cebinden çıkan kâğıtları en yakındaki fener ışığına tutarak karıştırdı. Adam çizmeyi seviyordu. Resmi davetiye hariç, her kâğıt parçasının kenarını küçük resimler süslüyordu. Ortasından tek bir katla kıvrılmış, altın kenarlı, güzel bir şeydi; ona Prens Rhy'ın doğum günü balosu davetiyesini anımsatmıştı. Elsor yanında yarım kalmış bir mektup ile diğer yarışmacılar hakkında birkaç not da taşıyordu. Lila, Alucard Emery'yle ilgili tek kelimelik notu görünce gülümsedi.

Oyuncu.

Lila sayfaları katladı ve paltosunun cebine koydu. Sonra çömeldi ve baygın adamın paltosunu üzerinden sıyırmaya koyuldu. Kaliteli, koyu kömür grisi, sert yakalı ve beli kemerli bir paltoydu. Bir an değiş tokuş etmeyi düşündü ama Calla'nın şaheserinden ayrılmaya gönlü razı gelmedi, bunun üzerine sandığın birinden yün bir battaniye aldı ve donmasın diye Elsor'un etrafına sardı.

Son olarak bir bıçak çıkardı ve adamın başından bir tutam saç kesip tutamı düğüm halinde bağladıktan sonra cebine attı.

"Bilmek istemiyorum," diye mırıldandı Alucard, bir adım gerisindeki denizcilerle birdenbire Lila'nın dibinde belirerek. Başıyla yerdeki adamı işaret etti. "*Ker tas naster.*" diye homurdandı. *Adamınız bu.*

Denizcilerden biri Elsor'u botuyla dürttü. "Sarhoş mu?"

Öteki denizci dizlerinin üzerine çöktü ve Elsor'un el bileklerine bir çift demir vurdu. Lila, Alucard'ın refleksle irkildiğini gördü.

"Ona dikkat edin," dedi ikisi birden adamı yüklenip kaldırırken.

Omuz silken denizciler, Lila'nın sözcüklerin nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamadığı karmaşık bir şeyler geveledi. Adamlar dönüp onu gemiye taşımaya koyulduklarında Alucard başıyla onaylamakla yetindi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Lila.

Alucard kaşlarını çattı. "Hayatta en değerli para birimi nedir biliyor musun, Bard?"

"Neymiş?"

"İyilik." Gözleri kısıldı. "Şimdi o adamlara borçlanmış oldum. Sen de bana." Denizciler baygın Elsor'u gemiye yüklerken gözlerini onlardan ayırmadı. "Sorununu baştan savdım ama öyle *kalmayacak*. Bu, suçluları taşıyan bir nakliye gemisi. Yola çıktı mı, Delonar'a varıncaya dek geri dönme yetkisi yok. Listede adı olmadığı için gemi limana demir attığında masum bir adamı taşıdıklarını anlayacaklar. O yüzden ne olursa olsun, geri döndüğünde burada olmasan iyi edersin."

Sözlerinin ne anlama geldiği açıktı ama Lila yine de sormak zorundaydı. "Peki *Kule?*"

Alucard kararlı bir şekilde Lila'ya baktı. "Sadece bir suçluya yetecek kadar yeri var." Kesik bir nefes verdi, nefesi ağzının önünde buhar oldu. "Ancak yerinde olsam endişelenmezdim."

"Nedenmiş o?"

"Biz demir alana kadar çoktan yakalanmış olacaksın da ondan."

Stasion Elsor ve denizciler iskelenin altında gözden kaybolurlarken Lila zoraki sırıttı. "Biraz güven, kaptan."

Ancak her şey altüst olduğunda ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu; kendini kazara mı, yoksa daha beteri, bilerek mi buna mahkûm etmişti hiçbir fikri yoktu. Bir hayatı daha sabote etmişti. Tıpkı İki Adımlık Yer'deki gibi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Alucard birlikte iskeleden uzaklaşırlarken. "Benim yardımım burada biter. Alucard Emery ve Stasion Elsor'un birbiriyle hiçbir alakası yoktur. Olur da ringde karşı karşıya gelirsek gözünün yaşına bakmam."

Lila alaycı bir şekilde güldü. "Umarım. Ayrıca elimin altında hâlâ birkaç numara var."

"Öyle olduğunu varsayıyorum," dedi Lila'ya dönerek. "Sonuçta yeterince uzağa kaçarsan seni kimse yakalayamaz."

Lila, Alucard'ın sorusunu ve kendi yanıtını anımsayarak kaşlarını çattı.

"Ne zamandır biliyordun?" diye sordu Lila.

Alucard'ın, hanın kapısı arasından görünen yüzünde, belli belirsiz zoraki bir gülümseme belirdi. "Sence seni gemime neden aldım?"

"En iyi hırsız olduğum için?"

"Kesinlikle en acayibi."

Lila uyumaya yeltenmedi bile; yapacak çok şey vardı. *İyi geceler* bile demeden Alucard kendi odasına, Lila kendi odasına geçmişti ve Lila birkaç saat sonra kolunun altında Elsor'un eşyalarıyla odasından çıktığında Alucard peşinden gelmemişti, oysa Lila, uyanık olduğunu *biliyordu*.

Parmaklarından sarkan oda anahtarıyla Koç ve Kale Han'ın merdivenlerinden çıkarken kendi kendine, *Her sorun sırasıyla*, dedi. Ucundaki pirinç bir anahtarlıkta kaldığı yerin adı ve oda numarası yazıyordu: *3*.

Elsor'un odasını buldu ve içeri girdi.

Adamın ceplerini talan etmiş, kâğıtlarını incelemişti ama akşam bürüneceği rolden önce öğrenmesi gereken başka bir şey varsa, onu bulacağı yer şüphesiz burasıydı.

Oda sadeydi. Yatak bozulmamıştı. Pencerenin önüne yaslanmış bir ayna, dar pervazın üzerindeyse katlanır gümüş bir çerçeve duruyordu; bir yanındaki Elsor'un, diğer yanındaki genç bir kadının portresiydi.

Yatağın ayakucundaki bir sandığı karıştırdığında birkaç parça daha giysi, bir defter, bir palyoş, bir çift eldiven buldu. Eldivenler ilginç bir şekilde ellerin üstünü kapatacak ama avuçları ve parmak uçlarını açıkta bırakacak şekilde tasarlanmıştı. Eldivenleri cebine koyarken, tam bir ateş ustasına göre, diye düşündü.

Defterde çoklukla çizimler –birkaç tanesi genç bir kadın figürüydü–, aynı zamanda karalanmış birkaç not ve bir seyahat yazısı da vardı. Elsor titiz biriydi ve tüm kanıtların gösterdiği gibi, gerçekten de yalnız gelmişti. Defterine birkaç mektup ve kâğıt parçası da iliştirilmişti. Lila adamın imzasını inceleyerek doğru bir biçimde çıkarıncaya kadar önce parmaklarıyla, sonra kısa bir kurşunkalemle pratik yaptı.

Sonra sandığı, içindekileri tek tek yatağın üzerine atarak boşaltmaya başladı. Dibe doğru bir dizi kutunun içinden, alnın üzerinden aşağı doğru kıvrılan uzun bir şapka ve bir dizi makyaj malzemesinin bulunduğu keten bir bez çıktı.

Sonra sandığın arka tarafındaki bir kutuda Elsor'un maskesini buldu.

Ahşap oymaydı, başının iki yanını saran ve yanaklara doğru kıvrılan boynuzlarıyla bir koçu andırıyordu. Yüzü gerçek anlamda örten tek şey burun plakasıydı. Bu işe yaramazdı. Lila plakayı sandığın dibine geri koydu ve kapağını kapattı.

Sonra Elsor'un ölçülerinin kendi ölçülerine uyup uymayacağını görmek için bütün giysileri tek tek denedi. Umduğu gibi çok farklı değildi. Bir pantolonunu denediğinde, Lila'nın adamdan üç beş santim kısa olduğu tasdiklenmiş olsa da botlarının tabanına biraz çorap sıkıştırmak boyunu uzatıyordu.

Son olarak, Lila portreyi pervazdan aldı ve adamın suratını inceledi. Başında, yatağın üzerindekine benzer bir şapka vardı ve şapkanın altından çıkan koyu renk bukleler yüzünü çevreliyordu.

Lila'nın saçları birkaç ton daha açıktı ama çanaktaki suyla ıslattığında onunkine yakın görünüyordu. Kalıcı bir çözüm değildi elbette, hele ki kışın; ama bıçaklarından birini çekerken odaklanmasını sağlamıştı.

Portreyi pervaza geri koyup incelerken saçından bir tutam alıp bıçakla kesti. Denizde geçirdiği aylarda saçları uzamıştı ve yeniden kesmenin özgürleştirici bir etkisi vardı. Soğuk ve çeliğin acımasız birleşimi yüzünden uçlar hafifçe kıvrılırken Lila arkayı kısaltıp önüne şekil verdikçe saçlarının kesilen kısımları yere dökülüyordu.

Elsor'un az miktardaki eşyasını karıştırırken bir tarak ve koyu renk, parlak bir şey buldu. Ceviz gibi kokuyordu ve bu şeyi saçına taktığında bukleyi tuttuğunu görünce rahatladı.

Yatağın üzerinden kömür rengi paltosunu alıp üzerine geçirdi. Şapkayı yataktan aldı ve şekil verilmiş saçlarının üzerine nazikçe yerleştirdi, sonra dönüp aynadaki aksine baktı. Tam olarak Elsor olmasa da Bard'la kesinlikle alakasız bir yabancı aynadan ona bakıyordu. Eksik bir şey vardı. İğne. Elini Elsor'un paltosunun ceplerine daldırdı ve parıltılı yaka iğnesini çıkararak boynuna taktı. Sonra illüzyon daha net bir şekil alıncaya kadar duruşunu ve tavrını düzelterek başını yana eğdi.

Lila sırıttı.

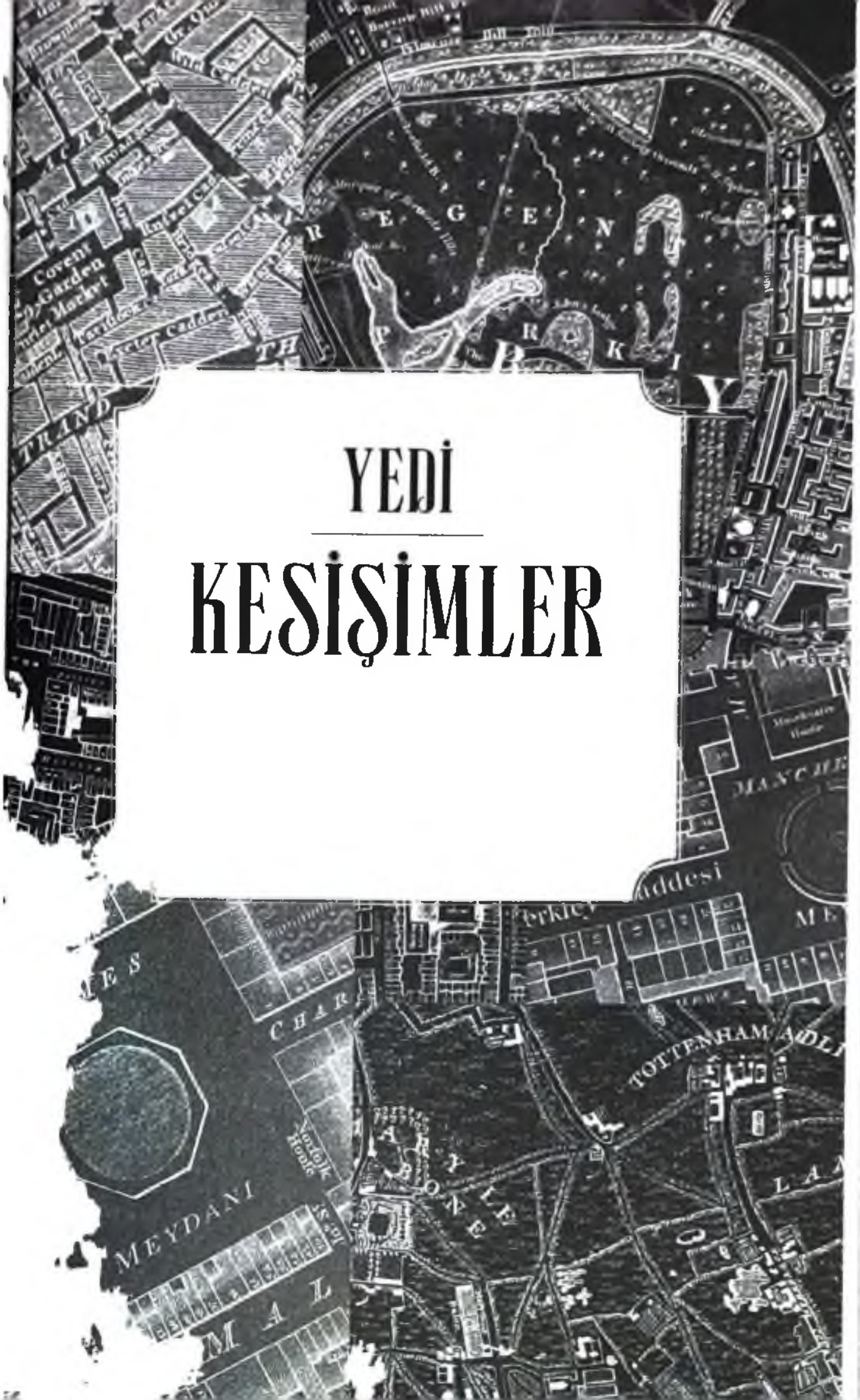
Bu, diye düşündü Elsor'un palyoşunu beline takarken, *neredeyse bir korsan olmak kadar eğlenceli.*

Merdivenlerden indiğinde, "*Avan, ras Elsor,*" dedi iriyarı bir kadın. Han sahibiydi.

Lila, keşke adamın konuşmasını duyabilseydi diye düşünerek başını salladı. Alucard, Stross'un onunla imparatorluğun aynı bölgesinden olduğunu söylememiş miydi? Stross'un aksanında sert

bir tını vardı, Lila da, "*Avan,*" diye mırıldanırken bunu taklit etmeye çalıştı.

İllüzyon işe yaramıştı. Kimse fark etmemişti ve Lila sabahın ilk ışıklarıyla bir sokak hırsızı, bir denizci veya bir sihirbaz olarak değil; *Essen Tasch*'a hazır bir şekilde dışarı çıktı.

YEDİ

KESİŞİMLER

I

Essen Tasch'tan önceki gün Gece Pazarı öğle saatlerinde hareketliydi.

Görünen o ki şenliklerin cazibesi ve yabancıların para harcama hevesi saatleri değiştirmek için yeterliydi. Sancak Gecesi'nden önce öldürecek zamanı olunca, Lila cebinde Elsor'un ceplerindeki şıngırdayan bozuk paralarla stantları dolaştı; bir bardak baharatlı çay ve tatlı bir çörek alıp yeni karakterine alışmaya çalıştı.

Tekrar Elsor'dan Bard'a dönüşmek zorunda kalacağı, aksi takdirde tanınacağı Dolambaçlı Yol'a geri dönmeyi göze alamıyordu. Turnuva başladıktan sonra fark etmezdi. Kimlikler nasılsa karakterler ardında kaybolacaktı. Ancak bugün görülmesi gerekiyordu. Tanınması, hatırlanması gerekiyordu.

Bu zor değildi. Stant sahipleri adı çıkmış dedikoducularda. Lila'nın tek yapması gereken alışveriş yaparken muhabbet açmak; konuşmaya bir ipucu, bir ayrıntı ya da bir iki isim karıştırmak; konuyu bilerek turnuvaya getirmek ve birilerinin, "Elsor! Üstat Elsor!" diye seslenmeleri için arkada bir parça eşya bırakmaktı.

Pazarın saray ucuna vardığında görev tamamlanmıştı, kalabalık konuşmaya başlamıştı. *Stasion Elsor. Yarışmacılardan biriymiş. Yakışıklı biri. Çok zayıf. Onu daha önce hiç görmemiştim. Elinden ne gelir ki? Sanırım bekleyip göreceğiz.* Lila alışveriş yaparken gözlerini üzerinde hissediyor, fısıltılı konuşmaları köşesinden bucağından

yakalıyor, bakışlardan kurtulup gözden kaybolmak isteyen hırsız içgüdüsünü bastırmaya çalışıyordu.

Güneş nihayet batmaya başladığında, *Henüz değil,* dedi içinden.

Hâlâ eksik olan bir şey vardı.

"Lila," dedi Calla içeri girdiğini görünce. "Erken geldin."

"Belli bir saat söylememiştin."

Satıcı durup Lila'nın yeni görüntüsünü inceledi.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Lila ellerini Elsor'un paltosuna sokarak.

Calla iç çekti. "Her zamankinden daha erkeksi." Şapkayı Lila'nın başından aldı ve elinde evirip çevirdi.

"Fena değil," dedi Calla, sonra Lila'nın kırpılmış saçlarını fark etti. Bir tutamını parmakları arasına aldı. "*Bu* ne?"

Lila omuz silkti. "Değişiklik olsun istedim."

Calla söylendi ama üstüne gitmedi. Onun yerine bir perdenin arkasında gözden kayboldu ve hemen ardından bir kutuyla geri geldi.

İçindeki Lila'nın maskesiydi.

Lila maskeyi kaldırdı, ağırlığı karşısında şaşırdı. İçi koyu renk bir metalle kaplanmıştı, o kadar temiz çalışılmış ve şekil verilmişti ki dövülerek değil de dökümle yapılmış gibiydi. Calla deri şeytan maskesini tamamen yok etmemiş, parçalara ayırarak yeni bir şey yaratmıştı. Hatları temiz, köşeleri keskindi. Önceden başının tepesinde sarmal görünümünde olan siyah basit boynuzlar, şimdi şık bir biçimde geriye doğru kıvrılıyordu. Alın kısmı daha keskin, siperliği andıran bir biçimde hafifçe öne doğru çıkıyordu ve önceden elmacıkkemiklerinde son bulan maskenin alt kısmı şimdi çene hattını izleyerek kenarlardan aşağı doğru iniyordu. Görünürde hâlâ bir canavar suratıydı ama bu seferki yeni bir şeytan türüydü.

Lila maskeyi başından geçirdi. Calla ona başka bir şey uzatırken, bu güzel ve canavarımsı şeye hâlâ hayret ediyordu. Calla'nın uzattığı şey aynı siyah deriden yapılmış ve aynı koyu renk metalle kaplanmıştı ve kenarları ortasından daha uzun görüntüsüyle bir tür taç veya tebessüme benziyordu. Lila bunun ne işe yaradığını

merak ederek evirip çevirince Calla elinden geri aldı, hızla Lila'nın arkasına geçti ve plakayı boynuna geçirdi.

"Kelleni omuzlarının üzerinde tutması için," dedi kadın ve boynunun iki yanındaki klipsleri maskenin kenarlarına iliştirilmiş küçük, gizli mafsallara geçirdi. Bu bir çeneye benziyordu ve Lila aynadaki yansımasına baktığında, yüz hatlarının, canavarın kafatasının iki yarısı arasına oturduğunu gördü.

Yüzünde şeytani bir gülüş belirdi ve dişleri, miğferinin ağız boşluğundan parıldadı.

"Sen," dedi Lila, "bir dâhisin."

"*Anesh*," dedi Calla omzunu silkerek ama Lila, satıcının gururunu görebiliyordu.

İçinden birdenbire ve tuhaf bir şekilde kadına *sarılmak* geldi ama bu dürtüsüne direndi.

Mafsallı çene eklentisi maskeyi kaldırmasını mümkün kılıyordu, o da kaldırdı, şeytan başı bir taç gibi kendi başının üzerinde dururken maskenin çenesi hâlâ boğazını çevreliyordu. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Tuhaf," dedi Calla. "Ve tehlikeli."

"Mükemmel."

Dışarıda çanlar çalmaya başlayınca Lila'nın gülümsemesi genişledi.

Zamanı gelmişti.

Kell yatağın yanına gitti ve giysileri gözden geçirdi: Altın işlemeli siyah bir pantolon ve dik yakalı siyah gömlek takımı vardı. Gömleğin üzerinde, Rhy'ın ona kraliyet resepsiyonunda verdiği altın iğne duruyordu. Paltosu bir sandalyenin arkasına atılmış bir şekilde giyilmeyi bekliyordu ama ona dokunmadı. Bu bir gezgin uğuruydu, zaten saraydan da çıkmayacaktı.

Yatağın üzerindeki giysiler Rhy'ın seçimiydi ve sadece bir hediye değildi.

Bir mesajdı.

Yarın *Kamerov* olabilirsin.

Bu gece *Kell*'sin.

Hastra, Rhy'ın talimatıyla sırf maskesine el koymak için daha erken saatlerde yanına gelmişti.

Kell maskeyi verme konusunda gönülsüzdü.

"Heyecanlı olmalısınız," demişti Hastra tereddüdünü yüzünden okuyarak, "yani turnuva için. Cesaretinizi o kadar sık sınamak zorunda kaldığınızı sanmıyorum."

Kell kaşlarını çatmıştı. "Bu bir oyun değil," demişti belki biraz fazla sertçe. "Söz konusu, krallığı koruma meselesi." Hastra'nın betinin benzinin attığını görünce bir suçluluk duymuştu.

"Ben kraliyet ailesini korumaya ant içtim."

"O halde *beni* koruma görevi sana yüklendiği için üzgünüm," dedi Kell pişmanlıkla.

"Bu benim için bir şereftir, efendim." Ses tonunda yalınlık ve dürüstlükten başka bir şey yoktu. "Sizi canım pahasına korurum."

"Eh," dedi Kell, Kamerov'un maskesini teslim ederken. "Umarım buna asla mecbur kalmazsın."

Genç muhafızın yüzünde küçük, mahcup bir tebessüm belirdi. "Ben de, efendim."

Kell odanın içinde volta atarak ertesi günü aklından çıkarmaya çalıştı. Önce bu geceyi atlatması gerekiyordu.

Büfenin üzerinde bir sürahi ve kâse duruyordu, Kell suyu çanağa boşalttı ve buhar çıkıncaya kadar avuçlarını kenarlarına bastırdı. Temizlendikten sonra kardeşini memnun etme isteğiyle Rhy'ın seçtiği kıyafetleri giydi. Elinden ancak bu kadarı geliyordu ama Kell, tuniği üzerine geçirirken, acaba Rhy'ın bu borcu ödemesi ne kadar sürecek diye merak etmekten kendini alamadı. Bundan on yıl sonra Kell'in gidip ona çay getirmesini söylediğini hayal edebiliyordu.

"Git kendin al," diyecekti ve Rhy söylenince de, "Kamerov'u unuttun mu?" diye karşılık verecekti.

Kell'in akşam kostümü, Rhy'ın sevdiği tarzda dar ve vücudu sarıyordu; ışığı yutan değil, çeken cinsten, kaliteli bir siyah kumaştan yapılmıştı. Kesimi ve kalıbı, her zamanki kamburunu ortadan kaldırarak onu dimdik durmaya zorluyordu. Altın düğmeleri, manşetleri ve yakasını ilikledi; azizler aşkına, bir adamın giyinmesi için kaç kopça gerekliydi? Son olarak kalbinin üzerine kraliyet iğnesini taktı.

Kell aynada kendine baktı ve kaskatı kesildi.

Açık teni, kızıl kahverengi saçları ve cilalı bir taş gibi parlayan tek siyah gözüyle bile Kell,

asil görünüyordu. Gözlerini ayırmadan evvel birkaç saniye daha büyülenmiş bir biçimde aynadaki yansımasına baktı.

Bir prense benziyordu.

Rhy aynanın önünde durmuş, tuniğinin parıldayan düğmelerini ilikliyordu. Kepenkleri indirilmiş balkonun ötesindeki kutlama sesleri soğuk bir gecedeki buhar gibi yükseliyordu. At arabaları, kahkahalar, adım sesleri ve müzik.

Geç kalıyordu, bunun farkındaydı ama gerginliğini bir türlü dizginleyemiyordu, korkularını alt edemiyordu. Hava kararıyor, karanlık sarayın ve onun üzerine geliyor, göğsüne ağırlık çöküyordu.

Kendisine bir içki koydu –üçüncü kadehiydi– ve aynadaki yansımasına zorla gülümsedi.

Böyle eğlencelerden keyif alan, en sevdiği şey salonun ortasında neşe saçmak olan Prens neredeydi?

Öldü, diye düşündü Rhy soğukkanlılıkla ve Kell'in, acısını hissettiği gibi zihnini de okuyamadığına ilk kez sevindi. Neyse ki diğer insanlar Rhy'a baktıklarında sanki şimdiki değil önceki Rhy'ı görüyorlardı hâlâ. Bu, aradaki farkı gizleme konusunda iyi

olduğu mu, yoksa zaten en başından dikkat etmedikleri anlamına mı geliyordu emin değildi. Kell baktı ve Rhy, Kell'in, değişimi gördüğünden emindi ama bir şey demeyecek kadar akıllıydı. Söylenecek bir şey yoktu. Kell, Rhy'a bir hayat –*kendi* hayatını– vermişti ve Rhy'ın bundan kendi hayatı kadar hoşlanmaması onun suçu değildi. Kendisininkini kaybetmişti, kendi aptallığının cezası olarak yitirmişti.

Keyfini yerine getirmesi umuduyla içkisini kafaya dikti ama alkol zihnindekilere dokunmadan geriye kalan her şeyi uyuşturmuştu.

Parıldayan düğmelere dokundu, tacını onuncu kez düzelttiği sırada soğuk bir havanın aniden boynuna değmesiyle ürperdi.

"Korkarım yeterince altının yok," dedi balkon kapılarından gelen bir ses.

Rhy kaskatı kesildi. "Korsanların bile geçmelerine izin vereceklerse," dedi usulca, "muhafızların işi ne?"

Adam öne doğru bir adım attı, sonra üzerindeki gümüş boğuk zil sesleri gibi çınlayarak bir adım daha attı. "Bugünlerde *öyle* denmiyor."

Rhy yutkundu ve yüzünü Alucard Emery'ye döndü. "Altın konusundaysa," dedi sakince, "söz konusu ince bir denge. Ne kadar çok takarsam, birilerinin beni soymaya çalışma olasılığı o kadar artar."

"Ne büyük bir ikilem," dedi Alucard bir adım daha atarak. Rhy onu süzdü. Üzerindeki giysiler belli ki hiç deniz yüzü görmemişti. Lacivert bir takım, üzerine gümüş bir pelerin, koyu kahverengi saçları taranmış ve giysisiyle uyumlu değerli taşlarla bezenmişti. Sağ gözünün üzerinde tek bir safir ışıldıyordu. Gece zambakları gibi o gözler ay ışığında parlıyordu. Eskiden kokusu da gece zambaklarını andırırdı. Oysa şimdi üzerinde deniz meltemi, baharat ve Rhy'ın hiç görmediği başka yerlerden, adını koyamadığı başka şeylerin kokusu vardı.

"Senin gibi bir haydudu odama hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

"Bir haydut." Alucard sözcüğü dilinde dolandırdı. "Bunalmış bir asilzadedense bir haydut olmak yeğdir."

Rhy, Alucard'ın gözlerinin yavaşça ve aç bir şekilde üzerinde gezindiğini fark edince kızardı. Sıcaklık yüzünden başlayıp boynundan göğsüne, gömleğinin ve kemerinin altından aşağılara yayıldı. Rahatsız ediciydi; Rhy'ın sihir gücü olmayabilirdi ama söz konusu gönül meselesi olduğunda gücü elinde tutmaya alışkındı; bir şeyler olacaksa onun isteği ve iradesi doğrultusunda olurdu. Şimdi o gücün elinden kayıp gittiğini hissediyordu. Koca Arnes'te Prens'i heyecanlandırabilen, onu mağrur bir asilzadeden gergin bir ergene dönüştürebilen bir tek kişi vardı; o da Alucard Emery'ydi. Uyumsuz. Haydut. Korsan. Ve bir asilzade. Bir dizi karmaşık soy meselesiyle tahttan uzaklaştırılmış olsa da öyleydi. Alucard Emery'nin bir tacı ve sarayda bir yeri olabilirdi. Oysa o kaçmıştı.

"Turnuva için gelmişsin," dedi Rhy laf olsun diye.

Alucard bu girişimi karşısında dudaklarını büzdü. "Başka şeylerin yanı sıra."

Rhy ne diyeceğinden emin olamayarak duraksadı. Başkası olsa flörtöz bir karşılık verirdi ama Alucard'la sadece bir adımlık mesafede dururken bir şey söylemek bir yana, nefesi bile kesiliyordu. Manşetlerini düzelterek arkasını döndü. Gümüş şıkırtısını duydu ve hemen ardından Alucard, sahiplenircesine kolunu bir yılan gibi omuzlarına doladı ve dudaklarını Prens'in boynuna, kulağının hemen altına götürdü. Rhy gerçek anlamda *ürperdi*.

"Prensinle fazla samimisin," diye onu uyardı.

"İtiraf ediyorsun o halde?" Dudaklarını hafifçe Rhy'ın boğazına değdirdi. "Benim olduğunu."

Rhy'ın kulakmemesini ısırdı ve Prens kesik bir nefesle sırtını geriye yatırdı. Alucard ayaklarını yerden kesmek için ne diyeceğini, ne yapacağını daima iyi bilirdi.

Rhy bir şey demek üzere döndü ama Alucard'ın ağzı onunkiyle buluşmuştu bile. Elleri saçlarında, sımsıkı kavranmış paltolarındaydı. Üç yıllık ayrılığın verdiği dürtüyle birbirlerine sarılmışlardı.

"Beni özlemişsin," dedi Alucard. Bu bir soru değildi ama içinde bir itiraf *barındırıyordu* çünkü Alucard'ın her halinden; sırtındaki gerginlik, kalçasını Rhy'ınkine bastırışı, kalp atışları ve sesinin titreyişi, özlemin karşılıklı olduğu anlaşılıyordu.

"Ben bir prensim," dedi Rhy kendine hâkim olmaya çabalayarak. "Kendimi nasıl eğlendireceğimi bilirim."

Alucard'ın kaşındaki safir parıldadı. "*Ben* çok eğlendirici olabilirim." Bunu derken ona doğru eğilmeye başlamıştı bile. Rhy da kendini aradaki mesafeyi kapatırken buldu ama Alucard son anda parmaklarını Rhy'ın saçlarına doladı ve başını geriye doğru çekerek Prens'in boğazını açıkta bıraktı. Dudaklarını Rhy'ın çenesinin altındaki eğime bastırdı.

Rhy inlememek için dişlerini sıktı ama hareketsizliği onu ele vermiş olmalıydı; Alucard'ın tenindeki gülümseyişini hissetti. Adamın parmakları, öpücüklerinin aşağı doğru devam etmesi için yakasını ustalıkla çözdüğü tuniğine kaydı ama Rhy, Alucard'ın, kalbinin üzerindeki yara izini görünce duraksadığını hissetti. "Biri seni yaralamış," diye fısıldadı Rhy'ın köprücükkemiğine. "İyileştireyim mi?"

Rhy, Alucard'ın dikkatini yara izinden ve beraberinde gelebilecek sorulardan uzaklaştırmak için çaresizce Alucard'ın yüzünü kendi yüzüne doğru geri çekti. Alucard'ın dudağını ısırdı ve karşılığında kesik bir nefes halindeki küçük zaferinin keyfini çıkardı.

O sırada çanlar çaldı.

Sancak Gecesi.

Geç kalmıştı. Geç kalmışlardı.

Alucard hüzünle tebessüm etti. Rhy gözlerini kapadı ve yutkundu.

"*Sanct,*" diye lanet okudu, kapılarının ardında bekleyen dünyadan ve o dünyadaki yerinden nefret ederek.

Alucard geri çekilmeye başlamıştı bile ve bir an Rhy'ın tek isteği onu kendine doğru geri çekmek, sıkıca tutmaktı; bırakırsa Alucard'ın sadece odadan değil, üç yıl önce yaptığı gibi Londra'dan,

ondan, sessizce geceye ve denize kaçacağından korkuyordu. Alucard gözlerindeki paniği görmüş olacak ki arkasını dönmedi ve Rhy'ı kendine çekerek dudaklarını son bir kez daha Rhy'ın dudaklarına bastırarak nazik, uzun bir öpücük kondurdu.

"Hoşça kal," dedi yavaşça çekilirken. "Bir hayalet değilim." Sonra gülümsedi ve paltosunu düzelterek arkasını döndü. Kapıya vardığında omzunun üzerinden, "Tacınızı düzeltin, Prensim," diye seslendi. "Eğri duruyor."

II

Kell tıraşlı sakalı ve panik dolu ifadesiyle kısa boylu bir *ostra*'yla karşılaştığında merdivenlerden iniyordu. Bu, turnuva hazırlıkları başladığından beri Prens'in gölgesi olan Parlo'ydu.

"Üstat Kell," dedi nefes nefese. "Prens sizinle değil mi?"

Kell başını yana eğdi. "Çoktan aşağı inmiştir."

Parlo başını iki yana salladı. "Bir terslik olabilir mi?"

"Hiçbir terslik yok," dedi Kell kendinden emin bir şekilde.

"O halde olmak üzere. Kral'ın sabrı tükeniyor, misafirlerin çoğu geldi ve Prens hâlâ ortama giriş yapmadı."

"Belki yapmaya çalıştığı şey tam olarak da budur." Parlo panikten bayılacakmış gibi görünüyordu. "Merak ediyorsan neden odasına gidip onu getirmiyorsun?" Kell akıl almaz bir öneride bulunmuşçasına *ostra* bembeyaz kesildi.

"Peki," diye söylendi Kell merdivenlerden tekrar çıkmak için arkasını dönerek. "*Ben* yaparım."

Tolners ve Vis, Rhy'ın odasının önünde dikiliyorlardı. Kapılar birden açılıp biri hızla dışarı çıktığı sırada, Kell odanın birkaç adım gerisindeydi. Bu kesinlikle Rhy *değildi*. Onu görünce muhafızların gözleri kocaman açıldı. Adam odaya belli ki bu taraftan girmemişti. Az kalsın çarpışacaklarken Kell birdenbire durdu ve

aradan yıllar geçmesine rağmen –Kell'in tahminince çok az– adamı hemen tanıdı.

"Alucard Emery," dedi soğuk bir şekilde, ismi ağzından bir lanet gibi çıkarak.

Adamın dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı ve o gülüşü fiziki olarak suratından kaldırmamak için var gücüyle kendini tuttu. "Üstat Kell," dedi Alucard neşeyle. "Seninle burada karşılaşmak ne beklenmedik bir şeref." Ses tonunda gizli bir alay vardı sanki ve Kell kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlayamıyordu.

"*Ben* burada yaşadığıma göre," dedi Kell, "nasıl beklenmedik oluyormuş anlamadım. Asıl beklenmedik olan, *seninle* karşılaşmış olmak. En son kendimi gayet açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"Öyle," diye yineledi Alucard.

"O halde kardeşimin odasında ne işin vardı?"

Alucard taşlı tek kaşını kaldırdı. "Ayrıntıları ister misin? Yoksa özet yeterli olur mu?"

Kell tırnaklarını avuçlarına battı. Kanı hissedebiliyordu. Emery'nin yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silip atmak için aklından bir düzine farklı büyü geçti.

"Neden buradasın?" diye homurdandı.

"Eminim duymuşsundur," dedi Alucard elleri ceplerinde. "*Essen Tasch*'ta yarışıyorum. Hal böyle olunca da Sancak Gecesi için kraliyet sarayına davet edildim."

"Prens'in odasında *değil*, aşağıda gerçekleşenden bahsediyorsun. Kayıp mı oldun?" Alucard'ın yanıt vermesini beklemedi. "Tolners," dedi sertçe. Muhafız öne çıktı. "Üstat Emery'ye Gül Salon'a kadar eşlik et. Yolunu şaşırmadığından emin ol."

Tolners, Alucard'ın kolunu tutmak üzere öne davrandı ve kendini duvara itilirken buldu. Alucard ellerini ceplerinden çıkarmamıştı bile. "Yolu kendi başıma bulabileceğimden eminim," derken gülümsemesi bir an olsun titremedi.

Merdivenlere yöneldi ama yanından geçerken Kell onu dirseğinden yakaladı. "Seni bu şehirden sürgün etmeden önce söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal. Tehditlerinin hepsi birbirine geçmiş gibi."

"Demiştim ki," diye hırladı Kell dişlerinin arasından, "kardeşimin kalbini ikinci kez kıracak olursan, ben de seninkini deşerim. O sözümün hâlâ arkasındayım, Alucard."

"Hâlâ hırlamaya meraklısın, değil mi Kell? Hep peşinden koşan, sadık bir köpek oldun. Belki bir gün gerçekten ısırırsın." Ardından kolunu çekti ve gümüş mavi pelerini arkasından dalgalanarak yanından uzaklaştı.

Kell arkasından gidişini izledi.

Alucard gözden kaybolur kaybolmaz yumruğunu duvara öyle sert vurmuştu ki ahşap panel çatırdadı. Acı ve öfkeyle küfrederken Rhy'ın odasından da aynı küfrün yankısı yükseldi ama bu defa Kell, kardeşinin canını biraz yaktığı için kendini kötü hissetmedi. Tırnaklarının tenini kestiği avcu kan olmuştu. Kell avcunu kırık panele bastırdı.

"*As Sora,*" diye mırıldandı. *Bütünle.*

Ahşaptaki çatlak, kırık tahta parçaları bir araya gelerek birleşmeye başladı. Göğsündeki düğümü çözmeye çalışarak elini orada tuttu.

"Üstat Kell..." dedi Vis.

"Ne!?" diye tersledi hızla muhafızlara dönerek. Koridordaki hava etrafında dalgalandı. Zemin döşemeleri titredi. Adamların beti benzi atmıştı. "O adamı bir daha Rhy'ın odasının yakınında görürseniz tutuklayın."

Kell sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve tam Prens'in kapısına davranırken kapı içeri doğru hızla açıldı ve başındaki altın çemberi düzelten Rhy belirdi. Muhafızların toplandığını ve ortalarındaki Kell'i görünce başını yana eğdi.

"Ne?" dedi. "*O kadar da* gecikmedim." Başkasının bir şey demesine kalmadan Rhy koridorda yürümeye koyuldu. "Orada

öyle dikilip durmasana, Kell," diye seslendi arkaya doğru. "Ev sahipliği yapacağımız bir parti var."

Gül Salon'un asil ihtişamına giriş yaptıkları sırada, "Aksiliğin üzerinde," dedi Prens.

Kell daha önce odasının aynasında gördüğü adammış gibi davranmaya çalışarak bir şey demedi. Bakışları salonda gezinirken dikkati, bir grup büyücüyle sohbet eden Alucard Emery'ye takıldı.

"Sahiden, Kell," diye söylendi Rhy, "öldürecekmiş gibi bakıyorsun."

"*Bakışlarımla* öldüremeyebilirim," dedi parmaklarını gererek.

Rhy gülümsedi ve başıyla bir grup misafiri selamladı. "Geleceğini biliyordun," dedi dişlerinin arasından.

"Onu bu kadar samimi karşılayacağını tahmin etmemiştim," diye tersledi Kell. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin."

"Onu ben çağırmadım."

"...yaşanan onca şeyden sonra."

"*Yeter,*" diye tısladı Prens, yakınlarındakilerin başlarını çevirip bakacağı kadar yüksek sesle.

Kell dikkatleri üzerine çekmeye çekinecekken, Rhy kollarını açarak kabul etti.

"Baba," diye seslendi salonun diğer tarafına, "izninle."

Kral Maxim kadehini kaldırarak karşılık verdi ve Rhy esnek bir biçimde en yakındaki taş saksıya çıktı ve kalabalık sessizliğe büründü.

"*Avan!*" dedi sesi salonda yankılanarak. "*Glad'ach. Sasors,*" diye ekledi Vesk ve Farolu konuklar için. "Ben Prens Rhy Maresh," diye ekledi Arnesçeye dönerek. "Annem ve babam, şanlı Kral ve Kraliçe, Maxim ile Emira, bana bu turnuvanın ev sahipliğini yapma onurunu bahşettiler. Bu bir *onur.*" Elini kaldırmasıyla birlikte kraliyet hizmetkârları ellerinde kristal kadehler, meyve

şekerlemeleri, füme et ve bir düzine farklı lezzetle dolu tepsilerle bir dalga halinde belirdiler. "Yarın şampiyonlar olarak takdim edileceksiniz. Bu geceyse onur konuklarımız ve dostlarımız olarak sizden hoşça vakit geçirmenizi rica ediyorum. Doyasıya yiyip için ve mührünüzü alın. Sabah Oyunlar başlıyor!"

Rhy başını eğerek selamladı. Büyücüler ile asiller topluluğu alkışladı. İnsan kalabalığının bir kısmı dalga halinde yön değişerek ziyafete, bir kısmı ise sancak masalarına yöneldi.

"Etkileyici," dedi Kell.

"Haydi," dedi Rhy onunla göz göze gelmeden. "*Birimizin* içkiye ihtiyacı var."

"Dur."

Lila emri duyduğunda, kolunun altında şeytan maskesiyle sarayın basamaklarından çıkmaya yeni başlamıştı.

Kaskatı kesildi ve ışıldayan zırhlarıyla bir çift muhafız önünü keserken parmakları refleks olarak arkasındaki bıçağa uzandı. Kalbi hızla çarparak ya savaşmasını ya da kaçmasını söylüyordu ama Lila istifini bozmamak için kendini zorladı. Muhafızlar silah çekmiyorlardı.

"Sancak Gecesi için geldim," dedi paltosundan Elsor'un kraliyet onayını çıkararak. "Saraya gelmem söylendi."

"Dediğiniz yer Gül Salon," diye açıkladı ilk muhafız, sanki Lila *onun* nerede olduğunu biliyormuş gibi. Lila sarayın diğer girişlerini hiç fark etmemişti; ana basamakların sağında ve solunda olmak üzere ikisi de nispeten sıradandı ama şimdi ona gösterildiği için, boş haldeki büyük girişe kıyasla o basamaklardan çıkan ve etrafından dolanan kalabalık gözden kaçırılamazdı. Sarayın ana girişi sımsıkı kapalıyken, Gül Salon'un kapılarının ardına kadar açık olmasının yadsınamaması gibi.

"*Solase,*" dedi Lila başını iki yana sallayarak. "Düşündüğümden daha gergin olmalıyım." Muhafızlar gülümsedi.

Lila, yolunu yine karıştıracakmış gibi, "Ben size yolu göstereyim," dedi muhafızlardan biri. Muhafız doğru merdivenlere ve basamaklardan yukarı kadar Lila'ya eşlik ettikten sonra onu bir görevliye teslim etti ve o da Lila'yı holden Gül Salon'a götürdü.

Burası etkileyici bir yerdi, balo salonundan ziyade taht odasına benziyordu, kesinlikle şatafata kaçmadan rafine bir zevkle döşenmişti; taze çiçekli dev vazoları, görkemli kırmızı ve altın duvar halılarını *gösterişsiz* bulacak kadar yol kat ettiğini düşündü alaycı bir şekilde.

Salonun girişine yakın bir noktada, gümüş ve gece mavisi tonlarında giyinmiş tanıdık bir kaptan duruyordu. Lila'yı görünce yüzünde birden fazla duygu belirdi ancak soğukkanlı bir ifadede sabitlendi.

"Üstat Elsor."

"Üstat Emery." Lila başıyla selamladı.

Alucard başını iki yana salladı. "Etkilenmeli mi yoksa yılmalı mıyım, gerçekten bilmiyorum."

Lila doğruldu. "İkisi de birbiriyle çelişen şeyler değildir."

Alucard başıyla, Lila'nın kolunun altındaki Sarows maskesini işaret etti. "İfşa olmak mı *istiyorsun?*"

Lila omuz silkti. "Gecenin içinde çok fazla gölge var." Alucard'ın kendi kolunun altına sıkıştırdığı maskeyi gördü. Gümüş kenarlı lacivert pullardan yapılmış maske saç çizgisinden elmacıkkemiklerine uzanıyordu. Takınca o cezbedici gülümsemesini açıkta bırakacak ve tepesinden çıkan sarılı kahverengi buklelerini bastırmayacaktı. Maskenin pulları ne kimliğini gizleyen ne de koruyucu bir özelliğe sahipti, tamamen estetik amaçlıydı.

"Ne olman gerekiyor?" diye sordu Lila, Arnes dilinde. "Balık mı?"

Alucard hakarete uğramışçasına bir ses çıkardı. "*Açıkça görüldüğü gibi,*" dedi başlığı sallayarak, "bir ejderhayım."

"Bir balık olman daha mantıklı olmaz mıydı?" dedi Lila. "Neticede denizde yaşıyorsun ve kaypaklık konusunda da..."

"Ejderhayım dedim," diye araya girdi. "Hiç yaratıcı değilsin."

Tanıdık bir şakalaşma havasına girerlerken, Lila yarı eğlenmiş yarı rahatlamış bir şekilde sırıttı. "Emery Hanesi armasının tüy olduğunu sanıyordum. Bir kuş olman gerekmez miydi?"

Alucard parmaklarını hafifçe maskeye vurdu. "Ailem kuşlardan geçilmiyor," dedi sözleri hınçla dolu bir şekilde. "Babam bir akbabaydı. Annemse saksağan. En büyük ağabeyim kargaydı. Kız kardeşim de serçe. Bense asla gerçek bir kuş bir olmadım."

Lila onun da bir tavus kuşu olabileceğini söylememek için kendini zor tuttu. Zamanı değildi.

"Ancak hanemizin sembolü," diye sürdürdü, "*uçuşu* temsil eder ve uçan tek şey kuşlar değildir." Ejderha maskesini kaldırdı. "Ayrıca Emery Hanesi için yarışmıyorum. Kendim için yarışıyorum. Kostümümün geri kalanını görseydin, öyle..."

"Kanatların var mı? Ya da kuyruğun?"

"Hayır, onlar engel olurdu. Ancak çok fazla pulum var."

"Balıkların da öyle."

"Git başımdan," diye tersledi ama sesinde keyifli bir tını vardı ve çok geçmeden ikisi de kahkahaya boğuldular, sonra nerede olduklarını hatırladılar. *Kim* olduklarını.

"Emery!" diye seslendi Jinnar, kaptanın yanı başında belirerek.

Maskesi –pamukhelva ya da bir bulut gibi kıvrımlara sahip olan gümüş bir taç– parmak uçlarından sarkıyordu. Ayakları yere sağlam basıyordu ama Lila, adamın hatlarını belirsizleştirerek içinden yayılan enerji uğultusunu neredeyse hissedebiliyordu. Sinekkuşu gibiydi. Bir sinekkuşuyla nasıl kapışacaktı? Herhangi biriyle nasıl kapışacaktı?..

"Bu kim?" diye sordu Jinnar, Lila'ya bakarak.

"Vay canına, Jinnar," dedi Alucard şaka yollu, "Üstat Elsor'umuzu tanımadın mı?"

Büyücünün gümüş rengi gözleri kısıldı. Lila meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. Jinnar tavernadayken *gerçek* Stasion Elsor'la tanışmıştı. Şimdi metalik gözleri şaşkın, sonra şüpheli bir biçimde Lila'nın üzerinde geziniyordu. Lila'nın parmakları kıpırdayınca Alucard elini omzuna koydu; ya dayanışmasını göstermek ya da Lila'nın silah çekmesine engel olmak için, emin değildi.

"Üstat Elsor," dedi Jinnar yavaşça. "Bu gece farklı görünüyorsunuz. Öte yandan," diye ekledi gözlerini Alucard'a çevirerek, "tavernadaki aydınlatma çok yetersizdi ve o zamandan beri sizi görmedim."

"Olur öyle yanılgılar," dedi Lila yavaşça. "Göz önünde olmaya pek düşkün değilimdir."

"Eh," diye araya girdi Alucard neşeli bir sesle. "Umarım sahaya çıktığımızda bunu aşarsınız."

"Ayak uyduracağımdan eminim," diye karşılık verdi Lila.

"Bundan kuşkum yok."

Aralarında bir an sessizlik oldu, kalabalığın gürültüsünü düşününce bu dikkat çekiciydi. "Şimdi, izninizle," dedi Alucard sessizliği bozarak, "Brost'u henüz tam anlamıyla bezdirmedim, ayrıca şu Kamerov denen arkadaşla da tanışmaya kararlıyım..."

"Bir kez daha... karşılaşmak güzeldi," dedi Jinnar ve Alucard'ın peşi sıra yanından uzaklaştı.

Lila ikisinin gidişini izledikten sonra, düzinelerce büyücünün arasına karışmak sıradan bir şeymiş gibi cesaretini korumaya çalıştı. Bir duvarın önünde kumaşlarla ve mürekkep kaplarıyla dolu masalar vardı ve büyücüler, ertesi gün tribünlerden sallanacak flamalarını, sancaklarını –yeşil üstüne bir taç, beyaz üstüne bir alev, siyah üstüne bir gül– bildirirlerken tasarım sayfaları arasında geziniyorlardı.

Lila bir hizmetkârın tepsisinden kristal bir kadeh alıp parmakları arasında tarttıktan sonra buraya bir hırsız olarak gelmediğini hatırladı. Alucard'ın bakışını yakaladı ve göz kırparak kadehi ona doğru kaldırdı. Ana katı ve yukarıdaki galeriyi inceleyip tatlı şa-

rabından yudumlayarak salonu turlarken kafasını meşgul etmek ve soğukkanlılığını korumak için salondakileri saydı.

Üç imparatorluğun her birinden on iki kişi olmak üzere, kendisi de dahil otuz altı büyücü vardı ve hepsi, başlarının üzerindeki, kollarının altındaki ya da omuzlarına asılı maskelerle birbirlerinden ayrılıyorlardı.

Aşağı yukarı on iki hizmetkâr (benzer giyindikleri ve sürekli hareket halinde oldukları için söylemesi zordu).

On iki muhafız.

Mağrur ifadelerine dayanarak, on beş *ostra*.

Kraliyet iğnelerinden anlaşılacağı üzere altı *vestra*.

Her biri altışar maiyetiyle, maske yerine taç takan iki sarışın Veskli ve sekiz maiyetli, ifadesiz suratıyla uzun bir Farolu.

Kırmızı ve altın yaldızlar içindeki görkemli elbiseleriyle Arnes Kralı ve Kraliçesi.

Yukarıdaki galeride Prens Rhy.

Yanında ise Kell.

Lila nefesini tuttu. Kell'in kızıl kestane saçları ilk kez geriye doğru toplanmış, sol gözünün keskin maviliğini ve sağ gözünün parlak siyahlığını ortaya çıkarmıştı. Üzerinden hiç çıkarmadığı paltosu bu defa yoktu. Onun yerine baştan aşağı şık bir siyahlığa bürünmüştü ve kalbinin üzerinde altın bir iğne vardı.

Kell bir keresinde ona, prensten ziyade bir mal gibi hissettiğini söylemişti ama Rhy'ın yanında durmuş aşağıdaki kalabalığa bakarken; tek eli kadehinin etrafında, öteki eli korkulukta, buraya aitmiş gibi görünüyordu.

Prens bir şey söyledi ve Kell'in yüzü sessiz bir kahkahayla aydınlandı.

Lila'nın yatak odasının zeminine yığılan kanlar içindeki o oğlan neredeydi?

Bir tılsımın çekimine karşı koyarken damarları siyaha bürünerek işkence çeken o büyücü neredeydi?

İskelede dikilmiş Lila'nın gidişini izleyen o üzgün, yalnız asilzade neredeydi?

Bu sonuncusunu neredeyse görebiliyordu. Oradaydı; dudağının köşesinde, gözünün kenarında.

Lila bedeninin yerçekimi etkisindeymiş gibi ona doğru çekildiğini hissetti; kendine engel olana kadar birkaç adım ilerlemişti. Bu gece Lila Bard değildi. Stasion Elsor'du ve göz yanılsaması yeterince tutmuş görünse de Kell'in karşısında düşeceğini biliyordu. Buna rağmen, bir yanı hâlâ dikkatini çekmek, o şaşkınlık anının tadını çıkarmak ve bunun yerini, tanıma ifadesine ve mümkünse memnuniyete bırakmasını istiyordu. Ancak Kell'in onu burada, yarışmacı kalabalığının arasına karışırken görmekten mutluluk duyacağını hayal edemiyordu. Doğrusu, izlenmeden izleme hissi Lila'nın hoşuna gidiyordu. Bu onu bir avcı gibi hissettiriyordu ve büyücülerle dolu bir salonda bu yabana atılır bir şey değildi.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi aksanlı İngilizcesiyle arkadan bir ses.

Lila döndüğünde, kızıl kahverengi saçları ve gri gözlerini çevreleyen koyu renk kirpikleriyle ince uzun, genç bir adamla karşılaştı. Kolunun altında gümüş beyaz bir maske vardı ve eldivenli elini uzatmadan önce maskeyi öteki yanına aldı.

"Kamerov," dedi cana yakın bir şekilde. "Kamerov Loste."

Ne Jinnar'ın ne de Alucard'ın denk gelebildiği, bir türlü bulunamayan büyücü demek buydu. Bu kadar tantana koparacak ne vardı, anlamamıştı.

"Stasion Elsor," diye karşılık verdi Lila.

"Üstat Elsor," dedi kendine güvenen bir gülümsemeyle, "belki arenada karşılaşırız."

Lila tek kaşını kaldırdı ve yanından ayrılmak için davrandı. "Belki."

III

"Sana sormadan flamanı tasarlama cüretinde bulundum," dedi Rhy dirseklerini galerinin mermer korkuluğuna dayayarak. "Umarım bir sakıncası yoktur."

Kell yüzünü buruşturdu. "Üzerinde ne olduğu bilmek isteyeceğim bir şey mi?"

Rhy katlanmış kumaş parçasını cebinden çıkarıp ona uzattı. Kırmızı bir kumaştı ve katını açtığında siyahlı beyazlı bir gül şekli gördü. Ortasından katlanmış haliyle gülün aynısından diğer tarafında da vardı, yani tasarım aslında bir diken sarmalıyla çevrili *iki* çiçekten oluşuyordu.

"Ne kadar zekice," dedi Kell donuk bir sesle.

"En azından minnettarmış gibi yapabilirdin."

"Sen de daha... ne bileyim, sunturlu bir şey seçemez miydin? Bir yılan? İri bir yaratık? Yırtıcı bir kuş?"

"Kanlı bir el izi?" diye karşılık verdi Rhy. "Ah, parlak siyah bir göze ne dersin?"

Kell ters ters baktı.

"Haklısın," diye devam etti Rhy. "Kaşları çatık bir surat çizmeliydim. O zaman da herkes onun sen olduğunu *anlardı* ama. Bu daha uygun olur diye düşündüm."

Kell flamayı cebine sokarken hoş olmayan bir şeyler homurdandı.

"Rica ederim."

Kell bakışlarıyla Gül Salon'u taradı. "Benim, yani Kamerov Loste'un şenlikteki yokluğunu fark eden olur mu dersin?"

Rhy içkisinden bir yudum aldı. "Sanmam," dedi. "Ancak her ihtimale karşı..."

Kadehiyle, kalabalığın arasında dolaşan ince uzun birini işaret etti. Kell şarabını yudumlarken adamı gördü, az kalsın boğuluyordu. Kesilmiş kızıl kahverengi saçlarıyla zayıf, uzun boylu biriydi. Üzerinde siyah, şık bir pantolon ve gümüş rengi dik yakalı bir tunik vardı ama Kell'in dikkatini çeken şey, adamın kolunun altına sıkıştırılmış maskeydi.

Gümüş beyaz metalden, ışıl ışıl parlayan yekpare bir oyma parça.

Onun maskesi. Daha doğrusu *Kamerov*'un maskesi.

"*O* da kim?"

"O, sevgili kardeşim, Kamerov Loste. En azından bu akşam için."

"Lanet olsun, Rhy, bu planı ne kadar çok kişiye anlatırsan başarısızlığa uğrama ihtimali bir o kadar artacak."

Prens el salladı. "Aktörümüze bu geceki rolü için yüklü bir ödeme yaptım ve bunu, gerçek Kamerov göz önünde olmayı umursamadığı için yaptığını sanıyor. Kamerov dahil otuz altı yarışmacının hepsinin kendilerini göstermesi beklenen tek etkinlik bu. "Ayrıca Castars'ın ağzı sıkıdır."

"Onu *tanıyor* musun?"

Rhy omuz silkti. "Yollarımız daha önce kesişmişti."

"Kes şunu," dedi Kell. "Lütfen. Şu an benim kılığımdaki bir adamla aranızda geçen romantik oyunları duymak istemiyorum."

"Ne kadar yakışıksız. Bu rolü üstlenmeyi kabul ettiğinden beri onunla birlikte olmadım. Bu da sana olan saygımın ispatıdır."

"Nasıl gururum okşandı."

Rhy onunla göz göze geldi ve salonu turladıktan birkaç dakika sonra sahte Kamerov Loste –Kell'e göre ikisi de sahteydi ama o sahtenin sahtesiydi– galeriye açılan merdivenlerden çıktı.

"Prens Rhy," dedi adam, Kell'in yapacağından biraz daha gösterişli bir hareketle eğilip selamlayarak. "Üstat Kell," diye ekledi çok saygılı bir şekilde.

"Üstat Loste," dedi Rhy neşeyle.

Adamın gri gözleri Kell'e kaydı. Yakından bakınca aynı boy ve yapıda olduklarını gördü. Rhy titiz çalışmıştı.

"Önümüzdeki günlerde bol şans," dedi Kell.

Gülümsemesi genişledi. "Arnes için dövüşmek bir *onurdur*."

"Biraz abartılı, değil mi?" diye sordu Kell, taklitçisi aşağı indiğinde.

"Ah, acımasız olma," dedi Rhy. "Önemli olan Kamerov'un bir *suratı* olması. Bilhassa da *senin* olmayan bir surat."

"Paltosu yok."

"Evet, ne yazık ki *o* paltodan farklı paltolar çıkaramazsın, ayrıca ondan ayrılmak istemeyeceğini düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün." Kell tam dönecekken aşağı katta yürüyen gölgeyi gördü; yüzünde hafif bir sırıtış olan, siyahlar içinde, şeytan maskeli biriydi. Neredeyse Rhy'ın maskeli balosunda Lila'nın yüzünde gördüğü o maskeye benziyordu. Astrid'in, Kell'i tutsak aldığı, Rhy'ın bedenini kendi bedeni olarak ele geçirdiği gece. Lila siyahlar içinde ve boynuzlu bir maskeyle balkonda bir hayalet gibi belirmişti. Maskeyi bir o zaman takmıştı, bir de sonrasında, aralarında Rhy'ın can çekişen bedeniyle mabet odasına kaçıp Kell onu yeniden hayata döndürmeye çabalarken. Beyaz Londra kalesinin basamaklarındaki taş ormanda dururlarken, maske Lila'nın saçlarındaydı ve bittiğindeyse kanlı parmaklarından sarkıyordu.

"O kim?" diye sordu.

Rhy, Kell'in bakışlarını takip etti. "Tek renklilik konusunda belli ki seninle aynı zevki paylaşan biri. Onun dışında..." Rhy cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp listeyi taradı. "Brost olamaz, o dev gibi. Jinnar'la tanıştım. Stasion olmalı."

Kell gözlerini kısarak baktı ama benzerlik yok olmaya başlamıştı bile. Saçı fazla kısa ve koyuydu; maske de farklıydı, tebessüm yerini sert hatlara bırakmıştı. Kell başını iki yana salladı.

"Biliyorum çılgınca ama bir an acaba..."

"Azizler aşkına, artık herkeste, her şeyde onu görüyorsun, Kell. Bunun için bir söz var."

"Halüsinasyon?"

"Karasevda."

Kell alaycı bir sesle güldü. "Karasevdaya falan düşmedim," dedi. "Ben sadece..." Sadece onu görmek istiyordu. "Yollarımız aylar önce bir defa kesişti. Böyle şeyler oluyor."

"Ah, evet, Bayan Bard'la aranızdaki kesinlikle sıradan bir ilişki."

"Sessiz ol."

"Bir dünyadan öbür dünyaya geçmek, kraliyet mensuplarını öldürmek, şehirleri kurtarmak. Her flörtte olan şeyler."

"Biz flört etmiyorduk," diye çıkıştı Kell. "Unuttuysan diye söylüyorum, o terk etti."

Niyeti yaralanmış bir izlenim bırakmak değildi. Lila *onu* terk etmiş değildi, sadece terk etmişti. Kell istese de peşinden gidememişti. Şimdiyse *geri dönmüştü.*

Rhy doğruldu. "Şunu atlattığımızda bir yolculuğa çıkmalıyız."

Kell gözlerini devirdi. "Yine mi aynı mesele."

Sonra Üstat Tieren'in, beyaz cüppesiyle aşağıdaki salonda gezindiğini gördü. *Aven Essen* bütün gece –bütün hafta, bütün ay– onu görmezden gelmişti.

"Şunu tutsana," dedi içkisini Prens'e uzatarak.

Rhy itiraz edemeden Kell gitmişti.

Lila bir elinde şeytan maskesi, diğer elinde seçilmiş flamasıyla kalabalık azalmadan salondan sıvıştı. Flamanın siyah zemininde çapraz iki gümüş bıçak vardı. Arkasındaki adım seslerini duydu-

ğunda girişteydi; mermer üzerinde ilerleyen gıcır gıcır botlar değil yumuşak, eskimiş ayakkabılardı.

"Delilah Bard," dedi sakin, tanıdık bir ses.

Lila olduğu yerde durdu, sonra arkasını döndü. Londra Mabedi'nin başrahibi, parmakları birbirine kenetlenmiş, iki eliyle birden tuttuğu gümüş bir kadehle orada duruyordu. Beyaz cüppesinde altın işlemeler vardı, gümüş beyaz saçları taranmış ama keskin mavi gözlerinin etrafında sade bir şekilde duruyordu.

Kalbi uyarırcasına hızla çarparken bile gülümseyerek, "Üstat Tieren," dedi Lila. "*Aven Essen*'ın içki içmesi serbest mi?"

"Olmaması için bir sebep görmüyorum," dedi. "İster sihir olsun, ister alkol, her şeyin anahtarı ölçülü olmak." Kadehi inceledi. "Ayrıca bu su."

"Ah," dedi Lila maskesi arkasından, geri doğru kaçamak bir adım atarak. Ne yapacağından tam olarak emin değildi. Normalde, köşeye sıkıştığında iki seçeneği vardı; dönüp kaçmak ya da savaşmak ama söz konusu Üstat Tieren olunca ikisi de uygun görünmüyordu. Küçük bir yanı, tanınmış olması karşısında heyecanlanmıştı ve doğrusu Kell'in öğretmenine bıçak çektiğini hayal edemiyordu.

"Üzerindeki giysi de bir hayli iyiymiş," dedi *Aven Essen* ilerleyerek. "Prens Rhy ve Üstat Kell'le görüşmek istiyorsan, eminim birine seslenmen yeterliydi. Kılık değiştirmeye gerçekten lüzum var mıydı?" Sonra Lila'nın yüzündeki ifadeyi okuyunca ekledi: "Ancak bu kılık sadece saraya girmek için bir yöntem değildi, öyle değil mi?"

"Doğrusu, bir yarışmacı olarak buradayım."

"Hayır, değilsin," dedi adam sadece.

Lila sinirlendi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yarışmacıları ben seçtim."

Lila omuz silkti. "İçlerinden biri vazgeçmiş olmalı."

Üstat Tieren ona dikkatle, uzun uzun baktı.

Lila'nın aklından geçenleri mi okuyordu? *Okuyabilir* miydi? Sihrin mümkün olduğu bir dünyada bulunmanın en zor tarafı

buydu. İnsan *her şeye* mümkün olabilir mi gözüyle bakıyordu. Lila ne kuşkucu ne de inançlı biriydi; iç sesine ve gözüyle görebildiği dünyaya güvenirdi. Ancak gözüyle görebildiği dünya oldukça tuhaflaşmıştı.

"Bayan Bard, bu kez nasıl bir belaya bulaştınız?" Lila yanıt veremeden devam etti: "Ama doğru soru bu değil, öyle değil mi? Görünüşünüze bakılırsa, doğru soru şu olacaktı: Üstat Elsor nerede?"

Lila gülümsedi. "Hayatta ve iyi," dedi. "En azından son gördüğümde öyleydi." Rahip kesik bir nefes verdi. "O iyi, Üstat Tieren. Ancak *Essen Tasch*'a katılamayacak, o yüzden yerini ben dolduracağım."

Onaylamayan kesik bir iç çekiş daha duyuldu.

"Beni yüreklendiren sendin," diye karşı çıktı Lila.

"Sana, uyanışa geçen gücünün üzerine gitmeni söyledim, hileyle uluslararası bir turnuvaya gir demedim."

"İçimde sihir olduğunu söylemiştin. Şimdi gerekli özelliklere sahip olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Neye sahip olduğunu *bilmiyorum,* Lila. Sen de bilmiyorsun. Her ne kadar dünyamızda geçirdiğin zamanın senin için verimli olduğunu duyduğuma sevinsem de ihtiyacın olan şey zaman, pratik ve disiplin."

"Biraz güven, Üstat Tieren. Bazıları gelişmenin anahtarının zorluklar olduğuna inanır."

"O insanlar aptaldır. Seninkiyse, kendi hayatını ve başkalarının hayatlarını tehlikeli bir biçimde hiçe saymak."

"Öyle diyorlar." Geriye doğru kaçamak bir adım daha attı. Artık kapı aralığındaydı. "Beni engellemeye mi çalışacaksın?"

Rahip mavi gözleriyle dikkatle ona baktı. "Engelleyebilir miyim?"

"Deneyebilirsin. Tutuklayabilirsin. İfşa edebilirsin. Herkese madara olabiliriz. Ancak istediğin şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Gerçek Stasion Elsor şu an Delonar'a doğru yol alıyor ve yarışma zamanı burada olmayacak. Ayrıca bu turnuva önemli, öyle değil mi?" Parmağını kapı çerçevesinden aşağı doğru kaydırdı. "Dip-

lomatik ilişkiler için. Vesk ve Faro'dan gelen insanlar var. Gerçekte nereden geldiğimi bilselerdi ne yaparlardı dersin? Dünyalar arasındaki kapılar hakkında ne düşünürlerdi? *Benim* hakkımda ne derler? İşler hızla karışır, değil mi Üstat Tieren? Ancak bana kalırsa, ondan da öte, Gri Londralı bir kızın neler yapabileceğini sen de merak ediyorsun."

Tieren bakışlarını ondan ayırmadı. "Kendi iyiliğine olamayacak kadar zeki olduğunu söyleyen olmuş muydu?"

"Fazla zeki. Fazla gürültücü. Fazla pervasız. Hepsini duydum. Hâlâ hayatta olmam bir mucize."

"Sahiden de öyle."

Lila elini kapıdan indirdi. "Kell'e söyleme."

"Ah, inan bana evlat, yapacağım son şey bu olurdu. Yakalandığında, *tüm* bunları bilmezden gelmeyi planlıyorum." Sesini alçalttı ve daha çok kendi kendine dercesine ekledi: "Ölümüm bu turnuvadan olacak." Sonra boğazını temizledi. "Burada olduğunu biliyor mu?"

Lila dudağını ısırdı. "Henüz bilmiyor."

"Ona söylemeyi planlıyor musun?"

Lila, rahibin arkasındaki Gül Salon'a baktı. Planlıyordu, değil mi? O halde onu durduran neydi? Kararsızlık mı? Lila bildiği ve o bilmediği sürece kontrol Lila'daydı. O öğrendiği an dengeler değişecekti. Kaldı ki Kell, Lila'nın yarışacağını öğrenirse –yarışmak için neler *yaptığını* öğrenirse– Lila arenanın içini asla göremezdi. Dahası, muhtemelen bir hücrenin içi hariç hiçbir şey göremezdi ve tutuklanmasa bile Kell'in dırdırlarına maruz kalacaktı.

Sahanlığa çıktı. Tieren arkasından geldi.

"Nasıllar?" diye sordu şehre bakarak.

"Prensler mi? Gayet iyi görünüyorlar. Ancak..." Tieren'in sesinde samimi bir endişe vardı.

"Ancak ne?" diye sordu Lila.

"Kara Gece'den bu yana hiçbir şey eskisi gibi değil. Prens Rhy kendisi gibi ama değil. Dışarı daha nadir çıkıyor, çıktığında da daha fazla belaya bulaşıyor."

"Ya Kell?"

Tieren duraksadı. "Bazıları onu, şehrimize uğrayan gölgelerin sorumlusu olarak görüyor."

"Bu haksızlık," diye itiraz etti Lila. "Şehri biz kurtardık."

Tieren, korkunun ve şüphenin doğasının bu olduğunu, çok kolay arttığını söylercesine omzunu silkti. Kell ve Rhy o balkonda mutlu görünüyorlardı ama Lila, maskenin altındaki çatlakları, ardındaki karanlığı görebiliyordu.

"Gitsen iyi olur," dedi *Aven Essen*. "Yarın... eh, bir şeyler olacağı kesin."

"Benim için tezahürat edecek misin?" diye sordu Lila sesindeki umursamaz tınıyı korumaya çalışarak.

"Kendini öldürtmemen için sana dua edeceğim."

Lila sırıttı ve basamaklardan inmeye koyuldu. Merdiveni yarıladığında birinin, "Bekle," dediğini duydu.

Ancak bu Tieren değildi. Ses daha genç birine aitti, dört aydır sesini duymadığı birine. Nefes nefese kalmış ya da nefesini tutmuşçasına hafif gergin, keskin ve alçak bir ses.

Kell.

Lila, başı öne eğik, miğferini tuttuğu parmakları acıyarak basamaklarda duraksadı. Tam arkasını döneceği sırada ses bir kez daha duyuldu. Birine sesleniyordu. Seslendiği kişi o değildi.

"Tieren," dedi Kell. "Bekle lütfen."

Lila, sırtı başrahibe ve siyah gözlü Prens'e dönük bir biçimde yutkundu.

Yeniden yürüyebilmesi için tüm gücünü toplaması gerekti.

Bunu başardığındaysa arkasına bile bakmadı.

"Ne vardı, Üstat Kell?" diye sordu Tieren.

Kell sözcüklerin boğazına dizildiğini hissetti. Sonunda tek bir hırçın cümle çıkarmayı başardı. "Beni görmezden geliyorsun."

Yaşlı adamın gözleri parladı ama iddiayı inkâr etmedi. "Birçok yeteneğim olabilir, Kell," dedi, "ama ister inan ister inanma, aldatmak asla onlardan biri değil. Sanırım bu yüzden Sanct oyununu hiç kazanamadım..."

Kell tek kaşını kaldırdı. *Aven Essen*'ı Sanct oynarken hayal bile edemiyordu. "Sana teşekkür etmek istedim. Rhy'a da, bana da izin..."

"Ben size hiçbir şey için izin vermedim," diye sözünü kesti Tieren. Kell kaşlarını çattı. "Sadece engel olmadım çünkü ikinizle ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da bir şey yapmak istiyorsanız önünde sonunda onu yapacak olduğunuz."

"Bencillik ettiğimi düşünüyorsun."

"Hayır, Üstat Kell." Rahip gözlerini ovuşturdu. "İnsan olduğunu düşünüyorum."

Kell bunun, kendisini *kutsanmış* kabul etmesi gereken *Aven Essen*'dan gelen bir hakaret olup olmadığından emin değildi.

"Bazen çıldırdığımı düşünüyorum."

Tieren iç çekti. "Doğrusunu istersen, bence herkes çıldırmış. Rhy, bu entrikayı planlayacak kadar çıldırmış, hatta bu kadar iyi planladığına göre daha bile çıldırmış." Sesi biraz alçaldı. "Bence Kral ve Kraliçe de oğullarının birini öbürü için suçlayacak kadar çıldırmış."

Kell yutkundu. "Beni hiç affedecekler mi?"

"Hangisini tercih ederdin? Onların affını mı yoksa Rhy'ın hayatını mı?"

"Böyle bir seçim yapmak zorunda kalmamalıyım," dedi sertçe.

Tieren'in bakışları basamaklara, Isle'a ve ışıldayan şehre kaydı. "Dünya ne adil ne de doğru ama kendi dengesini sağlamanın bir yolunu buluyor. Sihir bize bu kadarını öğretiyor. Ancak bana bir şey için söz vermeni istiyorum."

"Nedir?"

O sert mavi bakışlarını geri çevirdi. "Dikkatli olacaksın."

"Elimden geleni yapacağım. Rhy'a acı çektirmek istemediğimi biliyorsun ama..."

"Senden Rhy'ın hayatı için dikkatli olmanı istemiyorum, aptal çocuk. Kendi hayatın için dikkatli olmanı istiyorum." Üstat Tieren elini Kell'in yüzüne götürdü ve ısı gibi yayılan tanıdık bir sakinlik üzerine çöktü.

Tam o sırada Rhy keyifli, sarhoş bir halde yanlarına geldi. "İşte buradasın!" diye seslendi kolunu Kell'in omuzlarına atıp kulağına fısıldayarak. "*Saklan.* Prenses Cora prens avına çıktı..."

Kell, Rhy'ın onu tekrar içeri sürüklemesine izin verirken, sırtı saraya ve gözleri geceye dönük bir şekilde basamaklarda dikilen Tieren'e son bir kez daha baktı.

IV

"Ne yapıyoruz burada?"

"Saklanıyoruz."

"Saraya da saklanabilirdik."

"Cidden, Kell. Hiç hayal gücün yok."

"Batacak mı?"

Şişe Rhy'ın elinde çalkalandı. "Saçmalama."

"Bence mantıklı bir soru," diye karşılık verdi Kell.

"Öyle bir şey olamayacağını söylediler," dedi Rhy arenaya kadeh kaldırarak.

"Olamaz mı, olmamalı mı?" diye sordu Kell camdan yapılmış gibi stadyum zemininde yürürken. "Çünkü ikincisiyse..."

"Amma kafa ütüledin." Rhy ayağını bir şeye vurdu ve Kell de ayak parmaklarında aynı acının yankılandığını hissetti.

"Bekle," diye homurdandı, bir avuç dolusu ateş çağırarak.

"Olmaz." Rhy, Kell'in üzerine atıldı ve elini örterek ışığı söndürmeye zorladı. "Buraya gizlice giriyoruz. Yani karanlık olması gerek."

"O zaman bastığın yere dikkat et."

Rhy yeterince uzaklaştıkları sonucuna varmış olacaktı ki arenanın cilalı zeminine çöktü. Kell, ay ışığında kardeşinin gözlerini.

saçındaki altın çemberi ve mantarını çıkardığı baharatlı şarap şişesini görebiliyordu.

Kell yerdeki Prens'in yanına oturdu ve sırtını bir şeye –bir platform, duvar ya da merdivene– yasladı. Başını geriye eğdi ve stadyuma, ne kadar küçük bir kısmını görebildiğine hayretle bakt; kısa bir süre sonra dolacak tribünler, gerçekleşmesine az kalmış hileli bir oyun ve bütün bu planın gerçekten işe yarayabileceği düşüncesi.

"Bu konuda emin misin?" diye sordu Kell.

"Fikrimizi değiştirmek için biraz geç," dedi Prens düşünceli bir şekilde.

"Ben ciddiyim, Rhy. Hâlâ zaman var."

Prens şaraptan bir yudum aldı ve belli ki vereceği yanıtı düşünerek şişeyi aralarına koydu. "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu yavaşça. "O geceden sonra. Kolyeyi Holland'dan neden aldığımla ilgili."

Kell başıyla onayladı. "Güç istemiştin."

"Hâlâ istiyorum," diye fısıldadı Rhy. "Her gün. Daha güçlü bir insan olma arzusuyla uyanıyorum. Daha iyi bir prens. Saygıdeğer bir kral. O arzu göğsümde bir ateş gibi adeta. Öte yandan, ne yaptığımı hatırladığım o korkunç, o buz gibi anlar var..." Eli kalbine kaydı. "Kendime. Sana. Krallığıma. Bu ise canımı yakıyor..." Sesi titredi. "Ölmekten daha çok. Bazı günler bunu hak etmediğimi hissediyorum." Hafifçe ruh mührüne vurdu. "Hak ettiğim şey..." Sesi cılızlaşarak kesildi ama Kell, fiziksel bir acıymış gibi kardeşinin acısını hissedebiliyordu.

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey," dedi Rhy, "buna benim de ihtiyacım var." Nihayet Kell'le göz göze geldi. "Tamam mı?"

Kell yutkundu. "Tamam." Şişeyi aldı.

"O halde, ikimizi birden öldürmemeye çalış."

Kell inleyince Rhy kıkırdadı.

"Akıllıca planlara," dedi Kell kardeşine kadeh kaldırırken. "Ve havalı prenslere."

"Maskeli büyücülere," dedi Rhy şarabı kaparak.

"Çılgın fikirlere."

"*Essen Tasch*'a."

"Düşünsene," diye mırıldandı Rhy biraz sonra şişeyi bitirdiğinde, "bu işten yakayı sıyırsak harika olmaz mı?"

"Kim bilir," dedi Kell. "Sıyırabiliriz."

Rhy, Tolner'ın, nerede olduğuyla ilgili sorularını geçiştirip kapıyı muhafızın suratına kapayarak sendeleye sendeleye odasına girdi. İçerisi karanlıktı, üç sarsak adım attıktan sonra bacağını alçak bir sehpaya çarptı ve söylenerek küfretti.

Sadece şöminedeki fersiz ateşin soluk ışığı ve ancak yarısı yanan köşelerdeki mumların aydınlattığı gölgeli oda sallanıyordu. Rhy, sırtı en yakın duvarla buluşuncaya kadar geri çekildi ve odadaki sallantının durmasını bekledi.

Alt kattaki parti sonunda dağılmış, kraliyet mensupları sarayın kanatlarına, asilzadelerse evlerine çekilmişti. Yarın. Turnuva nihayet yarın başlıyordu.

Rhy, Kell'in tedirginliğinin esas nedenini biliyordu; yakalanmak veya bir sorun çıkarmak değil, onun canını yakma korkusuydu. Kell her an, Rhy camdan yapılmışçasına diken üstündeydi ve bu ikisini de çıldırtıyordu. Ancak turnuva başladığında Rhy'ın iyi olduğunu, bunu kabullendiğini ve üstesinden gelebileceğini gördüğünde –lanet olası, o *her şeyin* üstesinden gelebilirdi, olay bu değil miydi?– Kell belki o zaman nihayet bu tedirginliğinden kurtulur, nefesini tutmayı bırakır, onu korumaya çalışmaktan vazgeçer ve sadece *hayatını yaşardı.*

Çünkü Rhy'ın onun korumasına ihtiyacı yoktu, artık yoktu ve ikisinin de buna ihtiyacı olduğunu söylediğinde sözünde kısmi bir doğruluk payı vardı.

İşin aslı, Rhy'ın buna *daha çok* ihtiyacı vardı.

Çünkü Kell ona istemediği ve asla geri ödeyemeyeceği bir hediye vermişti.

Rhy kardeşinin gücüne hep imrenmişti.

Şimdiyse korkunç bir şekilde o güce sahipti.

Ölümsüzdü.

Ve bundan *nefret* ediyordu.

Bundan nefret etmekten de nefret ediyordu. Asla olmak istemediği bir şeye dönüşmüş olmaktan nefret ediyordu: Kardeşi için bir yük, bir acı kaynağı, bir zindandı. Seçeneği olsa hayır diyecek olmaktan nefret ediyordu. Seçeneği olmamasına minnettar olmaktan nefret ediyordu çünkü hak etmese de yaşamak istiyordu.

Ancak Rhy en çok da, onun yaşamının *Kell*'in yaşayışını değiştirmiş olmasından; kardeşinin, birdenbire her şeye pamuk ipliğine bağlıymış gibi yaşamasından nefret ediyordu. Siyah taş ve taşın içinde, bir süre de Kell'in içinde yaşayan şey her neyse, kardeşini değiştirmiş ve onda huzursuz, pervasız bir şey uyandırmıştı. Rhy bağırmak, Kell'i silkelemek ve onun adına tehlikeden kaçmamasını, canının yanması pahasına bile olsa üzerine gitmesini söylemek istiyordu.

Çünkü Rhy o acıyı hak ediyordu.

Erkek kardeşinin bu yük altında, Rhy'ın yükü altında boğulduğunu görebiliyordu. Bundan nefret ediyordu.

Bu jestiyse –bu aptalca, çılgınca ve tehlikeli jest– elinden gelenin en iyisiydi.

Odanın sallanması durmuştu ve Rhy çaresizce bir içkiye daha ihtiyaç duydu.

Duvarın önünde bir büfe uzanıyordu; ahşap, altın kakmalı süslü bir şeydi. Bir düzine kaliteli içki şişesiyle dolu tepsinin yanında kısa cam kadehler duruyordu ve Rhy karanlıkta gözlerini kısarak seçenekleri tararken daha uzun ve parlak şişelerin ardına gizlenmiş ince küçük bir şişeye uzandı. Küçük şişedeki tonik süt beyazıydı ve tıpasından ince bir sap uzanıyordu.

Sakinlik için bir. Sessizlik için iki. Uyku için üç.

Tieren bunu yazarken öyle demişti.

Rhy diğer kadehleri iterek küçük şişeye uzanırken parmakları titriyordu.

Geç olmuştu ve düşünceleriyle baş başa kalmak istemiyordu.

Birini çağırabilirdi; ona eşlik edecek biri bulmak onun için hiç sorun olmamıştı ama gülümseme, kahkaha atma ve cezbetme havasında değildi. Gen ve Parrish olsa onlarla Sanct oynardı; bu, kafasını dağıtmasına yardımcı olurdu. Ancak Gen ve Parrish ölmüştü ve bu Rhy'ın suçuydu.

Hayatta olmaman gerek.

Sesleri yok etmeye çalışarak başını iki yana salladı ama bir türlü kesilmiyordu.

Herkesi hayal kırıklığına uğrattın.

"Kes şunu," diye homurdandı sessizce. Karanlıktan, peşini bir türlü bırakmayan dalga halindeki gölgelerden nefret ediyordu. Partinin onu bitkin düşüreceğini, uyumasına yardımcı olacağını ummuştu ama yorgun bedeni öfkeli düşüncelerini susturmaya yetmiyordu.

Zayıfsın.

Boş bir kadehe üç damla damlattı, üzerine bir miktar ballı su ekledi.

Hayal kırıklığı.

Rhy kadehi kafasına dikti (*Katil*) ve hem etkilerini görmek hem sesleri bastırmak için saymaya başladı. Boş kadehe bakarak ve düşünceleriyle birlikte görüşü de bulanmaya başlayana kadar saniyeleri sayarak barın başında durdu.

Kendini büfeden geriye doğru itti ve oda etrafında sallanırken az kalsın düşüyordu. Karyola direğine tutundu ve gözlerini yumarak botlarını çıkarıp el yordamıyla yatağa uzandı. *Hayatta olmaman gerek.* Düşünceler peş peşe akın ederken yattığı yerde kıvrıldı: Holland'ın sesi, tılsım, hepsi karman çorman olmuş, Rhy'ın öldüğü gecenin anılarına dönüşüyordu.

Her şeyi anımsamıyordu ama Holland'ın hediyeyi uzattığını anımsıyordu.

Güç için.

Odasında dikilmiş, kolyenin kordonunu başından geçirdiğini, koridorun yarısına kadar yürüdüğünü anımsıyordu ve sonrası boşluktu. Dağlayan bir sıcaklık göğsünü kesene ve bıçağı kaburgaları arasına gömülü bir hançerin kabzasını tutan elini görene kadar hiçlik.

Acıyı hatırlıyordu; kanı, korkuyu, sonundaki sessizliği ve karanlığı. Oluruna bırakmanın, dibe batarak uzaklaşmanın verdiği teslim oluşu ve geriye doğru sürüklenmenin, o düşmeye benzer kuvvetin, yere çarptığındaki berbat, sarsıcı acının şokunu hatırlıyordu. Ne ki bu aşağı doğru bir düşüş değildi. Yukarı düşüyordu. Kendi yüzeyine geri çıkıyordu ve sonra...

Sonra tonik nihayet tesirini gösterdi; hem geçmiş hem şimdi yok olurken ve Rhy hararetle uykuya dalarken anıların sesi kesildi.

V

Beyaz Londra

Holland kraliyet odasında volta atıyordu.

Burası her yanı geniş pencereli taht odası kadar geniş ve kemerliydi. Kalenin batı kulesinde yer alan oda şehrin tamamını görüyordu. Buradan baktığında Sijlt'in aydınlığının, alçak bulutlara vuran ay ışığı gibi dansını; pencere camları ve alçak pusla dağılmış ölgün ama sabit bir şekilde yanan lambaları; şehrin... *onun* şehrinin uyuyup uyandığını, durağanlaşıp hareketlendiğini ve yeniden canlandığını görebiliyordu.

Pencerenin pervazına bir şeyin konmasıyla başı birden yukarı kalktı –güç refleksle yüzeye çıktı– ama sadece bir kuştu. Soluk altın rengi sorgucu ve Holland'ınki gibi siyah parlayan gözleriyle grili beyazlı bir kuştu. Holland nefesini bıraktı.

Bir *kuş*.

En son bir kuş göreli ne kadar oluyordu? Uzun zaman önce sihirle birlikte hayvanlar da kaçmış, dünyanın ölmediği uzak diyarlara gitmiş, geri çekilen hayata ulaşmak için kendilerine yeni yollar açmışlardı. Erişilir mesafede ortalıkta dolaşacak kadar aptal olan herhangi bir yaratık yemek veya büyü ya da her ikisi için de öldürülürdü. Dane'lerin bembeyaz iki atı vardı ve onlar bile sa-

hiplerinin ölümleri ardından birkaç gün içinde; şehir, krallık için kargaşaya ve kıyıma sürüklendiğinde öldürülmüşlerdi. Holland elbette o ilk günleri kaçırmıştı. O günleri, bir dünya uzaklıktaki bir bahçede hayata tutunarak geçirmişti.

Ancak şimdi, burada gördüğü bir kuştu.

Kuş, tüylerini kabartıp uçana kadar Holland ona uzandığının farkında bile değildi; parmak uçları tüylerini sıyırıp geçmiş ve elinden kaçmıştı.

Tek bir kuş. Ancak bu bir işaretti. Dünya değişiyordu.

Osaron birçok şeyi çağırabilirdi ama bunu değil. Kalbi atan, ruhu olan hiçbir şeyi çağıramazdı. Holland'a göre böylesi daha iyiydi. Neticede Osaron kendine bir beden yaratabilseydi, Holland'a ihtiyaç duymazdı. Holland her ne kadar Osaron'un sihrine ihtiyaç duysa da *oshoc*'un serbestçe dolaşabilmesi düşüncesi içini ürpertti. Hayır, Holland yalnızca Osaron'un ortağı değil, onun tutsağıydı.

Tutsak ise giderek huzursuzlanıyordu.

Daha fazla.

Ses kafasının içinde yankılanıyordu.

Holland eline bir kitap aldı ve okumaya başladı ama kâğıt, bir rüzgâr esmişçesine titrediğinde ve parşömeninden kapağına kadar kitabın tamamı ellerinde cama dönüştüğünde henüz ikinci sayfasındaydı.

"Bu çocukça," diye homurdandı mahvolmuş kitabı kenara koyup ellerini pervaza dayayarak.

Daha fazla.

Avuçlarının altında bir titreme hissetti, aşağı baktığında taşın üzerine yayılan ve peşinde buz, çiçek, sarmaşık ve ateş bırakan sis uzantılarını gördü.

Holland yanmışçasına ellerini çekti.

"Kes şunu," dedi bakışlarını iki pencere arasındaki uzun, şık aynaya çevirerek. Aynadaki yansımasına baktı ve Osaron'un sabırsız, fevri bakışlarıyla karşılaştı.

Daha fazlasını yapabiliriz.

Daha fazlasını yapabiliriz.

Daha fazlasına sahip olabiliriz.

Her şeye sahip olabiliriz.

Oysa...

Sihir Holland'ın kendi ellerinden tel tel yüzlerce şerit halinde kıvrılarak dışarı doğru uzandı ve Holland bir kafesin ortasında kalıncaya dek duvardan duvara, tavandan zemine örülerek etrafını sardı.

Holland başını iki yana salladı ve illüzyonu dağıttı. "Bu benim dünyam," dedi. "Senin heveslerin için bir tuval değil."

Öngörüye sahip değilsin, diye surat astı Osaron aynadaki yansımasından.

"Öngörüye sahibim," diye yanıtladı Holland. "*Senin* dünyana neler olduğunu gördüm."

Osaron bir şey demedi ama Holland huzursuzluğunu hissedebiliyordu. *Oshoc*'un, Antari'nin benliğinde dolaşıp durduğunu, zihninde oluklar açtığını hissedebiliyordu. Osaron dünyayla yaşıt ve onun kadar yabaniydi.

Holland gözlerini yumdu ve ikisinin de üzerine battaniye örtercesine, zorla sakinleştirmeye çalıştı. Uykuya ihtiyacı vardı. Odanın tam ortasında büyük bir yatak duruyordu, gösterişliydi ama el değmemişti. Holland uyumuyordu. İyi uyuyamıyordu. Athos yıllarca bedenine huzurun güvensizliğini kazımıştı; kesmiş, yakmış, bozmuştu. Kasları gevşemeyi reddediyordu; zihni bir türlü rahatlamıyordu; ördüğü duvarlar yıkılmayacak şekilde örülmüştü. Athos ölmüş olabilirdi ama Holland, kendi gözleri kapandığında Osaron'unkilerin açılacağı korkusunu üzerinden atamıyordu. Kontrolü yine teslim edeceği düşüncesine katlanamıyordu.

Gezinmesin diye odasının dışına muhafızlar dikmişti ama ne zaman uyansa oda farklı görünüyordu. Pencereden tırmanan güller, buzdan bir avize, egzotik kumaştan bir halı; gecenin içine ufak tefek değişiklikler işlenmişti.

Biz anlaşmamız vardı.

Oshoc'un iradesinin her geçen gün gücünü artırarak kendi iradesiyle mücadele ettiğini hissedebiliyordu ve Holland her ne kadar kontrolü hâlâ elinde tutsa da bunun daha ne kadar süreceğini bilmiyordu. Bir şeyin feda edilmesi gerekecekti. Ya da birinin.

Holland gözlerini açtı ve *oshoc*'un bakışlarıyla karşılaştı.

"Yeni bir anlaşma yapmak istiyorum."

Osaron aynada başını eğmiş bekliyor, dinliyordu.

"Sana başka bir beden bulacağım."

Osaron'un yüzü buruştu. *Beni ayakta tutamayacak kadar güçsüzler. Ojka bile gerçek dokunuşum altında paramparça olur.*

"Sana benimki kadar güçlü bir beden bulacağım," dedi Holland dikkatle.

Osaron'un ilgisini çekmişe benziyordu. *Bir* Antari*?*

Holland devam etti. "*Bir de* onun dünyası. Kendi dünyanı kurman için. Karşılığındaysa bu dünyayı bana bırakacaksın. Olduğu haliyle değil, olabileceği şekilde. Yenilenmiş haliyle."

Başka bir beden, başka bir dünya, diye düşündü Osaron. *Benden kurtulmaya çok hevesli gibisin?*

"Daha fazla özgürlük istiyorsun," dedi Holland. "Ben de sana bunu sunuyorum."

Osaron teklif üzerine düşündü. Holland, *oshoc*'un, hissettiklerini hissedeceğini ve düşüncelerini okuyacağını bildiğinden, zihnini sakin ve berrak tutmaya çalıştı. *Bana taşıyıcı bir Antari teklif ediyorsun. Öyle bir bedeni izinsiz alamayacağımın farkındasındır.*

"O kısmını ben hallederim," dedi Holland. "Teklifimi kabul et ve yeni bir bedenin, ne istersen yapacağın yeni bir dünyan olsun. Ancak *bu* dünyayı almayacaksın. Onu mahvetmeyeceksin."

Hımm. Ses, Holland'ın kafasında bir titreşim halinde çıkıyordu. *Pekâlâ,* dedi *oshoc* nihayetinde. *Bana başka bir beden getir, anlaşmayı oldu bil. Burası yerine o dünyayı alacağım.*

Holland başıyla onayladı.

Ancak, diye ekledi Osaron, *ikna edilemezse, senin bedenin bana ait olacak.*

Holland homurdandı. Osaron bekledi.

Evet? Yansımasında hafif bir gülümseme belirdi. *Anlaşma yapmayı hâlâ istiyor musun?*

Holland yutkundu ve ikinci bir kuş süzülerek geçerken penceresinden dışarı baktı.

"İstiyorum."

SEKİZ

ESSEN TASCH

I

Kell, hâlâ boğazına takılı kalmış bir çığlıkla yattığı yerden doğruldu.

Kâbustan kurtulmak için gözlerini kırpıştırırken ter damlaları yüzünden süzülüyordu.

Rüyalarında Kırmızı Londra yanıyordu. Uyanık olmasına rağmen yanık kokusunu hâlâ duyabiliyordu ve bunun, uykusundan sonra bile peşini bırakmayan basit bir yankı olmadığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Çarşaf, tuttuğu yerlerden alev almıştı; uykusunda nasıl olduysa alev çağırmıştı. Kell ellerine baktı, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Kontrolü kaybetmesinin üzerinden yıllar geçmişti.

Kell örtüleri üzerinden attı ve tam ayağa kalkacakken pencerelerin ötesinden dalga dalga yükselen trompet ve çan seslerini, at arabaları ve bağırışları duydu.

Turnuva.

Giyinirken kanı uğulduyordu, paltosunu birkaç kez tersyüz ettikten sonra –Kamerov'un gümüş ceketinin, kumaşın sonsuz katları arasında kaybolmadığına kendini inandırmaya çalışarak– kraliyet kırmızısına çevirdi ve aşağı indi.

Kahvaltıda üstünkörü bir görünüp Kral ile Kraliçe'yi başıyla selamladı; telaşlı görevliler nihai planlar, notlar ve sorularla Prens'in etrafını sardıklarında Rhy'a şans diledi.

Kell eline tatlı bir çörek alıp kapıya yöneldiğinde, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Kral.

"Efendim?" diye sordu arkasına bakarak.

"Bu bir kraliyet etkinliği, Kell. İştirak etmen gerek."

"Elbette." Yutkundu. Rhy ona, *Bu aşamaya getirinceye kadar uğraştım. Şimdi her şeyi berbat etme,* diyen bir bakış attı. Etse ne olurdu? Rhy, bir kez daha sahneye çıkması için Castars'ı geri çağırmak zorunda mı kalırdı? Karşılaşmalar için zamanında rolleri değiştirmeleri çok riskli olurdu ve Kell'in içinden bir ses, Castar'ın albenisinin, ringde onu kurtarmaya yetmeyeceğini söylüyordu. Kell bir bahane uydurdu. "Ben sadece... kraliyet ailesiyle boy göstermemin akıllıca olmayacağını düşündüm."

"Nedenmiş o?" diye sordu Kral Maxim. Kraliçe'nin bakışları omzunu sıyırıp geçerek ondan tarafa kaydı ve Kell, son dört ayın oldukça net bir biçimde gösterdiği gibi aslında kraliyet ailesinin gerçek bir üyesi *olmadığını* söylememek için kendini zor tuttu. Rhy'ın bakışları bir uyarı niteliğindeydi.

"Aslında," dedi Kell bir açıklama uydurmaya çalışarak, "Prens'in güvenliği için. Beni kraliyet mensuplarının yanında ileri gelenler ve şampiyonlarla birlikte göstermenizi anlıyorum, Ekselansları, ama bir hedef olduğumu kendiniz söylemiştiniz." Prens ona dönüp başını belli belirsiz, yüreklendirici bir biçimde salladı ve Kell devam etti. "Halka açık bir forumda beni Rhy'ın yakınında tutmanız gerçekten akıllıca olur mu? Bana ihtiyaç duyulması halinde daha az dikkat çeken bir yerde dururum diye umuyordum. Kraliyet podyumunu iyi gören bir yerde ama üzerinde değil."

Kral'ın bakışları düşünceli bir şekilde kısıldı. Kraliçe'nin bakışları çayına döndü.

"İyi düşünmüşsün," dedi Maxim gönülsüzce. "Ancak Staff veya Hastra'yı yanından ayırma sakın," diye uyardı. "Uzaklaşmak yok."

Kell'in yüzünde zorlama bir tebessüm belirdi. "Olmak isteyeceğim başka bir yer yok."

Ardından sessizce dışarı çıktı.

"Kral'ın rolünüzden haberi *var,*" dedi Hastra koridorda yürürlerken. "Öyle değil mi?"

Kell genç muhafıza bir bakış attı. "Elbette," dedi sıradan bir şekilde. Sonra birden aklına eserek ekledi: "Ancak Kraliçe'nin yok. Sinirleri böyle bir gerginliğin üstesinden gelemez."

Hastra anlayışla karşılarcasına başıyla onayladı. "Eskisi gibi değil, değil mi?" diye fısıldadı. "O geceden beri farklı."

Kell sırtını dikleştirdi ve adımlarını hızlandırdı. "Hiçbirimiz değiliz."

Çanak'ın basamaklarına vardıklarında Kell durdu. "Planı biliyorsun?"

"Evet, efendim," dedi Hastra. Heyecanlı bir şekilde gülümsedi ve gözden kayboldu.

Kell, parlak taş duvara bir kestirme çizdiği Çanak'a inerken paltosunu çıkardı ve ters yüz etti. Maskesi, kardeşinden bir notla birlikte masanın üzerindeki kutusunda duruyordu.

Bunu –ve kafanı– omuzlarından ayırmamaya bak.

Kell, Kamerov'un gümüş ceketini üzerine geçirip kutuyu açtı. Maske, Kell'in yansımasını bir başkasına aitmiş gibi görününceye dek netleştiren ayna parlaklığındaki cilalı yüzeyiyle kutunun içinde onu bekliyordu.

Kutunun yanında rulo halinde kırmızı bir kumaş parçası duruyordu ve Kell, kumaşı açtığında bunun yeni bir flama olduğunu gördü. İki gülün yerini siyah ve beyaz renklerde ikiz aslanlar almıştı ve kıpkırmızı zeminin üzeri altınla çevrelenmişti.

Kell gülümsedi ve kızılımsı saçları ile iki renkli gözler gümüş yüzeyin ardında yok olarak maskeyi başına geçirdi.

"Üstat Kamerov," dedi Staff sabah havasına çıktıklarında. "Hazır mısınız?"

"Hazırım," diye yanıtladı Arnesçe, metalin yarattığı boğuk ve yumuşatılmış bir sesle.

Basamaklardan çıkmaya başladılar ve en üst basamağa vardıklarında muhafız kaybolup hemen sonra ortalığın temiz –daha doğrusu kapalı– olduğunu doğrulamak için geri gelirken Kell bekledi. Basamaklar, sarayın, nehirden caddeye uzanan temelleri sayesinde korunaklıydı ve pazar stantları nehir kıyılarını doldurarak yolu kapatıyordu. Kell, sarayın gölgesinden dışarı çıkıp çadırlar arasından anayola sıvıştığında, kraliyet mensubu Antari geride kalmış, onun yerini Kamerov Loste almıştı.

Farklı bir adam olabilirdi ama hâlâ uzun boylu, ince yapılıydı, maskesinden botlarına kadar gümüşler içindeydi ve kalabalık, büyücüyü hızla odağına almıştı. Ancak ilk dalgadan sonra Kell dikkatlerin üzerinde olmasından çekinmedi. Rhy'ın vücuduna bürünmeye çalışmak yerine kendinin başka bir versiyonuna –halkın bakışlarının üzerinde olmasından korkmayan, güce sahip, saklayacak bir şeyi olmayan birine– bürünmüş ve çok geçmeden rahat, özgüvenli adımlarla yürümeye başlamıştı.

Kalabalığın içinden merkez stadyuma doğru ilerlerken Staff arkada kalıp belirli aralıklarla yola dizilmiş diğer muhafızların arasına karışarak insan kalabalığının arasında yürüdü.

Kell kıyılardan üç yüzer arenanın en büyüğüne uzanan köprü yoluna çıkarken gülümsedi. Dün gece yerin ayakları altında oynadığını hissettiğini sanmıştı ama şarabın etkisinden de olabilirdi çünkü bu sabah arenanın kemerli girişine vardığında, zemin ayakları altında bir kara gibi sapasağlamdı.

Hepsi Arnesli yarım düzine adam ve kadın koridorda toplanmış –Farolu ve Veskli büyücüler kendi koridorlarında toplanmış olmalılardı–, büyük girişlerini yapmayı bekliyorlardı. Onlar da Kell gibi şık paltoları veya pelerinleri ve tabii ki miğferleriyle resmi turnuva giysilerini kuşanmışlardı.

Kell, kediye benzer maskesi arkasındaki sarmal saçlarından Kisimyr'i tanımıştı, Losen gerçek bir gölgeymiş gibi kadının bir adım arkasında duruyordu. Yanlarında, gözlerindeki koyu renk metalden basit bir şeridin yüz hatlarını neredeyse örtmediği Brost'un

dev cüssesi duruyordu. Mavi işlemeli pullu bir maskenin ardındaki Alucard da oradaydı.

Kaptanın bakışları Kell'e kayınca gerildiğini hissetti ama elbette Kell'in gördüğü bir düşmandı, oysa Alucard sadece gümüş maskeli bir yabancıyı görüyor olacaktı. Belli ki Sancak Gecesi'nde kendini tanıtmış bir yabancıydı, zira Alucard kibirli bir gülümsemeyle başını eğdi.

Kell de içten içe yollarının ringde kesişmesini umarak bir baş selamıyla karşılık verdi.

Jinnar, Kell'in arkasından esen ani bir rüzgâr halinde şen bir kahkahayla yanından geçtikten sonra Alucard'la omuz tokuştu.

Tüneldeki ayak sesleri artmıştı, Kell dönüp baktığında, Stasion Elsor'un karanlık görüntüsüyle, gruba son birkaç Arneslinin daha katıldığını gördü. Stasion Elsor ince uzundu ve yüzü tamamen bir şeytan maskesi ardına saklanmıştı. Kell'in nefesi bir anlığına kesildi ama Rhy haklıydı: Kell her siyahlı bedende, her sırıtan gölgede Lila Bard'ı görüyordu.

Stasion Elsor'un gözleri maskenin gölgesi altında kalsa da yakından bakınca şeytanın yüzü farklıydı; boynuzları geriye doğru kıvrılıyordu ve maskenin iskeletimsi çene kemiği ağzını ve boğazını sarıyordu. Lila'nınkinden bir ton koyu bir saç tutamı, sihirbazın gölgelenmiş kahverengi gözleri arasına bir çatlak gibi çizgi halinde uzanıyordu. Ağzı her ne kadar şeytanın dişleri arasından görünür olsa da Stasion gülümsemiyordu, sadece Kell'e bakıyordu. Kamerov'a.

"*Fal chas,*" dedi Kell. *İyi şanslar.*

Stasion sadece, "Sana da," diye yanıtladı. Sesi, aniden yükselen trompet sesleri arasında kaybolmuştu. Kapılar açılıp törenler başladığı sırada Kell kemerli yola döndü.

II

"Gördün mü, Parlo?" dedi Rhy stadyumun kraliyet balkonuna çıkarak. "Batmayacağını sana söylemiştim."

Görevli bayılacakmış gibi arka duvara yaslandı. "Şimdilik her şey yolunda görünüyor, Ekselansları," dedi trompetlerden sesini duyurmaya çalışarak.

Rhy, gülümsemesini bekleyen kalabalığa çevirdi. Binlerce insan açılış törenleri için merkez stadyuma yığılmıştı. Tepede kanvastan kuşlar ipek bağlarıyla havada bir dalıp bir süzülüyorlardı ve aşağıda, yerden yüksekteki üç platform hariç arenanın cilalı taş zemini boştu. Her bir platformdan yükselen gönderlerde devasa bayraklar asılıydı ve her birinde imparatorluk arması vardı.

Faro Ağacı.

Vesk Kargası.

Arnes Kadehi.

Platformların her birinin üzerindeki daha kısa on iki gönder sarılı sancaklarla şampiyonlarını bekliyordu.

Her şey mükemmeldi. Her şey hazırdı.

Trompetlerin sesi kesilirken soğuk bir rüzgâr Rhy'ın buklelerini havalandırdı ve Rhy, şakaklarını saran altın çembere dokundu. Kulaklarında, boğazında, yakasında ve manşetlerinde ışıldayan

daha fazla altın vardı ve ışık vurdukça Alucard'ın sesini teninde duyuyordu.

Korkarım yeteri kadar...

Rhy çemberiyle oynamayı bıraktı. Arkasında iki yanlarında Lord Sol-in-Ar ve Taskon kardeşlerle Kral ve Kraliçe altın varaklı tahtlarında oturuyorlardı. Üstat Tieren ise kenarda duruyordu.

"İzninle, baba..."

Kral başıyla onayladı ve Rhy, arenaya bakan platformun ortasındaki ön kısma gelinceye dek ilerledi. Kraliyet balkonu en tepede değil, stadyumun meyilli bir tarafın ortasında yer alıyordu; yarışmacıların giriş kapıları arasında ve hakem platformunun tam karşısında duran şık bir kutu görünümündeydi.

Kalabalık sakinleşmeye başladı ve Rhy gülerek bir bilezik boyutundaki altın çemberi havaya kaldırdı. Konuşurken, büyülü metal, sözlerinin sesini yükseltti. Aynı büyülü çemberlerden –ancak bakır ve çelik olanlarından– konuşmaları herkes duyabilsin diye tavernalara ve şehrin dört bir yanındaki meydanlara da gönderilmişti. Maçlar sırasında yorumcular, şehre bu çemberler yoluyla çeşitli galibiyet ve mağlubiyet haberlerini bildireceklerdi ama şu an şehrin dikkati Rhy'ın üzerindeydi.

"Burada toplanan herkese günaydın."

Rhy'ın Arnesçe konuştuğunu fark edince kalabalığın arasında bir şaşkınlık dalgası yayıldı. Turnuva en son Londra'da düzenlendiğinde, Rhy'ın babası halkı yukarıdan gören bir platformda kraliyet dilinde konuşurken, aşağıdaki platformlardan birinde bir çevirmen Kral'ın söylediklerini halka tercüme etmişti.

Ancak bu sadece, babasının iddia ettiği gibi bir devlet meselesi değildi. Bu bir halk, şehir, imparatorluk kutlamasıydı. O yüzden Rhy da halkına, şehrine, imparatorluğuna *kendi* dillerinde hitap ediyordu.

Hatta biraz daha ileri gitmişti: Sadece Arnesçe değil, Faroca ve Veskçe çevirmenlerinin de olması gereken aşağıdaki platform boştu. Yabancılar bu eksikliğin bir tür hakaret olup olmadığını

merak ederek kaşlarını çattılar. Ancak Rhy devam ettiğinde ifadeleri canlandı.

Vesklilere, "*Glad-ach!*" diye seslendi Rhy. "*Anagh cael tach.*" Sonra aynı akıcılıkla Faro dilinde konuşmaya başladı. "*Sasors noran amurs.*"

Kalabalığın coşkulu tepkisinin keyfini çıkararak sözlerinin kesilmesine izin verdi. Rhy'ın dillerle arası hep iyi olmuştu. Bunu değerlendirmenin tam zamanıydı.

"Babam, Kral Maxim, bu yılki turnuvanın idaresini bana vererek şereflendirdi."

Bu defa konuşurken sözleri stadyumun diğer köşelerinden yankılanıyor; sesi diğer iki komşu dile çevriliyordu. Bu, Kell'in, çeşitli ses ve projeksiyon büyüleriyle tasarlamasına yardım ettiği bir illüzyondu. Babası, gücün varlığının güç *imgesinde* olduğu konusunda ısrar ederdi. Belki aynısı sihir için de geçerliydi.

"Element Oyunları elli yılı aşkın bir süredir iyi spor ve festival vesilesiyle bizi bir araya getiriyor ve bize, Veskli kardeşlerimize kadeh kaldırma ve Farolu dostlarımızı kucaklama imkânı sunuyor. Her ne kadar bu yılın şampiyonluğuna bir büyücü –bir ulus– nail olabilecek olsa da Oyunlar'ın, büyük imparatorluklarımız arasındaki bağları kutlamaya devam etmesini umarım!" Rhy başını eğdi ve yüzünde şeytani bir tebessüm belirdi. "Ancak hepinizin buraya siyaset için toplandığınızı sanmıyorum. Buraya biraz *sihir* görmeye geldiğinizi düşünüyorum."

Kalabalıktan bunu destekleyen naralar yükseldi.

"O halde size büyücülerinizi takdim edeyim."

Kraliyet platformunun zemininde parlak siyah bir kumaş açıldı, gergin durması için ucunda bir ağırlık vardı. Arenanın karşı tarafında ona eş bir sancak daha açıldı.

"Karşınızda, kıymetli güney komşumuz Faro'dan, rüzgâr ve ateş ikizleri Tas-on-Mir ve Tos-an-Mir; dalgalara fısıldayan Olran-Es; benzersiz Ost-ra-Gal..."

Rhy her birini tek tek okurken, isimler Rhy'ın altındaki siyah ipek sancakta beyaz yazılarla belirdi.

"Karşınızda, asil kuzey komşumuz Vesk'ten, iri Otto, kımıldamaz Vox, yavuz Rul..."

İsimler okundukça büyücüler arenaya çıkıyor ve podyumdaki yerlerini alıyorlardı.

"Ve nihayet karşınızda, büyük Arnes imparatorluğumuzdan şampiyon, ateş kedisi Kisimyr..." kalabalıktan gök gürültüsünü andıran bir tezahürat yükseldi, "denizler kralı Alucard; rüzgârın oğlu Jinnar..."

Büyücüler yerlerini aldıkça, başlarının üzerinde seçilmiş sancakları açılıyordu.

"Ve gümüş şövalye, Kamerov."

Bu, mükemmel bir koreografiyle hazırlanmış, ayrıntılı, şık bir dansı.

Arnes flamalarının sonuncusu, serin sabah havasında Stasion Elsor'un üzerinde ikiz bir çift bıçak sembolüyle açılırken kalabalık alkışlarla inliyordu.

"Önümüzdeki beş gün ve beş gece boyunca," diye devam etti Rhy, "bu otuz altı büyücü, unvan ve taç için yarışacaklar." Başına dokundu. "Bunu alamazsınız," diye ekledi göz kırparak, "benim." Tribünlerden kahkahalar yükseldi. "Hayır, turnuva tacı çok daha gösterişli. Kıyaslanamaz bir zenginlik, emsalsiz bir ün; o kişinin adı, hanesi ve krallığı için bir şeref."

Bütün yazılar siyah kumaş perdelerden silindi ve turnuva tablosunun beyaz çizgileri belirdi.

"Büyücülerimiz ilk tur için eşleştirildi." Bunu söylerken isimler parantezlerin dış kısımlarına yazıldı. Rakiplerinin isimlerini ilk kez görürlerken büyücülerle birlikte kalabalıktan da uğultular yükseldi.

"On sekiz kazanan," diye sürdürdü Rhy, "tekrar eşleştirilecek ve bir üst tura geçen dokuz kişi birebir karşılaşacakları üçerli gruplara yerleştirilecekler. Her gruptan sadece en yüksek pozisyondaki yarışmacı final maçına çıkmaya hak kazanacak. Üç büyücü girecek

ve sadece biri zaferle ayrılacak. O zaman söyleyin bana," dedi Rhy sözünü tamamlarken altın halkayı parmakları arasında çevirerek, "biraz sihir görmeye hazır mısınız?"

Stadyumdaki gürültü kulakları sağır edici bir seviyeye yükseldi ve Prens gülümsedi. Ateş çıkaramıyor ya da yağmur yağdırıp ağaçları büyütemiyor olabilirdi ama nasıl ses getireceğini iyi biliyordu. İzleyicinin heyecanını, içinde atıyormuşçasına hissedebiliyordu. Sonra hissettiğinin sadece onların heyecanı olmadığını fark etti.

Bu aynı zamanda Kell'in heyecanıydı.

Tamam, kardeşim, diye geçirdi içinden, altın halkayı bir bozuk para gibi başparmağının üzerinde dengede tutarak.

"Şampiyonlarınızı hayretle izleme, tezahürat etme ve seçme zamanı geldi. O yüzden, daha fazla uzatmadan..." Rhy altın çemberi havaya fırlattı ve bunu yaparken tepede havai fişekler patladı. Her ışık patlaması kendi gece mavisi duman patlamasıyla eşleşiyor ve havai fişeğin ulaşabildiği yere kadar bir gece illüzyonu yaratarak kışın gri göğüne yayılıyordu.

Rhy çemberi yakaladı ve sesi havai fişekler ve kalabalığın tezahüratları üzerinden yükselirken çemberi tekrar havaya kaldırdı.

"Oyunlar başlasın!"

III

Lila aklını yitirmişti. Tek açıklaması buydu. Etrafı güçle dolup taşan kadın ve erkeklerle sarılı bir platformda duruyordu; tepede hava fişekler patlıyor ve her yandan kalabalığın uğultusu yükseliyordu; üzerinde bir yabancının çalıntı giysileri vardı ve oralı bile olmadığı bir dünyanın hizmet etmediği bir imparatorluğu adına bir turnuvada yarışmak üzereydi.

Üstüne bir de aptal gibi sırıtıyordu.

Alucard omzunu dürtünce diğer büyücülerin platformdan inerek az önce girdikleri koridora doğru ilerlediklerini fark etti.

Kafileyi arenadan dışarı köprü-tünel yapısından –stadyumu ayakta tutan şeyin ne olduğunu gerçekten anlamamıştı ama o şey her neyse şu an üzerinde yürüyordu– şehrin güney kıyılarının sağlam zeminine doğru takip etti.

Karaya ayak bastıklarında, büyücüler çadırlarına doğru kendi hızlarında yürürlerken aralarındaki boşluklar açılmaya başladı ve Lila ile Alucard kendilerine yürüyüp konuşabilecekleri bir boşluk buldular.

"Hâlâ bir balığa benziyorsun," diye fısıldadı Lila.

"Sen de hâlâ giysicilik oynayan bir kıza benziyorsun," diye karşılık verdi Alucard. Birkaç sessiz adımın ardından ekledi: "Dos-

tumuzun evine, yarışmacı bonusu olarak küçük bir meblağ yolladığımı bilmek seni mutlu edecektir diye düşünüyorum."

"Ne kadar da cömertçe," dedi Lila. "Kendi *kazandıklarımla* sana geri öderim."

Alucard sesini alçalttı. "Jinnar dilini tutacaktır ama Üstat Tieren konusunda yapabileceğim bir şey yok. Kesin Stasion Elsor'un neye benzediğini biliyordur, o yüzden ona görünmesen iyi edersin."

Lila elini salladı. "O konuda endişe etme."

"*Aven Essen*'i *öldüremezsin*."

"Öyle bir planım yok," diye karşılık verdi Lila. "Ayrıca, Tieren'in zaten haberi var."

"*Ne?*" Fırtına gibi koyu gözleri pullu maskesinin ardında kısıldı. "Ayrıca ne zamandan beri Londra *Aven Essen*'ına ilk adıyla hitap ediyorsun? Bunun bir çeşit hakaret olduğundan eminim."

Lila'nın dudağı büküldü. "*Üstat* Tieren'le bir yerde yollarımız kesişmişti."

"Tüm bunların esrarengiz geçmişinle bir alakası olduğundan eminim. Sorun değil, bana hiç kayda değer bir şey söyleme zahmetine girme, neticede ben sadece senin kaptanın ve sırf girmeye asla hak kazanamayacağın bir turnuvada yarışabilesin diye masum bir adamdan kurtulmana yardım eden adamım."

"Peki," dedi Lila. "Söylemem. Ayrıca Stasion Elsor'a arkadaşlık etmeyeceğini sanıyordum."

Alucard kaşlarını çattı, ağzı maskesinin altından tamamen açıkta kalıyordu. Suratını asmış gibi görünüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Lila sessizliği bozarak.

"Çadırlar," dedi Alucard bu her şeyi izah edercesine. "İlk maç bir saate başlıyor."

Lila sihirli şemayı zihninde canlandırdı ama buna gerek yoktu çünkü görünüşe bakılırsa, önünden geçtikleri tüm kehanet panolarında tablo gösteriliyordu. Her eşleşmenin yanında arenayı gösteren bir sembol –doğu için bir ejderha, batı için bir aslan, ortadaki için bir kuş– ve sıralaması yer alıyordu. Tabloya göre Kisimyr kendi

çırağı Losen'la; Alucard, Otto adında bir Veskliyle; Jinnar, adında bir dizi hece bulunan Farolu biriyle karşılaşacaktı. Peki ya Lila? Stasion'ın karşısındaki ismi okudu. *Sar Tanak.* Adın solundaki bir karga sembolü Sar'ın Veskli olduğunu gösteriyordu.

"Hangisinin Sar olduğu konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu Lila başıyla önlerinde yürüyen dev gibi sarışın adam ve kadınları göstererek.

"Ah," dedi Alucard kafilenin diğer yanındaki birini işaret ederek. "Sar *şu* olacak."

Görüntü öne çıkarken Lila'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*O* mu?" Veskinin boyu bir seksen vardı ve vücudu bir kaya tabakasını andırıyordu. Lila'nın anladığı kadarıyla bir kadındı, şahin maskesi ardında sert hatlara sahipti ve kısa örgüler halindeki saman saçları tüy gibi dikeliyordu. Eli baltalı bir tür yaratığı andırıyordu.

Alucard, Vesklilerin dağlara tapmalarıyla ilgili ne demişti?

Sar, dağın *ta kendisiydi.*

"Sihrin fiziksel ölçüyle bir ilgisi olmadığını sanıyordum."

"Vücut bir taşıyıcı," diye açıkladı Alucard. "Veskliler, bir taşıyıcı ne kadar büyükse, içinde o kadar çok güç barındırabileceğine inanırlar."

"*Harika,*" diye mırıldandı Lila kendi kendine.

"Neşelen," dedi Alucard, başka bir kehanet panosuna yaklaştıkları sırada. Başıyla, tablonun birbirine zıt taraflarında yer alan isimlerine işaret etti. "En azından yollarımız muhtemelen kesişmeyecek."

Lila'nın adımları yavaşladı. "Yani sırf seninle kapışma şansı için tüm bu insanları yenmek zorunda olduğumu mu söylüyorsun?"

Alucard başını yana eğdi. "*Kule*'de geçirdiğin herhangi bir gece o ayrıcalık için yalvarma şansın vardı, Bard. Tabii istediğin hızlı ve küçük düşürücü bir ölümse."

"Ah, öyle mi?"

Konuşurken sarayın önünden geçtiler ve Lila, normalde en uzaktaki saray duvarından bakır köprüye uzanan bahçelerin ye-

rinde, imparatorluk renklerini taşıyan kocaman daire biçiminde üç çadır bulunduğunu fark etti. Lila çadırların da yüzer zeminde olmadığına içten içe seviniyordu. Elbette denize alışmıştı ama *Essen Tasch*'ta, boğulma olasılığına gelene kadar endişe edeceği daha bir sürü şey vardı.

"Ayrıca tablodaki hanende Kisimyr olmadığı için sevinmelisin," diye devam etti Alucard, bir muhafız çadırlarının ana girişi olan perde kanadını açık tutarken. "Ya da Brost. Ucuz atlatmışsın."

"O kadar rahatlamış görünmeye gerek yok..." dedi Lila, Arnes çadırının içindeki ihtişamı görünce cümlesi yarım kalarak. Ortak alan benzeri bir yerde duruyorlardı, çadırın geri kalanı pasta gibi on iki dilime ayrılmıştı. Sivri tepeli tavandan kumaş sarkıyordu –tıpkı kraliyet sarayındaki odalarda olduğu gibi– ve her şey yumuşak, konforlu ve altın işlemeliydi. Lila'nın hayranlığı, ömründe ilk kez onda bir şey çalma arzusu uyandırmamıştı; ya zenginliğe gitgide alışıyordu ya da daha büyük bir ihtimalle, hırsızlığı eklemeden bile önünde yeterince suç vardı.

"İster inan ister inanma," diye fısıldadı Alucard, "birimiz hâlâ yaşadığını görmek istiyor."

"Belki seni şaşırtırım."

"Her zaman şaşırtıyorsun." Alucard etrafına bakındı ve gözü, on iki perdeli odalardan birindeki sancağa ilişti. "Şimdi, izin verirsen, hazırlanmam gereken bir maçım var."

Lila el salladı. "Flamanı yerden ben alırım. Üzerinde balık olandı, değil mi?"

"Ha-ha."

"İyi şanslar."

Lila, üzeri çapraz bıçaklı siyah bir bayrakla işaretlenmiş kapalı çadıra girerken miğferini çözdü.

Şeytan maskesinin çenesi saçlarına dolaşmış halde maskeye asılırken, "Lanet olası," diye homurdandı. Sonra yukarı bakıp durdu. Burası için birçok şey söylenebilirdi –kanepeler, masalar ve dalgalanan kumaşla yumuşatılmış, sade, şık– ama kesinlikle boş *değildi.*

Alanın ortasında beyazlı altınlı giysisiyle, elinde çay tepsisi tutan bir kadın duruyordu. Lila yerinden sıçrayarak silah çekme dürtüsünü bastırdı.

"*Kers la?*" diye sordu miğferi hâlâ başındayken.

Kadın hafifçe kaşlarını çattı. "*An tas arensor.*"

"Bir yardımcıya ihtiyacım yok," diye yanıtladı Lila, Arnesçe konuşmayı ve miğferiyle cebelleşmeyi sürdürerek.

Kadın tepsiyi bıraktı, öne doğru yaklaştı ve çabasız tek bir hareketle düğümü çözerek Lila'yı şeytanın çenesinden kurtardı. Miğferi Lila'nın başından çıkardı ve masanın üzerine yerleştirdi.

Lila ona bu yersiz yardımı için teşekkür etmemeye karar vermişti ama sözcükler ağzından dökülüverdi.

"Rica ederim," diye yanıtladı kadın.

"Sana ihtiyacım yok," diye tekrarladı Lila.

Ancak kadın yerinden kıpırdamadı. "Tüm yarışmacılara bir yardımcı atanır."

"Peki o zaman," dedi Lila kaba bir şekilde, "seni azat ediyorum."

"Bunu yapabileceğinizi sanmıyorum."

Lila boynunu ovuşturdu. "Kraliyet dili konuşuyor musun?"

Kadın rahatlıkla İngilizceye döndü. "Görevim gereği."

"Kahya olarak mı?"

Kadının dudağının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Rahibe olarak." *Tabii ya,* diye düşündü Lila. Yarışmacıları Üstat Tieren seçiyordu. Yardımcıları da onun tayin etmesi normaldi. "Prens, tüm yarışmacılara çeşitli ihtiyaçlarının giderilmesi için birer yardımcı tedarik edilmesi konusunda ısrar ediyor."

Lila tek kaşını kaldırdı. "Ne gibi mesela?"

Kadın omuz silkti ve bir sandalyeyi işaret etti.

Lila gerildi. Üzerinde bir *gövde* vardı. Kafası yoktu.

Kadın şeklin yanına gitti ve Lila, bunun aslında kellesi koparılmış bir ceset olmadığını; kraliyet muhafızlarınınki gibi parlatılmamış sade, beyaz bir zırh takımı olduğunu fark etti. Lila kendisini en yakınında duran parçaya uzanırken buldu. Kaldırdığında hafifliği karşısında şaşırdı. Onu koruyacak bir şeye benzemiyordu. Elindekini sandalyeye geri attı ama yardımcı onu yere düşmeden yakaladı.

"Dikkat," dedi parçayı nazikçe geri koyarken. "Plakalar hassastır."

"Hassas bir zırhtan ne fayda gelir ki?" diye sordu Lila. Kadın ona, sanki çok aptalca bir soru sormuş gibi baktı. Lila böyle bakışlardan nefret ederdi.

"Bu sizin ilk *Essen Tasch*'ınız," dedi. Bu bir soru değildi. Kadın teyit beklemeden sandalyenin yanındaki bir sandığa eğildi ve içinden yedek bir zırh parçası çıkardı. Görmesi için Lila'ya uzattı, sonra onu yere attı. Parça zeminle buluştuğunda plaka çatladı ve çatlarken bir ışık patlaması oldu. Lila, ani parlama karşısında yüzünü buruşturdu ve ışık patlaması sonrasında zırh artık beyaz değildi, koyu griye dönmüştü.

"Bu şekilde skor tutuyorlar," diye açıkladı yardımcı harcanmış zırhı tekrar eline alarak. "Tam takım bir zırh yirmi sekiz parçadan oluşur. On tanesini bozan ilk büyücü maçı kazanır."

Lila yere uzandı ve mahvolmuş plakayı aldı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu parçayı elinde evirip çevirerek.

"Şey," dedi rahibe, "hamlelerinizi bedeninizle değil, sadece elementlerinizle gerçekleştirebilirsiniz ama bunu zaten bildiğinizden eminim."

Lila bilmiyordu. Bir trompet sesi duyuldu. İlk maçlar başlamak üzereydi.

"Bir adın var mı?" diye sordu plakayı geri vererek.

"Ister."

"Pekâlâ, Ister..." Lila perdeye doğru geri çekildi. "Sana ihtiyacım olana kadar burada... öylece duracak mısın?"

Kadın gülümsedi ve cebinden bir cilt çıkardı. "Kitabım var."

"Dur tahmin edeyim, dini metin?"

"Doğrusu," dedi Ister alçak kanepeye ilişerek, "korsanlar hakkında."

Lila gülümsedi. Rahibeye karı kaynamaya başlamıştı.

"Tamam," dedi Lila, "*Aven Essen*'a söylemem."

Ister'in gülümsemesi bozuldu. "Bunu bana kim verdi sanıyorsunuz?" Sayfayı çevirdi. "Maçınız dörtte, Üstat Stasion. Gecikmeyin."

Kell çadırına adım atar atmaz, "Üstat Kamerov," dedi neşeli bir ses.

"Hastra."

Genç muhafızın zırhı ve pelerini gitmişti, yerine üzerinde sadece altın işlemeli sade beyaz bir tunik gelmişti. Aynı altın işlemeli bir şal gevşek bir biçimde yüzüne ve boynuna sarılmış, kemerli burnu ve kahverengi gözleri dışında her yerini örtüyordu. Örtünün içinden bir bukle çıkıyordu ve şalı çekip boynuna indirdiğinde, Kell adamın sırıttığını gördü.

Azizler aşkına, adam bir rahip adayı kadar genç görünüyordu.

Kell miğferini çıkarma zahmetinde bile bulunmadı. Bu çok tehlikeliydi ve sadece tanınabilecek olmasından değil, maske zaten bu dolabın daimi anımsatıcısıydı. Ağırlığı olmadan kim olduğunu ve olmadığını unutabilirdi.

Hastra zırh plakalarını uzun kollu tuniği üzerine geçirirken Rhy gümüş paltoyu gönülsüzce çıkardı ve bir sandalyenin üzerine bıraktı.

Uzaktan trompet sesleri yükseliyordu. İlk üç maç başlamak üzereydi. Açılış raundunun ne kadar süreceği belli olmazdı. Bazıları bir saat sürebiliyordu, bazılarıysa dakikalar içinde sona eriyordu. Kell'inki, batı arenadaki üçüncü maçtı. İlk rakibi Ost-ra-Nes adındaki Farolu bir rüzgâr büyücüsüydü.

Zırh plakaları geçirilip sıkıştırıldığı sırada, Kell de zihninde ayrıntıların üzerinden geçiyordu. Genç muhafız konuşana dek zırhın giydirme işleminin bittiğini fark etmemişti.

"Hazır mısınız, efendim?"

Perdeli duvarın önünde bir ayna duruyordu ve Kell kalbi hızla çarparak aynada kendini inceledi. *Heyecanlı olmalısınız,* demişti Hastra ve Kell *heyecanlıydı.* Başta bunun delilik olduğunu düşünmüştü ve doğrusu bunu derinlemesine düşünürse yine de delilik olduğunu biliyordu ama engel olamıyordu. Mantığın da, aklın da canı cehennemeydi; heyecanlıydı.

Kapalı çadırın dış kenarındaki ikinci bir perde kapıyı açarak, "Bu taraftan," dedi Hastra. Bu ek bölüm neredeyse bu düzmece sebebiyle tasarlanmış gibiydi. Belki de *öyleydi.* Azizler aşkına, Rhy bu dalavereyi ne zamandan beri planlıyordu? Belki de Kell, ele avuca sığmaz kardeşinin hakkını yemişti. Odasında veya Çanak'ta çok zaman geçirmişti ve sırf Rhy'ın bedenini hissedebiliyor diye kardeşinin zihninde olan bitenleri de bildiğini sanmıştı. Belli ki yanılmıştı.

Ne zamandan beri imparatorluk siyasetiyle bu kadar alakadarsın?

Alakadar olduğum kendi krallığım, kardeşim.

Rhy değişmişti, Kell o kadarını *fark etmişti.* Ancak sadece kardeşinin değişken ruh hallerini ve geceleri ruh halinin nasıl dibe vurduğunu görmüştü. Bu farklıydı. Bu *akıllıcaydı.*

Ancak sırf garanti olsun diye, Kell paltosuyla birlikte kenara bıraktığı bıçağını aldı ve çadırın çok sayıdaki duvar halılarından birini çekti. Hastra, Kell'in, bıçağı ön kolundaki yumuşak deriye batırıp parmaklarını akan kana dokundurmasını izledi. Kanvas duvara küçük bir sembol çizdi; biri tepesinde sağa uzanan, diğeri de altında sola uzanan küçük yatay bir işaretle dikey bir çizgi. Kell sembol kuruyana kadar üzerine üfledi, sonra halıyı bırakıp sembolü ardına sakladı.

Hastra sormadı bile. Ona şans dilemekle yetindi, sonra Kell dışarı çıkarken o çadırda kaldı; Kell birkaç adım gittikten sonra bir kraliyet muhafızı –Staff– yanına geldi. Sokaktaki kalabalık; maçlardan ziyade etraflarındaki şenliği umursayan kadın ve erkekler ona yol açarken ikisi sessizce yürüdüler. Her tarafta çocuklar

sancaklar sallıyordu ve Kell'in gözü diğer flamalar arasında iç içe geçmiş aslanlara takıldı.

"Kamerov!" diye bağırdı birisi. Tezahüratlar yükseldi. *Kamerov, Kamerov, Kamerov.* Çok geçmeden dilden dile yayılan ismi adeta bir pelerin gibi arkasından geliyordu.

IV

"Alucard! Alucard! Alucard!" diye bağırıyordu kalabalık.

Lila dövüşün başını kaçırmıştı ama önemi yoktu; kaptan kazanıyordu.

Doğu arena ağzına kadar dolmuştu, aşağı kısımlarda insanlar dip dibe dururken, üst kademeler daha kötü bir görüş sunsa da biraz daha havadardı. Lila ise maçı izleme isteğini, anonimliğini sürdürme gereğiyle dengeleyerek halka açık en üst kademelerden birini seçmişti. Stasion'ın siyah şapkası alnının üzerinde, dirseklerini korkuluğa yaslayıp koyu renk toprağın Alucard'ın parmakları etrafında dönmesini izliyordu. Bu yükseklikten bile adamın yüzündeki tebessümü görebildiğini hayal etti.

Stadyumlar arasında dolaşmaktan yanakları kızarmış bir halde birkaç dakika önce beliren Prens Rhy şimdi kraliyet balkonunda durmuş, yanında sert görünümlü Farolu bir asilzadeyle, mest olmuş bir halde, dikkatle dövüşü izliyordu.

Kraliyet platformundan, her biri maçı belli eden flamaların asılı olduğu iki gönder yükseliyordu. Alucard'ınki lacivert bir fon üzerine gümüş bir tüydü ya da bir alev damlası, Lila emin değildi. Lila'nın elinde bir kopyası vardı. Öteki flama ise orman yeşili üzerine üst üste üç beyaz üçgendi. Alucard'ın Otto adındaki Veskli

takibi, burun plakası ve kubbemsi kafatasıyla antik görünümlü bir miğfer takıyordu.

Otto, Alucard'ın toprağına karşı ateşi seçmişti ve şimdi ikisi de birbirlerinin hamleleri karşısında dans edercesine kaçıyorlardı. Arenanın pürüzsüz taş zemine hem tuzak hem de koruma amaçlı taş oluşumlarından engeller serpiştirilmişti ve Alucard hiçbirini yerinden kıpırdatmadığına göre büyü korumalıydı.

Otto, boyu neredeyse iki metreyi aşan bir adama göre şaşırtıcı bir biçimde hızlıydı ama onun yeteneği kör bir güçken, Alucard'ınki el çabukluğuna dayanıyordu. Lila başka türlüsünü düşünemiyordu. Çoğu sıradan dövüşçü gibi bazı büyücüler de saldırılarını sihirleriyle aynı yönde ilerleyerek ele verirdi. Ancak Alucard, elementi hareket halindeyken hiç kıpırdamadan durabiliyor ya da buradaki gibi, kendisi bir tarafa kaçıp gücünü diğer tarafa gönderebiliyordu ve bu basit, etkili yöntemle Otto'nun iki hamlesi karşısında sekiz hamle yapmıştı.

Alucard gösteriş katan bir şovmendi ve Lila, şu an onun dövüşü uzatmak ve kalabalığı memnun etmek için, savunma pozisyonuna geçen Veskliyle oynadığını bilecek kadar oyunlarına maruz kalmıştı.

Kisimyr'in kendi çırağı Losen'la karşı karşıya geldiği batı arenadan bir tezahürat yükseldi ve saniyeler sonra en yakındaki tablo panosunun yazıları değişerek Losen'ın adı silindi ve bir sonraki etap için açılan boşluğa Kisimyr'in adı yazıldı.

Aşağıdaki arenada alevler Otto'nun yumruklarını sardı. Ateşle ilgili en zor şey, ısıyla birlikte ağırlık da vererek arkasından gücü itmekti. Veskli, ateşin gücünü kullanmak yerine darbelerin ardına kendi ağırlığını koyuyordu.

"Sihir okyanus gibidir," demişti Alucard ona ilk dersinde. "Dalgalar aynı yöne giderlerse oluşurlar. Çarpışırlarsa kırılırlar. Sihrinin önüne çıkarsan ivmeyi kırarsın. Onunla hareket edersen..."

Lila'nın etrafındaki havaya hafif bir ürperti yayılmaya başladı.

"Üstat Tieren," dedi arkasını dönmeksizin.

Aven Essen, Lila'nın yanına geldi. "Üstat Stasion," dedi sıradan bir şekilde. "Hazırlanmanız gerekmiyor mu?"

"Ben en son dövüşüyorum," dedi Lila ona bir bakış atarak. "Alucard'ın maçını görmek istedim."

"Arkadaşlarını mı destekliyorsun?"

Lila omuz silkti. "Rakipleri inceliyorum."

"Anladım..."

Tieren ona takdir edercesine bir bakış attı. Belki de kınarcasına bir bakıştı. Anlaması zor bir adamdı ama Lila onu seviyordu. Bunun sebebi sadece Lila'ya engel olmaya çalışmaması değil, Lila'nın ona sorular sorabiliyor olmasıydı ve belli ki adam, bir insanı, sorularının yanıtlarını gizli tutarak korumaya inanmıyordu. Bir keresinde Lila'ya güvenerek ona zor bir görev vermişti, iki kere sırrını saklamış ve her adımında Lila'nın kendi yolunu seçmesine izin vermişti.

Lila başıyla kraliyet locasını işaret etti. "Prens bu maça meraklı görünüyor," dedi aşağıda Otto bir hamleyi kıl payı savuştururken. "Peki o Farolu kim?"

"Lord Sol-in-Ar," dedi Tieren, "Kral'ın ağabeyi."

Lila kaşlarını çattı. "*En büyük olanın* kral olması gerekmez mi?"

"Faro'da kralın kim olacağı doğum sırasına göre değil, rahipler tarafından belirlenir. Lord Sol-in-Ar'ın sihre eğilimi yok. O yüzden kral olamaz."

Lila, Tieren'in sesindeki hoşnutsuzluğu duyabiliyordu ve bunun Sol-in-Ar'a değil, onu değersiz gören rahiplere yönelik olduğunu görebiliyordu.

Lila sihrin güçlüyü güçsüzden ayırdığı, bir tür ruhani hüküm yarattığı saçmalığına inanmıyordu. Hayır, bu fazlasıyla kadere benziyordu ve Lila bunu pek önemsemiyordu. İnsan yolunu kendi seçerdi ya da bir yenisini yaratırdı.

"Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu Lila.

"Ömrümü sihirle uğraşarak geçirdim."

"Sihirden bahsetmediğimizi sanıyordum."

"İnsanlardan bahsediyorduk," dedi Tieren maçı takip ederek, "ve insanlar, sihir denklemindeki en değişken ve önemli unsurdur. Neticede sihrin kendisi su gibi sabit, saf ve durağan bir kaynaktır. İnsanlar ve şekillendirdikleri dünya; bunlar sihrin doğasını belirleyen, bir boyanın suyu renklendirmesi gibi enerjiyi renklendiren sihir kanallarıdır. Sihrin insanların ellerinde değişime uğradığını herkesten çok senin görebilmen lazım. Sihir şekillendirilen bir elementtir. Faro ve Vesk'e olan ilgime gelince, Arnes imparatorluğu çok geniş. Ancak dünya ondan ibaret değil ve en son bakmaya çalıştığım kadarıyla, sihir onun sınırlarının ötesinde var olan bir şey. Sırf bunu hatırlattığı, başka diyarlarda sihre nasıl muamele edildiğini görme şansı sunduğu için bile *Essen Tasch*'a minnettarım."

"Umarım tüm bunları bir yerlere yazmışsındır," dedi Lila. "Sonraki nesillere kalması için."

Tieren parmağıyla hafifçe başının yanına vurdu. "Güvenli bir yerde tutuyorum." Lila güldü. Bakışları Sol-in-Ar'a geri çevrildi. İnsanlar konuşurlardı ve denizdekiler birçoklarından daha fazla konuşurdu. "Söyledikleri doğru mu?"

"Bilemem, Üstat Elsor. Her konuda bilgi sahibi değilim."

Lila, adamın göründüğü kadar naif olduğundan kuşkuluydu. "Lord Sol-in-Ar'ın, kardeşini tahttan indirip bir savaş açmak istediği?.."

Tieren elini Lila'nın omzuna koydu, kavrayışı şaşırtıcı bir şekilde sertti. "Ağzından çıkanlara dikkat et," dedi sessizce. "Etrafta, böylesine dikkatsiz sözleri duyabilecek çok fazla kulak var."

Maçın geri kalanını sessizce izlediler. Fazla uzun sürmedi.

Alucard iri bir kaya parçasının arkasında hızla dönüp diğer tarafa geçtiğinde miğferi güneşte göz kırparken bulanık bir ışık kümesi gibiydi. Lila büyülenmişçesine, Alucard'ın ellerini havaya kaldırmasını ve çevresindeki toprakların öne doğru savrulmasını izledi.

Otto ateşini, önünü, arkasını ve her yanını kuşatan bir kalkan gibi etrafına sardı. Bu harika olmasına harikaydı ama haliyle

alevlerin arasından *göremediği* için, toprağın yönünü değiştirdiği ve bir araya toplanıp parçalar halinde sıradan bir güçle değil, bulanık bir yağmur halinde havaya fırlayıp yağdığı anı fark etmemişti. Kalabalıktan şaşkın sesler yükselirken Veskli başını kaldırıp baktığında artık çok geçti. Elleri hızla yukarı kalktı, ateş de beraberinde ama yeterine hızlı değildi; atılanların üçü omuz, önkol ve dize zırh plakalarını parçalayacak derecede sert bir biçimde çarparak hedeflerine ulaştı.

Maç bir ışık patlaması halinde sona erdi.

Bir görevli –beyaz cüppesine bakılırsa bir rahip– altın bir çemberi dudaklarının önüne tuttu ve "Alucard Emery bir üst tura geçti!" dedi.

Kalabalık alkış tufanı halinde inliyordu, Lila kraliyet platformuna baktı ama Prens gitmişti. Tieren'in de gittiğini bilerek etrafına bakındı. Merkez arenadan trompet sesleri yükseliyordu. Lila, Jinnar'ın üst tura çıktığını fark etti. Merkez arenadaki bir sonraki maç için listeyi taradı.

En üstte *Tas-on-Mir* yazıyordu, hemen altındaysa *Kamerov.*

Kalabalık yukarıdaki arenada bağrışırken sihir Kell'in kanında adeta şarkı söylüyordu. Azizler aşkına, Kırmızı Londra'daki herkes açılış maçlarını izlemeye mi gelmişti?

Jinnar kendi maçından çıkarken tünelde yanından geçti. Tek damla bile ter dökmemişti sanki.

Zırhının geri kalan parçalarını sıyırırken, "*Fal chas!*" diye seslendi gümüş gözlü sihirbaz. Görünüşe bakılırsa, sadece üç plakasına darbe almıştı.

"*Rensa tav,*" diye karşılık verdi Kell otomatikman, göğsü gergin bir enerjiyle uğulduyordu. Aklından ne geçiyordu ki? Burada ne işi vardı? Hepsi hataydı... yine de kasları, kemikleri dövüş için can atıyordu ve tünelin dışında onun adını –*Kamerov! Kamerov!*

Kamerov!– seslendiklerini duyabiliyordu ve bu, onun adı olmamasına rağmen, damarlarına taze bir ateş patlaması gönderiyordu.

Ayakları onu, aralarında bir masa duran iki yardımcının beklediği tünelin ağzına doğru sürüklendi.

"Kurallar tam olarak açıklandı mı?" diye sordu ilki.

"Hazır, istekli ve muktedir misiniz?" diye sordu ikincisi.

Kell başıyla onayladı. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar turnuva izlemişti ve Rhy garanti olsun diye her birinin üzerinden tekrar geçmesi için ısrar etmişti. Turnuva devam ederken maçların daha uzun ve zorlu geçmesi için kurallar değişecekti. Ancak açılış turları iyileri çok iyilerden, yeteneklileri ustalardan ayırmayı amaçlıyordu.

"Elementiniz?" diye sordu ilki.

Masanın üzerinde, Kell'in bir zamanlar Rhy'a sihir öğretmeye çalışırken kullandıklarına çok benzer çeşitli cam küreler duruyordu. Her kürenin içinde bir element vardı: Koyu renk toprak, hafif boyalı su, rüzgâra şekil vermesi için renkli toz ve ateş olması halinde alev çıkarması için bir avuç dolusu yağ. Kell hangisini seçmesi gerektiğine karar vermeye çalışırken eli kürelerin üzerinde gezindi. Antari olarak herhangi birini kullanabilirdi. Kamerov olarak ise seçmek zorundaydı. Eli, arenaya girdiğinde seyircilerin görebilmesi için canlı mavi bir renkte olan su dolu kürenin üzerine yerleşti.

İki görevli de başını eğdi ve Kell, arenaya adımını atıp bir gürültü dalgası eşliğinde öne doğru ilerledi. Gözlerini kısarak vizöründen yukarı baktı. Güneşli bir kış günüydü, soğuk yanaklarını ısırıyordu ama arenanın kulelerine ve her yönden dalgalanan sancaklardaki metalik işlemelere yansıyan ışık güçlüydü. Tas-on-Mir'in siyah zemin üzerine gümüş mavi sarmalı (kız kardeşi Tos-an-Mir'inki tam tersi, gümüş mavi zemin üzerine siyahtı) orada dururken, Kell'in flaması arenanın dört bir yanından ona göz kırpıyordu.

Oyun ve gösteriler uzaktan bakınca hep aptalca görünmüştü ama tribünler yerine burada, arena zemininde durunca Kell kendini şova kaptırmaya başladığını hissetti. Bağıran, tezahürat eden

kalabalık enerjiyle, sihirle dolup taşıyordu. Kalbi hızla çarpıyor, vücudu dövüş için can atıyordu ve başını kaldırıp kalabalığın üzerinden Rhy'ın, aşağı doğru bakan Kral'ın yanındaki yerini almış olduğu kraliyet platformuna baktı. Göz göze geldiler ve her ne kadar Rhy'ın, maskesi ardından Kell'i görebilmesi imkânsız olsa da Kell, aralarında çekilmiş gergin bir ip misali bakıştıklarını hissedebiliyordu.

İkimizi birden öldürtmemeye çalış.

Rhy balkondan belli belirsiz bir şekilde onaylarcasına başını salladı ve Kell, taş engeller arasından dolaşarak arenanın merkezine doğru ilerledi.

Tas-on-Mir ringe girmişti bile. Bütün Farolular gibi üzerinde, detayları zırhının altında kaybolmuş tek parça halinde sarılı bir kumaş vardı. Basit miğferi yüzünü gizlemekten ziyade çevreliyordu ve gümüş mavi mücevherleri ter damlaları gibi alnından yanaklarına doğru parlıyordu. Tek elinde kırmızı tozla dolu bir küre tutuyordu. Bir rüzgâr büyücüsü. Kell hızla düşünmeye başladı. Hava, hareket kabiliyeti en kolay ve dövüşmesi en zor elementlerden biriydi ama güç kolaylıkla gelirken hassasiyet konusunda aynısı geçerli değildi.

Beyaz cüppeli bir rahip, maçı yönetmek için en alt balkondaki bir kaidenin üzerinde duruyordu. İşareti verdi ve ikisi öne doğru geldiler, başlarıyla kraliyet platformunu selamladılar, sonra ikisi de birbirlerine dönerek kürelerini uzattılar. Tas-on-Mir'in küresindeki kum dönmeye başlarken Kell'in küresindeki su ise ağır ağır çalkalanıyordu.

Sonra ya stadyuma bir sessizlik çöktü ya da Kell'in kalp atışları her şeyi –kalabalıkları, dalgalanan flamaları, öteki maçlardan gelen uzaktaki tezahürat seslerini– bastırmıştı. O gürültü boşluğunda bir yerde küreler düştü ve Kell'in kulağına erişen ilk ses, kürelerin arena zeminine çarparak kırılan billurumsu sesleri oldu.

Bir an Kell'in damarlarındaki kan akışı hızlandı ve etrafındaki her şey yavaşladı. Sonra yine aniden hareketlenmeye başladı. Faro rüzgârı havaya fırlayıp kadının etrafını sarmaya başladı. Karanlık

su Kell'in kollarının etrafında anafor biçiminde döndükten sonra avuçlarının üzerinde toplandı.

Farolu sıçradı ve kırmızıya boyalı rüzgâr ok gibi hızla öne doğru fırladı. Kell hamlelerden ilkini savuşturmak için tam zamanında çekildi ama ikincisi yanına çarparak plakalardan birini parçaladı ve arenayı ışık yağmuruna tuttu.

Darbe Kell'in nefesini kesmişti; kraliyet locasındaki Rhy'a kaçamak bir bakış attığında sandalyesini sımsıkı tutarak dişlerini sıktığını gördü. İlk bakışta konsantre olduğu zannedilebilirdi ama Kell asıl sebebini biliyordu, kendi acısının bir yansımasıydı. Sessizce özür diledikten sonra başka bir darbeyi kıl payı atlatarak bir kaya yığınının arkasına daldı. Yuvarlandı ve ayağa kalktı, neyse ki zırh, kendinden kaynaklı güce değil, sadece saldırılara karşı tepki verecek şekilde tasarlanmıştı.

Rhy yukarıdan onu utandıracak bir bakış attı.

Kell hâlâ ellerinin üzerinde havada duran su birikintilerine baktı ve Holland'ın sesinin rüzgâra karışarak arenada yankılandığını, onunla alay ettiğini hayal etti.

Dövüş.

Kayayı siper alarak tek elini havaya kaldırdı ve parmakları üzerindeki sulu küre iki, sonra dört, ardından sekiz akıntı halinde çözülmeye başladı. Kordonlar gitgide incelerek şeritler, sonra ipler ve sicimler halinde uzayıp bir ağ örerek karşılıklı biçimde arenayı sardı.

Karşılığında kırmızı rüzgâr toplandı ve Kell'in suyuna benzer biçimde keskinleşerek bir düzine hava bıçağına dönüştü; Tas-on-Mir onu dışarı çıkmaya zorluyordu. Kell, bir rüzgâr kıymığının yanağını kesmesiyle yüzünü buruşturdu. Rakibinin sesi havayla bir düzine yerden taşınmaya başladı ve arenanın geri kalanının gözünden Kell körlemesine dövüşüyor gibiydi ama o, Faroluyu *hissedebiliyordu*; kan ve sihir teninin altında atıyor, o gererek çektikçe su sicimlerinin gerginliği artıyordu. Nereye... nereye... *oraya.* Yana değil, *yukarı* doğru fırlayarak hızla döndü. Kayalığın üzerine çıktı,

ikinci küre donduktan hemen sonra elinden kurtuldu. Tas-on-Mir'e doğru fırlarken parçalara ayrıldı ve Tas-on-Mir, kırıklar üzerine saplanmadan hemen önce rüzgârından bir kalkan toplamayı başardı. Ancak saldırının önden geleceğine öylesine odaklanmıştı ki bir saniye içinde şekil değiştirip arkasında bir buz bloğuna dönüşen su ağını unutmuştu. Blok kadının sırtına çarparak omurgasını koruyan üç plakayı parçaladı.

Farolu elleri ve dizleri üzerinde öne doğru düşerken ve su Kell'in yanına süzülüp el bilekleri etrafına dolanırken, kalabalık alkışlara boğuldu.

Bu bir şaşırtmacaydı. Holland'a karşı kullandığı hamlenin aynısı. Ancak Antari'nin aksine Tas-on-Mir yere serili kalmamıştı. Hemen sonrasında kırık plakalar düşerek kırmızı rüzgâr etrafında dönerken tekrar ayağa kalktı.

Üçü gitti, diye düşündü Kell. *Geriye kaldı yedi.*

Maskesinin ardından gülümsedi ve sonra ikisi de bir ışık, rüzgâr ve buz bulutuna dönüştüler.

Rhy'ın parmakları sandalyesinin kolçaklarına sımsıkı yapıştı.

Kell, Farolu'nun darbelerinden kaçıp onu savuşturuyordu.

Kamerov olarak bile inanılmazdı. Arenada neredeyse yere değmeden sersemletici bir zarafetle hareket ediyordu. Rhy kardeşini sadece arbede halinde dövüşürken görmüştü. Holland'la ya da Athos Dane'le karşı karşıya geldiğinde de böyle mi görünüyordu? Yoksa bu içindeki şeytanların hırsıyla Çanak'ta çalışarak geçirdiği ayların bir ürünü müydü?

Kell bir darbe daha indirince Rhy gülmemek için kendini zor tuttu: Tüm bu olanlara, yaptıkları şeyin absürtlüğüne, içindeki gerçek acıya engel olamayışına. Engel olabilse bile olmayacağı gerçeğine. Akışına bırakmanın, teslim oluşun özünde bir tür kontrol vardı.

"Bu yılki büyücülerimiz güçlü," dedi babasına.

"Ancak *çok* güçlü değil," dedi Kral. "Tieren seçimleri iyi yapmış. Umalım da Faro ve Vesk rahipleri de aynısını yapmış olsunlar."

Rhy'ın kaşları çatıldı. "Asıl amacın gücümüzü göstermek olduğunu sanmıştım."

Babası, Rhy'a azarlarcasına bir bakış attı. "Bir *oyun* izliyor olduğunu asla aklından çıkarma, Rhy. Üç güçlü ama eşit oyuncunun yarıştığı bir oyun."

"Ya Vesk ve Faro yılın birinde *kazanmak* için oynarlarsa?"

"O zaman anlarız."

"Neyi anlarız?"

Kral'ın bakışları maça geri çevrildi. "Savaşın yaklaştığını."

Aşağıdaki arenada Kell yuvarlandı, sonra kalktı. Karanlık su etrafında anafor halinde döndü ve Farolu'nun hava duvarının altından girip etrafını sardıktan sonra göğsüne çarptı. Zırhı darbenin etkisiyle ışık patlaması halinde parçalandı ve kalabalıktan alkışlar yükseldi.

Kell'in yüzü görünmüyordu ama Rhy gülümsediğini biliyordu.

İçinden, *Gösterişçi,* diye geçirdikten hemen sonra Kell savulmakta geç kalınca bıçak gibi ani bir rüzgârdan kaçamayarak darbenin kaburgalarına çarpmasına izin vermiş oldu. Rhy'ın gözleri önünde bir ışık patlaması olurken nefesinin kesilmesiyle aynı patlamayı gözlerinin arkasında da hissetti. Acı tenini yaktı ve bunu Kell'den uzaklaştırıp kendine çekerek içine gömebildiğini hayal etmeye çalıştı.

"Solgun görünüyorsun," dedi Kral.

Rhy arkasına yaslandı. "İyiyim." Gerçekten iyiydi. Acı onu zinde hissettiriyordu. Kalbi kardeşininkiyle beraber hızla atarak göğüskafesine çarpıyordu.

Kral Maxim ayağa kalkıp etrafına bakındı. "Kell nerede?" diye sordu. Adını söylerken sesi, Rhy'ın midesini kaldıracak şekilde sert çıkmıştı.

"Eminim buralarda bir yerdedir," diye karşılık verdi ringdeki iki dövüşçüye bakarak. "Turnuvayı dört gözle bekliyordu. Hem

zaten bu Staff ile Hastra'nın görevi değil mi? Yani ona göz kulak olmak?"

"Görevlerini gevşetmeye başladılar."

"Onu cezalandırmaya ne zaman bir son vereceksin?" diye çıkıştı Rhy. "Yanlış yapan bir tek o değil."

Maxim'in bakışları kararda. "Kral olacak olan da kendisi değil."

"Ne alakası var?"

"Çok alakası var," dedi babası ona doğru eğilip sesini alçaltarak. "Bunu garazımdan mı yapıyorum sanıyorsun? Kötülük olsun diye? Ders olsun diye yapıyorum, Rhy. Sen bir hata yaptığında halkın acı çeker, halkın acı çektiğindeyse sen acı çekersin."

"İnan bana," diye mırıldandı Rhy kaburgalarındaki acının yansımasını ovuşturarak. "Acı çekiyorum."

Kell hızla döndü. Rhy dövüşün sona yaklaştığını görebiliyordu. Kell hızlanarak kendine güveni artarken, Farolu yeniliyor –en başından yenik sayılırdı–, hareketleri giderek yavaşlıyordu.

"Gerçekten hayatının tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Endişelendiğim şey *onun* hayatı değil," dedi Kral. Ancak Rhy bunun doğru olmadığını biliyordu. Tam olarak değildi. Kell'in gücü onu bir hedef haline getiriyordu. Vesk ve Faro, onun kutsanmış olduğuna, Arnes krallığının cevheri ve imparatorluğu diri tutan güç kaynağı olduğuna inanıyordu. Rhy, Arnes krallığının ebediyetinin bir efsane olduğundan emindi ama söylenceler konusunda tehlikeli olan şey, bazılarının bunları ciddiye almasıydı ve Kell'in sihrinin imparatorluğu koruduğunu düşünenler aynı zamanda ondan kurtularak krallığı sarsacaklarını da düşünebilirlerdi. Başkaları onu çalabilirse, Arnes'in gücünün onlara geçeceğini düşünüyorlardı.

Ancak Kell bir tür tılsım değildi... öyle miydi?

Çocukluklarında, Rhy Kell'e baktığında sadece erkek kardeşini görürdü. Büyüdükçe görüşü değişmişti. Kimi günler bir karanlık gördüğünü düşünüyordu. Kimi zamanlarsa bir tanrı gördüğünü. Bunu elbette Kell'e söyleyecek değildi. Kell'in seçilmiş olma düşüncesinden nefret ettiğini biliyordu.

Rhy bundan beterleri olduğunu düşündü.

Kell arenada bir darbe daha aldı ve Rhy, kolundaki sinirlerin adeta bağırdığını hissetti.

"İyi olduğuna emin misin?" diye üsteledi babası ve Rhy, sandalyedeki parmaklarının sıkmaktan bembeyaz kesildiğini fark etti.

Kell maçı noktalayan son iki darbesini peş peşe indirdiğinde Rhy, "Kesinlikle," dedi acısını yutarak. Farolu sendeleyerek ayağa kalkıp sert bir baş selamı verdi, sonra ringden ayrıldı ve kalabalıktan alkışlar yükseldi.

Kell kraliyet balkonuna döndü ve eğilerek selam verdi.

Rhy zaferi onaylayarak elini kaldırdı ve gümüşlü beyazlı figür tünelde gözden kayboldu.

"Baba," dedi Rhy, "Kell'i affetmezsen onu kaybedeceksin."

Yanıt gelmedi.

Rhy babasına döndü ama Kral çoktan gitmişti.

V

İnsanlar hep beklemenin en kötüsü olduğunu söylerdi ve Lila buna katılıyordu. Öyle ki Lila'nın bir şey için beklediği nadirdi. Beklemek bir sürü soruya, kuşkuya açık bir durumdu. İnsanın kararlılığını zayıflatırdı; muhtemelen bu yüzden, batı arenanın tünelinde durup maçını *beklerken*, korkunç bir hata yapmış gibi hissetmeye başladı.

Tehlikeli.

Dikkatsizce.

Aptalca.

Delice.

Kuşku korosu öylesine gürültülüydü ki botları onu kendiliğinden bir adım geri çekti.

Öteki stadyumlardan birinde kalabalıklar, bir Arneslinin galip gelmesi üzerine tezahüratlar ediyordu.

Lila bir adım daha geri çekildi.

Sonra gözüne tribünlerdeki bayrağa ilişti ve adımları birden durdu.

Ben Delilah Bard'ım, diye düşündü. *Korsan, hırsız, büyücü.*

Parmak uçları atmaya başladı.

Dünyaları aştım ve gemilere bindim. Kraliçelerle savaştım ve şehirleri kurtardım.

Kemikleri titredi ve kan akışı hızlandı.

Türümün tek örneğiyim.

Çağıran trompetler avaz avaz bağırdı ve beraberinde Lila parmaklarından sarkan küresiyle kendini kemerli geçitte ilerlemeye zorladı. Parıldayan yağ, yakılmaya hazır bir biçimde kürenin içinde çalkalanıyordu.

Sahaya çıkmasıyla endişe hissi yerini bilindik bir heyecana bıraktı.

Tehlikeli.

Pervasızca.

Aptalca.

Delice.

Sesler yeniden başladı ama artık onu durduramazlardı. Bekleyiş sona ermişti. Geri dönüşü yoktu ve bu basit gerçek ilerlemesini kolaylaştırıyordu.

Lila arenaya girerken tribünlerden tezahüratlar yükseliyordu. Balkondan bakınca stadyum gözüne büyük görünmüştü. Alandan bakınca *devasa* görünüyordu.

Gözleri kalabalığı taradı; bir sürü insan, bir sürü göz üzerindeydi. Lila Bard geceleri hırsızlık yapan biri olarak, aydınlıktan uzak durmanın hayatta kalmak için en garanti yol olduğunu biliyordu ama elinde değildi, bu tür oyunlar *hoşuna gidiyordu.* Bozukluklarını cebe indirirken hedefinin tam karşısında durmak. Çalarken yüzüne gülmek. Gözlerinin içine bakıp üçkâğıdın ötesini görmeleri için meydan okumak. Çünkü en iyi dolaplar, hedefin arkası dönükken değil, izlerken çevrilen dolaplardı.

Lila'nın istediği de görünmekti.

Sonra Veskli'yi gördü.

Sar arenaya girdi, uzun adımlarla geniş alanı arşınladıktan sonra ortada durdu. Sabit durduğunda, taş zeminden çıkma upuzun meşe ağacından bir kadına benziyordu. Lila hiçbir zaman kısa olduğunu düşünmemişti ama Veskli'nin yanında kendini dal gibi hissetti.

Ne kadar büyük olurlarsa, diye düşündü Lila, *o kadar sert devrilirler. Umarım.*

En azından zırh plakalarının ölçüleri Lila'ya daha büyük bir hedef veriyordu. Sar'ın maskesi, kendi mavi gözlerinin arasından parladığı çizgi gibi gözler, burun ve boynuzlarla iç içe geçmiş ahşap ve metalden bir tür canavar görünümündeydi. Elinden toprak dolu bir küre sarkıyordu.

Lila dişlerini sıktı.

Toprak en zor elementti –neredeyse her hamle bir plakayı parçalardı– ama aynı zamanda en küçük miktarda verilendi. Hava her yerdeydi, bir şekle büründürebilirsen aynısı ateş için de geçerliydi.

Sar, gölgesi Lila'nın üzerine düşerek başıyla selamladı.

Veskli'nin bayrağı, tek bir sarı *X* işaretli bulutsuz bir mavilik halinde tepede dalgalandı. Sar'ın X harfi ve Lila'nın bıçakları arasındaki kalabalık, çapraz çizgiler denizi halinde görünüyordu. Flamaların çoğu siyah zemin üzerine gümüşlerden oluşuyordu ama Lila bunun, Stasion Elsor'un yeteneğiyle ilgili söylentilerden çok Arnesli olmasıyla alakalı olduğunu düşünüyordu. Yerli halk daima çoğunluğu oluştururdu. Şu anki sadakatleri olağandı. Ancak Lila bunu hak edip kazanabilirdi. Siyahlı gümüşlü bayraklarla dolu bir stadyum hayal etti.

Kendini kaptırayım deme.

Arena zeminine aralıklarla, yarışmacılar ve elementleri kömür rengi ortamda göze çarpsın diye hepsi zeminle aynı koyu renk taştan engeller, kayalar, sütunlar ve alçak duvarlardan oluşan engeller yerleştirilmişti.

Trompetlerin sesi kesildi ve Lila'nın bakışları kraliyet balkonuna çevrildi ama Prens orada değildi. Sadece yeşil cüppeli ve başında parlak ahşap ve gümüş işlemeli bir taç olan genç bir adam (Veskli kraliyet mensuplarından) ile Üstat Tieren vardı. Lila göz kırptı ve *Aven Essen* muhtemelen görememesine rağmen parlak gözleri onaylamaz bakışlarla kısılmıştı.

Kalabalığa gergin bir sessizlik çöktü ve Lila arkasına döndüğünde arenanın üzerindeki destekli hakem platformunun üzerinde beyaz altın cüppeli bir adam gördü. Elini havaya kaldırdı ve Lila

bir an adamın sihir yapıp yapmadığını merak ederken aslında sessizliğe davet ettiğini fark etti.

Sar gergin bir enerjiyle içinde yükselip tıkırdayan toprağın olduğu küresini uzattı.

Lila yutkundu ve onunkine kıyasla içinde rahatsız edici şekilde hareketsiz duran yağın bulunduğu kendi küresini kaldırdı.

Kaplan Kaplan, ışıl ışıl yanan...

Parmakları küreyi iyice kavradı ve yağın yüzeyi alev aldı. Etkisi çarpıcıydı ama küredeki bu kadar az havayla uzun sürmezdi. Lila beklemedi, beyazlı adam elini indirmeye başladığı an küreyi yere çarparak havada aç bir alev patlaması yarattı. Gücü Lila'da şok etkisi yaratırken, görünüşe göre bunu gösterinin bir parçası olduğunu zanneden seyirciyi de şaşırtmıştı.

Sar da iki eli arasında kendi küresini ezerek parçaladı ve böylelikle maç başladı.

"Odaklan," diye azarladı Alucard.

"Odaklanıyorum," dedi Lila ellerini yağın iki yanında tutarak.

"Odaklanmıyorsun. Unutma, sihir okyanus gibidir."

"Evet, evet," diye homurdandı Lila, "dalgalar."

"Dalgalar aynı yöne gittiklerinde," diye devam etti Lila'nın yorumunu duymazdan gelerek, "oluşurlar. Çarpıştıklarında kırılırlar."

"Evet, ben de o yüzden dalga oluşturmak istiyorum..."

"Hayır," dedi Alucard. "Sadece gücün içinden geçmesine izin ver."

Esa, Lila'ya sürtündü. Kule *denizin üzerinde hafifçe sallandı. Lila'nın kolları, iki avcunda da birer yağ damlasını havada tutmaktan ağrıyordu. Bu ilk dersiydi ve şimdiden başarısız olmuştu.*

"Denemiyorsun?.."

"Canın cehenneme."

"Karşı koyma. Zorlama. Açık bir kapı ol."

"Dalgalara ne oldu?" diye söylendi Lila.

Alucard onu duymazdan geldi. Lila ateşi çağırmaya uğraşırken Alucard, "Tüm elementler doğal olarak birbirleriyle bağlantılıdır," diye konuşmayı sürdürdü. "Biri ile diğeri arasında sert bir çizgi yoktur. Bunun yerine birbirlerine akan bir yelpazede var olurlar. Mesele o yelpazede seni en güçlü çeken kısmın hangisi olduğunu bulmakta. Ateş havaya akar, hava suya, su toprağa, toprak metale, metal kemiğe."

"Peki ya sihir?"

Alucard anlamamışçasına kaşlarını çattı. "Sihir her şeydedir."

Lila parmaklarındaki gerilime odaklanarak ellerini gerdi çünkü bir şeye odaklanması gerekiyordu. "Kaplan Kaplan, ışıl ışıl yanan..." Hiçbir şey olmadı.

"Fazla çabalıyorsun."

Lila bıkkın bir ses çıkardı. "Yeterince çabalamadığımı sanıyordum!"

"Bu bir denge işi ve sen fazla sıkıyorsun."

"Dokunmuyorum bile."

"Elbette dokunuyorsun. Sadece ellerini kullanmıyorsun. Güç sarf ediyorsun. Ancak güç ve irade aynı şey değil. Bir şeyi sadece özenle kucaklaman gereken yerde onu sımsıkı tutuyorsun. Elementi kontrol etmeye çalışıyorsun. Ancak bu işler tam olarak öyle yürümez. Bu daha ziyade bir... sohbet. Soru ve cevap, çağrı ve yanıt."

"Bir dakika, yani dalgalar mı, kapılar mı, sohbet mi?"

"İstediğin her şey olabilir."

"Berbat bir öğretmensin."

"Seni uyarmıştım. Eğer istemiyorsan..."

"Kapa çeneni. Odaklanmaya çalışıyorum."

"Dik dik bakarak sihri olduramazsın."

Lila sakinleşmek için bir nefes aldı. Ateşin verdiği hisse odaklanmaya çalıştı, sıcaklığı avuçlarında hayal etti ama bu da işe yaramadı. Bunun yerine Kell'i, Holland'ı ve onlar sihir yaparlarken havanın nasıl değiştiğini, o karıncalanmayı, nabız gibi atışı hatırlamaya çalıştı. Siyah taşı tuttuğunu; gücü çağırdığını; kendi kanı, kemikleri ve başka bir şey –daha derin bir şey– arasındaki titreşimi düşündü. Bu garip ve olanaksız bir şeydi, aynı zamanda çok tanıdıktı.

Parmak uçları yanmaya başladı ancak ısıyla değil; daha garip bir şeyle, ılık ve serin, kaba, pürüzsüz ve canlı bir şeyle.

Kaplan Kaplan, ışıl ışıl yanan, *diye fısıldadı sessizce ve hemen arkasından avuçlarında alevler yükseldi. Ne yaptığını görmesine gerek yoktu. Onu hissedebiliyordu; yalnızca sıcaklığını değil, aynı zamanda altında akan gücü de.*

Lila resmen bir büyücüydü.

Sar'ın ilk toprak topu –aslında bir taş– omzuna çarptığında Lila hâlâ ateşi şekillendirmeye çalışıyordu. Plaka parçalanırkenki ışık patlaması keskin ve anlıktı. Acısıysa hemen geçmiyordu.

Karşılık verecek zaman yoktu. Bir kütle daha üzerine fırladığında Lila hızla Sar'ın saldırı hattından kaçarak toprağın çarpmasından hemen önce bir sütunun arkasına daldı ve arenanın zeminine çakıltaşları yağdı. Lila, sıradaki saldırıya kadar zamanı olduğunu düşünerek sütunun diğer tarafından devam edip hücuma hazırlandığında göğsüne topraktan bir mızrak isabet ederek merkez plakayı ezdi. Darbenin etkisiyle sırtını bir kayalığa çarpmış, omurgası kayaya acımasız bir güçle vurunca elleri ve dizleri üzerinde nefes nefese yere devrilirken iki plakası daha parçalanmıştı.

Plakalardan dördü saniyeler içinde gitmişti.

Veskli alçak ve gırtlaksı bir sesle kıkırdadı ve Lila, misilleme bir yana, daha doğrulamadan başka bir toprak kütlesi bacağına çarparak beşinci plakayı çatlattı ve onu dizleri üzerine geri devirdi.

Lila, sözleri tezahüratlar, bağırışlar, flama sesleri arasında kaybolurken küfrederek yuvarlanıp ayağa kalktı. Bir ateş birikintisi hâlâ yağa bulanmış zeminde yanmaya devam ediyordu. Lila iradesiyle onu iterek Sar'ın üzerine doğru alevden bir nehir gönderdi. Alevler Veskli'ye neredeyse değmeden zırhını zararsızca yalayıp geçti. Lila lanet okuyarak bir engelin arkasına daldı.

Veskli alay edercesine bir şey söyledi ama Lila saklanmayı sürdürdü.

Düşün, düşün, düşün.

Bütün günü maçları izleyip herkesin hamlelerini, oynayış biçimlerini not ederek geçirmişti. Bir oyuncunun sırlarını, zayıf noktalarını, oyundaki taktiklerini kaydetmişti.

Ve çok önemli bir şey öğrenmişti.

Herkes *kuralına göre* oynuyordu. Yani Lila'nın görebildiği kadarıyla bariz bir tanesi dışında çok da fazla sayılmazlardı: Dokunmak yok. Ancak bu yarışmacılar performans sanatçısı gibilerdi. Kalleşlik etmiyorlardı. Canları pahasına dövüşmüyorlardı. Elbette kazanmak istiyorlardı; zafere ve ödüle sahip olmak istiyorlardı ama *ölüm kalım* meselesiymiş gibi dövüşmüyorlardı. Cesaret gösterisi çok fazla, korku çok azdı. Bir zilin çalacağını, bir düdüğün öteceğini, maçın biteceğini ve güvende olmaya devam edeceklerini bilmenin verdiği özgüvenle hareket ediyorlardı.

Gerçek dövüşlerde işler öyle yürümezdi.

Delilah Bard umursamadığı bir dövüşe girişmemişti hiç.

Gözleri arenanın etrafında gezindi ve hakem platformunda durdu. Adam kenara çekilmişti. Arenanın üzerinde kalıyordu ama çok yüksekte değildi. Oraya ulaşabilirdi.

Lila saldırıya hazır bir biçimde ateşi çekti. Sonra döndü, duvara tırmandı ve sıçradı. Kalabalığın şaşkın sesleri eşliğinde ucu ucuna başararak platforma çıktı ve hızla Sar'a doğru döndü.

Veskli tabii ki duraksamıştı.

Kalabalığa saldırmak elbette yasaktı. Ancak önlerinde durmakla ilgili bir kural yoktu. O afallama anı, Lila'nın ihtiyacı olan tek şeydi. Sar saldırmadı, Lila ise, iki elinden de kuyrukluyıldız gibi birer ateş topu fırlatarak saldırdı.

Karşı koyma, zorlama, açık bir kapı ol.

Ancak Lila açık bir kapı gibi hissetmiyordu. İçinde yanan tuhaf sihir her neyse, ateşle buluştuğunda kendi patlamasını yaratacak şekilde onu arttıran bir büyüteç gibi hissediyordu.

Kuyruklu ateş topları döndü ve havada kavis çizerek Sar'a farklı açılardan çarptı. Sar bir tanesini engelledi. Diğeri yanına çarparak kalçasından omzuna uzanan üç plakayı parçaladı.

Kalabalıktan alkış tufanı koparken Lila şapşal gibi sırıttı. Yukarıda bir altın parıltısı gözüne çarptı. Bir noktada Prens izlemeye gelmişti. Alucard onun altındaki tribünlerde duruyordu ve kendi bulunduğu seviyedeki beyazlı hakemse hışımla ona yaklaşıyordu. Adam faul uyarısı veremeden Lila platformdan kayanın üzerine geri sıçradı. Ne yazık ki Sar hem şaşkınlığını hem darbenin etkisini üzerinden atıp toparlanmıştı ve Lila'nın ayağı kayaya değer değmez topraktan bir mermi omzuna çarpmış ve zırhının altıncı parçasını kırarak onu aşağı düşürmüştü.

Geriye düşerken kedi gibi zarif bir taklayla çömelerek yere indi.

Lila'nın botlarının taşa değmesiyle Sar kendini yeni bir saldırıya hazırladı, bu yüzden Lila yere inişinden *önce* ateşi fırlatmıştı. Meteor Veskli'nin bacağına isabet ederek bir plakayı daha parçaladı.

Dörde altı.

Lila farkı kapatıyordu.

Sar kalın parmaklarıyla uzanırken Lila toparlanmak için bir engelin arkasına yuvarlandı ve arenaya dağılmış toprak titreyerek ona doğru geri çekildi.

Lila iri bir toprak parçası gördü ve Sar'ın görünmez gücü elementle birlikte Lila'yı da etkisi altına alıp sürükleyecek kadar sertçe çekmeden hemen önce Lila tek dizi üzerine çöküp toprağı kavradı. Sar fark etmeden onu kendine doğru çekerken Lila, hâlâ çeşitli engellerin ardına gizlenmiş bir biçimde botları pürüzsüz taş zeminde kayarken toprağı bırakmıyordu. Kayalar, sütunlar ve duvarların sonuna gelmesiyle birlikte Sar, Lila'yı ve beraberinde artık alevle kaplı olan toprak yumrusunu bıraktığını gördü. Yumru önce Sar'ın çekişi, sonra Lila'nın iradesiyle Veskli'ye doğru sarsılarak geri fırladı ve kadının göğsüne çarpıp iki plakayı daha parçaladı.

Güzel. Şimdi berabereydiler.

Sar bir kez daha saldırdı ve Lila gelişigüzel bir şekilde kenara kaçtı; daha doğrusu kaçmaya yeltendi ama botu zemine sabitlenmişti ve yere baktığında bir toprak parçasının taş gibi katılaşıp kararadığını ve zemine yapıştığını gördü. Sar maskesinin arkasından sırıtırken dişleri göründü ve Lila'nın, bir sonraki saldırıyı zamanında engellemek için yapabileceği tek şey kollarını yukarı kaldırmaktı.

Karnındaki, kalçasındaki ve uyluğundaki plakaların hepsi parçalanırken acı titreşimle her yanına yayıldı. Lila ağzında bir kan tadı duydu ve sadece dilini ısırdığını umdu. Bu lanet olası şeyi kaybetmesine bir plaka kalmıştı ve Sar yeniden saldırmak için hazırlanıyordu. Botunu yere sabitleyen şeyi hâlâ sımsıkı tutuyordu.

Lila ayağını kurtaramıyordu ve ateşi arenanın her yanına saçılmış, kurtulma şansıyla birlikte azalıyordu. Kalbi delicesine çarpıyor, başı dönüyordu ve Sar'ın son saldırısı Lila'ya doğru gelirken arenadaki gürültü her şeyi bastırıyordu.

Engellemenin bir faydası yoktu, Lila da ellerini uzattı ve sıcaklık havayı kavururken ateşinin son parçasını bir kalkana dönüştürdü.

Koru beni, dedi içinden, şiiri ve büyüyü boş verip yalvararak.

İşe yaramasını beklemiyordu.

Ancak yaramıştı.

Kollarından aşağı bir enerji dalgası yayılarak cılız alevle buluştu ve hemen sonrasında ateş önünde *patladı.* Bir alev *duvarı* fışkırarak arenayı böldü ve Sar'ı karşı tarafta bir gölgeye dönüştürerek toprak saldırısını küle çevirdi.

Lila'nın gözleri maskenin ardında fal taşı gibi açıldı.

Daha önce hiç doğrudan sihirle konuşmamıştı. Elbette lanet okumuştu, söylenmişti ve yanıt beklemediği bir sürü soru yöneltmişti. Ancak hiç emretmemişti. Ne Kell'in kanla yaptığı gibi ne de bedelinin ne olduğunu öğrenmeden önce kendisinin taşla yaptığı gibi.

Ateş karşılığında bir bedel istiyorsa bile bunu henüz hissedemiyordu. Nabzı kulaklarında zonklarken kasları acıyor, aklından bir sürü düşünce hızla geçiyordu ve alev duvarı önünde mutlu

mesut yanıyordu. Ateş, uzattığı parmaklarını yalayıp geçiyor, sıcaklığı tenine değiyor ama onu yakacak kadar uzun süreliğine yerleşmiyordu.

Lila bir dalga veya kapı olmaya çalışmamıştı. Tek yaptığı şey güçle değil, iradeyle *zorlamaktı* ve ateş duvarı Sar'a doğru fırlamıştı. Lila'ya göre tüm bunların gerçekleşmesi çok uzun sürmüştü. Sar'ın neden kıpırdamadan durduğunu anlamadı, ta ki yeniden odaklanıp duvar görüntüsünün aslında anlık olduğunu fark edinceye kadar.

Ateş, ısı ve hız kazanarak Sar'a doğru fırlarken bir fular gibi kendi etrafında döndü.

Veskli birçok şey olabilirdi ama hızlı değildi. Lila kadar değildi, ateş kadar kesinlikle değildi. Kollarını kaldırsa da patlamayı engelleyemedi. Ateş, bir ışık parlaması halinde kadının önünde kalan tüm plakaları parçaladı.

Sar geriye doğru yalpaladı, ahşap maskesi alazlandı ve sonunda Lila'nın botunu tutan toprak parçalanarak onu serbest bıraktı.

Maç bitmişti.

Lila *kazanmıştı.*

Lila'nın bacaklarındaki güç kesildi ve soğuk taş zemine çökme dürtüsüne karşı koydu.

Boynundan aşağı terler damlıyordu ve elleri yara bere içindeydi. Başının içi enerjiyle kaynıyordu ve bu sarhoşluğu geçer geçmez her yanının deli gibi ağrıyacağını biliyordu ama şimdi olağanüstü hissediyordu.

Yenilmez hissediyordu.

Sar ayağa kalktı, ona doğru bir adım attı ve elini uzattı; sıkarken Lila'nın eli onunkinin içinde kaybolmuştu. Sonra Veskli kendi tüneline girerek gözden kayboldu ve Lila, Prens'i selamlamak için kraliyet platformuna döndü.

Başını eğdiğinde Rhy'ın yanında rüzgârdan dağılmış saçları ve kızarmış yüzüyle Kell'i görünce selamı yarım kaldı. Sonra tek elini kalbinin üzerine koyarak selamını tamamladı. Prens alkışladı.

Kell ise başını kaldırmakla yetindi. Ardından Lila tezahüratlar ve "Stasion! Stasion! Stasion!" yankıları eşliğinde uzaklaştı.

Arenayı yavaş, sakin adımlarla arşınlayarak karanlık koridora ilerledi.

İçeride dizleri üzerine çöktü ve göğsü acıyana kadar kahkahalarla güldü.

VI

"Acayip bir maçı kaçırdın," dedi Rhy. Stasion Elsor ortadan kaybolmuş ve stadyum boşalmaya başlamıştı. İlk tur sona ermişti. Otuz altı kişi on sekize düşmüştü ve yarın on sekiz kişi dokuza düşecekti.

"Üzgünüm," dedi Kell. "Yoğun bir gündü."

Rhy kolunu kardeşinin omzuna attı, sonra göz kırptı. "O son darbeye izin vermek zorunda mıydın?" diye fısıldadı kalabalığın sesleri arasından.

Kell omuz silkti. "İnsanlara izleyecekleri bir şey vermek istedim." Ancak gülümsüyordu.

"O sırıtışı suratından silsen iyi edersin," diye söylendi Rhy. "Birileri seni böyle ağzı kulaklarında görürse delirdiğini sanabilir."

Kell yüz ifadesini her zamanki sert görünümüne çevirmeye uğraşsa da başaramadı. Bir türlü engel olamıyordu. En son biri onu öldürmeye çalıştığında bu kadar canlı hissetmişti.

Vücudu bir düzine farklı yerden ağrıyordu. Farolu'nun on plakası karşısında kendisi de altı plaka kaybetmişti. Tek element kullanmak sandığından çok daha zor olmuştu. Normalde aralarına bir sınır koymaz; ihtiyacı olan hangisiyse, ulaşabileceğini ve karşılık alacağını bildiği için onu çekerdi. Sonuç olarak kuralları ihlal etmemeye odaklanması Kell'in dikkatini biraz dağıtmıştı.

Ancak başarmıştı.

Rhy kolunu indirdi ve başıyla, az önce Arnesli'nin olduğu arenayı işaret etti. "Diğerlerine kök söktürebilir."

"İhtimaller *Alucard*'ın lehine sanıyordum."

"Ah, yine öyle. Ancak bu başka bir şey. Zaman bulabilirsen bir sonraki maçını izlemelisin."

"Programıma bakayım."

Bir adam boğazını temizledi. "Ekselansları. Üstat Kell." Bu, Rhy'ın muhafızı Tolners'tı. Stadyumdan saraya geçmelerinde onlara eşlik ederken, Staff de arkalarından geliyordu. Kell buradan ayrılalı daha birkaç saat olmuştu ama şimdiden bambaşka biri gibi hissediyordu. Duvarlar artık onu boğmuyor, görüntüsü bile o kadar rahatsız etmiyordu.

Dövüşmek çok iyi gelmişti. Coşkusuna bir de, doyurulmuş bir istek gibi uzuvları ve göğsündeki gevşemeyle tuhaf bir rahatlama eşlik ediyordu. Aylardır ilk kez gücünü kullanabiliyordu. Elbette sonuna kadar değil ve her anında gizliliğini koruma ihtiyacı duyarak ama bu da *bir şeydi*. Son derecede ihtiyaç duyduğu bir şey.

"Bu gece geliyorsun, tabii ki," dedi Rhy kraliyet salonuna uzanan merdivenlerden çıkarken. "Baloya?"

"Yine mi?" diye şikâyet etti Kell. "Yorucu olmaya başlamadı mı?"

"Siyaset insanı yoruyor ama eşlik eden biriyle keyifli olabilir. Hem sonsuza kadar seni Cora'dan saklayamam."

"Yoruyor diyene bak," diye mırıldandı Kell koridorlarına vardıklarında. Kell odasında dururken Rhy, uçtaki altın *R* kakmalı kapılara ilerlemeye devam etti.

"Bulunduğumuz fedakârlıklar," diye geri seslendi Rhy.

Prens içeri girip kaybolurken Kell gözlerini devirdi. Elini kendi kapısına götürüp durdu. El bileğinde bir morluk belirdi ve giysilerinin altında renk değiştiren öteki yerleri de hissedebiliyordu.

Yarınki maçı dört gözle bekliyordu.

Kapıyı iterek açtı ve paltosunu çıkarmaya koyulduğu sırada balkon kapılarının önünde durmuş, buzlu camdan dışarı bakan Kral'ı gördü. Kell'in yüreği ağzına geldi.

"Efendim," dedi usulca.

"Kell," dedi Kral selamlarcasına. Dikkati kapıda duran Staff'e kaydı. "Dışarıda bekle lütfen." Sonra Kell'e döndü. "Otur."

Kell bir kanepeye çöktü, morluklarını birdenbire zaferden çok ihanet gibi hissetti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Kell yalnız kaldıklarında.

"Hayır," dedi Kral. "Ancak bu sabah söylediklerini düşündüm."

Bu sabah mı? Bu sabah sanki yıllar öncesi kadar uzaktı. "Ne konuda, efendim?"

"*Essen Tasch* sırasında Rhy'ın yakınında olman konusunda. Şehre bu kadar çok yabancı akın ederken, senin sarayda kalmanı tercih ederim."

Kell'in göğsü daraldı. "Yanlış bir şey mi yaptım? Cezalandırılıyor muyum?"

Kral Maxim başını iki yana salladı. "Bunu seni cezalandırmak için yapmıyorum. Rhy'ı korumak için yapıyorum."

"Majesteleri, Rhy'ı koruyan *benim*. Eğer bir şey..."

"Ancak Rhy'ın senin korumana ihtiyacı yok," diye sözünü kesti Kral, "artık yok. Onu güvende tutmanın tek yolu *seni* güvende tutmak." Kell'in ağzı kurudu. "Haydi ama, Kell," diye devam etti Kral, "o kadar da umursuyor olamazsın. Seni bütün gün turnuvada görmedim."

Kell başını iki yana salladı. "Mesele o değil. Bu bir..."

"Merkez arena sarayın balkonlarından görülüyor. Turnuvayı buradan izleyebilirsin." Kral masanın üzerine avcu büyüklüğünde altın bir çember bıraktı. "Dinleyebilirsin bile."

Kell ağzını açtı ama itirazları daha dilinden dökülmeden kesildi. Yutkundu ve yumruklarını sıktı. "Pekâlâ, efendim," dedi ayağa kalkarak. "Balolara katılmam da yasak mı?"

"Hayır," dedi Kral, Kell'in sesindeki iğnelemeyi duymazdan gelerek. "Gelen giden herkesin kaydını tutuyoruz. Dikkatli olduğun sürece balolara katılmaman için bir sebep görmüyorum. Ayrıca misafirlerimizin, nerede olduğunu merak etmelerini istemeyiz."

"Tabii," diye mırıldandı Kell.

Kral gider gitmez Kell ana odanın yanındaki küçük odaya geçerek kapıyı kapattı. Duvarlardaki mumlar yandı ve bu sayede, her biri Londra'da başka bir yere açılan bir düzine sembolle işaretlenmiş ahşap kapının arkasını görebildi. Gitmek çok kolay olurdu. Onu burada tutamazlardı. Kell bıçağını çıkardı ve koluna derin olmayan bir kesik attı. Kan toplandığında parmaklarını kesiğe dokundurdu ama var olan bir sembolün üzerinden geçmek yerine ahşabın boş bir kısmına yeni bir işaret çizdi: Biri tepesinde sağa uzanan, diğeri de altında sola uzanan iki yatay işaretle dikey bir çizgi çekti.

O sabah Kamerov'un çadırına çizdiği sembolün aynısıydı.

Kell'in, turnuvayı kaçırmak gibi bir niyeti yoktu ama yalan söylemesi Kral'ın içini rahatlatacaksa öyle olsundu. İşin ucunda Kral'ın güvenini sarsmak da olsa sorun değildi. Kral ona aylardır güvenmiyordu zaten.

Kardeşinin yanına yollanan Kell kapıya ilerlerken acımasızca gülümsedi.

VII

Beyaz Londra

Ojka ağaçların altında durmuş, bıçaklarındaki kanı siliyordu.

Bütün sabahı, belanın hâlâ kuru tarlalarda alev gibi kol gezdiği eski uğrak yerinde, Kosik sokaklarında devriye gezerek geçirmişti. Holland değişimin daima kargaşayı beraberinde getirmesinin beklenen bir şey olduğunu söylüyordu ama Ojka o kadar affedici değildi. Bıçakları hainler ve inançsızların gırtlaklarıyla buluşmuş, muhalif seslerini tek tek susturmuştu. Onlar bu yeni dünyanın bir parçası olmayı hak etmiyorlardı.

Ojka silahlarını kınına yerleştirdi ve derin bir nefes aldı. Bir zamanlar heykelden geçilmeyen kale arazisi artık kış soğuğuna rağmen çiçek açan ağaçlarla doluydu. Ojka bildi bileli dünyası kül ve kan kokardı oysa şimdi temiz hava ve dökülen yapraklar, orman, azgın yangınlar, yaşam, ölüm, tatlı, nem ve temizlik ile vaat, değişim ve güç kokuları duyuluyordu.

Eli en yakındaki ağaca gitti ve avcunu ağacın gövdesine yerleştirdiğinde nabzını hissedebiliyordu. Onun mu, Kral'ın mı yoksa ağacın nabzı mıydı, bilmiyordu. Holland ona, bunun dünyanın nabzı olduğunu; sihir olması gerektiği gibi işlediğinde onun kim-

seye ve herkese, hiçbir şeye ve her şeye ait olduğunu söylemişti. Paylaşılan bir şeydi.

Ojka bunu anlamıyordu ama anlamak istiyordu.

Ağacın kabuğu sertti ve tırnağıyla bir parçayı kaldırdığında altındaki gümüş alacalı büyüyü görünce şaşırdı. Tepede bir kuş öttü ve Ojka biraz daha yaklaştı ama ağacı inceleyemeden gözünün arkasındaki sıcaklık atışını ve kafasının içinde Kral'ın yankılanarak davetkâr bir şekilde mırıldayan sesini duydu.

Bana gel, diyordu.

Ojka'nın eli ağaçtan geri çekildi.

Kralını tek başına gördüğüne şaşırmıştı.

Holland dirsekleri dizlerinde ve başı, yüzeyinden kıvrımlı dumanların çıktığı gümüş bir kâsenin üzerine eğilmiş bir şekilde tahtında oturuyordu. Ojka, Kral'ın, bir büyünün ortasında olduğunu fark edince nefesini tuttu. Elleri kâsenin iki yanındaydı ve yüzüne bir konsantrasyon maskesi inmişti. Ağzı sımsıkı bir çizgiydi ama gölgeler, soldaki siyah olanı çevreledikten sonra sağdaki yeşili de etkisi altına alıp her iki gözünün etrafını sarıyordu. Gölgeler canlıydı; Ojka'nın göremediği bir şeyin etrafını saran kâsedeki duman gibi, gölgeler de Kral'ın görüşünü çevreliyordu. Işık şeritleri karanlıkta şimşek gibi bir yol çizdi ve büyü bitmeden önce Ojka'nın teni sihrin gücüyle karıncalandı, etrafındaki hava titredi ve her şey durdu.

Kral'ın elleri kâsenin iki yanından indi ama canlı karanlığın, Kral'ın sağ gözünden çekilip yerini parlak bir zümrüt rengine bırakması bitmek bilmeyen birkaç saniye aldı.

"Majesteleri," dedi Ojka dikkatle.

Kral bakmadı.

"Holland."

Bunun üzerine başı kalktı. Bir an iki farklı renkle bakan gözbebekleri hâlâ garip bir biçimde boştu, gözleri uzaklara dalmıştı, sonra keskinleşti ve Ojka, bakışlarının ağırlığının üzerine yerleştiğini hissetti.

"Ojka," dedi o yumuşak yankılanan sesiyle.

"Beni çağırdınız."

"Çağırdım."

Ayağa kalktı ve kürsünün yanındaki zemini gösterdi.

Ojka bedenleri o zaman gördü.

İki taneydiler, bir kir gibi kenara süpürülmüşlerdi ve doğrusunu söylemek gerekirse, cesetten çok ufalanmış bir kül yığınına benziyorlardı: Kemikleri üzerindeki derileri kömüre dönmüş, bedenleri acı çekercesine eğilip bükülmüş ve ellerinden artakalanı boğazlarından artakalana yapışmıştı. Biri öbüründen çok daha kötü görünüyordu. Ojka onlara ne olduğunu bilmiyordu. Bilmek *istediğinden* de emin değildi. Yine de kendini sormak zorunda hissetti. Sesi sessizliği bölerek soru ağzından dökülüverdi.

"Hesaplamalar," diye yanıtladı Kral kendi kendine konuşurcasına. "Yanılmışım. Tasmanın çok sağlam olduğunu sandım ama değil. Sadece insanlar fazla zayıflardı."

Ojka'nın bakışları gümüş kâseye geri çevrilirken içini bir korku sardı. "Tasma?"

Holland kâsenin içine uzandı, bir an Kral'ın içindeki bir şey irkilir gibi oldu, bu harekete direndi ama devam etti ve uzanırken tenine, parmaklarına ve ellerine yayılan gölge, yüzeyleri büyüyle belli belirsiz desenlerle şekillenmiş bir çift siyah eldivene dönüştü. Bu, karanlıkta bekleyen şey her neyse ona karşı bir korumaydı.

Kral gümüş kâsenin derinliklerinden bir tarafı mafsallı, semboller işlenmiş ve yüzeyi parlayan küçük koyu renk bir metal halka çıkardı. Ojka işaretleri okumaya çalıştı ama görüşünün kayıp durmasından başaramadı. Halkanın içindeki boşluk ışığı, enerjiyi ve havayı soldurup renksizleştirerek ve kâğıt gibi incelterek yutuyordu sanki. Metal tasmada, etrafındaki dünyayı değiştirişinde bir *terslik*

vardı ve bu terslik Ojka'nın hislerini zorluyor, başını döndürüp midesini bulandırıyordu. Holland bir ustalık işini incelercesine eldivenli elleriyle halkayı çevirdi. "Yeterince sağlam olmalı," dedi.

Ojka cesaretle öne doğru bir adım attı. "Beni çağırdınız," diye tekrarladı, bakışları cesetlerden Kral'a çevrilerek.

"Evet," dedi başını kaldırıp bakarak. "İşe yarayıp yaramadığını bilmem gerek."

İçgüdüsel bir panikle her yanı korkuyla karıncalandı ama istifini bozmadı. "Majesteleri..."

"Bana güveniyor musun?"

Ojka gerildi. Güven. Güven onlarınki gibi bir dünyada, insanların sihre aç olduğu ve güç için öldürdüğü bir dünyada, zor kazanılır bir şeydi. Ojka çok uzun bir süre bıçakla, hileyle ve güvenmeyişiyle hayatta kalmıştı ve artık Holland sayesinde bir şeylerin değiştiği doğru olsa da korku ve ihtiyat hâlâ fısıltıyla onu uyarıyordu.

"Ojka." Kral zümrüt ve mürekkep gözleriyle dikkatle ona baktı.

"Size güveniyorum," dedi Ojka, sözcükler boğazından geri gitmeden zorla çıkarıp gerçek kılarak.

"O halde buraya gel." Holland tasmayı bir taç gibi uzattı ve Ojka irkildiğini hissetti. Kral'ın yanındaki bu yeri hak etmişti. Gücünü kazanmıştı. Transferi, testi atlatacak kadar güçlü çıkmıştı. Değerini ispatlamıştı. Teninin altında sihir güçlü ve sabit bir ritimle atıyordu. Gücü bırakmaya, ondan vazgeçmeye ve yeniden sıradan bir katil olmaya hazır değildi. *Ya da daha kötüsüne,* diye düşündü cesetlere bakarak.

Buraya gel.

Bu seferki emir kafasının içinde yankılanmış; kas, kemik ve sihri kendine doğru çekiyordu.

Ojka'nın ayakları öne doğru gidiyordu; bir adım, iki adım, üç adım, ta ki Kral'ın tam önünde durana kadar. *Kralının.* Kralı ona çok şey vermişti, bedelini alacaktı. Hiçbir iyilik karşılıksız

kalmıyordu. Ojka ona olan borcunu cesaretiyle, kanıyla ödeyecekti. Bedeli buysa –artık her neyse– öyle olsundu.

Holland tasmayı indirdi. Elleri çok emin, gözleri çok sabitti. Ojka'nın başını eğmesi gerekiyordu ama bunun yerine gözlerinin içine baktı, orada dengeyi, sakinliği buldu. Orada güvende hissetti.

Sonra metal, Ojka'nın boynuna kenetlendi.

Hissettiği ilk şey metalin tenindeki keskin soğukluğuydu. Şaşırmıştı ama acı duymuyordu. Sonra soğukluk bir bıçağın keskinliğine dönüştü. Teninin altına daldı, onu kesip açtı, yaralardan kan gibi sihir fışkırdı.

Ojka kesik bir nefes aldı ve buzun başından göğsüne saplanıp donmuş sivri uçlarının kaslarına, etine, kemiğine, iliklerine yayılmasıyla sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Soğuk. Kemiren, parçalayan bir soğuk. Sonra geçti.

Beraberinde... hiçbir şey.

Ojka bir hayvan gibi inlerken nafile bir çabayla metal tasmaya sarılan parmaklarıyla iki büklüm olmuştu. Dünya tuhaf görünüyordu –soluk, ince ve boş– ve dünyadan, kendinden ve Kral'dan kopmuş gibi hissediyordu.

Bir uzvu kaybetmek gibiydi: Acı yoktu ama önceden yerinde bir şey olan, yani yerinde bir şey olması gereken boşluğu hissedebilecek kadar hayati bir parçasının kesilip atılmışlığındaki o ani tuhaflığı hissedebiliyordu. Sonra o eksik şeyin ne olduğunun farkına vardı: Bir duyu kaybı. Görü, ses, dokunuş gibi.

Sihir.

Uğultusunu hissedemiyordu, gücünü hissedemiyordu. Önceden her yerdeydi, kemiklerinden vücudunun etrafını saran havaya kadar daimi bir varlığı söz konusuyken birdenbire korkunç bir biçimde... gitmişti.

Ellerindeki damarların rengi siyahtan açık maviye açılmaya başladı ve cilalı taş zemindeki yansımasında, sarı gözlerinin merkezinde Kral'ın koyu renk ambleminin bir leke biçimini alana kadar alnından ve yanağından çekildiğini görebiliyordu.

Ojka hep sinirli, fevri biri olmuştu, gücü hep ruh haline göre yükselmişti. Ancak şimdi panik ve korku her yanını sararken buna karşı yükselecek hiçbir şey yoktu. Titremekten kendini alamıyordu; şokun, dehşetin ve korkunun etkisinden kurtulamıyordu. Zayıftı. Boşluktaydı. Et ve kandan başka hiçbir şey yoktu. Bu *berbattı.*

Holland başında dikilmiş onu izlerken Ojka, "Lütfen," diye fısıldadı taht odasının zeminine. "Lütfen, Kralım. Hep... sadık oldum. Hep sadık olacağım. Lütfen..."

Holland önünde diz çöktü ve çenesini eldivenli eline alarak nazikçe yukarı kaldırdı. Adamın gözlerinde dönen sihri görebiliyordu ama bunu dokunuşunda hissedemiyordu.

"Söyle bana," dedi. "Ne hissediyorsun?"

Sözcük ağzından bir ürperti halinde kaçıverdi. "Ben... ben hiçbir şey hissedemiyorum."

Bunun üzerine Kral'ın yüzünde zalim bir gülümseme belirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı Ojka bu sözcükten nefret ederek. "Beni seçtiniz..."

Kral'ın başparmağı kızın çenesine dokundu. "Seni seçtim," dedi, parmakları boğazına doğru kayarak. "Seçtiğim hâlâ sensin."

Hemen sonrasında tasma yok oldu.

Sihir açlık çeken damarlarına hava gibi yeniden akın ederken Ojka kesik bir nefes aldı. Bir hoş geldin acısının ardından canlı, enerjik, coşkulu hissetti. Başını soğuk taşa yasladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı işaretin belirip gözünden alnına ve yanağına uzanmasını izleyerek. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkması geçmek bilmeyen birkaç saniyesini aldı ama Holland o korkunç tasmayı, eldivenleri parmaklarından eriyip metalin etrafında bir gölgeye dönüşerek gümüş kâsenin içine geri koyarken kendini kalkmaya zorladı.

"Majesteleri," dedi Ojka sesindeki titremeden nefret ederek. "Tasma kimin için?"

Holland yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle parmaklarını kalbine götürdü.

"Eski bir dost için."

Eğer bu bir dost içinse, diye düşündü Ojka, *Holland kim bilir düşmanlarına neler yapar?*

"Git," dedi tahtına dönerken. "Gücünü topla. İhtiyacın olacak."

DOKUZ

ÇARPIŞMA ROTASI

I

Lila ertesi gün uyandığında nerede olduğunu, daha önemlisi neden her yanının ağrıdığını hatırlaması birkaç saniyesini aldı.

Bir gece önce Elsor'un odasına geldiğini ve üstündekileri çıkarmadan kendini yatağa bırakma dürtüsüne zor engel olduğunu hatırladı. Bir şekilde üstündekileri çıkarıp kendi giysilerini giymiş ve Dolambaçlı Yol'daki kendi odasına yollanmıştı ama yolculuğunun çoğunu hatırlamıyordu. Sabah olmuştu bile. Lila en son ne zaman bu kadar uzun ve bu kadar derin uyuduğunu hatırlamıyordu. Uykunun insana dinlenmiş hissettirmesi gerekmiyor muydu? Oysa hissettiği tek şey bitkinlikti.

Botunun üzerinde bir şey duruyordu, görünüşe göre o şey Alucard'ın kedisiydi. Lila, yaratığın, odasına nasıl girdiğini bilmiyordu. Umurunda değildi. Belli ki o da kedinin umurunda değildi. Lila ayağını kurtarıp doğrulduğunda kedi kılını bile kıpırdatmadı.

Her yanı isyan ediyordu.

Mesele sadece maçın yorgunluğu değildi, daha önce de feci dövüşlerde bulunmuşluğu vardı ama hiçbiri böyle hissettirmemişti. Buna en yakını siyah taştan sonra hissettikleriydi. Tılsımın etkileri insanın içini boşaltan türden ve aniyken, bu belli belirsiz ama derindi. Sihrin bitmez tükenmez bir kaynak olmadığının kanıtıydı.

Lila acının iniltisini bastırarak yataktan zorla kalktığında odanın boş olduğuna minnettardı. Kaburgalarında oluşmaya başlayan morluklar karşısında yüzünü buruşturarak giysilerini olabildiğince itinayla çıkardı. Bugün tekrar dövüşeceği düşüncesi suratını ekşitse de bir yanı bunun için heyecanlanıyordu. İtiraf etmesi gerekirse bu çok küçük bir yanıydı.

Tehlikeli.

Pervasızca.

Aptalca.

Delice.

Sözcükler onu baltalamaktan ziyade onur nişanesi gibi hissettirmeye başlamıştı.

Aşağı katta birkaç kişi vardı ama Alucard'ı duvarın önündeki bir masada otururken gördü. Botlarını sürüyerek yanına yürüdü ve bir sandalyeye oturdu.

Alucard bir kâğıda bakıyordu ve Lila başını yumuşak bir patırtıyla masaya koyduğunda Alucard başını kaldırıp bakmadı.

"Pek sabah insanı değilsin sanırım."

Lila nazik olmayan bir şeyler homurdandı. Alucard ona, buharından baharat kokuları yükselen demli bir siyah çay koydu.

"Günün en gereksiz zamanı," dedi Lila zorla başını kaldırıp fincana uzanarak. "Uyuyamazsın. Çalamazsın."

"Hayatta yapacak başka şeyler de *var*."

"Ne gibi?"

"Yemek gibi. İçmek gibi. Dans etmek gibi. Dün gece harika bir baloyu kaçırdın."

Lila bu düşünce karşısında inledi. Kendisini Stasion Elsor olarak sarayda değil, arenada bile rol yaparken hayal etmek için çok erkendi. "*Her* gece kutlama mı yapıyorlar?"

"Ister inan ister inanma, bazı insanlar turnuvaya *sırf* partiler için geliyorlar."

"Yorucu olmuyor mu, yani tüm o..." Hepsi tek bir hareketle özetlenebilirmiş gibi elini sallayarak. Doğrusu Lila ömrü boyunca

tek bir baloya katılmıştı ve o gece de bir şeytan maskesi ve göz kamaştırıcı yeni bir paltoyla başlamış, ikisi de bir prensin kanı ve yabancı bir kraliçenin taştan artıklarıyla kaplanarak son bulmuştu.

Alucard omuz silkerek ona çörek gibi bir şey uzattı. "Bir geceyi geçirmek için aklıma daha tatsız alternatifler geliyor."

Lila ekmeğimsi şeyi alıp köşesinden ısırdı. "O dünyanın bir parçası olduğunu hep unutuyorum."

Alucard'ın bakışları sertleşti. "Değilim."

Kahvaltı kendine getirmişti; gözleri odaklanmaya başlamış, odaklandıkça da dikkati Alucard'ın elindeki kâğıda çevrilmişti. Bu, yarışma tablosunun bir kopyasıydı; on sekiz galip şimdi dokuz yeni grup halinde yeniden eşleştirilmişti. Öyle yorgundu ki eşleştirmelere bakmamıştı bile.

"Saha bugün nasıl görünüyor?"

"Şansıma bugün en eski dostlarımdan biriyle karşılaşacağım, tanıdığım en iyi rüzgâr büyücüsü olduğunu söylememe gerek yok herhalde..."

"Jinnar?" diye sordu Lila birden meraklanarak. İzlenesi bir maç olacaktı.

Alucard karamsar bir biçimde başıyla onayladı: "Senin karşındaki isimse..." Parmağını sayfada gezdirdi. "...Ver-as-Is."

"Hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Alucard'ın kaşları çatıldı. "Pardon, beni bir arkadaşınla mı karıştırdın? Hatırladığım kadarıyla en son tablonun zıt taraflarındaydık."

"Haydi ama, Kaptan. Bunda ölürsem kendine yeni bir hırsız bulman gerekecek."

Gece Kulesi'ndeki yerini zaten kaybettiğini hatırladığında sözcükler çoktan ağzından çıkmıştı. Şansını bir kez daha denedi. "Zekice esprilerimin eşi benzeri yoktur. Yokluğumda burnunda tüteceğini sen de biliyorsun." Yine yanlış bir laf etmişti ve aralarında yoğun bir sessizlik oldu. "Tamam," dedi Lila usanmış bir biçimde. "Bildiğin ne varsa onun karşılığında iki soru ve iki cevap daha."

Alucard'ın dudakları kıvrıldı. Listeyi katlayıp kenara koydu ve parmaklarını abartılı bir sabırla birbirine kenetledi. "Londramıza ilk ne zaman geldin?"

"Dört ay önce," dedi Lila. "Hava değişikliğine ihtiyacım vardı." Orada durması gerekirdi ama sözcükler peşi sıra gelmeye devam ediyordu. "Kendimi hiç beklemediğim bir şeyin içine çekilirken buldum ve başladıktan sonra sonunu getirmek istedim. Sonra bitti, buradaydım ve yeniden başlamak için elimde bir fırsat vardı. Her geçmiş tutunmaya değmez."

Konu ilgisini çekeceğe benziyordu ve sorularına bu doğrultuda devam etmesini bekliyordu ama Alucard yön değiştirmişti.

"Mürettebatıma katıldığın gece neden kaçıyordun?"

Lila kaşlarını çattı ve bakışları siyah çay dolu fincana kaydı. "Kaçtığımı kim söyledi?" diye mırıldandı. Alucard sabırla tek kaşını kaldırdı. Lila uzun, yakıcı bir yudum alıp boğazını boylu boyunca yaktıktan sonra konuştu. "Bak, herkes bilinmeyenden korkunç bir şeymiş gibi bahseder ama beni rahatsız eden hep *bilindik* olandır. Ağırdır ve duvarlar, bir tavan ve bir hücreden ibaret oluncaya dek etrafında taşlar gibi örülür."

"Stasion'un yerini almaya o kadar kararlı olmanın sebebi bu muydu?" diye sordu Alucard soğuk bir şekilde. "Arkadaşlığım sana yük olmaya mı başladı?"

Lila fincanını masaya bıraktı. Özür dileme dürtüsünü bastırdı. "Sorularınızın ikisini de sordunuz, kaptan. Sıra bende."

Alucard boğazını temizledi. "Pekâlâ. *Ver-as-Is*. Görünüşe göre Farolu ve duyduğum kadarıyla hoş biri değil. Asabi bir toprak büyücüsü. Çok iyi anlaşacağınızdan eminim. Bu ikinci tur, dolayısıyla becerebilirsen ikinci bir element daha kullanmana izin var."

Lila parmaklarını masaya vurdu. "Su."

"Ateş ve su? Alışılmışın dışında bir eşleşme. İki elementli büyücülerin çoğu birbirine yakın elementleri seçerler. Ateş ve su yelpazenin iki zıt ucunda yer alır."

"Ne diyebilirim, hep zıt biri olmuşumdur." Lila sağlam gözünü kırptı. "Ayrıca öğretmenim çok iyiydi."

"Yağcı," diye mırıldandı Alucard.

"Pislik."

Alucard kırılmış gibi göğsüne dokundu. "Senin maçın öğleden sonra," dedi ayağa kalkarak, "benimkiyse birazdan." Heyecanlı görünmüyordu.

"Endişeli misin?" diye sordu. "Maçınla ilgili?"

Alucard çay fincanına uzandı. "Jinnar alanında en iyisidir. Ancak sadece bir elementte."

"Sen ise birçok yeteneğe sahip bir adamsın."

Alucard çayını bitirdi ve fincanı masaya geri koydu. "Öyle diyorlar." Paltosunu giydi. "Öbür tarafta görüşürüz."

Stadyum *tıklım tıklımdı*.

Jinnar'ın sancağı gümüş üzerine günbatımı moru, Alucard'ınkiyse gece mavisi üzerine gümüş renkleriyle dalgalanıyordu.

İki Arnesli.

İki favori.

İki dost.

Rhy kraliyet platformundaydı ama Lila aşağıdaki balkonların birinde Alucard'ın kardeşlerini görmesine rağmen Kral ile Kraliçe ve Kell görünürde yoktu. Anisa alkış tutup tezahürat ederken ve ağabeyinin flamasını sallarken Berras somurtuyordu.

Arena bulanık bir hareket ve ışık kümesi halindeydi ve iki favori isim birbirlerinin etrafında dans ederken bütün kalabalık nefesini tutmuş onları izliyordu. Jinnar hava gibi hareket ederken, Alucard'ın hareketleri çelik gibiydi.

Lila soluk taş parçasıyla oynuyordu; yarışmacıların hareketlerini yakalamaya, saldırı hatlarını okumaya, ne yapacaklarını tahmin etmeye ve bunu nasıl yaptıklarını anlamaya çalışarak onları izler-

ken, bir yandan da Beyaz Londra andacını parmakları arasında çevirip duruyordu.

Kıyasıya bir maçtı.

Söz konusu rüzgâr olduğunda Jinnar harikalar yaratıyordu ama Alucard haklıydı; tek elementi buydu. Onu bir duvara veya bir dalgaya dönüştürebiliyor, bıçak gibi kesmek için kullanabiliyor ve onun yardımıyla uçabiliyordu. Ancak Alucard toprağı, suyu ve ikisinin arasında yaptıkları her şeyi; metal kadar sert bıçakları, taş ve buzdan kalkanları tutabiliyordu ve nihayetinde Alucard'ın iki elementi Jinnar'ınki karşısında üstün gelerek Jinnar'ın kırdığı yedi plaka karşısında on zırh plakasını kırıp maçı kazandı.

Gümüş gözlü büyücü, gülümsemesi maskesinin metal boşlukları arasından görülür bir biçimde geri çekilirken Alucard pul kaplamalı çenesini kraliyet platformuna doğru eğdi ve Prens'e doğru büyük bir selamla eğildikten sonra koridora girip gözden kayboldu.

Seyirciler stadyumdan çıkmaya başladılar ama Lila oyalandı. Arenaya kadar yürümek kol ve bacaklarındaki kasları gevşetmişti ama mecbur kalana kadar yeniden yürümeye hazır değildi, bu yüzden geride kaldı ve bazıları diğer maçlar için yerlerini terk edip diğerleri gelirken kalabalığın bir azalıp bir akın etmesini izledi. Mavili gümüşlü flamalar yok olurken yerini altın zemin üzerine alevli bir kedi –Kisimyr'in sancağı– ve kırmızı üzerine bir çift aslana bıraktı.

Kamerov.

Lila beyaz taş parçasını cebine koyup yerine yerleşti. *Bu* ilginç olacağa benziyordu.

Lila, Kisimyr'i bir ateş ustası olarak düşünmüştü ama Arnes şampiyonu, elinde su ve toprak küreleriyle geliyordu; kedi maskesi altından halatlar halinde siyah bir yele gibi dökülen saçlarıyla sinsi adımlarla yürüyordu demek daha doğru olurdu.

Kalabalığı sevindiren bir biçimde, Kamerov da aynı elementlerle belirdi.

O halde elementler konusunda eşit bir maç olacaktı. Bu Lila'nın dövüşü bile değildi –neyse ki değildi– ama kalbinin heyecanla hızlandığını hissediyordu.

Küreler düştü. Kisimyr'in ilk darbesini Kamerov'un uyluğuna doğru açılı bir hamleyle indirmesi neredeyse beş dakikasını aldı. Kamerov'un ikinci darbeyi rakibine indirmesiyse bir sekiz dakika daha aldı.

Lila bir şey dikkatini çekince gözlerini kıstı.

Kisimyr kibar bir biçimde hareket ediyordu ama hareketlerinde yabanilik vardı. Oysa Kamerov... onun akıcı bir biçimde dövüşünde *tanıdık* bir şey vardı. Zarifti, neredeyse çabasızdı, hareketlerinde gereksiz görünen bir ihtişam vardı. Doğrusu, turnuvadan önce sihir kullanılarak yapılan sadece birkaç dövüşe şahit olmuştu. Ancak arenada onu izlemek dejavu gibiydi.

Lila parmaklarını korkuluğa vurarak öne eğildi.

Neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Kell hızını Kisimyr'inkine uydurmaya çalışarak eğildi, yuvarlandı, savuldu fakat zordu çünkü kadın *hızlıydı*. İlk rakibinden daha hızlıydı ve Holland hariç, dövüştüğü herkesten daha güçlüydü. Şampiyon onunla kısasa kısas mücadele ediyordu. O ilk darbe çok sakarca bir hataydı ama azizler aşkına, iyi gelmişti. Canlanmıştı.

Kell, Kisimyr'in maskesi ardında küçük bir gülümseme yakaladı ve o da kendi maskesi ardında sırıttı.

Toprak bir disk halinde sağ elinin üzerinde havada süzülürken, su sol yanında burgaç gibi dönüyordu. Kell bir sütunun koruması ardından hızla dönerek çıktı ama Kisimyr ortadan kaybolmuştu. Arkasındaydı. Kell hızla dönerek diski fırlattı. Çok yavaştı. Su ve toprak yerine kılıçlarla dövüşüyorlarmışçasına çarpıştılar, saldırdılar ve dalarak iki yana ayrıldılar. Hücum. Savuştur. Saldır.

Topraktan bir mızrak Kell'in zırhının birkaç santim açığından geçerken Kell yuvarlandı, tek dizi üzerinde doğruldu ve aynı anda iki elementle birden saldırdı.

İkisi birleşerek çıkardığı ışıkla gözleri kör etti.

Kalabalık adeta çıldırdı ama Kisimyr tereddüt dahi etmedi.

Kisimyr'in kırmızı boyalı suyu bir çember halinde yörünge gibi etrafını sarmıştı. Kell'in saldırısı onu Kisimyr'in alanına yaklaştırmıştı ve Kisimyr şimdi çemberin bir kısmına sertçe yüklenirken sivri bir buz parçası halinde donan su çemberi öne doğru fırladı.

Kell geriye sıçradı ama yeteri kadar hızlı değildi; buz omzuna çarptı ve plakayı parçalayarak altındaki ete daldı.

Kalabalıktan şok içinde sesler yükseldi.

Kell acıyla tısladı ve avcunu yaraya bastırdı. Elini omzundan çektiğinde parmakları kan olmuştu; yakut kırmızısı. Sihir içinde fısıldıyordu. *As Travars. As Orense. As Osaro. As Hasari. As Steno. As Staro* ve dudaklarından neredeyse bir büyü dökülüyordu ki tam zamanında toparlandı, bunun yerine kanı koluna sildi ve tekrar saldırdı.

Lila'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kalabalığın geri kalanı Kamerov'a sabitlenmişti ama Lila, darbenin hemen sonrasında tesadüfen başını kaldırıp baktığında kraliyet locasında, yüzü acıdan buruşmuş haldeki Prens Rhy'ı gördü. Prens Rhy bunu hemen gizlemiş, yüzündeki gerginliği örtbas etmişti ama başı öne eğik bir biçimde parmakları korkuluğu sımsıkı kavrıyordu ve Lila bunu görünce *anlamıştı*. Prensler kanlarıyla, acılarıyla, hayatlarıyla birbirlerine bağlandıklarında Lila da oradaydı.

Lila'nın dikkati hemen arenaya geri çevrildi.

Her şey aniden açıklığa kavuşmuştu. Boyu, duruşu, akıcı hareketleri, inanılmaz zarafeti.

Lila'nın yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi.

Kell.

Bu oydu. Öyle olmalıydı. Sancak Gecesi'nde Kamerov Loste'la tanışmış ve gri gözlerine, tilki gibi gülüşüne dikkat etmişti. Ancak aynı zamanda boyuna, hareketlerine de dikkat etmişti ve arenadaki adam ile Gül Salon'da ona şans dileyen adamın aynı kişi olmadığından adı gibi emindi. Bu, üç farklı Londra'da yanında dövüştüğü adamdı. Hırsızlık yaptığı, tehdit ettiği ve kurtardığı adamdı. Bu, Kell'di.

"Neye gülümsüyorsun?" diye sordu Tieren yanında belirerek.

"Sadece zevkle maçı izliyorum," dedi Lila.

Aven Essen'ın ağzından küçük, şüpheci bir mırıltı çıktı.

"Söylesene," diye ekledi Lila bakışlarını dövüşten ayırmaksızın. "Onu bu çılgınlıktan vazgeçirmeyi en azından denedin mi? Yoksa o konuda da bilmiyormuş gibi yapmayı mı planlıyorsun?"

Bir duraksama oldu ve Tieren yanıt verdiğinde sesi soğukkanlıydı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Elbette bilmiyorsun, *Aven Essen.*" Lila ona doğru döndü. "Bahse girerim oradaki Kamerov miğferini çıkarsa Sancak Gecesi'ndeki adama benziyordur, kesinlikle siyah gözlü bir..."

"Keşke seni ihbar etseymişim diyorum," dedi rahip, Lila'nın sözünü keserek. "Dedikodular tehlikeli şeylerdir, *Stasion,* özellikle de kendi suçları olan birinden yayılırsa. O yüzden sana bir kez daha soracağım," dedi. "Neye gülümsüyorsun?"

Lila sabit bir yüz ifadesiyle rahibin gözlerinin içine baktı.

"Hiç," dedi maça dönerek. "Hiçbir şeye."

II

Sonunda Kamerov kazandı.

Kell kazandı.

Şampiyon ve namıdiğer gümüş şövalye arasında inanılmaz derecede başa baş bir mücadele geçmişti. Kalabalık nefesini tutmaktan sersemlemiş, arenadaysa engellerin yarısı kırılmış, ufalanmış veya kırık taş ve siyah buz yığınına dönmüştü.

Kell'in hareketleri. Dövüşmesi. Birlikte geçirdikleri o kısa zamanda bile Lila onu hiç öyle dövüşürken görmemişti. Bir sayı farkla kazanmış, şampiyonu yerinden etmişti ve Lila'nın aklından geçen tek şey, *Kell'in kendini tutuyor olduğu*ydu.

Şimdi bile kendini tutuyordu.

"Stasion! Stasion!"

Lila kendini zorlayarak düşüncelerini Kell'den uzaklaştırdı; kendisiyle ilgili daha ivedi endişeleri vardı.

İkinci maçı başlamak üzereydi.

Lila batı arenanın ortasında duruyordu; tribünler gümüş ve siyaha boyanmıştı, Farolu'nun açık yeşil flaması kalabalığın arasında varla yok arasıydı.

Karşısında, iki avcunda da renkli toprak dolu birer küreyle Ver-as-Is duruyordu. Lila sihirbazı inceledi; kasla kaplı ince uzun kol ve bacakları, kömür rengi teni ve bayrağıyla aynı renk inanıl-

maz açık yeşil gözleriyle esnek bir adamdı. Yüzüne iyice gömülü gözleri parlıyor gibiydi. Ancak Lila'nın asıl dikkatini çeken *altın*dı.

Gördüğü Faroluların çoğu tenlerine mücevherler takıyorlardı ama Ver-as-Is'in taktığı altındı. Başının sadece üst yarısını kaplayan maskesinin altındaki tehlikeli metal damlalar bir iskelet kaplaması halinde yüz hatlarından boğazına doğru uzanıyordu.

Lila bunun bir tür statü sembolü, bir zenginlik göstergesi olup olmadığını merak etti.

Ancak zenginliğini teşhir etmek sadece onun çalınmasını *istemek* demekti; bunun üzerine, altınları çıkarmak ne kadar zor olabilir ki diye düşündü.

Teninde nasıl duruyorlardı? Yapıştırıcıyla mı? Sihirle mi? Hayır, Ver-as-Is'in üzerindeki süslerin oraya sıkıştırılmış olduğunu fark etti; her biri tenine *gömülüydü*. Değişim ustalıkla yapılmıştı, boncukların etrafındaki deri tabakasında neredeyse hiç çıkıntı yoktu ve metal, yüzünün bir parçasıymış gibi bir yanılsama yaratıyordu. Ancak deri ile yabancı maddenin buluştuğu yerdeki belli belirsiz yara izlerini görebiliyordu.

Bu, onları çalmayı kesinlikle zorlaştırırdı.

Üstelik pis bir iş olurdu.

"*Astal,*" dedi beyazlı altınlı hakem. *Hazırlanın.*

Kalabalık nefesini tutarak durdu.

Farolu, Lila'nın da aynısını yapmasını bekleyerek kürelerini kaldırdı.

Lila kürelerini –ateş ve su– uzattı, hızlıca bir dua etti ve küreleri bıraktı.

Alucard masadaki karaftan iki kadeh doldurdu.

"*Yerinde olsam onu içmezdim,*" *dediğinde Lila'nın dudakları kadehle henüz buluşmamıştı.*

Lila durdu ve içindekine baktı. "*Nedir bu?*"

"Büyük bir kısmı... avise şarabı."

"Büyük bir kısmı," diye yineledi Lila. Gözlerini kısıp baktığında sıvının içinde dönen partikülleri görebiliyordu. "İçine ne koydun?"

"Kırmızı kum."

"En sevdiğim içkiyi bulandırmanın bir sebebi olsa gerek."

"Öyle."

Kendi kadehini masaya geri koydu.

"Bu gece iki elementi eşzamanlı olarak idare etmeyi öğreneceksin."

"Bir şişe avise şarabını mahvettiğine inanamıyorum."

"Sihrin bir sohbet olduğunu söylemiştim."

"Bir okyanus olduğunu da söylemiştin," dedi Lila. "Bir kapı ve sanırım bir keresinde kedi olduğunu bile söylemiştin..."

"Bu gece de sohbet diyoruz. Yaptığımız şey aslında sadece bir katılımcı daha eklemek. Güç aynı güç, hatlar farklı."

"Hiç yürürken sakız çiğneyebilen biri olamadım."

"O halde bu ilginç olacağa benziyor."

Lila'nın soluğu kesildi.

Ver-as-Is etrafında dönerken Lila'nın bedeni hâlâ önceki günün acısıyla sızlıyordu. Her ne kadar yorgun olsa da sihir oradaydı; derisinin altında, dışarı çıkmak için atıyordu.

Altı altı, beraberelerdi.

Lila eğilirken, savulurken, sıçrarken ve saldırırken ter gözlerinin içine kaçıyordu. Şanslı bir hamleyle Farolu'nun pazısındaki plakayı indirdi. Yedi altı.

Ver-as-Is her saldırdığında su bir kalkan halinde hızla önünde dönerek buza dönüşüyordu. Kalkan, adamın her darbesinde parçalanıyordu ama Lila'nın değerli plakalarının parçalanmasından daha iyiydi.

Bu numaranın işe yaraması fazla uzun sürmedi. İkinci bloktan sonra adam durumu kavradı ve ilk saldırısını bir diğeri izledi. Lila saniyeler içinde iki plakasını daha yitirdi. Yedi sekiz.

Gücünün azaldığını hissedebiliyordu, Farolu'nun gücüyse katlanarak artıyordu. Hızlanıyordu.

Ateş ve su gerçekten de kötü bir seçimdi. Birbirlerine dokunamıyorlardı; ne zaman dokunsalar nötrleniyor ve buhara ya da dumana dönüyorlardı.

Bu da Lila'ya bir fikir verdi.

Tırmanılabilecek kadar alçak olan en yakındaki kayaya yöneldi ve iki gücü ellerinde birleştirdi. Beyaz duman öne doğru tüterek arenayı doldurdu ve onun duman perdesi altında kayanın üzerine atladı. Yukarıdan bakınca Ver-as-Is'in onu bulmaya çalışırken yarattığı hava girdabını görebiliyordu. Lila odaklandı ve buhar aralandı; su pusa, sonra adamın etrafında donarak buza dönüşürken, Lila'nın ateşi şiddetle havaya yükseldikten sonra aşağı doğru yağdı. Ver-as-Is, toprağını kavisli bir kalkana dönüştürdü ama Lila bu arada adamın plakalarından ikisini kırmıştı. Dokuz sekiz.

Lila daha üstünlüğünün tadını çıkaramadan adam havadan ona doğru sivri uçlu bir toprak kütlesi fırlattığında, Lila kayadan geriye doğru sıçradı.

Kendisini dosdoğru bir tuzağın içinde buldu.

Ver-as-Is orada, Lila'nın gardının içindeydi ve toprak mızraklar hızla üzerine geliyordu. Darbelerden kaçmanın bir yolu yoktu, *zaman* yoktu. Kaybedecekti ama mesele sadece maç değildi, şu noktada değildi çünkü o mızraklar keskindi; Kell'in omzunu delen buz parçası kadar keskin.

Panik, tıpkı bir bıçakla burun buruna geldiği; dengesinin bozulduğunu hissettiği; tehlikeye ucundan değip ölümle yüzleştiği onlarca kez olduğu gibi her yanını sardı.

Hayır. İçinde şiddetle bir şey yükseldi, basit ve içgüdüsel bir şey ve o an bütün dünya *yavaşladı.*

Bu sihirdi –öyle olmalıydı– ama şimdiye dek yaptığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bir an arenadaki alan *değişir* gibi oldu, nabzı yavaşladı ve zaman saniyeler içinde parçalara bölünürken uzadı; fazla değil, Lila'nın savulup yuvarlanmasına ve saldırmasına yetecek kadar. Yine de Ver-as-Is'in mızraklarından biri kolunu yalayıp geçerek plakayı kırdı ve kanattı ama önemi yoktu çünkü Ver-as-Is'in bedeni anlık bir gecikmeyle harekete geçmiş ve Lila'nın buzu adamın yanına isabet ederek son plakasını parçalamıştı.

Zaman aralığı öylece kapanarak her şey eski haline döndü. Asılı kalan anın inanılmaz sessizliğini, o kapanış anına dek fark etmemişti. Beraberinde ortalık kaosa döndü. Lila'nın kolu sızlıyordu ve kalabalık coşkuyla bas bas bağırıyordu ama Lila gözlerini, vücudu kendine ihanet etmişçesine –az önce yaşananların gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu bilircesine– kendine bakan Ver-as-Is'ten alamıyordu.

Ancak Lila kuralları ihlal ettiyse bile başka kimse bunun farkına varmamış gibiydi. Ne hakem, ne Kral ne de bas bas bağıran tribünler.

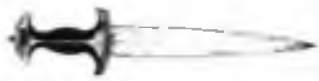
"Kazanan Stasion Elsor," diye bildirdi beyazlı altınlı adam.

Ver-as-Is öfkeyle ona baksa da faul iddiasında bulunmadı. Bunun yerine arkasını döndü ve bir hışımla arenadan ayrıldı. Lila adamın gidişini izledi. Dudaklarında bir ıslaklık hissetti ve bakır tadı aldı. Parmaklarını maskesinin çenesine götürüp burnuna değdirdiğinde kırmızılığı gördü. Başı dönüyordu. Ancak sorun değildi; zorlu bir dövüş olmuştu.

Kazanan oydu.

Sadece bunun nasıl olduğundan emin değildi.

III

Rhy, Kell'in yatağının kenarına ilişmiş, yakasını ovuştururken Hastra ise Kell'in omzunu sarmaya çalışıyordu. İyileşiyordu ama baloya yetişecek kadar hızlı iyileştiği söylenemezdi. "Sık dişini, kardeşim," dedi Prens. "Yarın daha kötü olacak."

Kazanmıştı. Ucu ucuna –son anda– kazanmıştı ve tek sebebi, Kisimyr'i ancak kıl payı alt ederse kuşku uyandırmayacağı değildi. Hayır, kadın iyiydi, müthişti, hatta belki en iyisiydi. Ancak Kell henüz mücadeleyi bırakmaya hazır değildi, özgürlüğünden ve heyecandan vazgeçip bir kutu içindeki süs eşyası olmaya geri dönmeye hazır değildi. Kisimyr güçlüydü ama Kell çaresizdi, açtı ve onuncu sayıyı yapmıştı.

Son dokuza kalmıştı.

Her biri teker teker birbirine meydan okuyacak ve sadece en yüksek puanı alanın sonraki tura çıkacağı üç kişilik üç grup. Bu da kazanmak için yeterli olmayacaktı. Kell tek hamleden fazlasıyla kazanmak zorunda kalacaktı.

İşi zordu. Yarın bir değil, iki maçta birden mücadele vermek zorunda kalacaktı. Prens'e acıdı ama artık geri dönüşü yoktu.

Kell, Rhy'a, Kral'ın ondan sarayda kalmasını istediğini söylemişti. Bunu elbette maça sıvıştıktan *sonra* demişti.

"Öğrenirse küplere binecek," diye uyardı Rhy.

"O yüzden öğrenmeyecek," dedi Kell. Rhy ikna olmamışa benziyordu.

Onca uçarılığına rağmen babasına başkaldırma konusunda asla iyi olmamıştı. Yakın zaman öncesine kadar aynısı Kell için de geçerliydi.

"Yarın demişken," dedi Rhy yataktan, "kaybetmeye başlaman gerek."

Kell kaskatı kesildi ve beraberinde omzunda yeni, keskin bir acı koptu. "Ne? Neden?"

"Bunu planlaması, altından kalkması ne kadar zordu haberin var mı? Açıkçası fark edilmemiş olmamız bile bir mucize."

Kell omzunu yoklayarak ayağa kalktı. "Bu başlı başına güvenoyu..."

"*Kazanarak* bunu berbat etmene izin vermeyeceğim."

"Turnuvayı kazanmak gibi bir niyetim yok. Sadece son dokuza kaldık." Kell bilmediği bir şey var gibi hissediyordu. Rhy'ın yüz ifadesi de bunu doğrular nitelikteydi.

"En iyi otuz altıdan geriye on sekiz kişi kaldı," dedi Rhy yavaşça. "En iyi on sekizden geriye dokuz kişi kaldı."

"Evet, matematik hesabı yapabiliyorum," dedi Kell tuniğinin düğmelerini geçirirken.

"En iyi dokuzdan geriye üç kişi kalacak," diye sürdürdü Rhy. "Peki o üç kişiye ne olacak, akıllı matematikçi Kell?"

Kell kaşlarını çattı. Sonra fark etti. "Ah."

"Ah," diye tekrarladı Rhy yataktan zıplayarak.

"Maske Çıkarma Töreni," dedi Kell.

"Evet, öyle," dedi kardeşi.

Söz konusu dövüşmek olduğunda *Essen Tasch*'ın birkaç kuralı vardı ve o dövüşlerde takılan maskeler söz konusu olduğunda kuralların sayısı daha da azalıyordu. Yarışmacılar turnuvanın büyük bir bölümünde büründükleri karakterleri devam ettirme konusunda özgürdüler ama Maske Çıkarma Töreni, son üç finalistin kalabalığa ve krallara kendilerini göstermeleri, maskelerini çıkarmaları ve final

maçı ile sonrasındaki taç giyme törenine de o şekilde katılmaları şartını beraberinde getiriyordu.

Turnuva ritüellerinin birçoğu gibi Maske Çıkarma Töreni'nin kökeni de hafızalardan siliniyordu ama Kell hikâyenin, bir suikastçinin, barışın ilk günlerinde Faro kraliyet ailesini öldürmek için turnuvayı ve onun sağladığı kimliğini gizleme avantajını kullanmaya çalışmasına dayandığını biliyordu. Suikastçi kazanan büyücüyü katledip miğferini kuşanmış ve üç imparatorluğun kral ve kraliçeleri ödülü alması için onu kürsüye çağırdıklarında suikastçi saldırarak Faro Kraliçesi'ni öldürmüş ve durdurulmadan önce genç bir kraliyet mensubunu ağır yaralamıştı. Yeni yeni yeşermeye başlayan barış ortamı o anda altüst olabilirdi ama itiraf edemeden ölmüş olan suikastçiyi sahiplenmeye kimse gönüllü değildi. Sonunda krallıklar arasında barış sağlanmış ama beraberinde Maske Çıkarma Töreni ortaya çıkmıştı.

"Dokuzlardan sonraki tura *geçemezsin,*" dedi Rhy kesin bir dille.

Kell yüreği ezilerek başıyla onayladı.

"Neşelen, kardeşim," dedi Prens kraliyet armasını göğsünün üzerine iliştirerek. "Önünde hâlâ dövüşeceğin iki maç var. Kim bilir belki içlerinden seni adil bir biçimde yenecek biri bile çıkar."

Rhy kapıya yöneldi, Kell de peşinden yürümeye koyuldu.

"Efendim," dedi Hastra, "konuşabilir miyiz?"

Kell durdu. Rhy kapının eşiğinde duraksayarak arkasına baktı. "Geliyor musun?"

"Sana yetişirim."

"Gelmezsen aptalca bir şey yapma olasılığım yüksek, mesela kendimi Alucard'ın üzerine..."

"Aptal baloyu kaçırmayacağım," diye tersledi Kell.

Rhy göz kırptı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kell muhafızına döndü. "Ne oldu, Hastra?"

Muhafız bir hayli gergin görünüyordu. "Şey... siz yarışırken, Staff'e bakmak için saraya geri gelmiştim. Kral geçiyordu ve durup sizin gününüzü nasıl geçirdiğinizi sordu..." Hastra malum olanı

dile getirmeden duraksadı: Kell'in numarasından haberi olsaydı Kral böyle bir şey sormazdı. Bu da bilmediği anlamına geliyordu.

Kell kaskatı kesildi. "Sen ne dedin?" diye sordu duyacaklarına kendini hazırlayarak.

Hastra'nın gözleri yere çevrildi. "Ona saraydan dışarı çıkmadığınızı söyledim."

"Kral'a yalan mı söyledin?" diye sordu Kell sesindeki soğukkanlılığı koruyarak.

"Tam olarak yalan sayılmazdı," dedi Hastra yavaşça başını kaldırıp bakarak. "Kelimenin tam anlamıyla değil."

"Nasıl yani?"

"Ona *Kell*'in saraydan dışarı çıkmadığını söyledim. *Kamerov*'la ilgili bir şey demedim..."

Kell hayretle genç adama bakakaldı. "Teşekkür ederim, Hastra. Rhy ve ben seni bu zor duruma sokmamalıydık."

"Evet," dedi Hastra şaşırtıcı bir kesinlikle, sonra hemen ekledi, "ama neden yaptığınızı anlıyorum."

Çanlar yeniden çalmaya başladı. Balo başlamıştı. Kell omzunda keskin bir acı hissetti, Rhy'ın sözlerine dair içine büyük bir kuşku düştü.

"Evet," dedi kapıya yönelerek, "çok uzun süre yalan söylemek zorunda kalmayacaksın."

Lila'nın içinden bir ses o gece baloya gitmesini söylüyordu. Artık gerçeği bildiğine göre, Kell'in yüzünü, çatık kaşlarının çizgilerine yazılı ihanetini okuyabilecekmiş gibi, maskesi olmadan görmek istiyordu.

Ancak bunun yerine kendini iskelelerde gezinirken, gemilerin yukarı aşağı salınmasını izlerken, gemilerin gövdelerine vuran suyun hışırtısını dinlerken buldu. Maskesi, çene kısımları açık bir biçimde parmak uçlarından sarkıyordu.

İskeleler garip bir şekilde boştu; denizcilerin ve liman işçilerinin çoğu barlara ve partilere ya da en azından Gece Pazarı'na gitmiş olmalılardı. Denizciler karayı, kıyıdaki herhangi birinden daha çok severlerdi ve tadını en iyi nasıl çıkaracaklarını da iyi bilirlerdi.

"Bugünkü maç neydi öyle?" dedi bir ses. Hemen ardından Alucard belirerek yanına geldi.

O sabahki konuşmalarını; Alucard, bunu neden yaptığını, neden Elsor'un kimliğini çalıp kendisini –*hepsini*– riske attığını sorarken sesindeki incinmişliği düşündü. İşte yine aynısı oluyordu; özür dilemek, gemisindeki yerini geri istemek ya da en azından gözüne girmek için duyduğu o hain istek.

"Yine beni mi takip ediyorsun?" diye sordu Lila. "Kutlama yapıyor olman gerekmez mi?"

Alucard başını geriye yatırdı. "Bu gece canım istemedi. Ayrıca," dedi bakışlarını eğerek, "baloya gitmekten çok daha iyi dediğin şeyin ne olduğunu görmek istedim."

"Başımı belaya sokmadığımdan emin olmak istedin."

"Ben senin baban değilim, Bard."

"Umarım değilsindir. Babalar kızlarının sırlarını öğrenmek için onları baştan çıkarmaya çalışmamalı."

Alucard pişman bir şekilde başını iki yana salladı. "*Bir kerelik* bir şeydi."

"Küçükken," dedi Lila dalgın bir şekilde, "Londra'daki –benim Londra'mdaki– iskelelerde yürür, gelen bütün gemilere bakardım. Bazı günler benimkinin neye benzeyeceğini hayal ederdim. Bazı günlerse beni alıp götürecek olanı hayal etmeye çalışırdım." Alucard dikkatle ona bakıyordu. "Ne?"

"İlk kez gönüllü olarak bir bilgi paylaştın."

Lila çarpık bir tebessümle gülümsedi. "Alışmasan iyi edersin."

Birkaç saniye Lila'nın cepleri şıkırdayarak konuşmadan sessizce yürüdüler. Isle nehri yanlarında kızıllığıyla parlıyor ve uzaktan sarayın ışıkları görünüyordu.

Ancak Alucard'ın sessizlikle arası iyi değildi. "Yani dans etmek yerine yaptığın şey bu," dedi. "Bir denizcinin hayaleti gibi iskelelerde dolaşmak."

"Sadece *bunu* yapmaktan sıkıldığım zamanlar." Lila cebinden yumruğunu çıkardı ve elini açarak içindeki mücevherleri, bozuk paraları ve ıvır zıvırı gösterdi.

Alucard bezgin bir halde başını iki yana salladı. "Neden?"

Lila omuz silkti. Buna alışkın olduğunu ve bu konuda iyi olduğunu söyleyebilirdi. Ayrıca *bu* Londra'daki insanların ceplerinden çok daha ilginç şeyler çıkıyordu. Bir rüya taşı, bir ateş çakılı ve pusulaya benzer ama pusula olmayan bir şey bulmuştu. "Can çıkar huy çıkmaz."

"Bu ne?" diye sordu Alucard çalıntı taş yığınının arasındaki beyaz taş parçasını alarak.

Lila gerildi. "O benim," dedi. "Bir hatıra."

Alucard omuz silkerek kırık taş parçasını yığına geri bıraktı. "Yakalanacaksın."

"O zaman hâlâ fırsatım varken eğlensem iyi olur," dedi elindekileri cebine koyarak. "Kim bilir, belki kraliyet beni de affeder."

"Boşuna umutlanma." Alucard bileklerini ovuşturmaya başlamıştı, bunu fark ettiğinde durdu ve paltosunu düzeltti. "Sen iskelelerde gezinerek ve gelen geçeni soyarak eğleniyor olabilirsin ama ben gidip sıcak bir şeyler içmeyi ve biraz giyinip kuşanmayı tercih ederim, o yüzden..." Abartılı bir şekilde eğilerek selamladı. "En azından yarına kadar başını belaya sokmayacağın konusunda sana güvenebilir miyim?"

Lila sırıtmakla yetindi. "Denerim."

Lila, Dolambaçlı Yol'a geri dönerken yolun yarısında takip edildiğini anladı.

Adımlarını duyabiliyor, havadaki sihirlerin kokusunu duyabiliyor, kalp atışlarının o bilindik şekilde hızlandığını hissedebiliyordu. O yüzden arkaya baktığında ve dar yolda birini gördüğünde şaşırmamıştı.

Kaçmadı.

Kaçması gerekirdi; onları ilk fark ettiğinde bir anacaddeye sapması, göz önünde olacağı bir yere çıkması gerekirdi. Oysa Lila, Alucard'a, yapmamaya çalışacağına söz verdiği tek şeyi yaptı.

Belasını buldu.

Bir sonraki sapağa vardığında bir ara sokağa girdi. Diğer ucunda bir şey parıldadı ve Lila o şeyin ne olduğunu fark etmeden öne doğru bir adım attı.

Bir bıçak.

Bıçak süzülerek ona doğru gelirken Lila hızla kenara çekildi. Yeteri kadar hızlı sayılmazdı; bıçak yan tarafını sıyırarak geçtikten sonra yere düştü.

Lila avcunu beline bastırdı.

Kesik derin değildi, kanamıyordu bile ve bakışları yeniden yukarı çevrildiğinde, karanlıkta şekli belirsiz bir adam gördü. Lila hızla döndü fakat ara sokağın girişini de başka biri tutuyordu.

Aynı anda ikisini de görmeye çalışarak duruşunu değiştirdi. Ancak ara sokağın duvarının koyu gölgesine sığınırken bir el omzundan tuttu ve karanlığın arasından üçüncü birinin belirmesiyle Lila öne atıldı.

Kaçacak yer yoktu. Sarhoş bir denizci veya bir serseri olmasını umarak ara sokağın girişindeki şekle doğru bir adım attı.

Sonra altınını gördü.

Ver-as-Is'in miğferi üzerinde değildi ve miğferi yokken, Lila onun gözlerinin üzerinden saç çizgisine kadar uzanan şeklin geri kalanını da görebiliyordu.

İsmi söylerken Farolu aksanıyla yılan gibi bir ses çıkararak, "Elsor," diye tısladı adam. *Kahretsin*, diye geçirdi Lila içinden. Ancak ağzından tek çıkan, "Yine sen," oldu.

"Seni hilebaz pislik," diye sürdürdü bozuk Arnesçesiyle. "Nasıl yaptığını bilmiyorum ama ne yaptığını gördüm. Onu *hissettim*. Bunu yapmanın imkânı..."

"Bu kadar hassas olma," diye sözünü kesti Lila. "Altı üstü bir oyun."

Yaralı tarafına gelen bir yumrukla sözü yarım kaldı ve öksürerek iki büklüm eğildi. Yumruk Ver-as-Is'ten değil, koyu renk kumaşların mücevherli yüzlerini gizlediği diğerlerinden birinden gelmişti. Lila elindeki metal kaplamalı maskeyi sıkıca tuttu ve miğferi en yakınındaki adamın alnına yapıştırdı. Adam bağırarak geriye sendeledi ama Lila bir kez daha saldıramadan altı el birden Lila'nın iki eli üzerine atıldı ve onu ara sokağın duvarına çarptılar. Biri kolunu arkasına bükerken Lila öne doğru tökezledi. İçgüdüyle tek dizi üzerine çöktü ve adamı omzunun üzerinden atarak yuvarlandı ama ayağa kalkamadan çenesine bir bot yedi. Karanlıkta parçalı ışık kesitleri halinde bir patlama oldu ve bir kol arkasından boğazına sarılarak onu zorla ayağa kaldırdı.

Belinde taşıdığı bıçağa uzandı ama adam bileğinden yakalayarak acımasızca yukarı burktu.

Lila köşeye sıkışmıştı. Arenada hissettiği güç akınını bekledi, dünyanın yavaşlamasını ve gücünün geri gelmesini bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Bunun üzerine beklenmedik bir şey yapıp kahkaha attı.

Kahkaha atası yoktu; acı omzunda bas bas bağırıyordu ve güçlükle nefes alabiliyordu ama yine de kendini zorladı ve Ver-as-Is'in yüzüne leke gibi yayılan bir şaşkınlıkla karşılığını aldı.

"Zavallısın," dedi Lila. "Beni teke tek yenemeyince üç kişi toplanıp da mı geldin? Sadece, aslında ne kadar zayıf olduğunu ispatlamış oldun."

Sihrine, ateşe veya toprağa, hatta kemiğe ulaşmak için çabaladı ama hiçbir şey gelmiyordu. Başı zonkluyor ve yanındaki yaradan kan damlaları akmaya devam ediyordu.

"Metale büyü yapabilen sadece senin halkın mı sanıyorsun?" diye tısladı Ver-as-Is, bıçağı Lila'nın boğazına götürerek.

Lila adamla göz göze geldi. "Sırf bir maçı kaybettin diye beni gerçekten öldürecek misin?"

"Hayır," dedi. "Kısasa kısas. Sen hile yaptın. Ben de yapacağım."

"Zaten kaybettin!" dedi Lila. "Artık ne yazar?"

"Bir ülke bir adam değildir ama bir adam bir ülkedir," dedi, sonra adamlarına, "Ondan kurtulun," dedi.

Diğer iki adam Lila'yı iskelelere doğru sürüklemeye başladılar.

"Bunu bile kendin beceremiyorsun," diye çıkıştı Lila. Lafı dokunduysa bile belli etmedi, sadece arkasına döndü ve yürümeye koyuldu.

"Ver-as-Is," diye seslendi Lila arkasından. "Sana bir seçenek sunacağım."

"Ha?" Açık yeşil gözleri eğlenircesine açılarak arkasına baktı.

"Ya hemen şimdi beni bırakıp gitmeme izin verirsiniz," dedi yavaşça. "Ya da hepinizi öldürürüm."

Adam gülümsedi. "Peki, gitmene izin verirsem dost olarak ayrılacağımızı varsayıyorum."

"Ah, hayır," dedi Lila başını iki yana sallayarak. "Her halükârda *seni* öldüreceğim. Ancak adamların beni şimdi bırakırlarsa onları da öldürmem."

Bir an boğazındaki kolun gevşediğini hisseder gibi oldu. Ancak sonra iki kat daha sıkı sardı. *Kahretsin,* diye düşündü, Ver-as-Is, elinde bıçağını döndürerek ona doğru gelirken.

"Keşke sözcükler silah olsaydı..." dedi bıçağı indirerek. Bıçağın kabzası Lila'nın şakağına vurdu ve her şey kararadı.

IV

Lila boğulurken suyun yüzeyine çıkan biri gibi uyandı.

Gözleri birden açıldı ama her taraf zifiri karanlıktı. Bağırmak için ağzını açtı ve sesi kesmesi için ağzına tıkanan bir kumaşla zaten açık olduğunu fark etti.

Başının yan tarafında her hareketiyle keskinleşerek zonklayan bir ağrı vardı ve kusacakmış gibi oldu. Doğrulmaya çalıştı ve doğrulamadığını hemen fark etti.

İçinde bir panik dalgası yükseldi ve kusma ihtiyacı yerini birdenbire nefes alma ihtiyacına bıraktı. Bir kutunun içindeydi. Çok küçük bir kutu.

Hareketsiz durdu ve kutu kıpırdamayıp sallanmayınca titrek bir nefes verdi. Anladığı kadarıyla hâlâ karadaydı. Tabii *altında* bir yerde değilse.

Aniden havanın çekildiğini hissetti.

Kutunun bir tabut olup olmadığını anlayamıyordu çünkü ebatlarını göremiyordu. Karanlıkta yan yatıyordu. Tekrar hareket etmeye çalıştı ve neden kıpırdayamadığını fark etti; elleri ve ayakları birbirine bağlanmış, kolları geriye burkulmuştu. Bilekleri, etrafını saran kaba halattan acımış, parmakları uyuşmuştu ve derisi şimdiden yara olacak kadar sıkıca düğümlenmişti. Zorlayarak kurtulmak için en ufak girişimi iğne gibi keskin bir acıya yol açıyordu.

Onları geberteceğim, diye geçirdi içinden. *Hepsini geberteceğim*. Bunları yüksek sesle söylememişti çünkü ağzında tıkaç vardı. Ayrıca kutunun içinde fazla hava yoktu. Bunu düşününce nefesi kesilir gibi oldu.

Sakin ol.

Sakin ol.

Sakin ol.

Lila birçok şeyden korkmazdı. Ancak küçük, karanlık alanlara pek düşkün değildi. Bıçakları duruyor mu diye üstünü yoklamaya çalıştı ama gitmişti. Çaldığı ıvır zıvırlar gitmişti. Kırık taş parçası gitmişti. Öfke Lila'nın içini ateş gibi yakıyordu.

Ateş.

İhtiyacı olan buydu. *Tahta bir kutunun içinde ateşle ters gidecek ne olabilir ki?* diye düşündü soğuk bir şekilde. En kötü ihtimalle dışarı çıkamadan diri diri kendini yakardı. Ancak kaçacaksa –ki sırf Ver-as-Is ve adamlarını öldürmek için bile olsa *kaçacaktı*– halattan kurtulması gerekiyordu. Halat ise yanan bir şeydi.

Bunun üzerine Lila ateşi çağırmaya çalıştı.

Kaplan Kaplan, ışıl ışıl yanan...

Hiçbir şey olmadı. Bir kıvılcım bile çıkmadı. Bıçak yarasından olamazdı; yara çoktan kurumuş, büyü de onunla birlikte kurumuştu. İşleyişi buydu. İşleyişi bu *muydu?* Öyle olsa gerekti.

Panik. Panik giderek artıyordu. Panik içini kemiriyordu.

Gözlerini yumdu, yutkundu ve tekrar denedi.

Sonra tekrar.

Sonra tekrar.

"*Odaklan,*" *dedi Alucard.*

"*Düşünürsen bu biraz zor.*" *Lila gözleri bağlı bir şekilde kamaranın ortasında duruyordu. Alucard'ı son gördüğünde ayağını dizine atmış,*

koltuğunda otururak koyu renk bir içki yudumluyordu. Bir şişenin kaldırılma ve bir içkinin doldurulma sesine bakılırsa hâlâ oradaydı.

"Gözlerin açıkmış, kapalıymış fark etmez," dedi.

Lila buna kesinlikle katılmıyordu. Gözleri açıkken ateşi çağırabiliyordu. Oysa gözleri kapalıyken yapamıyordu işte. Üstelik kendini aptal gibi hissediyordu. "Buradaki mesaj ne tam olarak?"

"Buradaki mesaj, Bard, sihrin bir duyu olduğu."

"Görme gibi," diye çıkıştı Lila.

"Görme gibi," *dedi Alucard. "Ancak görme değil. Görmene gerek yok. Sadece hisset."*

"Hissetmek de bir duyudur."

"Benimle kafa bulma."

Lila, Esa'nın, bacağı etrafında dolandığını hissetti ve kediyi tekmelememek için kendini zor tuttu. "Bundan nefret ediyorum."

Alucard onu duymazdan geldi. "Sihir her şey olduğu kadar hiçbir şeydir. Görmedir, tat almadır, kokudur, sestir, dokunmadır ve aynı zamanda bambaşka bir şeydir. Her gücün içindeki güç olmanın yanı sıra kendisini de kendi içinde barındırır. Varlığını nasıl duyacağını bir kere öğrendin mi, asla onsuz kalmazsın. Şimdi sızlanmayı bırak ve odaklan."

Odaklan, dedi Lila içinden, sakin kalmaya çabalayarak. Kalp atışlarıyla iç içe geçmiş sihri hissedebiliyordu. Görmesine gerek yoktu. Tek yapması gereken ona uzanmaktı.

Zihnini, karanlığın bir seçim olduğuna inandırmaya çalışarak gözlerini sımsıkı yumdu. Kendisi açık bir kapıydı. Kontrol ondaydı.

Yan, dedi içinden. Sözcük içinde bir kibrit gibi çaktı. Parmaklarını şıklattı ve teninin üzerindeki havayı yalayıp geçen ateşin tanıdık sıcaklığını hissetti. Halat tutuşarak kutunun ebatlarını aydınlattı –küçüktü, çok küçüktü, aşırı küçüktü– ve başını çevirdiğinde, dehşet verici bir surat ona bakıyordu. Lila keskin bir acıya

gark olmadan hemen önce surat netleşerek şeytan maskesi halini aldı. Ateş, parmaklarının üzerinde yanarken canını acıtmıyordu ama halatlar tutuşturdukça *yakıyordu*.

Alevler bileklerini yalarken çığlık atmamak için kendini zor tuttu ve nihayet halatı kopardı. Elleri serbest kalır kalmaz ateşin üzerinde yuvarlandı ve kendini yeniden karanlığa gömdü. Ağzındaki tıkacı çıkardı ve ayak bileklerine ulaşmak için doğruldu, başını kutuya çarptı ve geri devrilirken kabaca sövdü. Dikkatle hareket ederek ayaklarındaki halatlara uzanmayı başardı ve düğümleri çözdü.

Kollarını ve bacaklarını bağlardan kurtarınca kutunun kapağını itti. Kıpırdamıyordu. Küfretti ve avuçlarını birleştirerek aralarında küçücük bir alev çıkardı. Alevin ışığıyla, kutuda herhangi bir menteşe olmadığını görebiliyordu. Bu bir nakliye sandığıydı ve çivilerle tutturulmuştu. Lila ışığı söndürdü ve ağrıyan başını sandığın tabanına yasladı. Sakinleşmek için birkaç kez soluklandı. Alucard'ın bitmek bilmeyen özdeyişlerinden birini tekrarlayarak, *Duygu güç değildir*, dedi kendi kendine, sonra avuçlarını sandığın tahta kenarlarına yasladı ve *itti*.

Elleriyle değil, *iradesiyle* itiyordu. Tahtaya, çiviye, havaya karşı iradesi.

Kutu titredi.

Ve *patladı*.

Metal çiviler yerlerinden kurtuldu, tahta levhalar patladı ve kutunun içindeki hava her şeyi *dışarı* püskürttü. Döküntüler üzerine geri yağarken Lila başının üzerine kapandı, sonra ayağa kalkarak havayı zorla içine çekti. Kendini toparlamaya çalışırken bilekleri yara içinde yanıyor, elleri acıdan ve öfkeden titriyordu.

Yanılmıştı. Bir yük ambarındaydı. Bir gemideydi. Ancak gemideki hareketsizliğe bakılırsa hâlâ iskeleye demirliydi. Lila sandığın artık parçalarına baktı. İçinde bulunduğu durumun ironisi gözünden kaçmamıştı; sonuçta o da aynısını Stasion Elsor'a yapmıştı. Ancak o, adamı bir sandığın içine koyacak olsa bile onun için mutlaka hava delikleri açacağına inanmak istiyordu.

Şeytan maskesi yıkıntının içinden ona göz kırpıyordu. Lila maskeyi dökün tülerin arasından çıkarıp başına geçirdi. Ver-as-Is'in nerede kaldığını biliyordu. Mürettebatını Dolambaçlı Yol'la aynı sokaktaki Çarpan Güneş hanında görmüştü.

Lila iskeleye çıkarken adamın biri, "Hey," diye seslendi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Lila hızını kesmedi. İskeledeki bağırışları, sabah güneşini ve uzaktan gelen neşeli sesleri duymazdan gelerek gemiyi hızla arşınladı ve iskeleye uzanan kalastan aşağı indi.

Lila, Ver-as-Is'i, olacaklar konusunda uyarmıştı.

Sözünün arkasında dururdu.

"*Kaybetmen gerekiyor* cümlesinin neresini anlamadın?"

Rhy, Kell'in çadırında öfkeyle volta atıyordu.

"Burada olmaman gerek," dedi Kell ağrıyan omzunu ovuşturarak.

Kazanmak niyetinde değildi. Sadece iyi bir maç olmasını istemişti. Kıyasıya bir maç. Kurt Rul'un tökezlemesi onun suçu değildi. Son dokuza kalanların yakın bir mücadeleden yana olmaları onun suçu değildi. Veskli'nin önceki gece *belli ki* biraz fazla eğlenmiş olması onun suçu değildi. Adamı dövüşürken görmüştü ve müthişti. Neden *bugün* de müthiş yarışamamıştı sanki?

Kell elini terden ıslak saçlarına götürdü. Gümüş miğferi çıkarılıp atılmış bir halde minderlerin üzerinde duruyordu.

"İhtiyacımız olan bu tür bir bela değil, Kell."

"Kazara oldu."

"Duymak istemiyorum."

Hastra göz önünden kaybolmak istermişçesine duvarın dibinde duruyordu. Merkez arenada kalabalık hâlâ Kamerov'un adını bağırıyordu.

"Bana bak," diye tersledi Rhy, göz göze gelmeleri için Kell'in çenesini yukarı doğru kaldırarak. "*Artık* kaybetmeye başlaman

gerek." Hastra'ya çadırdakileri çıkarttırmış olmasına rağmen sesini alçak tutarak yeninden volta atmaya başladı. "Dokuzlar turu bir puan oyunu," diye sürdürdü. "Grubunda en yüksek puanı alan tur atlar. Umarım diğerlerinden biri büyük farkla maçı kazanır ama senin durumunda, Kamerov *eleniyor.*"

"Bariz bir biçimde yenilecek olursam kuşku uyandırır."

"O halde *makul* bir biçimde yenilmelisin," dedi Rhy. "İyi haber, sıradaki rakibini gördüm ve seni yenebilecek kadar iyi." Kell suratını astı. "Tamam," diye düzeltti Rhy, "Kamerov'u yenebilecek kadar iyi. Yapacağı şey de tam olarak bu olacak."

Kell iç çekti. "Kime karşı yarışıyorum?"

Rhy sonunda volta atmayı bıraktı. "Adı Stasion Elsor. Umalım da seni alaşağı etsin."

Lila kapıyı arkasından kilitledi.

Bıçaklarını, diğer ıvır zıvırlar ve kırık taş parçasının yanında yatak ucundaki bir kesenin içinde buldu. Adamlar hâlâ uyuyordu. Görünüşe bakılırsa –boş şişeler, darmadağınık çarşaflar– geceyi geç bitirmişlerdi. Lila en sevdiği, kabzası parmak yivli olan bıçağını seçti ve alçak sesle mırıldanarak yataklara yaklaştı.

Sarows'un ne zaman geleceğini nasıl anlarsın?
(Geleceğini, geleceğini gemiye?)

İki adamını uyurken yataklarında öldürdü ama Ver-as-Is'i, boğazını kesmeden hemen önce uyandırdı. Onun yalvarmasını istiyordu; görmesini istiyordu.

Farolular öldüklerinde garip bir şey oldu. Koyu tenlerindeki değerli mücevherler derilerinden boşa çıkarak düştüler. Altın damlalarsa Ver-as-Is'in suratından kayarak yağmur gibi yere düştü. Lila içlerinden en büyük olanı aldı ve çıkmadan önce yaptıklarının

bedeli olarak cebine attı. Çıkarken maskeyi sakladığı yerden alarak başı önünde, paltosunu sıkıca sarınmıştı. El bilekleri hâlâ yanıyor, başı hâlâ ağrıyordu ama şimdi çok daha iyi hissediyordu ve soğuk havayı içine çekip gün ışığının tenini ısıtmasına izin vererek Dolambaçlı Yol'a doğru yollanırken üzerine bir durgunluk çöktü; kontrolü ele almanın, tehdit etmenin ve işin sonunu getirmenin verdiği bir sakinlik. Lila özüne dönmüş gibi hissetti. Ancak tüm bunların altında bir sızı yatıyordu, suçluluk veya pişmanlıktan değil; unuttuğu bir şey varmış gibi onu rahatsız eden bir şeydi.

Trompetleri duyunca anladı.

Boynunu çevirdi ve gözleri gökyüzünde güneşi ararken bulutlarla karşılaştı. Ancak anlamıştı. Geç olduğunu anlamıştı. Geç *kaldığını*. Midesine bir taş oturmuş gibi hissetti ve miğferini başına geçirdiği gibi *koştu*.

Kell arenanın ortasında durmuş, bekliyordu.

Trompetler ikinci kez çaldı. Kell, rakibinin çıkmasını beklerken karşı tünele doğru omuzları dik bir biçimde duruyordu.

Ancak kimse gelmedi.

Soğuk bir gündü, nefesi maskesinin önünde buharlaşıyordu. Bir dakika geçti, sonra iki derken Kell bakışlarını Rhy'ın durduğu, izlediği, beklediği kraliyet platformuna çevirdiğini fark etti. Arkasındaki Lord Sol-in-Ar kayıtsız, Prenses Cora sıkılmış, Kraliçe Emira dalgın görünüyordu.

Kalabalık huzursuzlanmaya, dikkatleri dağılmaya başlamıştı.

Kell'in heyecanı yerini gerginliğe, sıkıntıya ve tereddüde bıraktı.

Sancağı –kırmızı üzerine birbirinin yansıması olan iki aslan– platformun üzerinde ve kalabalığın arasında dalgalanıyordu. Diğer sancak da –siyah üzerine çapraz bıçaklar– esintide çarparak uçuşuyordu.

Ancak Stasion Elsor ortalıklarda yoktu.

"Çok geç kaldınız," dedi Ister, Lila hızla Arnes çadırına daldığında.

"Biliyorum," diye çıkıştı.

"Yetişmeniz im..."

"Sadece *yardım et*, rahibe."

Ister, stadyuma bir ulak göndererek iki yardımcı daha istetti ve üçü birden telaş içinde bağcıklar, koruyucu dolgular ve plakalarla Lila'ya zırhını giydirdiler.

Tanrı aşkına. Kiminle yarışacağını bile bilmiyordu.

"O şey kan mı?" diye sordu yardımcılardan biri Lila'nın yakasını göstererek.

"Benim değil," diye mırıldandı Lila.

"Bileklerinize ne oldu?" diye sordu bir başkası.

"Diliniz değil, eliniz çalışsın."

Ister, üzeri silahlarla dolu büyük bir tepsiyle belirdi. Hayır, bunlar silah değil, sadece kabza ve bıçak saplarıydı.

"Sanırım bunların bir şeyi eksik."

"Bu dokuzlar turu," dedi Ister. "Geri kalanını sizin tamamlamanız gerekiyor." Tepsideki bir kabzayı aldı, parmaklarını etrafına sardı. Rahibenin dudakları kıpırdamaya başladı ve Lila, kabzanın ucunda bir tür bıçak oluşuncaya kadar etrafında ve üzerinde ani bir rüzgârın hızla dönmesini izledi.

Lila'nın gözleri kocaman açıldı. İlk iki turda uzaktan dövüşülmüştü, saldırılar birer patlama gibi karşıdan karşıya gerçekleşmişti. Ancak silahların olması demek, göğüs göğse bir mücadele olacağı anlamına geliyordu ve yakın mesafe Lila'nın uzmanlık alanıydı. Tepsiden iki hançer adı ve önkollarındaki plakaların altına kaydırdı.

Tromperler uyarı için çalmadan hemen önce Ister, "*Fal chas*," dedi ve Lila şeytan maskesinin çenesini takıp maskesinin son kopçaları hâlâ arkasından sarkarak koştu.

Esas dövüş sonra başladı.

Elementler ve kol bacak bulutu halinde dövüşürlerken darbelerini belli eden tek şey ışık patlamalarıydı. Bir araya geliyorlar, sıçrayarak ayrılıyorlar ve hamleye karşı hamleyle uyum içinde birbirlerine saldırıyorlardı.

Elementleri çarpışırken Kell, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye söylendi.

"Seni görmek de güzel," diye yanıtladı Lila eğilip arkasından hızla dönerken.

"Şuna bir son vermelisin," diye emretti Kell bir ateş topundan son anda kaçarak.

"Önce sen," diye çıkıştı Lila bir sütunun arkasına daldığı sırada.

Su çarptı, ateş yandı, toprak sarsıldı.

"Bu delilik."

"Kimliğini gizleyen bir tek ben değilim." Lila yaklaştı, Kell vuracağını sandı ama son anda fikrini değiştirerek ateş bıçağını boş avcuna dokundurdu ve *itti*.

Bir an etraflarındaki hava sarsıldı. Kell, Lila'nın maskesi ardındaki acıyı gördü ama sonra bir alev duvarı üzerine doğru patladı ve elinden gelen tek şey suyunu bir dalga halinde kendi başının üzerine yönlendirmek oldu. İki elementin çarpışmasıyla her taraf buhar içinde kaldı. Sonra Lila hiç beklenmedik bir şey yaptı. Uzanarak Kell'in başının üzerindeki suyu dondurdu. *Kell*'in suyunu.

Seyirciler şaşkınlıkla nefeslerini tuttular ve Kell küfrederken buz tabakası çatladı ve parçalanarak tepesinden üzerine çarptı. Bu, kurallara aykırı değildi –ikisi de suyu seçmişti– ama rakibinin elementi üzerinde hak iddia etmek ve kontrolü altına almak nadir rastlanan bir durumdu.

Buna yenilmekse daha nadir rastlanan bir durumdu.

Kell kaçabilirdi; dövüşü bir adım, hatta iki adım, ileri götürebilirdi. Ancak kaybetmesi gerekiyordu. Bu yüzden yerinden kıpırdamamış ve buzdan tavanın düşerek omuzlarındaki ve sır-

tındaki plakaları parçalamasına ve ışık patlamaları çıkarmasına izin vermişti.

Böylelikle maç sona erdi.

Delilah Bard kazanmıştı.

Kell'in yanında durup ona elini uzattı.

"Güzel maçtı, *mas vares,*" diye fısıldadı Lila.

Kell şaşkınlıkla orada öylece dikildi. Başını eğerek onu, kalabalığı selamlaması ve gitmesi gerektiğini biliyordu ama ayakları yerinden kıpırdamıyordu. Lila'nın, maskesini tribünlere ve Kral'a doğru hafifçe kaldırarak selamlamasını, sonra Kell'e son bir şeytani gülüşle arenadan ayrılmasını izledi. Kell kraliyet platformunu alelacele selamladıktan sonra Lila'nın peşinden seğirterek stadyumdan çadırların olduğu kısma daldı ve iki çapraz bıçak sembollü perdeyi hızla açtı.

Boş çadırın içindeki tek kişi orada durmuş bekleyen bir yardımcıydı.

Yanıtı bilmesine rağmen, "Nerede o?" diye sordu.

Şeytan maskesi, zırhın geri kalanıyla birlikte çıkarılmış halde minderlerin üzerinde duruyordu.

Lila çoktan gitmişti.

V

Lila soluk soluğa sırtını Elsor'un kapısına yasladı.

Kell'i hazırlıksız yakalamıştı, orası kesindi ve Kell artık biliyordu. Günlerdir Londra'da olduğunu, orada, yanında, turnuvada olduğunu biliyordu. Kalbi göğsünün içinde hızla atıyordu; kendini nihayet faresini yakalamış ve sonra bırakmış –şimdilik bırakmış– bir kedi gibi hissediyordu.

Nabzının yavaşlamasıyla sarhoşluk hali de geçmeye başladı. Başı zonkluyordu ve yutkunduğunda ağzına kan tadı geldi. Baş dönmesinin geçmesini bekledi, geçmeyince kulaklarında Kell'in sesi çınlayarak vücudunu ahşap zemine bıraktı.

O tanıdık, bıkkın ses tonu.

Bu delilik.

İkisi de kuralları ihlal etmiyormuşçasına, kendisi de tıpkı onun gibi bir oyunun parçası değilmişçesine nasıl da üstünlük taslıyordu.

Şuna bir son vermelisin.

O gümüş maskesi ardında, iki renkli gözlerinin arasında derinleşen çizgileriyle kaşlarını çattığını gözünde canlandırabiliyordu.

Kell şimdi ne yapacaktı?

Lila ne yapacaktı?

Her ne olduysa buna değmişti.

Lila dizleri üzerinde doğruldu ve ahşap döşemeye bir kan damlasının düşmesiyle kaşlarını çattı. Burnuna dokundu, sonra kırmızılığı koluna silerek ayağa kalktı.

Elsor'un, Ver-as-Is saldırısı ve sonrasındaki maçtan mahvolmuş giysilerini çıkarmaya koyuldu. Yavaşça silahları ve kumaşları çıkardı, sonra aynada taze çürükler ve eski yara izleriyle bezeli yarı çıplak vücuduna baktı.

Şöminede az bir ateş yanıyor, sandığın üzerinde soğuk su dolu bir çanak duruyordu. Lila acele etmeden saçındaki koyulaştırıcı yağı, tenindeki kanı temizledi, kurulandı ve ısındı.

Ne giyeceğine karar vermeye çalışarak odaya bakındı.

Sonra aklına bir fikir geldi.

Elbette en sevdiği türden, alışılmışın dışında, tehlikeli bir fikirdi.

Belki de, diye düşündü, *artık bir baloya gitmenin zamanı gelmiştir.*

"Rhy!" diye seslendi Kell kalabalık ona yol açarken. Miğferini çıkarmış, paltosunu değiştirmişti ama saçları hâlâ terden ıpıslaktı ve nefes nefeseydi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Prens. Etrafında muhafızlarla saraya geri yürüyordu.

"Oydu!" diye tısladı Kell adımlarına ayak uydurarak.

İnsanlar Prens'in bir bakışını veya bir gülümsemesini yakalama umuduyla her yanlarında tezahüratlar ediyorlar, el sallıyorlardı. "Kim?" diye sordu Rhy bir yandan kalabalıkla ilgilenerek.

"Stasion Elsor," diye fısıldadı Kell. "*Lila*'ydı."

Rhy'ın kaşları çatıldı. "Biliyorum, uzun bir gündü," dedi Kell'in omzuna hafifçe vurarak, "ama belli ki..."

"Ne gördüğümü biliyorum, Rhy. Benimle konuştu."

Rhy, dudaklarına sabitlenmiş bir tebessümle başını iki yana salladı. "Bu saçmalık. Tieren oyuncuları haftalar önce seçti."

Kell etrafına bakındı ama Tieren elbette görünürde yoktu. "Beni seçmedi."

"Hayır ama *ben* seçtim." Sarayın merdivenlerine ulaştılar ve basamaklardan çıkarken kalabalık geride kaldı.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Elsor *o* mu yoksa sadece onun gibi mi davranıyor, bilmiyorum ama az önce orada dövüştüğüm kişi taşradan bir büyücü değildi. O Delilah Bard'dı."

"O yüzden mi o kadar kolay kaybettin?" diye sordu Prens basamakların başına geldiklerinde.

"Bana kaybetmemi söyleyen sendin!" diye çıkıştı Kell, muhafızlar kapıları tutarken. Sözleri sessiz antrede yankılandı ve başını kaldırıp salonun ortasında dikilen Kral'ı görünce Kell'in midesine bir yumru oturdu. Maxim, Kell'e bir baktı ve "Yukarı. *Derhal,*" dedi.

"Ne dediğimi anladığını sanıyordum," dedi Kral, odasına girdiklerinde. Hastra ve Staff sessizce yanında dururlarken, Kell balkonun yanındaki koltuğuna oturmuş bir çocuk gibi azar işitiyordu. Rhy'a dışarıda beklemesi söylenmişti ve şu an koridorda kıyameti kopartıyordu.

"Sana saraydan ayrılmamanı söylemedim mi?" diye sordu Maxim küçümsercesine kalın bir sesle.

"Söylediniz ama..."

"Benim isteklerime kulak asmıyor musun?"

"Hayır, efendim."

"Demek ki baban olarak rica ettiğimde sana kendimi yeterince açık ifade edememişim. O yüzden şimdi *kralın* olarak emrediyorum. İkinci bir emre kadar saraydan çıkman *yasaklanmıştır.*"

Kell doğruldu. "Bu *haksızlık.*"

"Çocuk olma, Kell. Kendi iyiliğin için olmasa böyle bir şey istemezdim." Kell alaycı bir şekilde güldü ve Kral'ın bakışları gölgelendi. "Verdiğim emirle dalga mı geçiyorsun?"

Kell durdu. "Hayır. Ancak ikimiz de bunun, *benim* için neyin iyi olduğuyla alakası olmadığını biliyoruz."

"Haklısın. Mesele, krallığımız için neyin iyi olması. Sen de bu krallığa ve aileye sadıksan, turnuva bitinceye kadar saraydan dışarı çıkmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Kell'in göğsü sıkıştı. "Evet, efendim," dedi sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkarak.

Kral hızla Staff ve Hastra'ya döndü. "Bir daha bu saraydan dışarı adımını atacak olursa ikiniz de cezalandırılırsınız, anladınız mı?"

"Evet, Majesteleri," diye yanıtladılar acımasızca.

Bunun üzerine Kral bir hışımla dışarı çıktı.

Kell başını ellerinin arasına aldı, derin bir nefes çekerek önündeki sehpada duran her şeyi süpürürcesine fırlattı; kitaplar etrafa saçıldı, bir avise şarabı şişesi parçalanarak işlemeli zemine döküldü.

"Ziyan oldu," diye mırıldandı Rhy karşısındaki koltuğa geçerken.

Kell arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

"Hey, o kadar da kötü sayılmaz," diye devam etti Rhy. "En azından yarışmadan çıktın."

Bu, Kell'in moralini daha da bozdu. *Gitmek, kaçmak* isteğini bastırmaya çalışırken parmakları boynundaki andaçlara gitti. Ancak kaçamazdı çünkü Kral'ın inandığı şey ne olursa olsun Kell, krallığına, kralına, ailesine, *Rhy*'a *sadıktı.*

Prens belli ki Kell'in kafasının içinde kopan fırtınalardan bihaber oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Ee," dedi, "partiye giderken ne giyelim?"

"Partiyi boş versene," diye homurdandı Kell.

"Haydi ama, Kell, parti sana bir şey yapmadı. Hem, erkek kıyafetleri giymeye meraklı bir genç kadın gelmeye karar verirse? Bunu kaçırmak istemezsin."

Kell başını minderlerden zorla kaldırdı. "Yarışmada olmaması gerek."

"Bu aşamaya kadar geldi. Belki de hakkını yeterince teslim etmiyorsundur."

"Kazanmasına ben izin verdim."

"Diğer hepsi de öyle mi yaptı?" diye sordu Rhy eğlenerek. "Ayrıca söylemeden geçemeyeceğim, kendi başının çaresine bakıyor gibiydi."

Kell inledi. Sahiden de *öyleydi*. Bu hiç mantıklı değildi. Öte yandan Lila'yla ilgili hiçbir şey mantıklı değildi ki. Ayağa kalktı. "Peki."

"İşte böyle."

"Ama artık kırmızı ve altın renkleri yok," dedi paltosunu tersyüz ederek. "Bu gece siyah giyiyorum."

Lila içeri girdiğinde Calla mırıldanarak bir eteğin kenarlarını iğneliyordu.

"Lila!" dedi neşeyle. "*Avan*. Bu gece sana nasıl yardımcı olabilirim? Şapka? Manşet?"

"Aslında..." Lila elini paltoların üzerinde gezdirdikten sonra iç çekti ve başıyla elbiselerin olduğu kısmı işaret etti. "Şunlardan birine ihtiyacım var." Kabarık, kullanışsız elbiselere bakarken içinde belli belirsiz bir korku vardı ama Calla'nın yüzünde hoşnut bir gülümseme belirdi. "O kadar şaşırma," dedi. "Üstat Kell için."

Ancak bu, satıcı kadını daha da gülümsetti. "Nerede giymek için?"

"Turnuva balosu." Lila elbiselerden birine uzanırken Calla parmaklarına hafifçe vurdu. "Hayır," dedi emin bir şekilde. "Siyah olmaz. Bunu yapacaksan doğru düzgün yapacaksın."

"Siyahın nesi varmış? Mükemmel bir renk."

"Saklanmak için. Gölgelerin arasına karışmak için. Kaleleri kasıp kavurmak için. Ancak balolar için değil. Sonuncusuna siyahlar içinde gitmene izin verdim de ne oldu? Bütün kış dertlendim durdum."

"Öyleyse endişelenecek pek bir şeyin yok demektir."

Calla cık cıklayarak onu kınadı ve elbise koleksiyonuna geri döndü. Lila'nın bakışları elbiselerin üzerinde gezindi; yumurta sarısı bir etek ve kadifemsi mor bir yen karşısında yüzünü buruşturdu. Olgun meyvelere, ağız sulandıran tatlılara benziyorlardı. Lila *yenebilir* değil, güçlü görünmek istiyordu.

"Ah," dedi Calla ve askıdan bir elbise çıkarıp ona uzatırken Lila kendini hazırladı. "Buna ne dersin?"

Rengi siyah değildi ama diğerleri gibi tatlıları da andırmıyordu. Koyu yeşil bir elbiseydi ve bu renk Lila'ya, gece ay ışığı huzmelerinin yaprakların arasından süzüldüğü bir ormanı anımsattı.

Evden ilk kaçtığında –ev denebilirse– on yaşındaydı. St. James Parkı'na gitmiş ve bütün geceyi alçak bir ağacın altında titreyerek, ağacın dalları arasından yukarı bakarak ve başka bir yerde olduğunu hayal ederek geçirmişti. Sabah zorla eve dönerken babasını odasında içkiden sızmış bir halde bulmuştu. Kızını arama zahmetinde bile bulunmamıştı.

Calla, Lila'nın yüzündeki kederi fark etti. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Güzel," dedi Lila. "Ancak bana göre değil." Doğru sözcükleri bulmakta zorlandı. "Belki önceki ben için evet ama şimdiki ben için değil."

Calla başıyla onayladı ve elbiseyi geri koydu. "Ah, işte bu."

Başka bir gece elbisesine uzanarak askıdan çıkardı. "Buna ne dersin?" Elbise... tarif etmesi güçtü. Mavi ve gri arası bir şeydi ve gümüş damla taşlarla bezeliydi. Binlerce damla. Işık, korseden eteklerine kadar elbisenin üzerinde dans ediyor, her yanı koyu bir parıltıyla ışıl ışıl parlıyordu.

Bu Lila'ya denizi ve gece gökyüzünü anımsattı. Keskin bıçakları, yıldızları ve özgürlüğü.

"Bu," dedi Lila nefesi kesilerek, "mükemmel."

Elbiseyi deneyene kadar ne kadar karmaşık olduğunu fark etmemişti. Calla'nın kolunun üzerinden sarkan şık bir kumaş yığınını andırıyordu ama aslında Lila'nın ömründe karşılaştığı en çetrefilli mekanizmaydı.

Anlaşılan o kışın modası daha giriftti. Yüzlerce fermuar, düğme ve klips vardı. Calla sıktı, çekiştirdi, düzeltti ve elbiseyi bir şekilde Lila'nın bedenine oturttu.

"*Anesh,*" dedi Calla nihayet bittiğinde.

Lila kendini süslü bir işkence aletinin içinde görmeyi bekleyerek temkinli bir şekilde aynaya bakarken gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

O korse Lila'nın ince olan gövdesini mütevazı da olsa kıvrımlı bir şekle sokmuştu. Bel kıvrımı yaratmıştı. Göğüs namına Lila'da pek bir şey olmadığı için yapılabilecek pek bir şey yoktu ama neyse ki kış modası büstten ziyade omuzları ön plana çıkarıyordu. Elbise boğazına kadar uzanıyor ve Lila'ya, miğferinin çene kısmını hatırlatan bir yakayla son buluyordu. Şeytan maskesini düşünmek ona güç veriyordu.

Aslında olan buydu: Başka bir kılık.

Calla'nın korktuğu gibi, Lila, kimsenin anlamayacağını ileri sürerek dar kesim pantolonunu ve botlarını elbisenin altından çıkarmama konusunda ısrar etti.

"Bunu çıkarmanın giymekten daha kolay olduğunu söyle lütfen."

Calla tek kaşını kaldırdı. "Üstat Kell nasıl çıkarılacağını bilmiyor mudur dersin?"

Lila yanaklarının yandığını hissetti. Satıcı kadını böyle bir fikir yürütmemesi konusunda aylar önce uyarmalıydı ama o varsayım –Kell ve Lila'nın bir şekilde... birlikte oldukları veya aralarında karışık bir şeyler olduğu– en başında Calla'nın ona yardım etmeyi kabul etmesinin sebebiydi. Gurur meseleleri bir yana, satıcı kadın fazlasıyla işine yarıyordu.

"Buradan açılıyor," dedi Calla korsenin ucundaki iki iğneye hafifçe vurarak.

Lila arkaya uzanarak korsenin bağcıklarını yoklarken bıçaklarından birini orada saklayıp saklayamayacağını merak etti.

"Otur," dedi satıcı kadın.

"Bunu yapabilir miyim, gerçekten bilmiyorum."

Kadın cık cıklayıp başıyla tabureyi işaret etti ve Lila taburenin üzerine doğru eğildi. "Endişe etme. Elbise yırtılmaz."

"Endişe ettiğim elbise değil," diye söylendi Lila. Ceplerinden aşırdığı onca kadının bayılacakmış gibi görünmesine şaşmamalıydı; belli ki nefes alamıyorlardı ve Lila, onların korselerinin *bu kadar* bile sıkı olmadığından emindi.

Tanrı aşkına, diye düşündü Lila. *Elbiseyi giyeli daha beş dakika oldu ve şimdiden sızlanıyorum.*

"Gözlerini kapa."

Lila şüpheyle baktı.

"*Tac,* güvenmek zorundasın."

Lila'nın güven konusunda hep endişesi vardı ama bu aşamaya kadar gelmişti ve artık elbiseyi de giydiğine göre devamını getirmekten başka şansı yoktu. Bunun üzerine gözlerini kapadı ve kadının, kirpikleri ve kaşlarına, sonra dudaklarına bir şeyler sürmesine izin verdi.

Saçlarında bir fırçanın dolaştığını ve parmakların saç tutamlarını karıştırdığını hissederken de gözlerini açmadı.

Calla çalışırken bir taraftan şarkı mırıldanıyordu ve Lila içinde bir şeyin burkulduğunu, kederlendiğini hissetti. Annesi öleli çok uzun zaman oluyordu, öyle ki annesi saçlarını düzeltirken ellerinin o hissini, sesini bile hayal meyal hatırlıyordu.

Kaplan Kaplan, ışıl ışıl yanan.

Lila avuçlarının yanmaya başladığını hissetti ve elbiseyi kazara yakacağından korkarak avuçlarını birleştirip gözlerini açtı ve çadırdaki halı ile kafatasında kaydırılan tokaların belli belirsiz acısına odaklandı.

Calla, Lila'nın kucağına bir avuç saç tokası koymuştu. Parlak gümüş tokalardı ve onları, karaya çıkardığı sandıktan tanımıştı.

"Bunları geri getiriyorsun," dedi Calla işini bitirirken. "Onları seviyorum."

"Hepsini geri getireceğim," dedi Lila ayağa kalkarak. "Bu gece dışında elbiseye ihtiyacım yok."

"Çoğu kadın bir elbisenin tek gecelik olduğuna inanır."

"Onlar savurgan kadınlar," dedi Lila el bileklerini ovuşturarak. O sabahki halatlardan dolayı hâlâ yaraydı. Calla gördü ve bir şey demeden ikisine de kalın birer gümüş bilezik geçirmekle yetindi. Aklına ilk gelen sözcük *zincirler* olsa da Lila içinden *zırh eldivenleri* diye geçirdi.

"Son bir dokunuş."

"Ah, tanrı aşkına, Calla," diye yakındı. "Bence bu gereğinden fazla."

"Çok garip bir kızsın, Lila."

"Buradan uzakta büyüdüm."

"Evet, bunu kısmen açıklayabilir."

"Neyi?" diye sordu Lila.

Calla onu işaret etti. "Sanırım geldiğin yerde kadınlar erkekler gibi giyinip mücevher yerine silah taşıyorlar."

"... hep benzersiz biri oldum."

"Evet, yani Kell'le birbirinizi çekmenize şaşmamalı. İkiniz de benzersizsiniz. İkiniz de biraz..." Dili aniden yetersiz kalmıştı sanki.

"Huysuz?" diye bir öneride bulundu Lila.

Calla gülümsedi. "Hayır, hayır, huysuz değil. Gardını almış. Ancak bu gece," dedi gümüş kenarlı bir tülü Lila'nın saçlarına tutturdu, "onun gardını düşüreceksin."

Lila kendini tutamayarak gülümsedi. "Amaç da bu zaten."

VI

Beyaz Londra

Bıçak Ojka'nın elinde parıldadı.

Kral arkasında durmuş bekliyordu. "Hazır mısın?"

Parmakları bıçağı sımsıkı kavrarken korku her yanında uğulduyordu. Korku ve güç. İşaretleme işlemi, kan ateşi, hatta tasmadan bile sağ kurtulmuştu. Bunu da atlatırdı.

"*Kosa*," dedi fısıltıya yakın bir sesle. *Evet.*

"Güzel."

Kalenin iç bahçesinde duruyorlardı, kapılar kapalıydı ve Kral'ın bakışları Ojka'nın omurgasını, kış rüzgârı da yüzünü ısırırken buna şahit olan sadece devrik ikizlerin heykelleriydi. Yaşam şehre geri dönüyor, onu bir çürük gibi renklendiriyordu ama kuytular hâlâ soğuktu. Özellikle de geceleri. Güneş sıcaktı ve onun altında bir şeyler büyüyebiliyordu ama battığında tüm sıcağı da beraberinde götürüyordu. Kral'ın dediğine göre bu normaldi, sağlıklı bir dünyanın sıcak ve aydınlık olduğu kadar gölgeli mevsimleri de olurdu.

Ojka sıcağa hazırdı.

Kan ateşi geldiğinde hissettiği ilk şey bu olmuştu. Muhteşem sıcaklık. Kendinden önce başarısız olanların yanık kabuklarını görmüştü ama o, ateşi memnuniyetle karşılamıştı.

Holland'ın gücüne o zaman inanmıştı. Kendi potansiyeline de öyle.

Kral'ın tasması boğazına kenetlendiğinde bile inanmayı sürdürmüştü.

Şimdiyse Kral ondan kendisine tekrar inanmasını istiyordu. Sihrine inanmasını, ona vermiş olduğu sihre inanmasını. Ojka kan büyülerini yapmıştı. Buz ve ateş çağırmıştı. Bazı şeyleri bükmüş, bazılarını da kırmıştı. Kendi dünyasına kapılar çizmişti. Bu da farklı olmayacaktı. Yine elinin altındaydı.

Kabzası bir avcunda, sivri kenarı diğerine bastırırken bıçağa baktı. Komutları biliyordu. Yine de tereddüt ediyordu.

"Kralım," dedi, yüzü hâlâ bahçe duvarına bakar vaziyette. "Bana bunu sordurtan korkaklık değil ama..."

"Zihninden geçenleri biliyorum, Ojka," dedi Holland. "Bunu niye senden yapmanı istediğimi, niye kendim gitmediğimi merak ediyorsun. Doğrusunu istersen, gidemem."

"Sizin yapamayacağınız bir şey yok."

"Her şeyin bir bedeli vardır," dedi Holland. "Bu dünyayı – *dünyamızı*– eski haline getirmek için kendimden bir şeyi feda etmek zorundaydım. Şimdi gidecek olursam, geri dönebileceğimden emin değilim."

Demek gücün geldiği yer oydu. Bir büyü. Bir anlaşma. Kral'ın, bir başkasıyla konuşurcasına kendi kendine konuştuğunu duymuş, gözünün gölgesinde gizlenen şeyi görmüş, hatta o kıpırdamadığında yansımasının hareket ettiğini gördüğünü bile sanmıştı.

Holland şimdiye dek ne kadar fedakârlıkta bulunmuştu?

"Üstelik..." Kral'ın ellerinin omuzlarına değdiğini ve dokunuşuyla sıcaklık ile sihrin her yanını sardığını hissetti. "Kullanabilmen için sana güç verdim."

"Evet, Kralım," diye fısıldadı.

Kral geniş bedenini onun ince bedenine sararak bedenine kendi şeklini verirken Ojka'nın sağ gözü nabız gibi attı. Holland'ın kolları onunkileri gölgesi altına aldı, omuzlarından dirseklerine ve

el bileklerine uzanarak ellerini ellerine yasladı. "Yeterince güçlü olduğun sürece iyi olacaksın, Ojka."

Ya değilsem?

Ojka bunu yüksek sesle söylediğini sanmıyordu ama Kral her halükârda onu duymuştu.

"O zaman kaybolacaksın, aynı şekilde ben de." Sözleri soğuktu ama bunu söyleyişinde aynı soğukluk yoktu. Sesi her zamanki gibiydi; Ojka'nın dizlerinin bağını çözen bir ağırlıkla, aşınmış bir taşın pürüzsüzlüğü hâkimdi. Holland dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Ancak sana inanıyorum." Böylece Ojka'nın bıçağı tutan elini aldı ve beraberinde bıçağı Ojka'nın teninde sürükledi. Mürekkep gibi koyu renk kanı birikti ve Holland, kızın kanlı avcuna bir şey bastırdı: Ojka'nın saçları gibi kırmızı, ortasında altın yıldız olan bir bozuk para.

"Senden ne istediğimi biliyorsun," dedi Ojka'nın yaralı elini ve içindeki bozuk parayı soğuk taşa bastırdı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Kralım."

"Umarım," dedi Holland sıcaklığını da beraberinde alıp geri çekilerek.

Ojka yutkundu ve Holland'ın ona öğrettiği gibi komutu söylerken acıyan avcunun soğuk taşla buluştuğu noktaya odaklandı. "*As Travars.*"

Ojka'nın kanı sözcüklerle beraber titrerken, işaretli gözü kafatasının içinde vızıldıyordu. Elinin taşla buluştuğu yerde gölge bir kapı şeklini aldı. Öne doğru bir adım atmak, diğer tarafa geçmek istedi ama buna fırsat bulamadı.

Karanlık onu koparırcasına öne doğru çekti. Dünya ayrıldı. Aynı şekilde o da.

Kaslarının parçalandığını hissetti. Kemiklerinin kırıldığını.

Teni yanıyordu, kanı donmuştu ve her şey ıstıraptı.

Hem hiç bitmeyecekmiş gibi hem de anlıktı, sonra hiçlik.

Ojka bir şekilde başarısız olduğu düşüncesiyle ürpererek dizlerinin üzerine çöktü. Yeterince güçlü değildi. Buna değmemişti.

Şimdi kendi dünyasından, amacından, kralından koparılıp gitmişti. Bu sakinlik, bu dinlendirici his, ölüm olmalıydı.

Öte yandan...

Ölümün kenarları olmaması gerekirdi, oysa bunun vardı. Gözleri kapalıyken bile hissedebiliyordu. Vücudunun nerede bitip dünyanın nerede başladığını hissedebiliyordu. Ölüm kendi içinde bir dünya olabilir miydi? Müziği var mıydı?

Ojka'nın gözleri yavaşça açıldı ve altındaki kaldırım taşlı sokağı ve kırmızıya boyanmış gece gökyüzünü gördüğünde bir nefes aldı. Damarları teninde koyu bir şekilde yanıyordu. Gözü güçle atıyordu. Kıpkırmızı bozuk para hâlâ avcundaydı ve bıçağı birkaç adım ötede taşların üzerinde parıldıyordu.

Gerçek, bir dalga halinde çarparak dank etti.

Başarmıştı.

Sendeleyerek ayağa kalkarken boğazından şok ve zafer karışımı bir ses koptu. Her yanı acıyordu ama Ojka acıdan zevk aldı. Bu, hayatta olduğu anlamına geliyordu, *kurtulmuştu*. Denenmiş, test edilmiş ve yeterli bulunmuştu.

Kralım? dedi içinden, dünyalar arasındaki –*Ojka*'nın geçmiş olduğu dünyalar arasındaki– duvarlar ve boşluğun karanlığından uzanarak.

Uzun süre cevap alamadı. Sonra inanılmaz bir biçimde, kafasının içinde atan nabzıyla eşleşen sesini duydu.

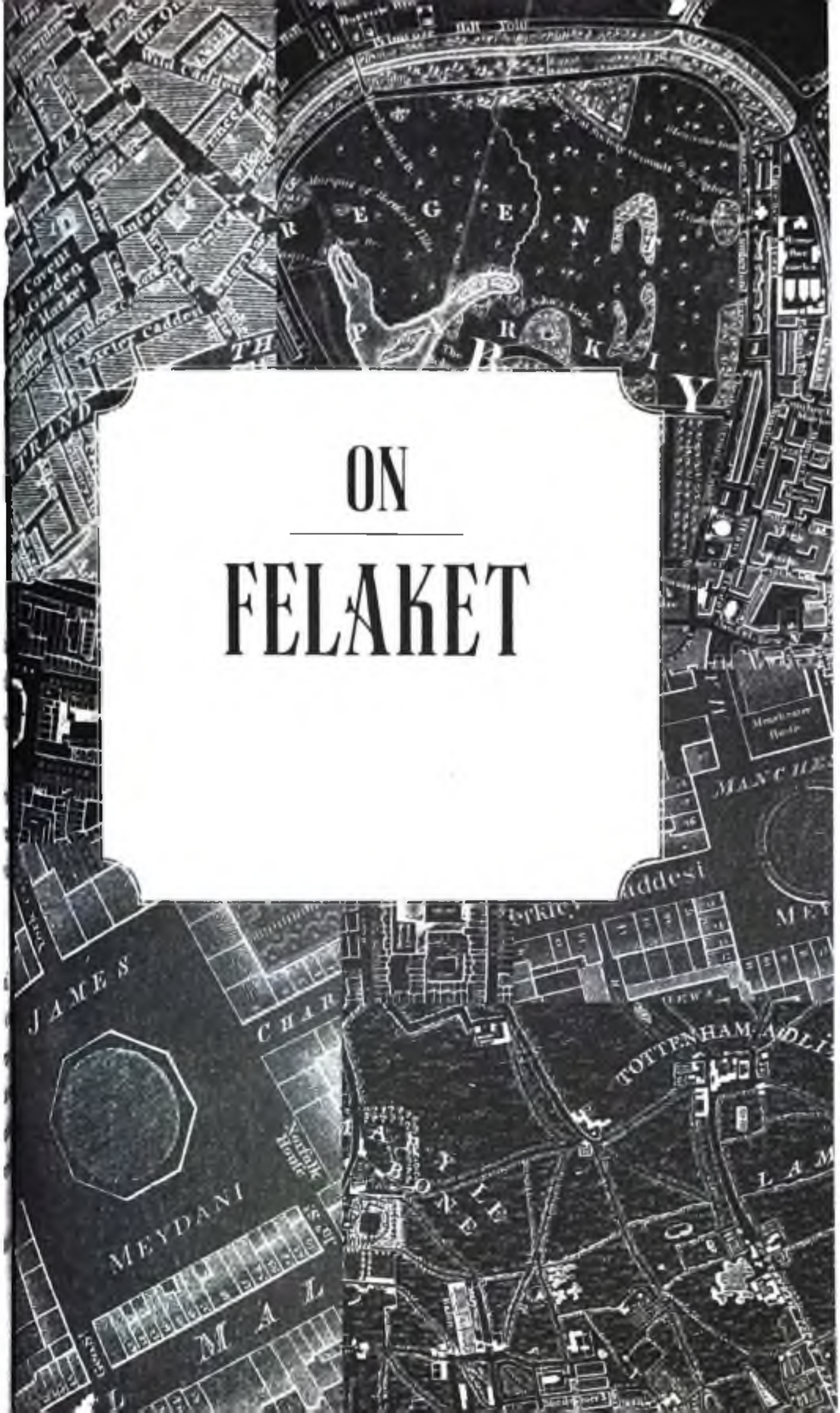
Elçim.

Bu en güzel sesti. Karanlığın içinde bir ışık demetiydi.

Buradayım, dedi Ojka içinden, *buranın* tam olarak neresi olduğunu merak ederek. Holland ona bu dünyayı anlatmıştı. O kırmızı parlaklık, o şey nehir olmalıydı. O parıltılı yer ise saray. Ojka solgun pelerinini düzeltip kızıl saçlarını işaretli gözünün önüne düşürürken, insanların seslerini duyabiliyor ve enerjilerini hissedebiliyordu. *Şimdi ne olacak?*

Bir duraksama daha oldu ve Kral'ın sesi yeniden duyulduğunda yumuşak ve sakindi.

Onu bul.

REGENT
PARK
Covent Garden Market
JAMES
MEYDANI
MAL
TOTTENHAM

ON

FELAKET

I

Kırmızı Londra

Şehir sarayın basamaklarından buz, sis ve sihirle parlıyordu.

Lila manzaraya dikkatle baktı, sonra döndü ve Elsor'un davetiyesini uzattı. Merdivenler yabancılar ve soylularla doluydu; muhafızlar kâğıttaki isme bakmadılar bile, sadece kraliyet mührünü gördüler ve onu içeri aldılar. Turnuvadan önce Gül Salon'u görmüştü elbette ama o ayrıydı, kendisi olarak gelmemişti. Saray devasa bir ev gibiydi. Bir kraliyet evi. Giriş salonu yine bir yığın çiçek buketiyle bezenmişti ama yol halinde dizilmiş çiçekler Lila'yı antreye ve daha önce kapalı olması gereken ama şimdi kanatlar gibi ardına kadar açık duran başka bir çift kapıya yönlendiriyordu. Lila cilalı ahşap, kristal ve bir ışık peteğinden oluşan muazzam bir balo salonuna adımını attı.

Buna Büyük Salon diyorlardı.

Lila, Maskeli Balo gecesi başka bir salonda –Altın Salon– bulunmuştu ve taş işçiliği, metal kısımlarıyla etkileyiciydi. Buradaysa bir görkem, zenginlik ve *dahası* vardı. Düzinelerce avize birkaç kat yukarı uzanan kubbeli tavandan sarkıyor ve ortamı kırılan mum ışıklarıyla aydınlatıyordu. Yürüyüş yollarına açılan ve galeriler ile

yukarıdaki duvarlara kurulu asma odalara uzanan sarmal merdivenlerle bezeli meşe zeminden sütunlar yükseliyordu.

Balo salonunun ortasında, dörtlü müzisyen grubunun çaldığı bir platform yer alıyordu. Enstrümanları birbirinden farklıydı ama hepsi de altın kakmalı cilalı ahşaptan yapılmıştı ve müzisyenlerin kendileri de altınla bezenmişti. Parmaklarının elzem hareketleri dışında hiç kıpırdamadan duruyorlardı.

Jinnar, Prens Rhy'la ilgili ne demişti? Dramaya oldum olası bayılır.

Lila kocaman balo salonunu gözleriyle taradı ve Prens'i, salonun karşı tarafında masalar arasında dolaşırken yakaladı. Orada, balkon kapılarının önündeyse, Alucard mor ipekli hoş bir Farolu'yu eğilerek selamlıyordu. Flört ediyordu.

Lila böylesi bir kalabalığın içinde Kell'i görmesinin ne kadar zaman alacağını merak ederek odayı taradı. Ancak saniyeler içinde onu gördü; dans pistinde veya masaların arasında insanlarla kaynaşırken değil, yukarıdaydı. İnce uzun bedeni korkuluğun üzerinden sarkarak alt balkonlardan birinde tek başına duruyordu. Dağınık kızıl kahverengi saçları avizelerin altında parlıyordu ve avuçlarının arasında bir kadehi yuvarlarken sıkkın görünüyordu. Bu açıdan bakınca gözlerini tam seçemese de aralarındaki kırışıklığı görebildiğini hayal etti.

Birini arar gibi bir hali vardı.

Lila'nın içinden bir ses aradığı kişinin *o* olduğunu söylüyordu.

Lila sütunun gölgesine çekildi, birkaç saniye Kell'in kalabalığı izlemesini seyretti. Ancak elbiseyi sırf giymiş olmak için giymemişti, sonunda içkisini bitirdi, boş kadehi en yakındaki masaya bırakıp aydınlığa çıktı.

Aynı anda Kell'in yanında bir kız belirdi. Vesk Prensesi. Kızın eli Kell'in omzuna dokununca Lila kaşlarını çattı. Kız o şekilde flört edecek yaşta mıydı? Tanrım, *çocuk* gibi görünüyordu. İnce ama yuvarlak yüzlü, hoş ama gamzeliydi ve saman sarısı örgüsünün tepesinde ahşaptan ve gümüşten bir halka vardı.

Kell, Prenses'e bir bakış attı ama dokunuşu karşısında geri çekilmedi; kız, Kell'in hareketsizliğini davetkâr bulmuş olacaktı ki bu kez de kolunu koluna geçirdi ve başını omzuna koydu. Lila parmaklarının bıçağını aradığını hissetti ama şaşırtıcı bir şekilde Kell'in bakışları kızdan ayrılarak aşağıdaki balo salonuna çevrildi ve *onunkilerle* buluştu.

Kell fark edilir biçimde gerildi.

Lila da öyle.

Prenses'e bir şey deyip kolunu geri çekmesini izledi. Kız bozulmuşa benziyordu ama merdivenlerden inip karanlık bakışları, iki yanında sıktığı yumruklarıyla ona doğru ilerlerken kıza bir daha dönüp bakmadı. Bakışlarını Lila'dan ayırmıyordu.

Ağzını açtı, Lila kendini bir saldırıya hazırlamıştı. Ancak bağırmak yerine Kell elini uzattı ve "Benimle dans et," dedi.

Bu bir soru değildi. Hatta neredeyse rica bile değildi.

"Dans etmeyi bilmiyorum," dedi Lila.

"Ben biliyorum," demekle yetindi Kell, sanki bu iki kişi isteyen bir eylem değilmiş gibi. Ancak orada durmuş bekliyordu ve gözler onlardan tarafa dönmeye başlamıştı, bunun üzerine Lila, Kell'in uzattığı elini tuttu ve onu balo salonunun kuytu bir köşesine doğru götürdü. Müzik başladığında Kell'in parmakları Lila'nın parmaklarını sardı, diğer eli beliyle buluştu ve dans etmeye başladılar; daha doğrusu Kell dans etmeye başladı ve Lila da kendini ona uyum sağlamaya, güvenmeye zorlayarak birlikte hareket etti.

Aylardır ona bu kadar yakın olmamıştı. Kell'in, tenine dokunduğu yer uğulduyordu. Bu normal miydi? Sihir herkesin ve her şeyin içinde dolaşıyorsa, kendini yeniden bulduğunda yarattığı his böyle bir şey miydi?

Ringdeki ritimlerinin daha yavaş bir versiyonu halinde bir birlikte dönüp bir ayrılarak dakikalarca konuşmadan dans ettiler. Sonra Lila birdenbire, "Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Beni neden dansa kaldırdın?"

Kell gülümser *gibi* oldu. Belli belirsiz bir ışık oyunu gibi. "Sana selam vermeden kaçıp gidemeyesin diye."

"Selam," dedi Lila.

"Selam," dedi Kell. "Nerelerdeydin?"

Lila sırıttı. "Niye, beni mi özledin?"

Kell ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtıktan sonra nihayet yanıtladı: "Evet."

Sözcük ağzından alçak sesle çıkmış ama içtenliği Lila'yı gafil avlamıştı. Kaburgalarına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. "Ne o," dedi beceriksizce, "kraliyet hayatı artık zevklerine hitap etmiyor mu?" Ancak doğrusu, Lila da onu özlemişti. Onun inatçılığını, aksiliğini ve sürekli kaşlarını çatmasını. Gözlerini; biri masmavi, diğeri parlak siyah gözlerini özlemişti.

"Bu halinle..." diye başladı, sonra sustu.

"Komik mi görünüyorum?"

"Olağanüstü görünüyorsun."

Lila kaşlarını çattı. Kell'in gözlerinin altındaki karartıyı ve gözlerindeki hüznü görerek, "Sen öyle görünmüyorsun," dedi Lila. "Neyin var, Kell?"

Kell biraz gerildi ama konuyu kapatmadı. Bir yalan uyduruyormuşçasına nefes aldı ama nefesini verdiğinde dilinden dökülen gerçeklerdi. "O geceden beri hiç... Yarışmanın iyi geleceğini düşündüm ama daha da berbat etti. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Bunu delilik olarak gördüğünü, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bir kralın bir kalenin içinde çürüyerek ölmesine şahit oldum." Sorunu gömleğinde görebiliyormuşçasına bakışlarını öne eğdi. "Bana neler oluyor, bilmiyorum."

"Hayat," dedi Lila, pistte dönerlerken. "Ve ölüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkes canıma susadığımı düşünüyor, anlarsın ya? Ancak ben ölmek istemiyorum. Ölmek kolay. Hayır, ben *yaşamak* istiyorum ama yaşadığımı hissetmemin tek yolu ölüme yaklaşmak. Bunu yaptığında, öncesinde yaptıklarının *aslında* yaşamak olmadığını

–sadece idare etmek olduğunu– fark ediyorsun. İstersen bana deli de ama bence en iyi, risklerin yüksek olduğu anlarda yaşıyoruz."

"Sen delisin," dedi Kell.

Lila hafif bir kahkaha attı. "Kim bilir? Belki dünyanın çivisi çıkmıştır. Belki içinde bir şey hâlâ seni kontrol ediyordur. Belki de yaşamanın gerçekte ne olduğunun tadına varmışsındır. Burada, kıl payı kurtulmalardan nasibini almış biri konuşuyor. Az kalsın ölüyordun, Kell. O yüzden şimdi *yaşamanın* nasıl bir his olduğunu biliyorsun. O yaşam için korkmanın. Onun için mücadele etmenin. Bunu bir kez anladın mı, artık geri dönüşü yok."

Kell'in sesinde kararsızlık vardı. "Ne yapacağım?"

"Bunu soracağın doğru kişi ben değilim," dedi Lila. "Benim işim kaçmak."

"Kaçmak kulağa hoş geliyor."

"O zaman kaç," dedi Lila. Kell gülmemek için kendini zor tuttu ama Lila ciddiydi. "Özgürlük dediğin bu değil midir, Kell? Kendiliğinden gelmez. Kimsenin önüne hazır sunulan bir şey değildir. Ben özgürüm çünkü bunun için mücadele ettim. Sense bütün dünyaların en güçlü büyücüsü olmalısın. Burada olmak istemiyorsan gidebilirsin."

Müziğin temposu yükseldi; dans ederken bir yakınlaşıyor bir ayrılıyorlardı.

"Rhy'a bir söz verdim," dedi Kell dansa kapılıp birlikte dönerlerken. "O kral olduğunda yanında olacağımı söyledim."

Lila omuz silkti. "Son baktığımda henüz tahtta oturan o değildi. Bak, ben burada kalıyorum çünkü geri dönmek için bir sebebim yok. Seninse, gittiğinde geri dönememen için hiçbir sebep yok. Belki sadece bacaklarını uzatmaya, biraz hayatını yaşamaya, dünyayı görmeye ihtiyacın vardır. Sonra geri dönüp buraya yerleşebilir ve Rhy'la beraber sonsuza kadar mutlu mesut yaşayabilirsin."

Kell alaycı bir şekilde güldü.

"Ancak, Kell," dedi Lila ciddileşerek, "benim yaptığımı yapma."

"Biraz daha açık olman gerekecek."

Lila, Barron'ı düşündü, paltosunun cebindeki gümüş saati. "Gitmeye karar verirsen... gitmeye karar verdiğinde... bunu veda etmeden yapma."

Müziğin son notaları çaldı ve Kell, Lila'yı kollarında döndürdü. Vücutları birbirine dolandı ve ikisi birden nefeslerini tuttular. Son kucaklaşmalarında kanlar içinde yaralı ve tutuklanmak üzerelerdi. O zamanki gerçek bir histi; şimdikiyse hayal gibi.

Lila, Kell'in omzunun üzerinden, etrafı beyefendilerle sarılı Vesk Prensesi'nin salonun kenarından *ona* ters ters baktığını gördü. Lila gülümsedi ve Kell'in onu pistten uzaklaştırarak bir çift sütunun arasına götürmesine izin verdi.

"Demek Kamerov?" dedi Lila, konuşacak sessiz bir yer bulduklarında.

Kell onu sıkıca tuttu. "Kimse bilmiyor. *Bilmemeli de.*"

Lila ona alaycı bir bakış attı. "Sence gerçekten ağzı gevşek birine mi benziyorum?" diye sordu. Kell bir şey demedi, yok olmasını beklercesine o tuhaf iki renkli gözleriyle dikkatle Lila'ya bakmakla yetindi. "Ee..." dedi Lila yanlarından geçen bir tepsiden bir kadeh köpüklü şarap alarak, "gerçek Kamerov'u öldürdün mü?"

"Ne? Elbette hayır. O kurmaca biri." Kell'in kaşları çatıldı. "*Sen* gerçek Elsor'u öldürdün mü?"

Lila başını iki yana salladı. "Denolar'a giden bir gemide. Yoksa Delo..."

"*Delonar* mı?" dedi Kell başını iki yana sallayarak. "Azizler aşkına, aklından ne geçiyordu?"

"Bilmem," dedi Lila dürüstçe. "Ne olduğumu, nasıl hayatta olduğumu, neler yapabildiğimi anlamıyorum. Sanırım sadece deneyip görmek istedim."

"Yeni becerilerini test etmek için üç imparatorluğun en göze çarpan turnuvasına katılmak zorunda değildin."

"Ama eğlenceliydi."

"Lila," dedi Kell alçak sesle ve ilk kez ses sesinde öfke yoktu. Gergindi, evet ama kızgın değildi. Adını daha önce hiç o şekilde söylemiş miydi? Adeta özlem kokuyordu.

"Evet?" dedi Lila nefesini tutarak.

"Çekilmek zorundasın."

Öylece aralarındaki sıcaklık tuzla buz oldu ve yerini, Lila'nın hatırladığı o inatçı, kendini beğenmiş Kell'e bıraktı.

"Hayır, değilim," dedi.

"Devam edemezsin."

"Buraya kadar geldim. Şimdi bırakacak değilim."

"Lila..."

"Ne yapacaksın, Kell? Beni tutuklatacak mısın?"

"Tutuklatmalıyım."

"Ancak ben Stasion Elsor değilim," dedi Lila balo elbisesini göstererek. "Delilah Bard'ım." Gerçek sahiden de en iyi maskeydi. Kell'in kaşlarındaki çizgiler derinleşti. "Haydi ama, kaybetmeyi hazmedemeyenlerden olma."

"Maçı bıraktım," diye çıkıştı Kell. "Bırakmamış olsaydım bile devam *edemezsin.*"

"Edebilirim, edeceğim de."

"Bu çok tehlikeli. Rul'u yenersen final turunda son üçe kalacaksın. Masken çıkarılacak. Bu numara uzaktan işe yarayabilir ama yüzünü gösterirsen gerçekte kim olduğunu –ve kim olmadığını– kimse fark etmeyecek mi sanıyorsun? Üstelik bugün seni ringde gördüm..."

"*Kazandığımda* mı?"

"*Bocaladığında.*"

"Bu aşamaya kadar geldim."

"Gücünün kaydığını hissettim. Yüzündeki o acıyı gördüm."

"Bunun bizim maçımızla bir alakası..."

"Kontrolü kaybedersen ne olacak sanıyorsun?"

"Kaybetmeyeceğim."

"Sihrin ana kuralını hatırlıyor musun?" diye sürdürdü. "*Dengedeki Güç, Güçteki Denge.*" Kell, Lila'nın elini kaldırdı ve kaşlarını çatarak arkasındaki damarlara baktı. Olması gerekenden daha koyuydular. "Dengeyi sağladığını sanmıyorum. Onu alıyor ve kullanıyorsun, o da seni yakalıyor."

Lila öfkeyle kaskatı kesildi. "Hangisi, Kell? Bana kızgın mısın, benim için endişeleniyor musun, yoksa beni gördüğün için mutlu musun? Yetişemiyorum da."

Kell iç geçirdi. "Hepsi. Lila, ben..." Ancak Lila'nın arkasında gözüne ilişen bir şeyle sözü yarım kaldı. Lila, Kell'in gözlerindeki ışığın çekilmesini ve çenesinin kenetlenmesini izledi.

"Ah, işte buradasın, Bard," dedi tanıdık bir ses ve dönüp baktığında Alucard'ın uzun adımlarla yanlarına geldiğini gördü. "Tanrım, o üzerindeki bir *elbise* mi? Mürettebat buna asla inanmayacak."

"Yok artık," diye söylendi Kell.

Alucard onu görünce durdu. Kıkırdama ve öksürük arası bir ses çıkardı. "Pardon, bölmek istememiş..."

Lila, "Sorun değil, kaptan," dediği sırada Kell, "Defol buradan, Emery," diye homurdandı.

Lila ve Kell şaşkın bir halde birbirlerine baktılar.

"Onu *tanıyor* musun?" diye sordu Kell.

Alucard doğruldu. "Elbette tanıyor. Bard *Gece Kulesi*'nde bana çalışıyor."

"En iyi hırsızıyım," dedi Lila.

"Bard," diye çıkıştı Alucard, "kraliyet görevi olduğu için buna hırsızlık demiyoruz."

Kell bu arada aklını kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Hayır," diye mırıldandı elini bakır saçlarına götürürken. "Hayır. Hayır. *Düzinelercesi* var."

"Kell?" dedi Lila koluna dokunmak için uzanırken.

Kell kendini geri çekti. "*Düzinelerce* gemi var, Lila! Sense gidip *onunkine* binmek zorundaydın."

"Özür dilerim," diye karşılık verdi Lila öfkelenerek. "İstediğimi yapmakta özgür olduğumu sanmıştım."

"Dürüst olmak gerekirse," diye ekledi Alucard, "bence gemiyi ele geçirmeyi, benim de boğazımı kesmeyi planlıyordu."

"Niye yapmadın o zaman?" diye söylendi Kell hızla Lila'ya dönerek. "Kesip bıçaklamaya hep çok isteklisindir, neden *onu* bıçaklayamadın?"

Alucard yanaştı. "Sanırım beni sevmeye başladı."

"*O* kendi namına konuşabilir," diye tersledi Lila. Kell'e döndü. "Neden bu kadar öfkelisin?"

"Çünkü Alucard Emery aşırı cazibeli ve şeref yoksunu beş para etmez soylunun tekidir ve sen *onunla* gitmeyi seçmişsin." Rhy köşeden belirdiği sırada sözcükler havada asılı kaldı.

"Ne bağırıp duruyorsunuz öyle..." Prens bir araya toplanmış Kell, Lila ve Alucard'ı görünce sustu.

"Lila!" dedi neşeyle. "Demek gerçekten de kardeşimin hayal ürünü değilmişsin."

"Selam, Rhy," dedi Lila çarpık bir gülümsemeyle. Kell'e döndü ama o hızla balo salonunu terk etmeye başlamıştı.

Prens iç çekti. "Bu defa ne yaptın, Alucard?"

"Hiç," dedi kaptan masumca.

Rhy, Kell'in peşinden gitmeye yeltendi ama Lila ondan önce davrandı. "Ben hallederim."

Kell bir çift teras kapısını hızla iterek açtı. Bir an öylece durup buz gibi havanın tenine hücum etmesine izin verdi. Sonra ısıran soğuk, öfkesini dindirmeye yetmeyince kış gecesine daldı.

Balkona çıktığında bir el onunkini yakaladı ve arkasını dönmeden ellerin ona ait olduğunu anlamıştı. Lila'nın parmak uçları yanıyordu, Kell'in teni kıvılcımı yakaladı. Arkasına bakmadı.

"Selam," dedi Lila.

"Selam," dedi boğuk bir sesle.

Lila'nın eli gevşek bir biçimde onunkine dolanmış halde balkona doğru ilerledi. Balkonun kenarına geldiklerinde soğuk rüzgâr etraflarında duruldu.

"Onca gemi içinde, Lila."

"Ondan niye nefret ettiğini bana anlatacak mısın?" diye sordu Lila.

Kell yanıtlamadı. Bunun yerine aşağıdaki Isle'a baktı. Birkaç saniye sonra, "Emery hanesi, Arnes'in en eski ailelerindendir," dedi, "Maresh hanesiyle geçmişe uzanan bağları var. Reson Emery ve Kral Maxim yakın arkadaşlardı. Kraliçe Emira, Reson'ın kuzeni. Alucard ise Reson'ın ikinci oğlu. Üç yıl önce bir gece yarısı çekip gitti. Tek kelime etmeden. Haber vermeden. Reson Emery, onu bulmaya yardım etmesi için Kral Maxim'e geldi. Maxim de bana."

"Rhy'ı ve beni bulmak için yaptığın gibi kan sihrini mi kullandın?"

"Hayır," dedi Kell. "Kral ve Kraliçe'ye onu bulamadığımı söyledim ama işin aslı hiç aramamıştım."

Lila'nın kaşları çatıldı. "Neden?"

"Belli değil mi?" dedi Kell. "Çünkü gitmesini söyleyen bendim. Ondan gitmesini ve bir daha geri dönmemesini istedim."

"Neden? Sana ne yaptı?"

"*Bana* değil," dedi Kell dişlerini sıkarak.

Durumu anlayınca Lila'nın gözleri parladı. "Rhy."

"Kardeşim senin *kaptanına* vurulduğunda on yedi yaşındaydı. Sonra Emery onun kalbini kırdı. Rhy yıkıldı. Kardeşimin acısını anlamak için sihirli bir dövmeye ihtiyacım yoktu." Boştaki elini saçına götürdü. "Alucard'a kaybolmasını söyledim, o da kayboldu. Ancak gittiği yerde kalamadı. Hayır, birkaç ay sonra Kral'a karşı işlenen suçlardan başkente geri sürüldüğünde yeniden ortaya çıktı. Onca şeyin içinde korsanlık yapmaktan. Kral ve Kraliçe, Emery hanesinin hatırına suçlamayı geri çektiler. Alucard'a *Gece Kulesi*'ni verdiler, onu Kral'ın namına görevlendirip saldılar. Alucard'a, *bir*

daha Londra'ya adım atacak olursa onu öldüreceğimi söyledim. Bu defa gerçekten dinleyeceğini sanıyordum."

"Ancak geri geldi."

Kell'in parmakları Lila'nınkileri kavradı. "Geri geldi." Lila'nın nabzı onunkiyle birlikte güçlü ve istikrarlı bir şekilde atıyordu. Kell bırakmak istemiyordu. "Değerli şeyler söz konusuysa Alucard hep dikkatsiz olmuştur."

"Ben onu seçmedim," dedi Lila, Kell'i balkonun kenarından çekerek. "Ben sadece kaçmayı seçtim."

Lila elini bırakmaya yeltendi ama Kell buna hazır değildi. Onu kendine çekti, bedenleri soğukta birbirine yapıştı. "Sence kaçmaktan hiç vazgeçecek misin?"

Lila gerildi. "Nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum."

Kell'in boştaki eli Lila'nın çıplak kolundan ensesine doğru uzandı. Başını eğdi ve alnını Lila'nın alnına yasladı.

"Belki," diye fısıldadı, "kalabilirsin."

"Ya da sen," diye karşılık verdi Lila, "benimle gidebilirsin."

Sözcükler Kell'in dudaklarında sis halinde birer nefesti ve Kell, kendini Lila'nın sıcaklığına, sözcüklerine meylederken buldu.

"Lila," dedi adı göğsünde sancıyarak.

Onu öpmek istiyordu.

Ancak ilk öpen Lila oldu.

Son öpüşünde –tek seferinde– dudakları Kell'inkine belli belirsiz değmiş, dokunmasıyla çekilmesi bir olmuştu. Bir şans öpücüğüydü.

Bu defa farklıydı.

Ve Kell, hangisinin nesne, hangisinin toprak olduğunu bilmiyordu; tek bildiği sanki yerçekimi gibi birbirlerine çekilip çarpıştıklarıydı. Bu öpücükte Lila kendini tek bir harekete sığdırmıştı: Küstah gururu, inatçı kararlılığı, pervasızlığı ve özgürlüğe duyduğu açlık, gözü pekliği. O bunların hepsiydi ve Kell'in nefesini kesmişti. Ciğerlerindeki havayı boşaltmıştı. Lila dudaklarını Kell'inkilere sertçe bastırdı ve parmakları onun saçlarında gezinirken Kell'in

parmakları da Lila'nın omurgasının altına doğru bastırarak elbisesinin karmaşık katları arasında dolaşıyordu.

Lila onu geriye doğru korkuluğa yasladı ve buz gibi taşın soğuğu, Lila'nın ona dayanan bedeninin sıcaklığıyla birleşip şok etkisi yaratırken Kell nefes nefese kaldı. Lila'nın kalbinin delicesine attığını, enerjinin hem onun hem de kendi içinden geçerek çatırdadığını hissedebiliyordu. Döndüler, kendilerini başka bir dansa kaptırdılar, ardından Kell onu kaldırarak buz tutmuş duvara yasladı. Lila kesik bir nefes aldı ve tırnaklarını Kell'in başına gömdü. Dişlerini Kell'in altdudağına batırıp kanattığını görünce muzip bir kahkaha attı ama Kell onu öpmeye devam ediyordu. Ne çaresizlik ne umut, ne de şans için, sadece istediği için. Azizler aşkına, istiyordu. Soğuk gece yerini bütün vücudunu ısıtan bir sıcaklığa bırakıncaya dek onu öptü. Ateş paniği, öfkeyi ve göğsündeki ağırlığı yakıp kül edene dek; yeniden nefes alabilene dek; ikisi de soluk soluğa kalıncaya dek Lila'yı öptü.

Lila'nın gülümsemesini dudaklarında hissedebiliyordu.

"Geri gelmene sevindim," diye fısıldadı Kell.

"Ben de," dedi Lila. Sonra Kell'in gözlerinin içine baktı ve ekledi: "Ancak turnuvadan çekilmiyorum."

O özel an çatırdadı. Parçalandı. Lila'nın gülümsemesi sabit ve keskindi, sıcaklık gitmişti.

"*Lila...*"

"*Kell,*" diye taklit etti kendini geri çekerek.

"Bu oyunun sonuçları var."

"Üstesinden gelebilirim."

"Dinlemiyorsun," dedi Kell bezgin bir biçimde.

"Hayır," diye tersledi Lila. "*Sen* dinlemiyorsun." Dudaklarındaki kanı yaladı. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Lila," diye başladı Kell ama Lila çoktan uzaklaşmıştı.

"Bana biraz olsun güven," dedi Lila kapıyı açarken. "Bir şey olmayacak."

Kell onun haklı çıkmasını umarak gidişini izledi.

II

Ojka kızıl saçlarını gizlemek için başlığını geçirerek sarayın verandasına çökmüş ve balkonla duvarın buluştuğu gölgeye sinmişti. Bu garip nehir kalesinin içinde sanki bir tür kutlama yapıyorlardı. Işık taşların üzerinde dans ediyor, müzik kapılardan dışarı süzülüyordu. Soğuk hava Ojka'nın tenini ısırıyordu ama umurunda değildi. Soğuğa, *gerçek* soğuğa alışkındı ve bu Londra'daki kış nispeten hafifti.

Buzlu camların diğer tarafında kadınlar ve erkekler yiyip içiyor, kahkahalar atıyor ve süslü bir dans pistinin etrafında dönüyorlardı. Hiçbirinde bir işaret yoktu. Hiçbirinde yara izi yoktu. Sihir tüm salonda maltızları yakmak, buz heykellerine şekil vermek, aletleri büyülemek ve misafirleri eğlendirmek için acınası şekillerde kullanılıyordu.

Ojka gücün israfından iğrenerek tısladı. Yeni dil efsunu el bileğini yakıyordu ama buradakilerin ne kadar kıymet bilmez olduklarını anlamak için bu dili konuşmasına gerek yoktu. Halkı çorak bir dünyada açlık çekerken onlar müsrif bir hayat sürüyorlardı.

Holland'dan önce, diye hatırlattı kendine. Artık kendi dünyasında bir şeyler değişiyordu; dünya iyileşiyor, gelişiyordu ama hiç *burası* gibi olacak mıydı? Aylar önce bunu hayal etmesi imkânsızdı.

Şimdiyse sadece zordu. Onunki, sihirle yavaşça canlanan bir dünyaydı. Burasıysa çoktandır sihirle bezeli bir dünyaydı.

Cilalı bir taş gerçekten bir mücevhere benzeyebilir miydi?

İçinde aniden durdurulamaz bir biçimde bir şeyleri ateşe verme isteği uyandı.

Ojka, dedi bir sevgilinin yumuşak ve muzip fısıltısı gibi kafasının içinde onu nazikçe azarlayan bir ses. Ojka parmaklarını gözüne, kralıyla arasındaki bağın düğümüne götürdü. İkisi birmiş gibi düşüncelerini duyabilen, arzularını hissedebilen –*hepsini* hissedebiliyor muydu?– kralı.

Böyle bir şey yapmam, Ekselansları, diye düşündü. *Siz istemediğiniz sürece yapmam. İstediğiniz takdirde her şeyi yaparım.*

Kral kendi zihnine geri çekilirken aralarındaki hattın durulduğunu hissetti. Ojka dikkatini yeniden baloya çevirdi.

Sonra onu gördü.

İnce uzun ve siyahlar içinde, yeşilli hoş bir kızla pisti turluyordu. Kızın gümüş ve ahşap bir çember altındaki saçları açık renkti ama Kell'inki kızıldı. Ojka'nınki kadar değildi ama bakır rengi ışığın altında göz alıyordu. Oğlanın bir gözü açık renk, diğeri Holland'ınki gibi siyahtı.

Ancak onun Ojka'nın kralıyla *alakası yoktu*. Onun kralı güzeldi, güçlüydü ve mükemmeldi. Bu *Kell* ise sıska bir çocuktu.

Buna rağmen onu ilk görüşte tanımıştı; sırf Holland onu tanıyor diye değil, karanlıkta bir alev gibi parladığı için. Sihir vücudunun kenarlarından ısı gibi yayılıyordu. Kell'in bakışını *hissetti;* siyah gözü ağır bir biçimde pencerelerin önünden, gölge, kar ve Ojka'nın üzerinden geçiyordu. Bakışı, içinde bir dalga gibi yayılırken Ojka kendini hazırladı; elbette onu görecek, onu hissedecekti ama fark etmemişti bile. Cam dışarıyı göstermek yerine, içeridekilerin sadece kendilerini görecekleri biçimde aynalı olabilir mi diye merak etti. Karanlık dışarıda pusuda beklerken gülümsemeler tekrar tekrar yansımaya devam ediyordu.

Ojka balkon korkuluğunda dengesini sağlamaya çalıştı. Saray duvarına dikilmiş bir dizi buzlu basamağı aşıp buraya kadar gelmişti ama binanın kendisi izinsiz girişlere karşı büyüyle korunuyor olmalıydı; üst kattaki bir çift kapıdan içeri sıvışmaya çalıştığı o tek sefer gürültülü veya acılı olmasa da *güçlü* bir biçimde geri püskürtülmüştü. Büyü taze, sihirse güçlüydü.

Belli ki içeri girmenin tek yolu ön kapılardı ama Holland onu bir olay çıkarmaması konusunda uyarmıştı.

Zihnindeki bağı çekti ve Kral'ın, halatın kontrolünü elinde tuttuğunu hissetti.

Onu buldum. Açıklama yapmakla uğraşmadı. Sadece baktı. O, Kral'ın gözleriydi. Onun gördüğünü Kral da görecekti. *Onu zorla çıkarayım mı?*

Hayır, dedi Kral'ın sesi kafasının içinde. Ses, Ojka'nın kemiklerinde öyle güzel uğulduyordu ki. *Kell göründüğünden güçlüdür. Onu zorlamaya çalışır ve başaramazsan gelmeyecektir. Kendisi gelmeli. Sabırlı ol.*

Ojka iç geçirdi. *Pekâlâ.* Ancak zihni huzursuzdu ve kralı bunu anlayabiliyordu. Kral'ın sözleri ve iradesiyle üzerine yatıştırıcı bir sakinlik çöktü.

Sen sadece benim gözlerim değilsin, dedi. *Aynı zamanda ellerim, ağzım, irademsin. Sana söylediğim gibi davranacağına güveniyorum.*

Öyle yapacağım, diye yanıtladı Ojka. *Ayrıca sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.*

III

"Berbat görünüyorsun."

O sabah Alucard'a şans dilediğinde karşılığında söylediği tek şey Lila'nın kulaklarında yankılanıyordu.

"Bunlar ne güzel sözler böyle," diye homurdandıktan sonra kendi çadırına kaçmıştı. Ancak işin aslı, Lila berbat *hissediyordu*. Elsor'un odasında uyuyamamıştı, o yüzden sıkışık odaları ve tanıdık simalarıyla Dolambaçlı Yol'a geri yollanmıştı. Ancak gözlerini her yumduğunda kendini yeniden o lanet sandığın içinde veya Kell'le beraber balkonda buluyordu. Sonunda gecenin çoğunu Tav ve Lenos horlarken (Vasry kim bilir nerelerdeydi) ve Kell'in söyledikleri zihninde başa sarıp dururken, gözlerini tavanda dans eden mum ışığına dikerek geçirmişti.

Gözlerini kapadı ve hafifçe sallandığını hissetti.

"Üstat Elsor, iyi misiniz?"

Lila irkilerek yeniden dikkat kesildi. Ister bacağındaki zırh plakalarının sonuncusunu sabitliyordu.

"İyiyim," diye mırıldandı Alucard'ın derslerine odaklanmaya çalışarak.

Sihir bir sohbettir.

Açık bir kapı ol.

Dalgaların geçmesine izin ver.

Şimdi kendini kayalıklı bir kıyı şeridi gibi hissediyordu.

El bileğine baktı. Halatların kestiği yerler iyileşmeye başlamıştı ama avuç içi damarları koyu renkti. Dane ikizlerininki gibi siyah değildi ama olması gerektiği gibi açık renk de değildi. Endişe her yanını sararken yerini hızla öfkeye bıraktı.

O iyiydi.

İyi olacaktı.

Bu aşamaya kadar gelmişti.

Delilah Bard kolay pes eden biri *değildi.*

Kell, Veskli Rul'u sadece iki puan farkla yenmiş ve Lila'ya dört puan farkla yenilmişti. O yarışmadan elenmişti ama Lila bir puanla kaybetse bile bir üst tura çıkabiliyordu. Ayrıca Alucard ikinci maçını kazanmış ve en meşhur Farolu ikizlerden biri olan Tos-an-Mir adındaki büyücünün yanı sıra finaldeki yerini garantilemişti. Lila kazanırsa sonunda onunla dövüşme şansını yakalayacaktı. Bu olasılık Lila'yı gülümsetti.

"Nedir o?" diye sordu Ister, başıyla Lila'nın elindeki soluk taş parçasını göstererek. Lila dalgın dalgın elindeki taşı ovuşturuyordu, sonra çadırın ışığına doğru kaldırdı. Gözlerini yeterince kısarsa, sanki bir kahkaha veya çığlık halinde donmuş Astrid'in ağzının kenarını görebiliyordu.

"Bir hatırlatıcı," dedi Lila heykelin kopmuş parçasını bir minderin üzerine atılmış paltosuna koyarak. Bu biraz hastalıklı olabilirdi ama Astrid'in gitmiş olduğunu ve bir daha gelmeyeceğini bilmek Lila'ya kendini daha iyi hissettiriyordu. Kötü kraliçeyi taştan geri çevirebilecek türde bir sihir varsa, bunun için tüm parçalara ihtiyaç olduğunu umuyordu. Böylelikle birinin eksik olduğundan emin olabilirdi.

"Neyin hatırlatıcısı?" diye sordu Ister.

Lila hançer kabzalarını aldı ve önkollarındaki plakaların içine kaydırdı. "Olasılıklardan daha güçlü olduğumun," dedi uzun adımlarla çadırdan ayrılırken.

Dünyaları geçtiğimin ve şehirleri kurtardığımın.

Stadyum tüneline girdi.

Kralları ve kraliçeleri alt ettiğimin.

Miğferini düzeltti ve tezahüratlarla dolu arenaya hızla çıktı.

İmkânsız şeylerden sağ kurtulduğumun.

Rul iri cüssesiyle arenanın ortasında duruyordu.

Delilah Bard olduğumun...

Küreleri önüne tuttu ve ikisini de bırakmadan önce bir an görüşü bulandı.

Ve durdurulamaz olduğumun.

Kell, ellerinin arasında korkuluktaki altın çember, stadyumun sesleri metalden yankılanırken odasının balkonunda duruyordu.

Karın kısımları kırmızı buzdan ejderhaların nehirde salındığı doğu arena, sarayın hemen yanında süzülüyordu. Kell bir gözlem dürbünü sayesinde stadyumu, koyu taş zeminde iki beyaz nokta halindeki iki dövüşçüyü yukarıdan görebiliyordu. Lila koyu şeytan maskesini takmıştı. Rul'un maskesiyse çelikten bir köpek suratıydı, kendi saçları kabarık tüyler gibi dışarı fırlıyordu. Flaması beyaz bir zemin üzerine mavi bir kurttu ama kalabalık, siyah üzerine gümüş bıçaklı olanlarla kaynıyordu.

Hastra arkasındaki balkon kapılarında duruyordu, Staff ise yatak odasındaki kapıların önünde.

"Onu tanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Hastra. "Stasion Elsor'u?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Kell.

Aşağıda arenadan tezahüratlar yükseliyordu. Maç başlamıştı.

Rul toprak ve ateşi seçmişti; elementler etrafında dönüyordu. Rul ringe bir sap, bir de kabza getirmişti; toprak bir taş kalkana dönüşerek sapın etrafında dönerken, ateş de kavisli bir kılıç şeklini aldı. Lila'nın hançerleriyse önceki gün olduğu gibi, biri ateş, diğeri

buz halinde canlandı. Bir an ikisi de öylece durup birbirlerini süzdüler.

Ardından çarpıştılar.

İlk darbe, Rul'un kılıcı altına girip hızla arkasına geçerek ateş hançerini adamın bacağının arkasındaki plakaya saplayan Lila'dan geldi. Adam hızla arkasına döndü ama Lila çoktan yeni bir atağa hazır bir şekilde yerini almıştı.

Rul ondan en az otuz santim uzun ve iki kat genişti ama onun cüssesindeki bir adamın olması gerekenden daha hızlıydı ve Lila bir kez daha adamın gardının altından girmeye yeltendiğinde iki plakasını birden kaybederek başarısız oldu.

Lila geriye doğru kıvrıldı ve Kell, Lila'nın, adamın bir açığını; bir zayıflığını; bir zaafını bulmaya çalıştığını hayal edebiliyordu. Ne yapıp edip bir tanesini bulmuştu da. Sonra bir tane daha.

Lila ne Rul gibi dövüşüyordu ne de Kisimyr veya Jinnar gibi. Kell daha önce hiç onun gibi dövüşenini görmemişti. *Daha iyi* olduğundan değil; her ne kadar hızı ve zekâsı su götürmez olsa da, ringdeyken Gri Londra'daki sokaklarda dövüştüğünü hayal ettiği şekilde dövüşüyordu. Her şey buna bağlıymış gibi. Özgürlüğüyle arasındaki tek engel karşısındaki rakibiymiş gibi.

Lila çok geçmeden altı beş öndeydi.

Sonra birdenbire Rul saldırdı.

Lila hızla üzerine atıldığında, adam yarı yolda taş kalkanını çevirdi ve kalkanı bir disk gibi fırlattı. Kalkan Lila'nın göğsüne geldi ve öyle sert çarptı ki onu geriye doğru, en yakın sütuna fırlattı. Karnındaki, omuzlarındaki ve omurgasındaki parçalanmış plakalardan ışıklar saçıldı ve Lila taş zemine çöktü.

Kalabalık şoke olmuş bir şekilde nefeslerini tuttu ve altın çemberdeki ses zayiatı bildirdi.

Dört plaka.

"*Kalk,*" diye söylendi Kell, Lila'nın tek eliyle kaburgalarını tutarak doğrulmaya çalışmasını izlerken. Lila bir adım attı ve belli ki sarsılmış bir halde az kalsın düşüyordu ama Rul hâlâ ataktaydı.

Devasa disk eline geri uçtu ve seri bir hareketle hızla dönüp sihir gücüne momentum ekleyerek bir daha saldırdı.

Lila atağı görmüş, ona doğru gelen taşı fark etmiş olmalıydı ama Kell'i dehşete düşürerek yerinden kıpırdamadı. Hatta iki hançerini birden bırakmış ve darbeyi bloklamak için önkolları yerine *ellerini* havaya kaldırmıştı.

Bu delilikti.

İşe yaramayacaktı –yarayamazdı– fakat taş kalkan bir şekilde *yavaşladı.*

Stasion Elsor'un aslında iki elementli bir büyücü olmadığını fark ettiklerinde kalabalığı bir şok dalgası sardı. *Üç elementli* bir büyücü olmalıydı.

Kalkan, bir akıma karşı koyarcasına havada sürüklendi ve Lila'nın uzanmış ellerinin birkaç santim önünde durdu. Havada asılı bir şekilde öylece duruyordu.

Ancak Kell bunun sadece bir asılı kalma hali olmadığını biliyordu.

Lila onu *itiyordu.* Onunkine yaptığı gibi Rul'un elementi üzerine de güç uygulamaya çalışıyordu. Ancak Kell o zaman bunu yapmasına izin vermiş, direnmeyi *bırakmıştı;* Rul ise anlık bir şaşkınlığın ardından şimdi çabalarını ikiye katlamıştı. Lila diski var gücüyle iterken botları taş zeminde kayıyordu.

Arenanın kendisi de titriyordu sanki ve büyücüler karşılıklı iradeleriyle çarpışırlarken rüzgâr gücünü artırdı.

Lila ve Rul'un arasındaki toprak disk titredi. Kell, dürbünden Lila'nın kolları ve bacaklarının sarsıldığını, vücudunun kasılarak öne eğildiğini görebiliyordu.

Bırak! diye bağırmak istedi Kell. Ancak Lila itmeye devam ediyordu.

Rul gücünü toplayıp ateşten kılıcını kaldırdığı ve fırlattığı sırada Kell, *Seni inatçı aptal,* dedi içinden. Bıçak hedefini tutturamadı ama alev Lila'nın dikkatini dağıtmış olacaktı ki bir an duraksadı

ve hâlâ havada asılı duran taş kalkan öne doğru tekleyerek Lila'nın bacağına çarptı. Sıyırsa da yeterince sert bir darbeydi.

Onuncu plaka da parçalandı.

Maç bitmişti.

Kalabalıktan bir gürültü koptu ve Rul bir zafer çığlığı gibi uludu ama Kell hâlâ, kolları iki yanında, başı arkaya doğru eğilmiş, tuhaf bir biçimde huzurlu duran Lila'ya bakıyordu.

Ta ki Lila'nın sallanarak yere düştüğü ana dek.

IV

Hakem sesi ringde yankılanarak doktor çağırırken Kell odasına çoktan varmıştı.

Lila'yı uyarmıştı. Onu tekrar tekrar uyarmıştı.

Kell, peşinde Hastra'yla, odasının ikinci bölmesindeki kapıya varmadan önce bıçağını eline almıştı. Staff yolunu kesmeye çalıştı ama Kell daha hızlı, daha güçlüydü ve muhafızlar onu durduramadan girintili küçük bölmeye girmişti bile.

"*As Staro,*" dedi kapıyı arkasından mühürleyerek ve Staff ahşaba vururken sembolü çizerek.

"*As Tascen.*"

Saray gözden kayboldu ve yerini turnuva çadırına bıraktı.

Kell, Kamerov'un bölmesinden Lila'nınkine fırladığı esnada, "*Kazanan Rul,*" diye bildirdi hakem. İki yardımcı Lila'yı bir kanepeye yatırıp üçüncüsü de miğferini çıkarmaya çalışırken Kell içeri girdi. Yardımcılar onu görünce şaşırarak bembeyaz kesildiler.

"Dışarı," dedi Kell. "Hepiniz."

İlk ikisi hemen geri çekildi ama üçüncüsü –bir rahibe– Lila'nın şeytan maskesinin mafsallı parçalarını başından çıkarıp kenara koyarken onu duymazlıktan geldi. Lila'nın maskenin altındaki yüzü hayalet gibi beyazdı, koyu renk damarları şakakları boyunca uzanıyordu ve burnundan siyahımsı kırmızı iki şerit akıyordu.

Rahibe bir elini Lila'nın yüzüne koydu ve hemen ardından Lila'nın gözleri birdenbire açıldı. Dilinin ucuna bir düzine küfür geldi ama Kell kendini tuttu. Lila kesik bir nefes alırken ve oturur pozisyona geçerken, başını çevirip parmaklarını esnetirken ve burnuna bir bez tutarken tutmaya devam etti.

"Gidebilirsin, Ister," dedi Lila kanı silerken.

Kell elinden geldiğince kendini tuttu ama rahibe çıkar çıkmaz kendini kaybetti.

"Seni uyarmıştım!" diye bağırdı. Lila elini şakağına götürerek yüzünü buruşturdu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı.

Kell boğuk bir ses çıkardı. "Ringde yere yığıldın!"

"Zor bir maçtı," dedi dengesizliğini gizlemeye çalışarak ve başaramayarak ayağa kalktığı sırada.

"Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?" diye tersledi Kell sesini yükselterek. "Kanın siyah akıyor. Sihirle bir oyunmuş gibi oynuyorsun. Kuralları anlamıyorsun bile. Daha kötüsü, hiç kural olmadığına hüküm veriyorsun. Hayatı hoyratça, canın ne halt isterse onu yaparak yaşıyorsun. Pervasızsın. Duyarsızsın. Düşüncesizsin."

"Siz ikiniz, sessiz olun," dedi Rhy peşinde Vis ve Tolners'la içeri dalarak. "Kell, *senin* burada olmaman gerek."

Kell onu duymazlıktan geldi ve muhafızlara seslendi. "Tutuklayın onu."

"Ne diye?" diye homurdandı Lila.

"Sakin ol, Kell," dedi Rhy.

"Düzenbazlıktan."

Lila alaycı bir şekilde güldü. "Ah, söyleyene..."

Kell eliyle Lila'nın ağzını sıkarak sırtını çadırın direğine çarptı. "*Sakın.*" Lila karşı koymadı. Kell'in farklı renkteki iki gözü onunkilere dikilirken Lila taş kesildi. Kell'in bakışlarında bir vahşilik vardı ve Kell, onun gerçekten de korkmuş veya en azından şaşırmış olabileceğini düşündü. Sonra yanına bastırılmış bıçağı hissetti.

Lila'nın bakışlarındaki ifade, Rhy olmasa onu bıçaklayacağını söylüyordu.

Prens elini kaldırdı. "*Stasion*," dedi Kell'in omzunu tutarken Lila'ya seslenerek. "Lütfen." Lila bıçağı indirdi ve Rhy, Tolners'ın yardımıyla Kell'i sertçe geri çekti.

"Hiç dinlemiyorsun. Hiç *düşünmüyorsun*. Güce sahip olmak bir sorumluluktur, Lila, belli ki hak etmediğin bir sorumluluk."

"Kell," diye uyardı Rhy.

"Neden onu savunuyorsun?" diye tersledi kardeşine dönerek. "Bu kahrolası dünyada yaptıklarımdan sorumlu tutulan neden sadece benim?"

Prens ve muhafızlar öylece bakakalmışlardı ve Lila'nınsa gülümseyecek cüreti vardı. Yüzündeki siyahımsı kanla lekelenmiş gaddar, meydan okuyan bir gülümsemeydi.

Kell ellerini havaya kaldırıp bir hışımla dışarı fırladı.

Peşinden Rhy'ın botlarının kaldırım taşlarındaki sesini duydu ama Kell'in yalnız kalmaya, hava almaya ihtiyacı vardı ve daha ne yaptığını anlamadan bıçağını kınından, bozuk paraları yakasından çıkardı.

Kanlı parmaklarını en yakın duvara bastırmadan önce duyduğu son şey Rhy'ın, durması için bağıran sesiydi ama sonra büyülü sözcükler Kell'in dudaklarından döküldü ve dünya beraberinde her şeyle birlikte çekildi.

V

Kell bir saniye önce oradayken, bir saniye sonra yoktu; geride sadece geçişinin izi olan duvardaki bir kan lekesi kalmıştı.

Rhy çadırın dışında durmuş, az önce kardeşinin olduğu yere bakarken göğsünde bir sızı duydu; bu fiziksel bir acı değildi; Kell'in bilerek Rhy'ın takip edemeyeceğini bildiği bir yere gittiğini aniden korkunç bir şekilde fark etmesinden kaynaklanıyordu.

Tolners ve Vis gölge gibi arkasında belirdiler. Çadırdaki tartışmadan bihaber, Prens'in aralarında olması dışında her şeyden bihaber bir kalabalık toplanıyordu. Rhy yüz ifadesini değiştirmesi, yüzüne bir tebessüm takınması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Gözlerini kan lekesinden alamıyordu.

Peşinde Kell'in muhafızlarıyla Maxim belirdi. Kalabalık Kral'a yol açarken Maxim gülümseyerek, başıyla selamlayarak ve el sallayarak Rhy'ın kolundan tutup onu saraya doğru götürürken bir taraftan da final turu, üç şampiyon ve akşamki etkinliklerle ilgili konuşup laf kalabalığıyla sessizliği dolduruyordu, ta ki sarayın kapıları arkalarından örtülene kadar.

"Ne oldu?" dedi Kral sertçe, onu kimsenin olmadığı bir odaya sürükleyerek. "Kell nerede?"

Rhy bir koltuğa çöktü. "Bilmiyorum. Odasındaydı ama maçın kötü gittiğini görünce çadırlara inmiş. Sadece endişelenmişti, baba."

"Ne için?" *Ne için değil,* diye geçirdi Rhy içinden. *Kimin için.* Ancak Kral'a, Stasion Elsor olarak boy gösteren kız ile Kell'in yanında şehre Kara Gece'yi getiren kızın (aynı zamanda dünyayı kurtarmıştı ama bu bir anlam ifade etmeyecekti) aynı kişi olduğunu açıklamasının bir yolu yoktu, bunun üzerine sadece, "Kavga ettik," demekle yetindi.

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum." Rhy üzerine çöken yorgunlukla başını ellerinin arasına aldı.

"Kalk," diye emretti babası. "Git hazırlan."

Rhy güçlükle başını kaldırdı. "Ne için?"

"Bu geceki kutlamalar için, tabii ki."

"Ancak Kell..."

"*Burada değil,*" dedi Kral taş gibi ağır sesiyle. "O görevlerinden vazgeçmiş olabilir ama sen vazgeçmedin. *Vazgeçmeyeceksin.*" Maxim kapıya ilerlemeye koyulmuştu bile. "Kell döndüğünde gereken yapılacak ama bu arada sen hâlâ Arnes Prensi'sin. O şekilde davranmaya devam edeceksin.

Westminster'ın çanları saat başını bildirirken Kell sırtını soğuk taş duvara vererek yere çöktü.

Kalbi, yaptığı şey karşısında delicesine atıyordu.

Terk etmişti. Kırmızı Londra'yı terk etmişti. Rhy'ı terk etmişti. Lila'yı terk etmişti. Bir şehri ve bir karmaşayı arkasında bırakıp terk etmişti.

Hepsi sadece bir adım uzağındaydı. Dünya kadar uzağında.

Burada olmak istemiyorsan gidebilirsin.

Kaç.

Niyeti bu değildi; o sadece huzur bulacağı bir an istiyordu, *düşüneceği* bir an ve şimdi kanı buz gibi sokağa damlarken ve kardeşinin sesi hâlâ kafasının içinde yankılanırken buradaydı. Suçluluk

duygusu onu kendine çekse de bastırdı. Bunun, her biri Kell'i ulaşılmaz kılan yüzlerce dünya dışı seyahatinden bir farkı yoktu.

Bu seferki *kendi* seçimiydi sadece.

Kell doğrulup yolda yürümeye koyuldu. Nereye gittiğini bilmiyordu, tek bildiği ilk adımının yeterli olmadığıydı; suçluluk duygusu ya da soğuk onu esir almadan yürümeye devam etmesi gerekiyordu. Gri Londra'nın kışında acı bir nem vardı ve paltosunu etrafına sıkıca sardı, başını öne eğdi ve yürüdü.

Beş dakika sonra Beş Numara'nın önünde duruyordu.

Her yere gidebilirdi ama sonunda kendini hep burada buluyordu. Kas hafızası, tek gerçek açıklaması buydu. Ayakları onu kütlesel, sihirli şeyleri sabit bir noktaya çeken yerçekimsel bir bükülmeyle, o kozmik eğimle, dünyaya yer etmiş yollarda götürüyordu.

İçerideki barın arkasından tanıdık bir sima başını kaldırıp ona baktı. Bu, Barron'ın geniş kaşları veya koyu renk sakalı değil, Ned Tuttle'ın iri gözleri; uzun çenesi; kocaman, şaşkın, *memnun* gülümsemesiydi.

"Üstat Kell!"

Meraklı en azından Kell içeri girdiğinde bar tezgâhının üzerinden öne atılmamıştı. Sadece üç kadehi düşürüp bir şişe porto şarabını devirmişti. Kell kadehlerin düşmesine müdahale etmemiş ama porto şarabını yere çarpmadan birkaç santim önce durdurmuştu; bu hareketi Ned dışında herkes fark etmişti.

Bir tabureye oturdu ve peşi sıra önünde koyu bir viski kadehi belirdi. Bu sihir değil, sadece Ned'di. Kell ilk kadehi tek dikişte bitirdikten sonra şişe yanı başında belirdi.

Kell içerken Meraklı bir grup müdavimle ilgilenir gibi yaptı. Üçüncü kadehinde yavaşladı; ne de olsa mahvettiği sadece kendi bedeni değildi. Kell kaç gece Rhy'ın içki içmelerine katlanmıştı, kaç sabah dilini kaplayan bozuk şarap ve iksir tadıyla uyanmıştı?

Kell kadehine biraz daha içki doldurdu.

Müşterilerin ona kayan bakışlarını hissedebiliyordu, onları çekenin sihir mi yoksa dedikodu mu olduğunu merak ediyordu.

Çekimi, yerçekiminin meylini hissedebiliyorlar mıydı yoksa sadece dedikodu mu cezbediyordu? Ned onlara ne söylemişti? Herhangi bir şey? Her şey?

Tam o anda Kell umursamadı. Sadece hisleri onu boğmadan önce, o hislerini boğmak istiyordu. Lila'nın ağzının kendi ağzına bastıran anısını mahvetmeden önce kanlı yüzünün görüntüsünü zihninden silmek istiyordu.

Ned'in yeniden belirmesi an meselesiydi ama geldiğinde Kell'i sorulara veya saçma lakırdılara boğmadı. Bunun yerine, ince uzun adam aynı şişeden kendine bir içki doldurdu ve kollarını tezgâhın kenarında kenetleyerek Kell'in önüne bir şey koydu. O şey lambanın ışığı altında parlıyordu.

Bir Kırmızı Londra liniydi.

Kell'in son ziyaretinde bıraktığı bozuk para.

"Bu senin diye tahmin ediyorum," dedi.

"Öyle."

"Lale kokuyor."

Kell başını eğdi; içerisi de onunla birlikte eğildi. "İngiltere Kralı hep gül derdi."

Ned'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bunu Dördüncü George mu dedi?"

"Hayır, üçüncü," dedi Kell dalgın bir şekilde ekleyerek, "dördüncüsü pisliğin teki."

Basit, şaşkın bir kahkaha atarken içki az kalsın Ned'in boğazına kaçıyordu. Kell parmaklarıyla bir fiske vurdu ve Kırmızı Londra lini sıçrayıp yanlamasına düşerek tembel daireler halinde dönmeye başladı. Ned'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir gün bunu yapabilecek miyim?"

"Umarım yapamazsın," dedi Kell başını kaldırıp bakarak. "Herhangi bir şey yapamaman gerekir."

Adamın ince uzun yüzü buruştu. "Nedenmiş o?"

"Uzun zaman önce, bu dünyanın –senin dünyanın– kendi sihri vardı."

Ned masaldaki canavarı bekleyen bir çocuk gibi öne eğildi. "Ne oldu?"

Kell viskinin zihnini bulandırmasıyla başını iki yana salladı. "Bir sürü kötü şey." Bozuk para yavaş daireler çiziyordu. "Bütün mesele denge, Ned." Lila bunu neden anlayamıyordu? "Kaosun düzene ihtiyacı var. Sihrin ölçülülüğe. Tıpkı bir ateş gibi. Kendi kendini kontrol edemez. Sen ona ne verirsen onunla beslenir ve gereğinden fazlasını verirsen, geriye bir şey kalmayıncaya dek yanıp durmaya devam eder.

"Bir zamanlar senin dünyada da ateş vardı," dedi Kell. "Çok değil –kaynaktan çok uzaktı– ama yanmaya yetecek kadar vardı. O kesilemeden biz kestik ve ondan artakalan da gitgide azalmaya başladı. Sonunda söndü."

"İyi de yanacağımızı nereden anladınız?" diye sordu Ned ışıl ışıl gözlerle.

Kell parmaklarını değdirerek bozuk parayı devirdi. "Çünkü bir şeyin çok azı da çok fazlası kadar tehlikelidir." Taburesinde doğruldu. "Önemli olan şu ki sihir burada artık var olmamalı. Bu *mümkün* olmamalı."

"İmkânsızlık, aksinin ispatlanması için yalvaran bir şeydir," dedi Ned neşeyle. "Belki yıllarca mümkün olmadı, belki şu an bile mümkün değil ama bu, *olamayacağı* anlamına gelmiyor. *Olmayacağı* anlamına gelmiyor. Sihrin akıp gittiğini, alevin söndüğünü söyledin. Peki ya sadece harlanması gerekiyorsa?"

Kell kendine bir kadeh daha doldurdu. "Belki de haklısın."

Umarım yanılıyorsundur, dedi içinden. *Hepimizin iyiliği için yanılıyorsundur.*

Rhy havasında *değildi.*

Baloda olma havasında değildi.

Ev sahipliği oynama havasında değildi.

Gülümseme, şakalaşma ve her şey yolundaymış gibi davranma havasında değildi. Babası ona uyarırcasına bakıyor, annesiyse Rhy her an patlayacakmış gibi kaçamak bakışlar atıyordu. Rhy ikisine de kardeşini kaçırttıkları için bağırmak istiyordu.

Bunun yerine, üç şampiyon maskelerini çıkarırken Kral ve Kraliçe'nin arasında duruyordu.

Önce hâlâ Elsor üzerinde elde ettiği zaferin gururuyla, kabarık saçları çenesine uzanan Veskli Rul geldi.

Onu değerli taşları kaşlarından çenesine kadar kızgın desenler halinde uzanan favori Farolu ikizlerden Tos-an-Mir izledi.

Sonrasındaysa elbette Alucard Emery. Arnes imparatorluğunun haydudu, hovardası ve yeni sevgilisi.

Rhy, Lord Sol-in-Ar'ı ve Prens Col'u mükemmel gösterileri için tebrik etti, dengeli dövüş sahasına şaşırdığını belirtti – finallerde bir Arnesli, bir Farolu ve bir Veskli vardı! Kimin aklına gelirdi ki? Sonra huzur içinde içkisini içebilmek için bir sütunun yanına çekildi.

Bu geceki kutlamalar, tamamen camdan yapılma Mücevher Salon'da gerçekleşiyordu. Böylesine açık bir alan Rhy'a mezara konmuş hissi veriyordu.

İnsanlar her yanında içiyorlardı. Dans ediyorlardı. Müzik çalıyordu.

Prenses Cora bir yandan gözleriyle Kell'i ararken bir yandan da salondaki yarım düzine Arnesli asilzadeyle flört ediyordu.

Rhy gözlerini kapadı ve kendisinin yansıması olan erkek kardeşinin nabzına odaklandı; o kalp atışı üzerinden uzanıp ona ulaşmaya yeltendi ama ne için? Öfkesini bildirmek için mi? Üzgün olduğunu bildirmek için mi? Bunların hiçbirini Kell olmadan yapamayacağını bildirmek için mi? Terk ettiği için onu suçlamadığını bildirmek için mi? *Suçladığını* bildirmek için mi?

Eve gel, diye düşündü bencilce. *Lütfen.*

Cam salonda zarif alkışlar duyuldu ve gözlerini zorla açtığında üç şampiyonun, maskeleri kollarının altında, yüzleri açık bir halde temiz giysilerle geri geldiklerini gördü.

Kurda benzer Rul doğruca Veskli dostlarının çoktan içkinin dibine vurdukları en yakın yemek masasına yöneldi.

Tos-an-Mir, peşi sıra Kell'le ilk eşleşmiş büyücü olan kız kardeşi Tas-on-Mir'le kalabalığın içinde ilerliyordu. Rhy onları ancak koyu renk tenlerine gömülü değerli taşlardan ayırt edebiliyordu; Tos-an-Mir'inki alev gibi parlak bir turuncuyken Tas-on-Mir'inki sedefimsi maviydi.

Alucard kendine has evreninin merkeziydi. Rhy hoş bir *ostra*'nın, boyalı dudaklarını Alucard'ın kulağına götürerek bir şeyler fısıldamasını izledi ve kadehini saran parmaklarını sıktığını hissetti.

Biri yanındaki sütuna yaslandı. Siyahlar içinde, ince yapılı biriydi. Lila o öğleden sonraki halinden daha iyi görünüyordu: Gözlerinin altındaki morluğa benzer koyu renk halkalarla hâlâ yorgun görünüyordu ama yanından geçen bir tepsiden iki yeni kadeh kapacak kadar dinçti. Birini Rhy'a uzattı. Rhy kadehi dalgın dalgın aldı. "Geri gelmişsin."

"Eh," dedi Lila içkisiyle balo salonunu işaret ederek, "parti nasıl verilirmiş iyi biliyorsun."

"Londra'ya yani," diye açıklık getirdi Rhy.

"Ah," dedi Lila. "Onu diyorsun."

"Sen iyi misin?" diye sordu Rhy, o öğleden sonraki maçını kastederek.

Lila gözlerini kalabalıktan ayırmadan yutkundu. "Bilmiyorum."

O gürültünün içinde etraflarına bir sessizlik çöktü.

"Üzgünüm," dedi Lila sonunda, Rhy'ın neredeyse duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

Rhy ona doğru bir omuz silkti. "Ne için?"

"Aslında bilmiyorum. Söylenecek en uygun şey buymuş gibi geldi."

Rhy içkiden uzun bir yudum aldı ve keskin hatlı, ihtiyatlı yüzlü bu ilginç kıza dikkatle baktı. "Kell'in yalnızca iki yüzü vardır," dedi.

Lila tek kaşını kaldırdı. "*Yalnızca* iki mi? Çoğu insanın bir tane değil midir?"

"Tam tersine, Bayan Bard; kıyafetlerine bakılırsa yeniden Bard'a dönmüş olmalısın? Stasion toparlanmak için bir yerlerde kalmış olsa gerek? Çoğu insanın ikiden fazla yüzü vardır. Mesela benimki bir gardırop dolusu." Bunu derken gülümsemedi. Bakışları annesiyle babasından Arnesli asilzadelere, oradan Alucard Emery'ye çevrildi. "Ancak Kell'in yalnızca iki suratı vardır. Biri tüm dünya için takındığı, diğeriyse sevdikleri için takındığı suratı." Şarabından yudumladı. "Yani bizim için."

Lila'nın ifadesi sertleşti. "Benim için hissettiği şey her neyse sevgi değil."

"Yumuşak, tatlı ve düşkün olmadığı için mi?" Rhy sütuna yaslanarak geriye doğru sallandı. "Beni kaç kere sırf sevgisinden bayıltana kadar dövdü haberin var mı? Benim kaç kere aynısını yaptığımdan? Nefret ettiklerine bakışını gördüm..." Başını iki yana salladı. "Kardeşimin umursadığı çok az şey vardır, umursadığı insanların sayısıysa çok daha azdır."

Lila yutkundu. "Şu an ne yapıyordur dersin?"

Rhy şarabına baktı. "Bunun beni sersemlettiğine bakılırsa," dedi kadehi kaldırarak, "tıpkı benim gibi o da duygularını bastırıyor diyebilirim."

"Geri gelecek."

Rhy gözlerini yumdu. "Ben olsam gelmezdim."

"Evet," dedi Lila, "gelirdin."

Kell sabahın erken saatlerinde, "Ned," dedi, "geçen geldiğimde bana bir şey vermek istemiştin. Neydi o?"

Ned önüne baktı ve başını iki yana salladı. "Ah, hiçbir şey."

Ancak Kell o zaman adamın gözlerindeki heyecanı görmüştü ve her ne kadar o şeyi alamayacak olsa da bilmek istiyordu. "Söylesene."

Ned dudağını ısırdı, sonra başıyla onayladı. Tezgâhın altına uzandı ve yontulmuş bir tahta parçası çıkardı. Uzunluğu kabaca avuç içinden parmak ucuna kadar bir el kadardı, uzun tarafı işlemeliydi ve ucu sivriydi.

"Nedir bu?" diye sordu Kell merakla ve şaşkınlıkla.

Ned, Kırmızı Londra linini kendisine doğru çekti ve kavisli çubuğu, yontulmuş ucu üstünde dengeledi. Bıraktığında tahta parçası düşmedi. Yontulmuş ucu bozuk paranın üzerinde dimdik duruyordu.

"Sihir," dedi Ned yorgun bir tebessümle. "Daha doğrusu öyle olduğu düşünürdüm. Bunun gerçekten sihir olmadığını biliyorum. Mıknatıslarla yapılmış zekice bir hile, o kadar." Tahtayı parmağıyla dürtünce sallandı, sonra doğruldu. "Ancak küçükken buna inanırdım. Bir hile olduğunu öğrendiğimde bile inanmak *istiyordum* hâlâ. Sonuçta bunun sihir olmaması, hiçbir şeyin sihir olmadığı anlamına gelmiyordu." Çubuğu yerinden aldı ve esnemesini bastırarak tezgâhın üzerine koydu.

"Gitsem iyi olacak," dedi Kell.

"Kalabilirsin." Çok geç olmuştu –ya da çok erken– ve Beş Numara çoktan boşalmıştı.

"Hayır," dedi Kell sadece. "Kalamam."

Ned ona ısrar edememiş, tavernayı açık tutmayı teklif edememişti. Lila'yla ilk karşılaşmalarında, genç kızı oraya çivilediğinden beri duvarı yamuk duran, yeşil kapısı Kell'in bulma büyüsüyle işaretli ve hâlâ Barron'ın kanıyla lekeli olan üst kattaki odayı Kell'e verememişti. Çünkü Kell ayağa kalkıp oradan ayrılmıştı.

Paltosunun yakasını kaldırdı, karanlığa çıktı ve yeniden yürümeye koyuldu. Lila'nın Londra'sının köprülerinde ve sokaklarında, parklarında ve patikalarında yürüdü. Kasları acıyana, viskinin tatlı

sarhoşluğu geçene ve geriye sadece göğsündeki o inatçı ağrı ile içini kemiren suçluluk, gereklilik ve görev baskısı kalana dek yürüdü.

Sonrasında bile yürümeye devam etti.

Yürümekten kendini alamıyordu. Durursa düşünecek, çok düşünürse eve gidecekti.

Saatlerce yürüdü ancak durmazsa bacaklarının onu daha fazla taşıyamayacağını hissettiğinde Thames kıyısındaki bir banka çöktü ve kendisininkine benzer ama bir o kadar da farklı olan Gri Londra'nın seslerine kulak verdi.

Nehrin hiç ışığı yoktu. Sabahın ilk ışıklarıyla mora dönen bir siyahlıktan ibaretti.

Seçenekleri bir bozuk para gibi zihninde döndürüp duruyordu.

Kaç.

Eve git.

Kaç.

Evet git.

Kaç.

VI

Kırmızı Londra

Ojka kendisine kızarak sarayın gölgelerini arşınladı.

Onu kaybetmişti. Nasıl gitmişti, bilmiyordu, bildiği tek şey gitmiş olduğuydu. Bütün gün onu kalabalıkların içinde arayarak, gecenin çökmesini bekleyerek geçirmiş ve balkondaki yerine geri dönmüştü ama balo salonu karanlıktı, kutlama başka bir yerdeydi. Kadınlar ve erkekler kesintisiz bir şekilde basamaklardan bir iniyor bir çıkıyorlardı, bir kaybolup bir beliriyorlardı ama hiçbiri Kell değildi.

Gecenin en kör saatlerinde göz alıcı kırmızı ve altınlar içinde bir çift muhafızın saray basamaklarına yaslanmış, alçak sesle konuştuklarını gördü. Ojka bıçağını çekti. Boğazlarını mı kesip silahlarını mı çalmalı yoksa bilgi almak için onlara işkence mi etmeli, karar veremiyordu. Ancak ikisini de yapamadan aralarındaki konuşmada geçen bir isim duydu.

Kell.

Ojka yaklaştıkça dil efsunu tenini yakmaya başladı ve adamların sözleri gitgide anlaşılır hale geldi.

"...gitmiş diyorlar..." diye sürdürdü biri.

"Ne demek *gitmiş?* Kaçırılma gibi mi?"

"Kaçıp gitmiş. İyi de oldu. Beni oldum olası ürpertiyordu..."

Ojka kıyıya doğru çekilerek tısladı. Gitmemişti. *Gitmiş* olamazdı.

Soğuk toprağa diz çöktü ve cebinden bir parça parşömen çıkararak yere serdi. Sonra parmaklarını toprağa gömdü ve eline bir toprak parçası alarak avcunun içinde ezdi.

Bu kan sihri değildi. Sadece, ona bozuk para veya hayatını borçlu olanların peşine düşerken Kosik'te yüzlerce kez kullandığı bir büyüydü.

Toprak parşömene dökülürken, "*Kos ochar,*" dedi. Dökülürken nehrin, sokakların izini sürdü.

Ojka elleriyle toprağın üzerini silkeledi.

"*Kos Kell,*" dedi. Ancak harita değişmedi. Toprak yerinden kıpırdamıyordu. Kell her neredeyse Londra'da değildi. Ojka dişlerini sıktı ve aralarındaki bağı çekerken bile Kral'ın tepkisinden çekinerek ayağa kalktı.

Gitmiş, dedi içinden ve hemen ardından Holland'ın yanıtıyla karşılaştı; sadece sesiyle değil, hoşnutsuzluğuyla da.

Açıkla.

Bu dünyada değil, dedi Ojka. *Gitmiş.*

Bir duraksama oldu ve sonra: *Tek başına mı gitmiş?*

Ojka tereddüt etti. *Öyle sanıyorum. Kraliyet ailesi hâlâ burada.*

Ardından gelen sessizlik Ojka'nın midesini bulandırdı. Holland'ın, etrafı onu hayal kırıklığına uğratan cesetlerle çevrili bir halde tahtında otururken hayal etti. Ojka onlardan biri olmayacaktı.

Kral nihayet konuştu.

Geri gelecek.

Nereden biliyorsunuz? diye sordu Ojka.

Daima evine döner.

Rhy enkaz gibiydi. Gece boyunca, Kell'in nerede olduğunu bilmeden ve bilse bile kardeşinin başına gelebileceklerden habersiz

uykusunu getirecek bir şey alma isteğine karşı koyarak karanlık anılarla boğuşmuştu. Gecenin yarısı yatakta dönüp durmuş, sonra üzerindeki örtüleri atıp nihayet şehrin üzerinde şafak sökene dek odayı arşınlamıştı.

Essen Tasch final maçına sadece saatler kalmıştı. Turnuva Rhy'ın umurunda değildi. Faro, Vesk, siyaset de öyle. Umurunda olan tek şey erkek kardeşiydi.

Kell ise hâlâ yoktu.

Hâlâ yoktu.

Hâlâ yoktu.

Karanlık Rhy'ın zihnine üşüştü.

Saray gitgide hareketleniyordu. Çok geçmeden kraliyet kimliğine bürünmek, gülümsemek ve prensi oynamak zorunda kalacaktı. Ellerini saçlarına götürdü ve koyu renk bir buklesi yüzüklerinden birine takılınca acıyla yüzünü ekşitti. Rhy küfretti. Sonra odayı arşınlamayı bıraktı.

Gözleri odanın içinde –yastıklar, örtüler, kanepeler, bir sürü *yumuşak* şey– gezindikten sonra kraliyet iğnesine takıldı. Balodan sonra tuniğiyle birlikte onu da çıkarmıştı ve şimdi sabahın ilk ışıklarında parıldıyordu.

İğnenin ucunu başparmağında test etti ve kanarken dudağını ısırdı. Rhy, kan damlasının birikmesini ve avcuna dökülmesini izlerken kalbi hızla çarpıyordu. Sonra iğneyi kolunun kıvrımına götürdü.

Belki hâlâ alkolün etkisinde olduğundandı. Belki de Kell'e ulaşamadığını bilmenin içini kemiren paniğinden veya kardeşinin nelerden vazgeçtiğini bilmenin verdiği suçluluktan ya da daha fazlasından vazgeçmesi, geri gelmesi, eve dönmesi için duyduğu bencilce ihtiyaçtan; Rhy, iğnenin ucunu önkolunun iç kısmındaki yumuşak deriye bastırdı ve yazmaya başladı.

Kell tenindeki ani yanma karşısında tısladı.

Hafif ağrılara, küçük acılara, Rhy'ın çeşitli ufak tefek kazalarının yansımalarına alışkındı ama bu seferki kaburgaya yenmiş bir darbe veya haşat edilmiş bir dizin hiç yaratmadığı kadar bariz, keskin bir acıydı. Acı sol kolunun iç tarafı boyunca uzanıyordu ve tuniğinde kan lekeleri, tenindeyse öfkeli kırmızı izler görmeyi bekleyerek kolunu sıyırdı ama hiçbir şey yoktu. Acı durdu, sonra dalgalar halinde koluna çizilerek tekrar başladı. Hayır, dalgalar değil, *çizgiler.*

Kell keskin acıyı anlamlandırmaya çalışarak tenine baktı.

Sonra birden anladı.

Çizgileri göremiyordu fakat gözlerini kapadığında, Rhy'ın eskiden parmak ucuyla harfler çizerek Kell'in koluna gizli mesajlar yazdığı zamanlarda olduğu gibi satırların teninde izlediği yolu hissedebiliyordu. Bu, çocukluklarında bir etkinlikte veya sıkıcı bir akşam yemeğinde yan yana oturduklarında oynadıkları bir oyundu.

Bu bir oyun değildi, bu kez değildi. Yine de Kell, harflerin koluna bir tırnaktan çok daha keskin bir şeyle işlendiğini hissedebiliyordu.

Ü
ÜZ
ÜZG
ÜZGÜ
ÜZGÜN
ÜZGÜNÜ
ÜZGÜNÜM

Kell, *N* harfine geldiğinde ayağa kalkmış, çekip gittiği için kendine küfrederek boynundaki bozuk paraları çıkarmış ve bir Londra'nın kül rengi şafağını, bir başka Londra'nın canlı sabahı için terk etmişti.

Saraya giderken Kral'a söylemek istediği her şeyi düşünmüştü ama büyük merdivenlerden çıkıp antreye adım attığında kraliyet ailesi zaten oradaydı. Vesk Prensi ile Prensesi ve Faro Lordu da öyle.

Rhy onunla göz göze geldi ve yüz ifadesi bir rahatlamayla aydınlandı ama Kell ilerlerken gardını korudu. Fırtınanın yaklaştığını, havadaki enerjinin dile getirilmeyenlerle ağırlaştığını hissedebiliyordu. Kavgaya, sert sözlere, suçlamalara, emirlere kendini hazırlamıştı ama Kral konuştuğunda sesi samimiydi. "Ah, işte burada. Biz de tam sensiz çıkıyorduk."

Kell şaşkınlığını gizleyemedi. Saraydan çıkmasının belki de sonsuza dek yasaklanacağını sanıyordu. En ufak bir azar duymadan sıcak karşılanmıştı. Kral'la göz göze gelerek duraksadı. Kral'ın bakışları soğukkanlıydı fakat gözlerindeki uyarıyı görebiliyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi sesindeki sıradanlığı korumaya çalışarak. "Bir iş için gitmiştim, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

"Artık buradasın," dedi Kral elini Kell'in omzuna atarak. "Önemli olan bu." Sertçe omzunu sıktı ve Kell bir an bırakmayacağını sandı. Ancak o sırada kafile yola koyulunca Maxim'in eli aşağı indi ve Rhy ya dayanışma ya da çaresizlikten, Kell'in yanına geldi.

Erken saate rağmen seyirciler sokaklara dökülmüş, merkez arena sonuna kadar dolmuştu. Akıllıca bir dokunuşla, doğu arenanın ejderhaları ve batı arenanın aslanları kaldırılmış, merkez stadyumda birleştirilmişlerdi; buzdan yaratıklar nehirde, aslanlar taş desteklerin üzerinde ve merkez arenanın kuşlarıysa tepede uçar vaziyetteydi. Stadyum zemini sütunlar, kayalıklar ve taş tabakalarından oluşan engellerle doluyken yukarıdaki tribünler capcanlı ve rengârenkti: Alucard'ın gümüş tüylü flaması her yanda dalgalanırken, aralara Rul'un mavi kurdu ve Tos-an-Mir'in siyah sarmalı da serpiştirilmişti.

Üç büyücü nihayet kendi tünellerinden çıkıp sahanın merkezindeki yerlerini aldıklarında uğultu sağır ediciydi; Kell de Rhy da gürültü karşısında yüzlerini buruşturdular.

Sabahın aydınlığında Prens berbat görünüyordu (Kell kendisinin de aynı göründüğünü tahmin edebiliyordu). Rhy'ın solgun gözlerinin altındaki koyu renk halkalar dikkat çekiyordu ve derisine taze kazınmış harfleri sakınmak için sol kolunu dikkatle tutuyordu. Stadyumun her yanına enerji ve gürültülü bir canlılık hâkimken, kraliyet locasına, dile getirilmemiş sözlerin ağır havasıyla tehlikeli bir sessizlik hâkimdi.

Kral gözlerini arenadan ayırmıyordu. Kraliçe sonunda Kell'e bir bakış atmıştı ama bu, içinde kınama barındıran bir bakıştı. Prens Col gerginliği hissetmişe benziyordu ve şahin gibi mavi gözleriyle olan biteni izlerken Cora ise ortamdaki tehlikeli havadan bihaber, hâlâ Kell'in nazik reddedişi karşısında somurtuyordu.

Bu çekişmeli ortama kayıtsız görünen tek kişi Lord Sol-in-Ar gibiydi. Hatta bilakis keyfi yerine gelmişti.

Kell aşağıdaki kalabalığı taradı. Kalabalıkta onu buluncaya dek gözlerinin Lila'yı aradığının farkında bile değildi. Böyle devasa bir yerde bunun imkânsız olması gerekirdi ama yerçekimindeki değişimi, varlığının onu kendine çektiğini hissedebiliyordu ve gözleri stadyumun karşısından onunkilerle buluştu. Buradan bakınca yüz hatlarını göremiyordu, dudaklarının kıpırdayıp kıpırdamadığını anlayamıyordu ama dudak hareketleriyle *selam* dediğini hayal etti.

Sonrasında Rhy, altın hoparlörü dudaklarına götürürken her zamanki albenisinin bir gölgesine bürünmeyi başararak öne doğru çıktı.

"Hoş geldiniz!" diye seslendi. "*Glad'ach! Sasors!* Ne turnuva ama. Üç büyük imparatorluğumuzun, üç büyük şampiyonla eşit bir biçimde temsiliyle burada bulunmaları çok isabetli olmuştur. Faro'dan, ringin eşsiz ismi ve bir ikiz, muhteşem Tos-an-Mir." Farolu altın maskesi ışıkta göz kırparak başıyla selam verdiği sırada ortalık ıslıklarla çınladı. "Vesk'ten, canavar bir dövüşçü, insan

görünümünde bir kurt, Rul!" Rul'un arenada uluması üzerine kalabalığın içindeki Veskliler de bu çağrıya karşılık verdiler. "Ve elbette, Arnes'imizden, denizlerin kaptanı, gücün prensi, Alucard!"

Alkışlar sağır ediciydi ve Kell bile, yavaş ve pek ses çıkarmadan da olsa ellerini birbiriyle buluşturmuştu.

"Bu final turunun kuralları basit," diye sürdürdü Rhy, "çünkü kurallar çok az. Bu artık bir puan oyunu değil. Bir büyücünün zırhı, bazıları geniş hedef olan, bazılarıysa küçük ve isabeti zor olan yirmi sekiz plakadan oluşuyor. Bugün plakaları parçalanmamış olarak kalan son kişi tacı kazanır. Dolayısıyla üç büyücünüze de tezahürat edin çünkü sadece biri bu ringden şampiyon olarak ayrılacak."

Trompetler çaldı, küreler düştü ve maçın başlamasıyla, Rhy platformun gölgesine geri çekildi.

Aşağıda büyücüler bir element bulutuna dönüşmüşlerdi: Rul'un toprağı ve ateşi; Tos-an-Mir'in ateşi ve havası; Alucard'ın toprağı, havası ve suyu. *Elbette üç elementli,* dedi Kell içinden zalimce.

Alucard'ın ilk darbeyi Rul'un omzuna geçirmesi bir dakikadan az sürdü. Rul'un, ikinci darbeyi Alucard'ın bacağına indirmesiyse beş dakikadan fazla sürdü. Tos-an-Mir kenardan iki adamın birbirine saldırmasından hoşnut görünüyordu, ta ki Alucard kadının dizlerinin arkasına buzdan bir darbe indirene kadar, sonrasında mücadeleye o da dahil oldu.

Kraliyet locasındaki hava boğucuydu. Kell gözlerini maçtan ayırmayan Kral'ın yanında tetikte dururken, Rhy ise balkonun sayvanının gölgesine yorgun bir biçimde çökmüş sessizce duruyordu.

Aşağıda, Rul kurt gibi avının üzerine gidip sıçrarken, Tos-an-Mir altın maskeli bir gölge gibi adeta havada dans ediyordu. Alucard ise elementleri bir fırtına halinde etrafında kavisler çizip çarpışırken bile hâlâ soylu bir itidalle hareket ediyordu. Dövüş sesleri tezahüratlar arasında kayboluyordu ve her puan kalabalıkta daha tiz bir gürültüye yol açan bir ışık patlamasını beraberinde getiriyordu.

Sonra neyse ki kraliyet locasındaki gerginlik azalmaya başladı. Ortam, fırtına sonrası hava gibi yumuşadı ve Kell o rahatlamayla başının döndüğünü hissetti. Yardımcılar çay getirdi. Prens Col bir espri yaptı ve Maxim kahkahayla güldü. Kraliçe, Lord Sol-in-Ar'ın büyücüsüne iltifatta bulundu.

Bir saatin sonunda Rul'un üzerindeki tüm plakalar düşmüş, sersemlemiş bir halde taş zeminde otururken Alucard ve Tos-an-Mir çarpışıp ayrılan kılıçlar gibi birbirlerinin etrafında dans edercesine dönüp duruyorlardı. Sonra yavaş yavaş ama tartışmasız bir biçimde Alucard kaybetmeye başladı. Kell keyfinin yerine geldiğini hissetti ama Tos-an-Mir'in hamlelerinden birine tezahürat edecek kadar ileri gittiğinde Rhy omzunu dürttü. Alucard toparlanarak farkı kapadı ve berabere kaldılar.

Sonunda kadın, Alucard'ın arkasına geçip gardını kırdı. Alucard'ın son plakasını bıçak gibi bir rüzgârla parçalamak için hamlesini yaptı fakat Alucard son anda rüzgârın önünden kıvrılıp çekildi ve bir su kamçısı zırhının son parçasını kopardı.

Böylece maç sona erdi.

Alucard Emery resmen kazanmıştı.

Kell iniltili bir ses çıkarırken stadyum tezahüratlara, güllere, gümüş flamalara ve her tarafta bir ismin yankılandığı gürültüye boğuldu.

"Alucard! Alucard! Alucard!"

Rhy'ın, kalabalığın geri kalanı gibi haykırıp bağırması yakışık almasa da *Essen Tasch*'ın galibini resmen açıklamak için öne çıktığında Kell kardeşinin yüzünün gururla aydınlandığını görebiliyordu.

Sanct, diye düşündü Kell. Emery gitgide daha da çekilmez bir hal alıyordu.

Lord Sol-in-Ar, Tos-an-Mir'e ve Farolu kalabalığa seslenirken Prenses Cora ise Rul ve toplanan Vesklilere methiyeler düzdü, en sonundaysa Prens Rhy, tribünleri günün geri kalanındaki kutlamalar için parti ve kapanış törenleri vaadiyle dağıttı.

Kral gülümsüyordu, hatta Maresh ailesi peşlerinde coşkulu kalabalıkla saraya geri dönerken Kell'in sırtını bile sıvazladı.

Saray merdivenlerinden çıkıp çiçeklerle donatılmış salona adım attıklarında, her şey yolundaymış gibi görünüyordu.

Sonra Kell, Kraliçe'nin Rhy'ı sahanlıkta bir şey söylemek için durdurduğunu gördü ve neden durduklarını görmek için dönüp baktığında kapılar sabah ışığını ve şehrin seslerini keserek örtüldü. Loş antrede Kell'in gözüne bir metal ışıltısı takılırken Kral sadece iki kelime sarf etti. Bu sözler Kell'e değil, etrafı hafifçe saran altı muhafıza yönelikti.

Kell'i geldiğine pişman eden iki kelime.

"Tutuklayın onu."

VII

Gece Kulesi'nin mürettebatı kaptanları şerefine kadeh tokuştururken, Lila da onlarla birlikte kadehini kaldırdı.

Mürettebat, Dolambaçlı Yol'daki masa ve sandalyelerin etrafında toplanmıştı ve kaptan ile Lila aşağıdaki kamaraya çekilmeden önce gülerek, içerek ve hikâyeler anlatarak geçen güzel bir akşam sonrası gemideki halleri gibiydi.

Alucard Emery yara bere ve kan içindeydi, hiç kuşkusuz yorgunluktan ölüyordu ama bu onu kutlama yapmaktan alıkoymuyordu. Salonun ortasındaki bir masanın tepesine çıkmış, içkiler ısmarlıyor, kuşlar ve ejderhalar hakkında konuşup duruyordu ve Lila dinlemeyi bıraktığının farkında bile değildi. Başı hâlâ zonkluyordu ve her hareketinde kemikleri sızlıyordu. Tieren ona acısını dindirsin ve gücünü toplasın diye bir şey vermiş ve beraberinde iyi beslenip sağlam bir uyku çekmesi konusunda ısrar etmişti. İkisi de başına ödül konmadan Londra'dan çıkma ihtimali kadar uzak görünüyordu. Toniği almış ve geri kalanıyla ilgili kesin söz vermemişti.

"Denge," demişti Tieren küçük şişeyi Lila'nın eline tutuştururken, "sadece sihirle ilgili değildir. Bir bölümü sadece sağduyuyla ilgilidir. Vücut bir kabuk. Dikkat edilmezse çatlar. Herkesin sınırları vardır. Senin bile, Bayan Bard."

Yanından ayrılmak için döndüğünde Lila ona seslenmişti.

"Tieren." Başka bir hayattan daha vazgeçmeden önce bilmesi gerekiyordu. "Bir keresinde bende bir şey, bir güç gördüğünü söylemiştin."

"Evet."

"Nedir o?" diye sormuştu Lila. "Neyim ben?"

Tieren ona uzun, ölçülü bakışlarından birini atmıştı. "Bana, senin bir Antari olduğunu düşünüp düşünmediğimi soruyorsun.

Lila başıyla onaylamıştı.

"Bunu yanıtlayamam," demişti Tieren sadece. "Bilmiyorum."

"Senin bilge biri olduğunu sanıyordum," diye söylenmişti Lila.

"Kim söylemiş?" Ancak sonra yüz ifadesi ciddileşmişti. "*Bir şeysin*, Delilah Bard. Ne olduğuna gelecek olursak, söyleyemem. Ancak senin o veya bu şekilde bulacağını tahmin ediyorum."

Bir yerde bir kadeh kırıldı ve Lila'nın dikkati tavernaya ve masanın tepesindeki Alucard'a çevrildi.

"Hey, kaptan," diye seslendi Vasry. "Bir sorum var! Bütün o kazandıklarınla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Daha iyi bir mürettebat almayı," dedi Alucard kaşındaki safir tekrar göz kırparak.

Tav kolunu Lila'nın omzuna attı. "Nerelerdesin, Bard? Hiç görünmüyorsun!"

"*Kule*'deyken hepinize fazlasıyla doydum," diye söylendi Lila.

"Ağır konuşuyorsun," dedi Vasry donuk bakışlarla, "ama yüreğin yufka gibi."

"Bir bıçak ne kadar yumuşaksa o kadar."

"Ne derler bilirsin, bir bıçak ancak yanlış taraftaysan kötü bir şeydir."

"Neyse ki bizden birisin."

Lila'nın göğsü daraldı. Ne şimdi denizde bir yerlerde olan gerçek Stasion Elsor'la ilgili sahtekârlığını ne de Alucard'ın onu mürettebattan çıkardığını biliyorlardı.

Masanın karşısındaki Lenos'la göz göze geldi ve adamın bakışında bir şey, onun *bildiğini* söylüyordu. Sebebini bilmese de en azından Lila'nın gideceğini biliyordu.

Lila ayağa kalktı. "Biraz hava almam gerek." diye mırıldandı ama kapıdan dışarı çıktığında durmadı.

Saraya giden yolu yarılayana kadar nereye gittiğinin farkında bile değildi, sonra yürümeye devam etti: ta ki basamakları çıkana ve Tieren'le sahanlıkta karşılaşıp bir şeylerin ters gittiğini gözlerinden okuyana dek.

"Ne oldu?" diye sordu Lila.

Aven Essen yutkundu. "Kell."

Kraliyet zindanı özel durumlar için tahsis edilmişti.

Görünüşe bakılırsa, şu an için tek özel durum Kell'di. Kell'in hücresi, bir yatak ve duvara sabitlenmiş bir çift demir halka dışında bomboştu. Halkalar belli ki zincirleri tutması içindi ama şu an öyle bir şey yoktu; üzerindeki tek şey, bağları soğuk ve sihirle kesilmiş, bileklerindeki kelepçelerdi. Hücredeki metal parçalarının her birine gücü zayıflatıp etkisiz hale getirmesi için efsunlanmış işaretler kazınmıştı. Bilmesi gerekirdi. Onların efsunlanmasına bizzat kendisi yardım etmişti.

Kell ayak bileklerini üst üste atıp başını geriye doğru soğuk taş duvara yaslayarak yatağın üzerinde oturuyordu. Zindan, antrenmanlarını yaptığı Çanak'ın bir sütun üzerindeki zemin katındaydı ama Çanak'tan farklı olarak, nehrin kırmızı ışığı içeri süzülmüyordu. İçeri süzülen tek şey kış soğuğuydu.

Kell hafifçe titredi; paltosuyla birlikte boynundaki andaçları da almış ve hücrenin dışındaki duvara asmışlardı. Adamlara karşı koymamıştı. Muhafızlar yaklaşırken ve demir kelepçeleri bileklerine vururken şaşkınlıktan kıpırdayamamıştı. Ne olduğunu tahmin ettiğindeyse artık çok geçti.

Ondan beri geçen saatlerde Kell'in öfkesi yatışmış ve hissizleşmişti.

İki muhafız, Kell bir çeşit numara yapıyor olabilirmiş gibi korkuyla merak karışımı bir ifadeyle onu izleyerek hücresinin dışında dikiliyorlardı. Kell gözlerini yumdu ve uyumaya çalıştı.

Merdivenlerden adım sesleri yükseliyordu. Kim olabilirdi?

Tieren zaten gelmişti. Kell ihtiyar adama tek bir şey sormuştu.

"Lila'dan haberin var mıydı?"

Tieren'in gözlerindeki ifade bilmesi gereken her şeyi söylüyordu.

Adım sesleri yaklaştı ve Kell, Kral'ı ya da Rhy'ı görmeyi bekleyerek başını kaldırıp baktı. Ancak onlar yerine Kraliçe'yle karşılaştı.

Emira, yüzünde ölçülü bir maske, kraliyet kırmızısı ve altın renkleriyle göz kamaştırıcı bir şekilde parmakların diğer tarafında dikiliyordu. Kell'i parmaklar ardında görmekten memnunsa –ya da bu manzara onu üzüyorsa– bile belli etmiyordu. Kell, Kraliçe'yle göz teması kurmaya çalıştı ama kadın bakışlarını kaçırıp arkasındaki duvara bakıyordu.

Kell bir hücrede değil de sarayın konforlu bir kanadında misafirmiş gibi, "İhtiyacın olan bir şey var mı?" diye sordu Kraliçe. Kell'in boğazından bir kahkaha kopacakmış gibi oldu. Ancak bunu bastırdı ve bir şey demedi.

Emira sağlamlığını test edercesine elini parmaklara götürdü. "İşler bu raddeye gelmemeliydi."

Gitmek için döndüğü sırada Kell oturduğu yerden öne doğru kaydı. "Benden nefret mi ediyorsunuz, Kraliçem?"

"Kell," dedi alçak sesle, "nasıl nefret edebilirim?" Kell'in içinde bir şeyler eridi. Kraliçe'nin karanlık gözleri sonunda onunkilerle buluştu. Sonra, "Sen bana oğlumu geri verdin," dedi.

Sözcükler bıçak gibi keskindi. Bir zamanlar tek değil, iki oğlu olduğu konusunda ısrar ederdi.

"Onu hiç tanıdınız mı?" diye sordu Kell.

"Kimi?" diye sordu Kraliçe.

"Gerçek annemi."

Emira'nın yüzü gerildi. Dudakları büzüldü.

Yukarıda hızla bir kapı açıldı.

"Nerede o?" Rhy hışımla merdivenlerden aşağı iniyordu.

Kell onun geldiğini bir kilometre öteden duyabiliyor ve Prens'in kaynayan öfkesinin kendi buz gibi öfkesiyle iç içe geçtiğini hissedebiliyordu. Rhy zindana ulaştı ve Kell'i hücrenin parmaklıkları ardında görmesiyle beti benzi attı.

"Onu *derhal* salın," dedi Prens.

Muhafızlar başlarını eğerek selamladılar ama zırh eldivenleri iki yanlarında, yerlerinden kıpırdamıyorlardı.

"Rhy," dedi Emira oğlunun koluna uzanarak.

"Çekil, anne," dedi sırtını ona dönerek. "Onu salmıyorsanız," dedi muhafızlara, "o halde beni içeri almanızı emrediyorum."

Hâlâ yerlerinden kıpırdamıyorlardı.

"Neyle suçlanıyor?" dedi homurdanarak.

"İhanet," dedi Emira muhafızla aynı anda cevaplayarak, "krala itaatsizlik etmek."

"Ben krala sürekli itaatsizlik ediyorum," dedi Rhy. "*Beni* tutuklamadınız." Ellerini uzattı. Kell soğuğa odaklanıp buz gibi her yanına yayılmasına ve her şeyi içine almasına izin verirken didişmelerini izledi. Umursamaktan çok yorulmuştu.

"Bunun bir geçerliliği yok." Rhy üstündekinin altın rengi kolunu açıkta bırakacak şekilde parmaklıklara tutundu. Kan lekeleri, sözcüğü kazıdığı yerden kumaşa bulaşmıştı.

Emira bembeyaz kesildi. "Rhy, yaralanmışsın!" Suçlayan bakışları anında Kell'e çevrildi. "Sen..."

Merdivenlerden gelen bot sesleri giderek yükseliyordu ve hemen sonrasında Kral, kapıyı dolduran cüssesiyle yanlarında belirdi. Maxim karısına ve oğluna baktı ve "Çıkın," dedi.

"Bunu nasıl yapabildiniz?" diye sordu Rhy.

"Yasayı ihlal etti," dedi Kraliçe.

"O benim kardeşim."

"Değil."

"*Gidin*," diye bağırdı Kral. Kraliçe sessizliğe büründü; Rhy, başıyla onaylayan Kell'e bakarken elleri iki yanına düştü. "Gidin."

Rhy başını iki yana sallayıp arkasından sessiz bir hayalet gibi gelen Emira'yla beraber dışarı yollanırken, Kell tek başına yüzleşmek üzere Kral'la baş başa kaldı.

Prens hışımla Lila'nın yanından geçti.

Lila birkaç saniye sonra bir kırılma sesi duydu ve dönüp baktığında Rhy'ı, ayağının dibinde parçalanmış bir vazoyla en yakındaki büfeye tutunurken buldu. Su halıya süzülüp taş zemine yayılmış, çiçekler kırık camların arasına saçılmıştı. Rhy'ın tacı başında değildi ve lüleleri darmadağın haldeydi. Omuzları sinirden titriyordu ve parmakları rafı tutmaktan bembeyaz olmuştu.

Lila muhtemelen Rhy onu fark etmeden gitmesi, ortadan kaybolması gerektiğini biliyordu ama ayakları onu Prens'e doğru sürüklemeye başlamıştı bile. Dağınık çiçekler ve cam kırıklarının üzerine basarak geçti.

"Vazonun ne suçu vardı?" diye sordu Lila omzunu duvara dayayarak.

Rhy kıpkırmızı olmuş kehribar gözleriyle başını kaldırıp baktı.

"Korkarım masum bir seyirci," dedi Rhy. Sözleri hissiz ve espriden yoksundu.

Başını öne eğdi ve titrek bir nefes verdi. Lila tereddüt etti. Muhtemelen eğilip selam vermesi, elini öpmesi veya ayılıp bayılması gerektiğinin –hiç olmazsa sarayın gizli koridorlarında, kimsenin ona izin vermeyeceği kadar zindana yakın bu yerde ne işi olduğunu açıklaması gerektiğinin– farkındaydı ama bunun yerine parmaklarının seri bir hareketiyle küçük bir bıçak çıkardı. "Kimi öldürmem gerekiyor?"

Rhy yarı ağlamaklı yarı güler bir ses çıkararak masanın ahşap kenarını bırakmadan yere çöktü. Lila da yanına çömeldi, sonra

hafifçe döndü ve sırtını büfeye verdi. Eskimiş siyah botlarını lüks halıya gömerek bacaklarını uzattı.

Hemen sonrasında Rhy da Lila'nın yanında halıya oturdu. Kolunda kurumuş kan lekesi vardı ama önkolunu kıvırarak karnının üzerine koydu. Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu, Lila da sormadı. Daha acil cevap bekleyen sorular vardı.

"Baban, Kell'i gerçekten tutukladı mı?"

Rhy yutkundu. Başıyla onayladı.

"Tanrım," diye söylendi Lila. "Şimdi ne olacak?"

"Kral'ın öfkesi dindiğinde onu bırakacak."

"Peki sonra?"

Rhy başını iki yana salladı. "Sahiden bilmiyorum."

Lila başını arkaya eğip büfeye yasladı, sonra yüzünü buruşturdu.

"Biliyor musun, bu benim suçum," dedi Prens kanlı kolunu ovuşturarak. "Geri gelmesini ben istedim."

Lila alaycı bir biçimde güldü. "Eh, ben de gitmesini söyledim. Sanırım ikimiz de suçluyuz." Lila derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Gelmiyor musun?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Onu oraya biz soktuk," dedi Lila. "Oradan da biz çıkaracağız."

"İstediğim bu değil," dedi Kral.

Anahtarları aldı ve Kell'in hücresinin kilidini açtı, sonra içeri girdi ve demir kelepçeleri çıkardı. Kell bileklerini ovuşturdu ama Kral hücrenin açık kapısından geri çıkıp bir sandalye çektiği ve oturduğu sırada yerinden kıpırdamadı.

Maxim yorgun görünüyordu. Şakakları kırlaşmış, fener ışığında parlıyordu. Kell kollarını kavuşturdu ve Kral'ın, gözlerinin içine bakmasını bekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Kral.

"Ne için?"

"Gitmediğin için."

"Gittim."

"Burayı kastediyorum."

"Bir hücredeyim," dedi Kell soğuk bir şekilde.

"Bunun seni durdurmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Kell gözlerini kapadı ve Kral'ın sırtını sandalyesine geri yasladığını duydu.

"Kendimi kaybettiğimi kabul ediyorum," dedi Maxim.

"Beni *tutuklattın*," diye homurdandı Kell hücrenin içinde başka bir gürültü olsa Kral'ın duyamayabileceği kadar kısık bir sesle. Ancak sözcükler yankılandı.

"Bana itaatsizlik ettin."

"Evet." Kell gözlerini zorla açtı. "Ömrüm boyunca bu krallığa, bu aileye sadık kaldım. Sahip olduğum her şeyi, tüm benliğimi verdim, sizse bana..." Sesi titredi. "Bunu yapmaya devam edemem. En azından bana oğlunuzmuşum gibi davrandığınızda buna katlanabiliyordum. Ancak şimdi..." Başını iki yana salladı. "Kraliçe bana bir hainmişim gibi davranıyor, sizse bir tutsakmışım gibi."

Kral'ın bakışları kararadı. "Bu tutsaklığı sen yarattın, Kell. Hayatını Rhy'ınkine bağladığında."

"Ölmesini mi tercih ederdiniz?" diye karşılık verdi Kell. "Onun hayatını kurtardım. Onun hayatını tehlikeye attığım için beni suçlamadan önce, ikimiz de bunu yapanın kendisi olduğunu biliyoruz. Bir ailenin suçu yüzünden sadece beni cezalandırmaya ne zaman son vereceksiniz?"

"Senin ahmaklığınla ikiniz birlikte bu *krallığı tümüyle* tehlikeye attınız. Ancak en azından Rhy kendini affettirmeye, güvenimi hak ettiğini ispatlamaya çalışıyor. Seninse tek yaptığın..."

"*Oğlunuzu ölümden döndürdüm!*" diye bağırdı Kell ayağa fırlayarak. "Hayatlarımızı bağlayacağını bile bile, bunun benim için ne anlama geleceğini, neye dönüşeceğimi, onu hayata döndürmenin benimkini sonlandırmak anlamına geleceğini bile bile yaptım çünkü o benim kardeşim, sizin oğlunuz ve Arnes'in gelecekteki

kralı." Kell yüzünden akan yaşlarla nefes nefese kaldı. "Daha fazla ne yapabilirim?"

Şimdi ikisi de ayaktaydı. Maxim onu dirseğinden tuttu ve zorla kendisine çekti. Kell elinden kurtulmaya çalıştı ama Maxim iriyarıydı ve devasa eliyle Kell'in ensesini kavradı.

"*Kendimi affettirmeyi* sürdüremem," diye fısıldadı Kell, Kral'ın omzuna. "Ona canımı verdim ama benden yaşamaya son vermemi isteyemezsiniz."

"Kell," dedi Kral sesi yumuşayarak. "Üzgünüm. Ancak gitmene izin veremem." Kell'in göğsündeki hava sıkıştı. Kral'ın eli gevşedi ve bıraktı. "Bu seni ve Rhy'ı aşan bir durum. Faro ve Vesk..."

"Onların batıl inançları umurumda değil!"

"Umurunda olmalı. İnsanlar bunlara göre *hareket ediyor*, Kell. Düşmanlarımız başka bir Antari için dünyada aranmadık yer bırakmıyor. Müttefiklerimiz seni kendilerine istiyorlar. Veskliler, senin krallığımızın gücü olduğuna ikna olmuş durumdalar. Sol-in-Ar senin bir silah, düşmanlarımıza karşı çevrilecek bir bıçak olduğunu düşünüyor."

"Bu insanlar benim sadece bir *piyon* olduğumu bilmiyor," diye çıkıştı Kell, Kral'ın elinden kurtularak.

"Sana düşen kart bu," dedi Maxim. "Birilerinin seni kendileri için ele geçirmeye çalışması an meselesi ve gücüne sahip olamazlarsa onu söndürmeye çalışacaklardır. Veskliler haklı, Kell. Sen ölürsen Arnes de ölür."

"Bu krallığın anahtarı ben değilim!"

"Ancak oğlumun, vârisimin anahtarı sensin."

Kell'in midesi bulandı.

"Lütfen," diye yalvardı Maxim. "Sağduyunun sesini dinle." Ancak Kell sağduyudan da, bahanelerden de bıkmıştı. "Hepimizin yapması gereken fedakârlıklar var."

"Hayır," diye bağırdı Kell. "Ben yeterince fedakârlıkta bulundum. Bu bittiğinde lordlar, leydiler ve kraliyet mensuplarının hepsi ayrıldıktan sonra ben *gidiyorum*."

"Gitmene izin veremem."

"Kendiniz söylediniz, Majesteleri. Beni durduracak güce sahip değilsiniz." Böylelikle Kell sırtını Kral'a döndü, duvara asılı paltosunu alıp dışarı çıktı.

Kell çocukken saray bostanının bulunduğu kraliyet bahçesinde durur, gözlerini kapatır dinlerdi –müziği, rüzgârı, nehri– ve başka bir yerde olduğunu hayal ederdi.

Binaların, sarayların, insanların olmadığı bir yeri.

Şimdi orada, ağaçların –sadece kışı değil, baharı, yazı ve sonbaharı da yaşayan ağaçların– arasında durup gözlerini sıkıca yummuş, o eski sakinlik hissinin onu bulmasını bekleyerek dinliyordu. Bekledi. Bekledi. Ve...

"Üstat Kell."

Döndüğünde Hastra'yı birkaç adım geride onu beklerken gördü. Bir tuhaflık vardı, Kell önce ne olduğunu anlayamadı, sonra Hastra'nın üzerinde kraliyet muhafızı üniformasının olmadığını fark etti. Kell, bunun sebebinin o olduğunu biliyordu. Başarısızlık yığınına eklenecek bir yenisi daha. "Üzgünüm, Hastra. Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Ben bir macera istemiştim, efendim. Onu da buldum. Çok da fena sayılmaz. Rhy, Kral'la konuştu ve Üstat Tieren'in yanında eğitim almamı kabul etti. Mabet hücreden iyidir." Sonra gözleri kocaman açıldı. "Ah, pardon."

Kell başını iki yana sallamakla yetindi. "Peki ya Staff?"

Hastra yüzünü buruşturdu. "Korkarım ondan kurtulamadınız. Siz ilk gittiğinizde Kral'ı getiren Staff'ti."

"Teşekkür ederim, Hastra," dedi Kell. "Rahiplikte, kraliyet muhafızlığında olduğunun yarısı kadar bile başarılı olursan, *Aven Essen* işini kollasa iyi eder."

Hastra'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve yanından ayrıldı. Kell, Hastra'nın bahçede giderek uzaklaşan adımlarını, bahçe kapılarının uzaktan gelen kapanma sesini dinledi ve dikkatini ağaçlara geri çevirdi. Rüzgâr hızlandı ve yaprakların hışırtısı neredeyse sarayın gürültülerini bastıracak, kapıların ardında bekleyen dünyayı unutmasına yardım edecek kadar yüksekti.

Ben gidiyorum, diye düşündü. *Beni durduracak güce sahip değilsiniz.*

"Üstat Kell."

"Yine ne var?" diye sordu arkasını dönerek. Kaşları çatıldı. "Sen de kimsin?"

Bir süredir bekliyormuş gibi elleri arkasına kenetli, başı önüne eğik bir kadın iki ağacın arasında duruyordu, Kell kadının yaklaştığını bile duymamıştı. Kızıl saçları bembeyaz pelerininin üzerinde bir alev gibi uçuşuyordu ve Kell bu kadının nasıl hem çok yabancı hem de çok tanıdık geldiğini merak etti. Sanki önceden tanışmışlardı ama tanışmadıklarından emindi.

Sonra kadın doğruldu ve yüzünü gösterecek şekilde başını kaldırıp baktı. Açık bir ten; kırmızı dudaklar; biri sarı, öteki simsiyah iki farklı renkte gözlerin altında bir yara izi.

Dudaklarında bir tebessüm belirirken bile iki gözü kısıktı.

"Her yerde seni arıyordum."

VIII

Kell'in nefesi kesilmişti. Antari'nin işareti, bir insanın gözünün kenarlarıyla sınırlı kalırdı ama bu kadının gözündeki irisin siyahı gözyaşları gibi yanaklarından aşağı yayılıyor, kapkara çizgiler kızıl saçlarına uzanıyordu. Bu tuhaftı.

"Kimsin?"

"Adım," dedi, "Ojka."

"*Nesin* sen?" diye sordu Kell.

Kadın başını dikleştirdi. "Bir elçiyim." Kraliyet dilini konuşuyordu ama aksanı ağırdı ve manşetinden çıkan dil efsunu görülüyordu. Demek Beyaz Londra'dandı.

"Bir Antari misin?" İmkânsızdı. Kell sonuncusuydu. Başı döndü. "Olamazsın."

"Ben yalnızca bir elçiyim."

Kell başını iki yana salladı. Bir tuhaflık vardı. Antari gibi gelmiyordu. Sihri daha garip, daha karanlıktı. Kadın öne doğru bir adım attı ve Kell kendini geri çekilirken buldu. Tepesindeki ağaçlar bahardan yaza dönerken iyice sıklaşmıştı.

"Seni kim gönderdi?"

"Kralım."

Demek ki birileri Beyaz Londra tahtını ele geçirmişti. Zaten an meselesiydi.

Kadın öne doğru bir adım daha attı ve Kell yazdan sonbahara kayarak mesafesini korudu.

"Seni bulduğuma sevindim," dedi kadın. "Ne zamandır arıyordum."

Kell'in bakışları onun yanından hızla sarayın kapılarına çevrildi. "Neden?"

Kadın bakışı yakaladı ve gülümsedi. "Bir mesaj iletmek için."

"Kral'a bir mesajın varsa," dedi Kell, "bizzat kendisine ilet."

"Mesajım Kral için değil," diye ekledi kadın, "*senin* için."

Kell'in bedenini bir ürperti sardı. "Bana söyleyecek neyin olabilir ki?"

"Kralımın yardımına ihtiyacı var. Şehrimin yardımına ihtiyacı var."

"Neden ben?" diye sordu Kell.

Kadının ifadesi değişerek kederli bir hal aldı. "Çünkü hepsi senin suçun."

Kell yumruk yemişçesine geri çekildi. "Ne?"

Kadın ona doğru ilerledikçe, Kell de geri geri gitmeye devam ediyordu ve çok geçmeden kendilerini, rüzgârdaki çıplak ağaç dalları arasında kışın ortasında dikilirken buldular. "Senin *suçun*. Dane'leri sen devirdin. Son gerçek Antari'mizi sen öldürdün. Ancak bize yardım *edebilirsin*. Şehrimizin senin yardımına ihtiyacı var. Lütfen gel. Kralımla tanış. Yeniden inşasında ona yardımcı ol."

"Öylece gidemem," dedi Kell. Sözcükler ağzından birden çıkıverdi.

"Gidemez misin?" diye sordu elçi, Kell'in aklından geçenleri duyabiliyormuş gibi.

Ben gidiyorum.

Ojka yakındaki bir ağacı işaret etti ve Kell kanla çizilmiş sarmalı fark etti. Bir kapı.

Kell'in gözleri saraya çevrildi.

Kal.

Bu tutsaklığı sen yarattın.

Gitmene izin veremem.

Kaç.

Sen bir Antari'sin.

Seni kimse durduramaz.

"Peki," diye yokladı Ojka siyah damarlı elini uzatarak, "geliyor musun?"

"Ne demek serbest bırakıldı?" diye bağırdı Rhy.

Lila ve Rhy kraliyet zindanında durmuş, bir muhafızın üzerinden şimdi boş olan hücreye bakıyorlardı. Adamlara esip gürlemeye ve Lila'nın yardımıyla Kell'i kurtarmaya hazırdı ama ortada kurtarılacak bir Kell yoktu. "*Ne zaman?*"

"Kral'ın emirleri," dedi muhafız. "On dakika olmadı. Uzaklaşmış olamaz."

Rhy boğazından yükselen hastalıklı, histerik bir sesle kahkaha attı, sonra peşinde Lila'yla merdivenlerden gerisingeri koşarak Kell'in üst kattaki odasına çıktılar.

Kell'in odasına vardığında kapıları hızla açtı ama içerisi boştu.

Koridora geri çıkarken içinde yükselen paniği bastırmaya çalıştı.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Alucard merdivenlerden çıkarak.

"*Senin* ne işin var burada?" diye sordu Rhy.

"Seni arıyordum," dedi Alucard ve aynı anda Lila, "Kell'i gördün mü?" diye sordu.

Alucard tek kaşını kaldırdı. "Birbirimizden uzak durmaya çalışıyoruz."

Rhy usanmış bir ses çıkardı ve kaptanın yanından hızla geçerken merdivenlerde genç bir adamla çarpıştı. Zırh olmayınca muhafızı az kalsın tanımıyordu. "Hastra," dedi nefes nefese. "Kell'i *gördün* mü?"

Hastra başıyla onayladı. "Evet, efendim. Az önce bahçede yanından ayrıldım."

Prens rahat bir nefes aldı. Merdivenlerden tekrar inmek üzereyken Hastra ekledi: "Sanırım şimdi yanında biri var. Bir kadın."

Lila fark edilir bir biçimde ürperdi. "Ne tür bir kadın?"

"Sence?" diye sordu Alucard.

Hastra biraz sersemlemiş görünüyordu. "Ben... ben kadının yüzünü hatırlayamıyorum." Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Bu tuhaf, yüzler konusunda hep çok iyiyimdir... Onun yüzündeyse tuhaf bir şey vardı..."

"Hastra," dedi Alucard gergin bir sesle, "ellerini aç."

Rhy, genç muhafızın, ellerini iki yanında yumruk halinde sıktığını fark etmemişti bile.

Hastra, kendisi de bunun farkına varmamışçasına önüne baktı, sonra ellerini uzattı ve parmaklarını açtı. Biri boştu. Diğer avcundaysa, yüzeyine kargacık burgacık bir büyü yazılı küçük bir disk vardı.

"Hah," dedi muhafız. "Bu ilginç."

Rhy peşinde Lila'yla, Alucard'ı arkalarında bırakarak koridoru yararcasına koşmaya başlamıştı bile.

Kell uzandı ve Ojka'nın elini tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi Ojka parmaklarını onunkilere sararken sesi neşe ve rahatlamayla dolup taşarak. Boştaki elini kan işaretli ağaca bastırdı.

"*As Tascen*," dedi ve hemen ardından sarayın bahçesi yok olarak yerini Kırmızı Londra sokaklarına bıraktı. Kell etrafına bakındı. Nerede olduklarını anlaması birkaç saniyesini aldı ama önemli olan nerede *oldukları* değil, nerede *olacaklarıydı.*

Bu Londra'da sadece, bir yanı taverna ve bir yanı bahçe duvarı olan dar bir sokaktaydılar.

Ancak Beyaz Londra'da olacakları yer kalenin kapısıydı.

Ojka beyaz pelerininin altından bir şey çıkardı, sonra hâlâ kanlı olan elini taş duvarlardan sarkan kış sarmaşığına bastırdı. Durdu ve iznini bekleyerek Kell'e baktı. Kell ise uzakta olsa da sokakların arasından hâlâ seçilebilen kraliyet sarayına dönüp baktı. İçini suçluluk ve panik duygusu sardı ama geri çekilmeden önce Ojka sözcükleri söyledi ve dünya etraflarında büküldü. Kırmızı Londra yok oldu ve Kell sokaktan ileri doğru, kalenin önündeki taş ormana bir adım attığını hissetti.

Ancak burası artık bir taş orman değildi.

Çıplak kış dallarının masmavi gökyüzüne uzandığı ağaçlarla dolu sıradan bir ormandı. Kell hayret etti. Beyaz Londra ne zamandan beri böyle bir renge sahipti? Hatırladığı, sözünü ettiği harap olmuş, ölmekte olan dünya bu değildi.

Bu dünya hiç bozulmamıştı.

Ojka duvara yaslanarak dengesini sağladı. Başını kaldırıp baktığında yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi.

Kell'in ayaklarının altındaki çimleri, gün ışığını, kuş seslerini idrak etmesi ve adım seslerini duymadan ve hızla dönüp kendini *Kral*'la karşı karşıya bulmadan önce korkunç bir hata yaptığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Kral omuzları geride, başı dik bir biçimde biri zümrüt, diğeri siyah gözleriyle Kell'in karşısında duruyordu.

"Holland?.."

Sözcük ağzından bir soru olarak çıkmıştı çünkü karşısında duran adamın, Kell'in tanıdığı ve dört ay önce dövüştüğü –alt edip uçurumdan attığı– Holland'la neredeyse hiçbir alakası yoktu. Kell, Holland'ı son gördüğünde ölmesine ramak kalmıştı.

O Holland burada duruyor olamazdı.

O Holland asla kurtulmuş olamazdı.

Ancak karşısındaki kişi Holland'dı ve sadece kurtulmakla kalmamıştı.

Dönüşmüştü.

Yanaklarına ancak hayatının baharında gelen cinsten sağlıklı bir renk, bir aydınlık gelmişti ve yaşına rağmen hep kömür grisi renginde olan saçlarıysa artık düz, siyah ve parlaktı; şakakları ve kaşlarına dökülen perçemleri keskin çizgilere sahipti. Kell, Holland'la göz göze geldiğinde adam –büyücü... Kral... Antari– basbayağı *gülümsüyordu;* bu onun yüzünü yeni giysilerinden ve sağlıklı görünümünden de fazla dönüşüme uğratan bir hareketti.

"Selam, Kell," dedi Holland ve küçük bir yanı, Antari'nin sesinin hâlâ tanıdık gelmesi karşısında rahatladı. Antari'nin sesi yüksek değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı ama bağırıyormuş ya da haykırıyormuş gibi buyurgandı.

"Senin burada olmaman gerek," dedi Kell.

Holland siyah tek kaşını kaldırdı. "Senin de."

Kell arkasındaki gölgeyi, ağırlığının değiştiğini saldırıdan hemen önce hissetti. Bıçağına uzanmaya yeltenmişti bile ama geç kaldı, parmakları bıçağın kabzasıyla buluştuğunda boğazına soğuk, ağır bir şey kenetlendi ve her yanının acıyla patladığını hissetti.

Rhy kardeşinin adını seslenerek sarayın bahçe kapısından dışarı fırladı. Ağaçlar artık yoktu, Rhy'ın kendi sesinin yankısı dışında gelen bir cevap da yoktu. Lila ve Alucard arkasında bir yerlerdelerdi ve delicesine atan nabzından bot sesleri duyulmuyordu.

"Kell?" diye seslendi yine ağaçların arasına dalarak. Tırnaklarını kolundaki yaraya batırdı, bahar tomurcukları arasından geçerken acıyı ikisi arasında bir bağ olarak kullanmaya çalışıyordu.

Sonra yazın yeşillikleri ve sonbaharın altın sarısı arasında bir yerde Rhy çığlıkla yere çöktü.

Acı dolu çığlıklarla elleri ve dizleri üzerinde duruyordu.

"Rhy?" dedi yakında bir ses, Prens gözyaşlarıyla iki büklüm olurken.

Rhy.

Rhy.

Rhy.

Adı bahçede yankılanıyordu ama o kendi kanında boğuluyordu; kanının taşları boyadığını göreceğinden emindi. Karanlık geldiğinde, anıları ve rüyaları da beraberinde getirdiğinde, daha önce defalarca olduğu gibi, düştüğü sırada odağını kaybetti ve görüşü bulanıklaştı.

Bu kötü bir rüyaydı.

Ağzı kanla doluyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı.

Bu...

Acı göğsünü parçalayıp kaburgalarının arasına gömülürken bir çığlıkla tekrar yere çöktü.

"Rhy?" diye bağırdı ses.

Cevap vermeye çalıştı ama çenesi kilitlenmişti. Nefes alamıyordu. Gözyaşları yüzünden süzülüyordu ve acı çok gerçekçi, çok tanıdıktı; bir bıçak, etine ve kaslarına saplanıp kemiğine kadar dayandı. Kalbi delicesine atıyordu, sonra kalp atışları düzensizleşti ve gözü kararırken kendini yeniden mabetteki o yatağın üzerinde, karanlığın içinde düşerken ve...

Hiçlik.

Lila tuhaf ağaçlığın arasından hızla uzaklaşarak bahçenin duvarına doğru koştu. Ancak onlardan geriye hiçbir iz yoktu; ne taşların üzerinde bir kan ne de bir işaret. Başka nereye bakacağını düşünmeye çalışarak geri çekildi. Sonra çığlığı duydu.

Rhy.

Prens'i yerde, elleri göğsünü tırmalarken buldu. Ağlıyor, bıçaklanmışçasına kolunu kaburgalarına bastırıyordu ama ortada kan falan yoktu. Burada yoktu. Gerçek bir yumruk gibi dank etti.

Şu an Rhy'a olan şeyler aslında Rhy'a olmuyordu.

Kell'e oluyordu.

Alucard belirdi ve Prens'i görünce yüzü kireç gibi oldu. Muhafızlara seslendikten sonra Rhy'ın boğazından ağlamaklı bir hıçkırık koptu ve diz çöktü. "Ona neler oluyor?" diye sordu Alucard.

Rhy'ın dudakları kan olmuştu. Lila bunun dudaklarını ısırmasından dolayı mı yoksa tahribatın daha da mı kötü olduğunu bilmiyordu.

"Kell..." dedi Prens soluk soluğa acıyla titrerken. "Ters... giden... bir..."

"Kell'in bununla ne alakası var?" diye sordu kaptan.

Arkalarında, korkudan beti benzi atmış Kraliçe ile iki kraliyet muhafızı belirdi.

Prens'i görür görmez, "Kell nerede?" diye haykırdı Kraliçe.

Birkaç soylu yaklaşmaya çalışınca muhafızlar, "Çekilin!" diye buyurdu.

"Kral'ı çağır!"

Rhy'a, "Dayan," diye yalvardı Alucard.

Prens iki büklüm kıvrılırken Lila geri çekildi.

Kadına ve ne tarafa gittiklerine dair bir iz bulmak için ağaçlara bakınmaya koyuldu.

Rhy yanına döndü, kalkmaya çalıştı ama başaramadı, kan öksürmeye başladı.

Histerik bir sesle, "Biri Kell'i bulsun!" diye bağırdı Kraliçe.

Nereye gitmişti?

"Yapabileceğim bir şey var mı, Rhy?" diye fısıldadı Alucard. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Kell acı içindeydi.

Bazı hayati kısımları parçalara ayrılıyordu adeta. Metal tasmadan, nefesini, kanını, düşüncelerini ve gücünü kesen bir acı yayılıyordu. Çaresizce sihir yapmaya çalıştı ama hiçbir şey olmuyordu. Nefes

almaya çalışırken, boş olmasına rağmen kan tadı ağzında birikerek boğuluyormuş hissi yaratıyordu.

Orman kaybolmuştu ve içinde bulunduğu oda boştu. Kell sırtı çıplak, omuzları soğuk metale yaslanmış halde titriyordu. Paltosu ve gömleği üzerinde değildi. Kıpırdayamıyordu, ayaktaydı ama kendi gücüyle durmuyordu. Bedeni, kolları iki yana gerilmiş ve elleri dikey çubuklara bağlanmış halde bir tür çerçevenin içinde asılı duruyordu. Omuzlarının yatay bir çubuğa, başının ve omurgasının da dikey bir çubuğa yaslandığını hissedebiliyordu.

"Bir andaç," dedi sakin bir ses ve Kell bakışlarını odaklamaya çalışarak Holland'ın önünde durduğunu gördü. "Atalarımdan kalma."

Antari'nin bakışları sabit, bütün vücudu etten değil de taştanmış gibi hareketsizdi ama siyah gözü, yağın içindeki yılanlar gibi gümüşi gölgeler halinde kıvrılarak dönüyordu.

"Ne yaptın?" dedi Kell boğulurcasına.

Holland başını yana eğdi. "Ne yapmam *gerekirdi?*"

Kell dişlerini sıktı, tasmanın buz gibi acısını bastırarak kendini düşünmeye zorladı. "Siyah Londra'da kalman gerekirdi. Ölmüş olman... gerekirdi."

"Bıraksaydım halkım da ölseydi, öyle mi? Şehrimin başka bir savaşa sürüklenmesine, onu kurtarabileceğimi bildiğim halde dünyamın gitgide ölüme yaklaşmasına izin mi verseydim?" Holland başını iki yana salladı. "Hayır. Benim dünyam seninki için yeterince fedakârlıkta bulundu."

Kell konuşmak için ağzını açtı ama acı, kalbinin üzerinde keskinleşerek bıçak gibi içine batıyordu. Başını öne eğince mührün parçalanmaya başladığını gördü. Hayır. *Hayır.*

"Holland," dedi soluk soluğa. "Lütfen. Bu tasmayı çıkarmak zorundasın."

"Kabul ettiğinde," dedi Holland yavaşça, "çıkaracağım."

Panik her yanını sardı. "Neyi?"

"Ben Siyah Londra'dayken –*sen* beni oraya gönderdikten sonra– bir anlaşma yaptım. *Onun* gücü karşılığında kendi bedenim."

"*Onun?*"

Ancak o karanlıkta anlaşma yapmayı bekleyen tek bir kişi olabilirdi. Bir dünyayı paramparça ettikten sonra, kırık bir taş parçasına dönüşerek kaçmaya çalışan aynı *şeydi*. Kendi şehrinden bir yol açıp Kell'in ruhunu emmeye çalışan aynı şey.

"Seni *aptal*," diye hırladı. "Karanlık sihre izin vermenin kaybetmekle bir olduğunu söyleyen sendin." Dişleri birbirine çarpıyordu. "Ya sahip ya köle olduğunu söyleyen de. Şimdi... yaptığına bak. Athos'un büyüsünden kurtulmuş olabilirsin ama sahiplerden birini ötekiyle değiştirmişsin."

Holland, Kell'i çenesinden tuttu ve başını geriye doğru metal çubuğa vurdu. Acı, kafatasında çınladı. Tasma sıkıştı ve kalbinin üzerindeki mühür çatlayarak parçalandı.

"Beni dinle," diye yalvardı Kell kalp atışı tekleyerek. "Bu sihri biliyorum."

"Senin bildiğin şey sadece bir gölgeden ibaret. Onun gücünün ancak bir kıymığı kadarını bilebilirsin."

"O güç bir dünyayı zaten yok etti."

"Bir diğerini de iyileştirdi," dedi Holland.

Kell titremekten kendini alamıyordu. Acı yok oluyor, yerini daha kötü bir şeye bırakıyordu. Berbat, öldürücü bir soğuğa. "Lütfen. Şunu çıkar. Karşı koymayacağım. Ben..."

"Sen kendi mükemmel dünyana sahip oldun," dedi Holland. "Şimdi ben de *kendiminkini* istiyorum."

Kell yutkundu, gözlerini yumdu, düşüncelerini toparlamak için çabaladı.

Girmeme izin ver.

Kell gözlerini kırpıştırdı. Sözcükler Holland'ın ağzından çıksa da ses ona ait değildi. Daha yumuşak, daha yankılıydı. Konuşurken Holland'ın yüzü değişmeye başlamıştı. Gölge bir gözünden diğerine akarken zümrüt yeşilini tüketerek siyaha boyuyordu. Gözlerinin içinden gümüş bir duman kıvrılırken, biri –bir şey– bakıyordu ama Holland değildi.

"*Merhaba, Antari.*"

Holland'ın ifadesi değişmeye devem ederken yüz hatlarındaki sertlik yerini yumuşak, neredeyse nazik bir görüntüye bıraktı. Alnındaki ve yanaklarındaki çizgiler pürüzsüz, cilalı bir taşa, ağzıysa keyifli bir gülümsemeye dönüştü. Yaratık konuşurken iki farklı ses duyuluyordu; biri ortamı dolduran, Holland'ın sesinin daha yumuşak bir versiyonuyken, diğeri Kell'in kafasının içinde duman gibi alçak ve yoğun bir şekilde yankılanıyordu. O ikinci ses Kell'in gözlerinin ardından dolanarak arayış içinde zihnine doğru yayılıyordu.

"*Seni kurtarabilirim,*" dedi ses, düşüncelerine asılarak. "*Kardeşini kurtarabilirim. Her şeyi kurtarabilirim.*" Yaratık yukarı doğru uzandı ve Kell'in terden ıslanmış saç teline dokundu. "*Sadece girmeme izin ver.*"

"Sen bir canavarsın," diye homurdandı Kell.

Holland, Kell'in boğazındaki parmaklarını sıktı. "*Ben bir tanrıyım.*" Kell, yaratığın iradesinin onunkini zorladığını hissediyordu. Buz gibi parmakları ve soğuk keskinliğiyle zihnine girmeye çalıştığını hissediyordu.

"Çık kafamın içinden." Kell alnını Holland'ın alnına çarparak var gücüyle kendini bağlarından ileri doğru savurdu. Acı sıcak ve parlak bir biçimde içini deşiyor ve burnundan kan akıyordu ama Holland'ın bedenindeki şey sadece gülümsüyordu.

"*Ben herkesin kafasının içindeyim,*" dedi. "*Ben her şeydeyim. Yaratılışın kendisi kadar kadimim. Ben hayatın, ölümün ve gücün ta kendisiyim. Kaçınılmazım.*"

Kell'in kalbi hızla çarpıyor ama Rhy'ın kalp atışları kayboluyordu. Her iki çarpışta bir. Ardından her üç çarpışta bir. Sonra...

Yaratık dişlerini gösterdi. "*Girmeme izin ver.*"

Ancak Kell bunu yapamazdı. Kendi dünyasını düşündü; bu yaratığı, Kell'in bedeniyle istediğini yapmakta serbest bıraktığını düşündü. Sarayın parçalandığını ve nehrin karardığını, bedenlerin sokaklarda küle döndüğünü, geriye yalnızca siyah kalana dek tüm

renklerin çekildiğini gördü ve kendini, her kâbusunda olduğu gibi çaresizce ortada dururken gördü.

Yüzünden gözyaşları süzüldü.

Yapamazdı. Onu yapamazdı. O *olamazdı.*

Özür dilerim, Rhy, dedi içinden, ikisini de mahvettiğini bilerek.

"Hayır," dedi yüksek sesle, sözcük boğazını yırtarak.

Şaşırtıcı bir şekilde canavarın gülümsemesi daha da genişledi. "*Bunu diyeceğini umuyordum.*"

Kell yaratığın neşesinin sebebini anlamamıştı; ta ki geri çekilip ellerini havaya kaldırıncaya dek. "*Bu teni sevdim. Şimdi beni reddettiğine göre o bende kalacak.*"

Yaratığın gözlerinde bir değişiklik oldu, bir ışık titreşimi, küçücük yeşilliği mücadeleyle parladı ve yeniden karanlığa teslim oldu. Canavar başını kederle iki yana salladı. "*Holland, Holland...*" diye mırıldandı.

"Onu geri getir," dedi Kell. "İşimiz bitmedi." Ancak yaratık Kell'in boğazına uzanırken başını sallamaya devam ediyordu. Kell geri çekilmeye çalıştı ama kaçışı yoktu.

"*Haklıydın, Antari,*" dedi parmak uçlarını metal tasmada gezdirerek. "*Sihir ya bir köledir ya da bir sahip.*"

Kell, kelepçeleri bileklerini keserek metal çerçeveden kurtulmak için çabaladı. "Holland!" diye bağırdı, isim taş odada yankılanarak. "Holland, seni piç kurusu, karşı koy!"

İblis siyah gözlerini kırpmadan keyifle orada durmuş izliyordu.

"Bana zayıf olmadığını göster!" diye haykırdı Kell. "Hâlâ başkasının iradesinin kölesi olmadığını ispat et! Gerçekten onca yolu bu şekilde kaybetmek için mi geri geldin? Holland!"

Canavar arkasını dönüp uzaklaşırken Kell el bilekleri kanlar içinde ve kısık bir sesle kendini metal çerçeveye geri bıraktı.

"Bekle, iblis," dedi Kell boğuk sesle; karanlığa, soğuğa ve Rhy'ın nabzının giderek azalan yankısına karşı direnerek.

Yaratık arkasına baktı. "*Benim adım,*" dedi, "*Osaron.*"

Kell'in görüşü bulanıklaşırken metal çerçeveye karşı direndi, bakışlarını yeniden odakladı ve ardından görmeye başladı. "Nereye gidiyorsun?"

İblis onun görmesi için bir şeyi havaya kaldırdı ve Kell'in yüreği ağzına geldi. Bu, ortasında altın bir yıldız sembolü olan kırmızı bir bozuk paraydı. Bir Kırmızı Londra lini.

"*Hayır*," diye yalvardı kelepçeler tenini kesip bileklerinden kanlar akarak kendini kurtarmaya çalışırken. "Osaron, yapamazsın." İblis sadece gülümsedi. "Peki şimdi beni kim durduracak?"

IX

Lila ağaçlığı arşınladı.

Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Bahçe muhafızlardan geçilmiyordu, saray deliye dönmüştü. Tieren, Hastra'yı konuşturmaya çalışıyordu ve birkaç sıra ağaç ötede Alucard hâlâ Rhy'ın üzerine eğilerek Lila'nın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Yatıştırıcı bir fısıltıya benziyordu. Belki de bir dua. Denizde adamların dua ettiklerini duymuştu; Tanrı'ya olmasa da dünyaya, sihre, dinliyor olabilecek herhangi bir şeye. Daha ulu bir güce, farklı bir isme. Lila uzun bir süre Tanrı'ya inanmamıştı –kimsenin yanıtlamayacağını anladığı an dua etmeyi bırakmıştı– ve her ne kadar sihrin *var olduğunu* kabul etmek istese de, o da dinlemiyor ya da en azından umursamıyor gibiydi. Lila bundan tuhaf bir haz duydu çünkü bu, gücün kendisine ait olduğu anlamına geliyordu.

Tanrı, Rhy'a yardım etmeyecekti.

Ancak Lila yardım edebilirdi.

Ağaçlığın içinden geri yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Alucard, Prens'ten başını kaldırıp bakarak.

"Bunu düzeltmeye," dedi Lila. Bahçe kapılarından koşarak çıkıp gitti. Ne yolunu kesmeye çalışan muhafızlara ne de yardımcılara

aldırmadan devam etti. Eğildi, hızla dönüp yanlarından geçti ve saray kapılarından geçip basamaklardan aşağı indi.

Bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri olmamasına rağmen ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunu denemek çılgıncaydı ama başka seçeneği yoktu. Bu doğru değildi. Eski Lila olsa, her zaman bir seçenek olduğunu ve seçimi kendi yapacak olursa çok daha uzun yaşayacağını söylerdi.

Ancak söz konusu Kell olduğunda bir yükümlülük vardı. Bir bağ. Onu ve Rhy'ı birbirine bağlayan bağdan farklı ama bir o kadar sağlam bir bağ.

Dayan, dedi içinden.

Lila şenlik alanından uzaklaşarak kalabalık sokaklarda hızla ilerledi. Zihninde, çok küçük bir kısmını gördüğü Beyaz Londra'nın haritasını canlandırmaya çalıştı ama kale ve Kell'in, tam olarak nerede olmak istediğini bilmeden geçiş yapmaması gerektiğiyle ilgili uyarısı dışında pek bir şey hatırlayamıyordu.

Nihayet yalnız kaldığında arka cebinden Astrid Dane'in kırık taş parçasını çıkardı. Sonra kolunu sıvadı ve bıçağını çıkardı.

Bu delilik, diye düşündü. *Deliliğin daniskası.*

Element gücüne sahip olmak ile Antari olmak arasındaki farkı biliyordu. Evet, daha önce sağ kurtulmuştu ama yanında Kell ve onun sihrinin koruyuculuğu vardı. Şimdiyse yalnızdı.

Neyim ben? diye sormuştu Tieren'e.

Neyim ben? diye merak etmişti denizde geçirdiği her gece ve kendini bu şehirde, bu dünyada bulduğu andan itibaren her gün.

Lila yutkundu ve bıçakla önkoluna bir çizik attı. Bıçak etine daldı ve şerit halinde ince bir kırmızılık belirerek aktı. Kanını duvara sürdü ve taş parçasını sıkıca tuttu.

Her ne olursam olayım, diye düşündü elini duvara bastırarak, *bu yeterli olsun.*

TEŞEKKÜR

İşte bir kitabın daha sonuna geldik. Kitabın sonuna kadar ulaşabildiğime nedense hep şaşırıyorum. Bu kitabı okuyup bitirmeniz günler, haftalar hatta aylar alabilir fakat bunu yazıp, düzenleyip basıma hazır hale getirebilmem benim yıllarımı aldı. Dolayısıyla geçirdiğim o süre şu an bunu yazdığım dakikaları gerçek dışı bir hale getiriyor. Hatta kime teşekkür edeceğimi hatırlamak bile bana zor geliyor.

Öncelikle, ister tasarımcı, ister sorgucu, ister fantezi yazarı ya da ne istersem onu olabileceğimi bana söyledikleri için anne ve babama teşekkürler.

Editörüm Miriam'a, işinde tam bir uzman, usta bir GIF kullanıcısı ve korkusuz bir kahraman olduğu için teşekkürler. Özellikle bu muazzam serüven boyunca bana yoldaşlık ve dostluk ettiği için de teşekkürler.

Temsilcim Holly, tekrar tekrar sihirli bir insan olduğunu kanıtladığın için teşekkürler.

Eski reklamcım Leah ve yeni reklamcılarım Alexis ile Patty Garcia'ya beni ayakta tuttukları için teşekkürler.

Sanat direktörüm Irene Gallo ve kapak tasarımcısı Will Staehle'ye görsellerin çarpıcı durmalarını sağladıkları için teşekkürler.

Beta okuyucum Patricia'ya, zor ve karanlık zamanlarda hep yanımda olduğu için teşekkürler.

Nashville'deki kadroma; özellikle Courtney, Carla, Ruta, Paige, Lauren, Sarah, Ashley, Sharon, David ve adını sayamadığım pek çok kişiye bu ülkedeki en sıcak topluluk oldukları için teşekkürler.

İskoçyalı oda arkadaşım Rachel'a şeker gibi bir insan olduğu için; kendi kendime konuştuğumda veya teslim tarihine kadarki uzun zaman dilimlerinde ortadan yok olduğumda benimle dalga geçmediği için teşekkürler.

Yeni ev arkadaşım Jenna'ya teşekkürler; henüz nasıl bir belaya çattığını bilmiyorsun.

Ve sorgusuz bir biçimde okuyucularıma teşekkürler çünkü onlar dünyadaki en güzel okuyucu kitlesi (diğer yazarların okurlarından özür dilerim).

Tabii ki geri kalan herkese teşekkürler: Niceniz benim yanımda oldunuz, yaptığım işlere kol kanat gerip güzel zamanlarda beni neşelendirip, kötü zamanlarda da bana destek oldunuz. Bu yolculuk boyunca adım adım izimden geldiniz. Her birinizin ismiyle tek tek teşekkür edemiyorum ancak bunu okuyorsanız benim için çok değerli olduğunuzu bilmenizi isterim. Hayatımda ve kitap serilerimde bana önemli bir etkiniz oldu, bundan dolayı da son derece minnettarım.

(Aynı zamanda belirtmek isterim ki herkesin korktuğu o askıda kalan final sahnelerine başvurmadan tam dokuz kitap yazmayı başarabildim.)

V.E. SCHWAB

Victoria "V.E." Schwab, *Publishers Weekly* 2013 En İyi Kitap ödüllü, *Booklist* Dikkate Değer Kitap Seçkisi ile 2014 Amerikan Kütüphane Derneği Seçkisi'nde bir numaraya yerleşmiş *Vahşi*'nin *The New York Times* çoksatan yazarıdır. Yapıtları hakkında pek çok gazetede incelemeler yayımlanmış, kitapları birçok dile çevrilmiş, eserlerinin televizyon ve sinemaya uyarlanması düşünülmüştür. Paris sokaklarında gezinmediği veya İngiltere'deki tepelerde yürüyüşe çıkmadığı zamanlarda Nashville ile Edinburgh arasında gidip gelmekte ve genellikle bir kafenin köşesinde canavarları düşleyerek vakit geçirmektedir.

Kapak görseli ve tasarımı: Will Staehle

GİZEMLİ PARALEL EVRENLERDE TEHLİKE KOL GEZERKEN
BİR LONDRA YÜKSELİYOR, BİR DİĞERİ İSE
ÇÖKME TEHDİDİYLE SAVAŞIYOR.
BU MASALSI DÜNYADA HEYECAN BİR AN DURMAK BİLMİYOR.

Gizemli obsidiyen taşın Kell'in eline geçmesinin üzerinden dört ay geçmiştir. Delilah Bard ile yollarının kesişmesinden bu yana dört ay... Prens Rhy'ın yaralanmasından, Beyaz Londralı Dane ikizlerinin ölümünden, ölmek üzere olan Holland'ın taşla beraber Siyah Londra'ya atılmasından bu yana dört ay... Kaçakçılığı bıraktıktan sonra bir türlü huzur bulamayan Kell geceleri rüyalarında tuhaf sihirli olaylar görmekte, gün boyunca da limanda gözden kaybolan Lila'yı düşünmektedir. Kırmızı Londra, komşu ülkelerle kurulmuş bağları koruma amacıyla düzenlenen debdebeli bir uluslararası sihir müsabakası olan Element Oyunları'nın son hazırlıklarını tamamlarken limana eski dostları taşıyan bir korsan gemisi yanaşır. Kırmızı Londra heyecanla oyunları beklerken bir başka Londra hayata gözlerini açmaktadır. Ne de olsa geceleyin gözden kaybolan gölgeler gündüzleri yeniden ortaya çıkmaktadır. Fakat sihrin güç dengesi hep tehlikeli olmuştur ve bir şehrin zenginleşebilmesi için bir başka Londra'nın çökmesi gerekmektedir.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-894-6

